MIREILLE CALMEL

CÂNTUL VRĂJITOARELOR

volumul 1

www.virtual-project.eu

MIREILLE CALMEL

CÂNTUL VRĂJITOARELOR

VOLUMUL 1

www.virtual-project.eu

Traducător : Alina Beiu-Desliu

2012

1

— Nu, ţi-am spus NU! se revoltă Algonde, respingând mâinile lui Mathieu, care se îndreptau cu prea multă nerăbdare spre talia ei.

— Atunci, măcar o sărutare. Una mică de tot, insistă fiul brutarului, ţuguindu-şi buzele.

— Potoleşte-te, altfel îţi trag un genunchi şi o să te liniştești imediat! îl ameninţă adolescenta.

Nu glumea. Mathieu dădu înapoi, ca să-şi protejeze „bijuteriile”. De când erau în leagăn se certau întruna şi ştia bine de ce era în stare drăguţa lui. Căutând un alt mod de apropiere, se aşează turceşte în ieslea vacii care scoase un muget de protest, în timp ce Algonde îi punea sub ea scăunelul pentru muls.

— N-ar trebui să fie mulsă acum, râse el. Se apropie furtuna şi laptele n-o să fie bun.

— De unde ştii tu?

— Toată lumea ştie asta… Pun rămăşag că Marthe ţi-a poruncit s-o mulgi.

Algonde ridică din umeri. O ura pe camerista pe care stăpânii lor o aduceau de fiecare dată când veneau să stea la castel. Nici Marthe n-o putea suferi pe ea, de altfel, şi nu pierdea niciun prilej să-i amărască viaţa. De fapt, Marthe îşi arogase drepturile unei doamne de companie, fără ca doamna Sidonie sau baronul Jacques, care era considerat unul dintre cei mai puternici seniori din Dauphine, să aibă ceva împotrivă. Ba, mai mult, orice-ar fi spus sau ar fi făcut camerista ei, doamna Sidonie îi găsea întotdeauna scuze. Cu timpul, Gersende, mama lui Algonde şi intendenta casei, se obişnuise cu situaţia; pe Algonde însă nedreptatea o făcea să sufere. Îi venea s-o strângă de gât pe ticăloasa aceea, pe cât de urâtă, pe atât de rea.

Ce-ar fi să ne logodim? îi întrerupse Mathieu şirul amar al gândurilor, făcând-o să încremenească.

Ritmul alternativ al jeturilor de lapte care curgeau în găleată conteni când degetele lui Algonde rămaseră nemişcate pe uger.

Fata întoarse capul spre Mathieu. Tolănit acum pe o parte, rezemat în cot, cu un pai în colţul gurii şi cu privirea jucăuşă, băiatul părea încântat că a reuşit să-i atragă atenţia.

— Să ne logodim? Tu şi cu mine... Îl ironiză ea cu o strâmbătură sceptică, ascunzându-şi emoţia.

I se pusese un nod în gât, fiindcă ştia că era imposibil.

— De ce nu? Mergem pe cincisprezece ani. Eu sunt o partidă bună, sunt chipeş...

— Şi mai cu seamă modest, adăugă ea, apucându-se din nou de muls.

Dacă nu se zorea, Marthe ar fi profitat de întârzierea ei ca s-o pedepsească. Algonde nu voia să-i dea această satisfacţie. Fireşte că Jacques de Sassenage avea toată încrederea în intendenta lui şi nu-şi prea pleca urechea la plângerile lui Marthe în legătură cu Algonde, dar, de fiecare dată când stăpânii erau la castel, adolescenta era cu ochii-n patru. Simţea că doamna Sidonie şi camerista ei erau legate printr-un secret.

— Te-ar zgâria pe limbă, nu-i aşa?

Algonde tresări. Mathieu nu se lăsa.

— Ce m-ar zgâria pe limbă? repetă ea.

— Să mărturiseşti că mă placi, desigur!

— Ştii ce mi-ar plăcea? Să te întorci la cuptoarele tale. N-auzi că te strigă taică-tău?

Refuzând să continue această conversaţie, Algonde consideră că mulsese destul lapte ca să satisfacă dorinţa lui Marthe de a tampona cu el obrazul doamnei Sidonie. Dădu la o parte scăunelul şi acoperi recipientul. Văzând-o gata de plecare, Mathieu scuipă firul de pai din gură, îşi întinse picioarele lungi şi se ridică alene, cu nădragii plini de paie.

— Să ştii că, dacă mă tot respingi, s-ar putea să mă îndrăgostesc de alta, o ameninţă el, scuturându-şi turul pantalonilor.

— Mare pagubă!

Ţinând cu o mână găleata, Algonde îşi trase cu cealaltă mână cosiţa lungă de culoarea castanelor pe pieptul care începea să capete rotunjimi îmbietoare. Talia subţire, strânsă de cordonul şorţului, o făcea să pară şi mai gingaşă. Dar tot farmecul ei stătea în blândeţea chipului, pe care buzele fin conturate

răspundeau privirii vioaie a ochilor de culoare verde cenuşie. Era de departe cea mai frumoasă dintre fetele de pe lângă castel.

Mathieu, care avea o fire veselă şi glumeaţă, nu putea suferi s-o vadă tristă. Înconjură cu braţele gâtul vacii şi-şi aţinti ochii verzi ca smaraldul în cei placizi ai animalului.

— Ia spune-i şi tu, Blanchette…

Comicul situaţiei descreţi în sfârşit fruntea lui Algonde. Nu putea rămâne prea mult timp serioasă când drăcuşorul acela era în preajma ei. Of, dacă n-ar fi fost aşteptată la castel!

— Vă doresc multă fericire, conchise ea, întorcându-le spatele.

Zadarnic însă. Din trei paşi, Mathieu ajunse lângă ea, în timp ce Blanchette mugea în urma lui.

— Vezi? Pe ea o apucă disperarea când o părăsesc…

— Nu e disperare, ci consternare.

Văzând că n-avea nici o şansă în ziua aceea, Mathieu renunţă şi trase un şut răzbunător într-o piatră care zăcea în pragul staulului, expediind-o în depărtare.

Intrară amândoi în curtea interioară a castelului şi trecură pe lângă grajduri, unde grăjdarul buşona[1] caii care, în ciuda îngrijirilor şi a mângâierilor, loveau boxele cu copita, îşi scuturau capetele şi fornăiau.

Mathieu îşi înălţă privirea. Era puţin trecut de amiază. Cerul părea jos şi întunecat. Domnea o zăpuşeală înăbuşitoare. Se anunţa o furtună. Una violentă, fără îndoială. Loviturile repetate ale ciocanului potcovarului pe nicovală stârneau roiuri de scântei la câţiva paşi de cei doi tineri. Jeannot obişnuia să le arunce câte o glumă când îi vedea împreună. Acum însă, concentrat asupra muncii lui, nici nu-i observă. Nu se ştie dacă pricina era apropierea furtunii sau faptul că doamna Sidonie şi baronul Jacques se aflau la castel, dar, în această primă zi de august a anului de graţie 1483, la Sassenage plutea în aer o tensiune neobişnuită. Mathieu refuză să-i cadă şi el pradă.

— Chiar ai văzut-o pe Melusine? întrebă el când ajunseră la treptele de la intrarea în donjonul prin care se pătrundea în castelul de o austeritate neschimbată de sute de ani.

[1?] A buşona, a freca pielea calului cu şomoioage de fân pentru a o curăţa de sudoare sau murdărie, (n.tr.)

Construit în vârful colinei Cotes, acesta domina râul Isere la nord, satul şi defileul Furonului la est.

— Doar ştii bine, replică Algonde, coborând vocea.

— Ba nu ştiu deloc. Nu eram acolo, sub munte.

— Nu era nimeni acolo în afară de mine, aşa că, o dată pentru totdeauna, Mathieu, nu mă mai sâcâi cu povestea asta!

— Cum porunceşti, prinţesă…

Şi-i făcu o plecăciune adâncă.

— …Rămâne pe diseară, adăugă el, înainte de a o lua la goană cât îl ţineau picioarele.

Oscilând între iritare şi tristeţe, Algonde îl privi dispărând după colţul impunătoarei clădiri, ca să se îndrepte spre brutăria aflată lângă zidul interior al curţii, ca şi fierăria, grajdul, capela şi odăile slujitorilor. „*În fiecare zi aceeaşi întrebare, în fiecare zi acelaşi răspuns*”, îşi zise ea. Altul însă nu-i putea oferi…

Fata intră în donjon prin uşa boltită. În ţinut era de mult timp linişte, iar oştenii de pază jucau zaruri în sala de arme. Cei mai mulţi dintre ei, oameni în vârstă, îi văzuseră crescând pe cei doi adolescenţi. Baronul Jacques nu considerase necesar să le reînnoiască rândurile, apreciind că erau suficient de mulţi ca să asigure securitatea în împrejurimile castelului. Se baza mai mult pe escorta alcătuită din treizeci de oameni. Şeful lor, Dumas, care-l slujea cu credinţă de zece ani, îi conducea cu pricepere, protejându-şi stăpânii în timpul călătoriilor.

Îndatoritoare şi generoasă din fire, Algonde, ca şi mama ei, era simpatizată de toţi. Le zâmbi prietenos soldaţilor care, la apropierea ei, îşi ridicaseră ochii de la joc. Printre ei se afla şi Dumas. Purta o barbă care-i ajungea până la urechile clăpăuge.

— Cine te munceşte aşa, jupân Janisse? se miră el, văzându-i găleata din mână.

— N-ar face el aşa ceva, răspunse fata, încreţindu-şi năsucul.

Dacă bucătarul-şef ar fi ştiut ce reţetă îi venise în gând lui Marthe, temperamentul lui coleric ar fi explodat pe loc.

— Păi, cine putea să te trimită să mulgi la ora asta şi pe vremea asta… În afară de…

— Marthe… îi sfârşi fraza Algonde, înălţându-şi privirea spre cer.

Dumas scuipă pe dalele de piatră.

— Scorpia…

— Chiar aşa e, scrâşni unul dintre oşteni, să-mi fie cu iertăciune, domniţă Algonde…

— Ar fi de-ajuns s-o reguleze cineva şi i s-ar mai îmblânzi firea, dar nu cred că s-ar găsi printre noi vreunul care să se sacrifice, glumi altul, săltându-şi zarurile în palmă înainte de a le arunca.

— Ţine-ţi gura în faţa copilei, îi porunci Dumas, înghiontindu-l.

Omul rânji:

— Copila a crescut, zău aşa… Dacă nu mă crezi, uită-te la Mathieu. El şi-a dat deja seama.

Apoi azvârli zarurile, făcându-i pe tovarăşii lui să-şi îndrepte atenţia asupra rostogolirii lor. Se opriră dând la iveală un doi. Omul înjură, în râsetele celorlalţi.

— Grăbeşte-te atunci, o îndemnă pe adolescentă şeful gărzilor.

Ea dădu din cap şi-i lăsă să-şi vadă de joc, intrând în clădirea pătrată, străjuită de patru turnuri legate de donjon printr-un coridor.

Algonde începu să urce scara în spirală care pornea de la subsol, unde se aflau pivniţa şi gheţăria, spre primul nivel, unde era bucătăria peste care domnea jupânul Janisse. Fata trecu apoi de al doilea etaj, unde, în faţa odăii din donjon în care locuiau ea şi mama ei, se afla sala de recepţii. Etajul al treilea era folosit de doamna Sidonie şi de familia ei. Lângă camera domniilor lor erau latrinele cu scaune găurite, care erau golite zilnic, un cotlon rezervat pentru toaletă şi încă unul care adăpostea patul lui Marthe. Alături de dormitorul stăpânilor mai era o odaie mare, mobilată şi decorată luxos.

Algonde se opri în faţa acesteia. Bătu la uşă. După cum se aştepta, în prag se ivi Marthe.

Nefiresc de înaltă şi de solidă pentru o femeie, cu degete noduroase înzestrate cu unghii lungi şi ascuţite, camerista doamnei Sidonie avea o frunte lată şi înaltă, cu o ieşitură deasupra arcadelor proeminente străjuite de sprâncene groase. Cu ochii ei înfundaţi adânc în orbitele negre, cu nasul coroiat şi subţire, cu pielea aspră şi uscată lipită de chipul osos pe care

torţa fixată pe perete proiecta umbre mişcătoare, Marthe părea o făptură ieşită de-a dreptul din iad.

— Ce vrei? lătră ea.

— Am adus lapte, aşa cum ai poruncit, răspunse Algonde, dezgustată de imaginea cameristei, cu toate că-i venea s-o muşte.

Femeia ieşi pe coridor, închise uşa, făcu vreo câţiva paşi şi se postă între Algonde şi scară.

— Măcar e proaspăt? scrâşni ea, smulgându-i recipientul din mână.

— Tocmai l-am muls, răspunse fata, stăpânindu-se.

„*Scorpie!*“ gândi ea, în timp ce camerista lua capacul şi-şi apropia lichidul de nări.

— Îţi baţi joc de mine? E stricat! făcu Marthe, azvârlindu-i luptele în obraz.

Algonde scoase un strigăt de uimire şi indignare, în timp ce laptele i se scurgea de pe faţă pe piept.

— Reao! Reao! Ştiai foarte bine că din cauza furtunii n-o să fie bun, strigă adolescenta, revoltată de atâta nedreptate.

Se aruncă spre cameristă, vrând s-o lovească, dar aceasta se feri din calea ei cu mai multă sprinteneală decât se aştepta fata, râzând ascuţit.

Algonde văzu golul din faţa ei, însă era prea târziu. Se rostogoli trei trepte, strivindu-şi dureros braţul de colţul zidului.

— N-ai decât să te plângi maică-ti, îi aruncă Marthe, din capul scării. Am mai multă putere asupra lui Sidonie decât o să aveţi voi vreodată…

După care îi întoarse spatele fetei care-şi freca umărul lovit, cu lacrimi de ură strălucindu-i în ochi. Înainte de a intra din nou în camera stăpânei ei, Marthe expedie cu vârful pantofului găleata cu lapte pe scară. Recipientul căzu la picioarele lui Algonde, odată cu porunca de a face curat.

Apoi uşa se închise. La lumina torţei prinse pe zid, pe care o evitase numai printr-o minune, fata văzu că avea pe mânecă o pată de sânge. O piatră ieşită în afară din zid îi zgâriase pielea. Părul, obrazul şi hainele îi miroseau puternic a zer.

Umilită, zăbovi câteva minute ca să-şi aline amarul. Când vru să coboare în odaia ei să se spele şi să se schimbe, auzi sunând

la etajul inferior clopoţelul legat de camera baronului, însemna că Gersende putea să le servească prânzul.

Adolescenta nu voia ca stăpânul, văzând-o în halul acela, să râdă de ea şi s-o pedepsească pentru stângăcia ei. Îşi smulse încălţările din picioare, luă repede găleata, se repezi spre palier, îngenunche şi şterse podeaua cu fusta, apoi se grăbi să urce scara care ducea, pe partea camerelor de locuit, spre terasa de pe acoperişul castelului, iar de partea cealaltă, spre etajul donjonului. Îl auzea deja pe baron îndreptându-se spre apartamentul lui. Ştiind că servitorii se vor perinda pe acolo ca să aducă mâncarea, Algonde consideră că era mai prudent să aştepte.

Trecu pe sub bolta de piatră pe al cărei fronton era sculptată o femeie-şarpe şi se sprijini fără teamă de uşa sigilată care oprea intrarea în camera blestemată. Era sigură că Melusine, care stătuse cândva acolo, nu se va supăra pe ea pentru asta!

Scoase un chicotit nervos. Într-un fel, zâna o salvase din nou.

Cu două săptămâni mai înainte, Mathieu venise să-i spună că în iazul de la Cuves du Furon fusese văzut un păstrăv imens. Băiatul abia aştepta să-l prindă. După ce-şi terminase treburile, Algonde plecase împreună cu el. Cu acelaşi gest repetat încă din copilărie, aruncaseră undiţele. Dar adolescentei nu-i trebuise mult timp ca să se dumirească: Mathieu găsise acest pretext ca s-o ducă într-un loc mai izolat şi să-i vorbească despre dragoste. Îl iubea şi ea. Din toată inima. Nu-şi dorea altceva decât să fie soţia lui. Dar nu suporta să fie păcălită. Se înfuriase când el îi mărturisise, în cele din urmă, că păstrăvul era, de fapt, o babuşcă, nu cu mult mai mare decât cea agăţată de cârlig ca momeală. Fata hotărâse să se întoarcă acasă. Din locul unde se aflau pe malul Furonului avea de mers o jumătate de ceas ca să ajungă la castel. Oamenii evitau să treacă pe acolo. Legenda spunea că Melusine sălăşluia în râu şi că era periculos să ai de-a face cu ea.

Supărat că fusese respins, tânărul îşi continuase pescuitul. Algonde escaladase taluzul abrupt, în vuietul torentului care, la capătul unui rezervor natural, dispărea sub peretele stâncos, la baza falezei. O piatră se desprinsese sub piciorul ei, făcând-o să se rostogolească până în lac. Neputându-se ridica în picioare,

fusese luată de curent în câteva clipe, sub privirile disperate ale lui Mathieu. Algonde se crezuse pierdută. Se sufoca deja, târâtă in adâncurile apei întunecate, când simţise că cineva o prinde de haine. Ajunsese, pe jumătate conştientă, într-o grotă subterană, lipită de un trup de femeie, rece şi vâscos, care continua, de la talie în jos, cu o coadă de şarpe de mare: Melusine.

Mathieu nu putea îndura gândul că o pierduse pe Algonde. Se prăbuşise, hohotind de plâns, pe mal. După câteva minute nesfârşite, o văzuse ieşind la suprafaţă, ca şi cum cineva ar fi proiectat-o în sus din adânc. Se aruncase în apă şi o adusese la ţărm, dârdâind de frig, dar vie. În clipa următoare, Algonde se i ghemuise în braţele lui, mărturisindu-i că fusese salvată de zână, dar că trebuia să păstreze secretul.

Seara, adolescenta îi spusese şi mamei ei acelaşi lucru. Algonde ar fi vrut să-i împărtăşească senzaţia neplăcută a atingerii aceleia neomeneşti pe trupul ei, dar, spre deosebire de Mathieu, Gersende nu-i ceruse şi alte amănunte. Intendenta castelului se mulţumise să dea din cap, apoi schimbase subiectul.

Abia a doua zi îşi amintise Algonde de jurământul pe care i-l făcuse zânei. Din acea clipă, toată viaţa ei se schimbase.

Cu toate că i se frângea inima, trebuia să se resemneze: nu-i mai era hărăzită lui Mathieu.

2

Baronul Jacques de Sassenage rămăsese văduv cu cinci ani în urmă. Respectând ultimele dorinţe ale soţiei sale, Jeanne de Commiers, îşi plasase fiii mai mari ca paji în casa unei verişoare de-a lor şi-şi încredinţase trei dintre fete în grija mânăstirii de la Saint-Just-de-Claix, aflată la câteva leghe de principala sa reşedinţă de la Bâtie, în Royans. N-o păstrase alături de el decât pe mezină care, de la moartea mamei ei, era îngrijită de o doică.

În ciuda celor cincizeci de ani pe care îi avea, Jacques de Sassenage era un bărbat chipeş. Înalt şi impunător, cu părul grizonat, cu o gură fin conturată, dar la fel de senzuală ca şi ochii, cu frunte şi pometi înalţi, deşi trăsăturile îi erau puţin lăsate, încă mai atrăgea privirile. După câteva luni de la moartea soţiei lui, Jeanne, Sidonie îi făcuse o vizită la Bâtie. Cu trup armonios şi chipul încadrat de zulufi aurii, având ochi de culoarea alunei şi buze purpurii de la natură, nepoata lui avea o reputaţie cam dubioasă. Văduvă a unui mic nobil în vârstă, răutăcios şi ruinat, Sidonie avusese în timpul căsătoriei atâţia iubiţi încât se zvonea că toţi cei trei copii ai ei erau nelegitimi. Jacques nu-şi plecase niciodată urechea la aceste zvonuri. Întâlnind-o, se agăţase de dragostea ei de viaţă. În cele din urmă, Sidonie cedase avansurilor lui, fiindcă baronul îi făgăduise că se va căsători cu ea atunci când se va simţi pregătit. Totuşi, anii trecuseră fără ca el să-şi îndeplinească promisiunea. Amintirea lui Jeanne îl obseda. Sidonie nu pretinsese nimic, văzând că baronul se ataşase mult de Enguerrand, fiul ei cel mai mic, care mergea acum pe şaptesprezece ani.

La începutul lunii iulie a acelui an, 1483, Jacques dorise să-şi redecoreze apartamentele din castelul de la Bâtie, aşa că venise să se instaleze la Sassenage împreună cu Sidonie până la terminarea lucrărilor, mai ales că începuse lucrările de extindere la un alt castel de-al său, situat la Rochette, pe drumul către Grenoble, castel pe care intenţiona să i-l dăruiască tânărului Enguerrand.

Vrând să constate stadiul lucrărilor, descinseră, în frumoasa dimineaţă însorită a zilei de 2 august, în curtea interioară a acestei clădiri modeste, dar nu lipsite de farmec, aflată doar la o leghe de castelul de la Sassenage.

În faţa porţii care închidea incinta erau două turnuri, legate între ele printr-o clădire dreptunghiulară, cu două etaje. Turnul cel mai mare era flancat de o scară dublă, cu cincisprezece trepte, pe care maistrul de şantier, un uriaş cu muşchi de tăietor de lemne, le coborî în grabă, venind să se încline cu respect în faţa lor.

— O zi bună, Domniilor Voastre!

— O zi bună şi ţie, meştere Dreux!

— Vizita Domniilor Voastre mă onorează. Binevoiţi să mă urmaţi, îi pofti el, pornind spre peronul de la intrare.

În interior, forfota era în toi. Pe alocuri, pereţii fuseseră văruiţi, în alte locuri, zidarii tencuiau încă pietrele. Un lucrător tăia o scândură pusă pe două capre. Urcat în vârful unei scări, un tâmplar da la rindea o bârnă. În capelă, un sticlar termina de montat un vitraliu. La trecerea lor, lucrătorii se opreau din muncă şi se grăbeau să-i salute. Baronul vorbea cu fiecare, se interesa de copiii lor, îi felicita pe unii, îi încuraja pe alţii, satisfăcut de ceea ce auzea de la Dreux, ca şi de felul cum avansau lucrările.

Trecură din odaie în odaie preţ de vreo oră, apoi ajunseră în sala de recepţii de la al doilea etaj al turnului dreptunghiular.

Dreux se opri în faţa unui şemineu mare, pe tăblia căruia o sculptură în piatră o înfăţişă pe Melusine cu coada înfăşurată în jurul unei săbii.

— Într-o lună, în cea mai mare parte a încăperilor, lucrările vor ajunge la acelaşi stadiu ca în sala aceasta, îi asigură el, încântat să le poată arăta finisările.

Sidonie privi înjur, ca să se asigure că nici un lucrător nu era prin preajmă.

— Şi pasajul subteran? întrebă ea.

Şeful şantierului păru încurcat.

— Nişte pietrari din Valence au săpat până aici, începând din locul acela din pădure pe care mi l-aţi arătat, dar n-au putut să

iasă pe unde doreaţi, fiindcă stânca de deasupra era prea dură. Aşa că m-am descurcat altfel, explică el, apropiindu-se de vatră.

Apăsă pe ochiul lui Melusine şi se dădu la o parte. O piatră se răsuci fără să scoată alt zgomot decât un fâşâit uşor, iar în continuarea zidului se ivi o uşă ascunsă.

— E un coridor interior care leagă camera asta de cea din care porneşte tunelul subteran, spuse cu mândrie Dreux.

Sidonie păşi pe prag, în timp ce meşterul lua o făclie din suportul ei şi o aprinse.

— N-o să ne sufocăm? întrebă baronul.

— Aerul circulă prin nişte fante amenajate la baza şi în partea de sus a zidurilor exterioare. Am să fac şi nişte vizete, după ce vom termina lucrările. Vor fi ascunse de tapiserii şi prin ele se va putea vedea şi auzi.

— Mă uluieşti, jupâne Dreux, îl felicită Sidonie.

Măgulit, acesta îi răspunse printr-o plecăciune, apoi intră în tunel, luminându-le calea cu torţa.

După câteva minute, ajunseră într-o încăpere mică, zăvorâtă pe dinăuntru, pe care Sidonie nu-şi amintea s-o fi văzut până atunci. Lângă fereastră, pe o scândură aşezată pe două capre, era întins un plan al clădirii, alături de altele făcute sul. Tot pe scândură erau îngrămădite pene, cerneală şi sfeşnice.

— Acesta este biroul meu. Nimeni nu poate intra aici, anunţă Dreux, mândru de stratagema la care recursese pentru a-i ţine la distanţă pe nepoftiţi.

— Tunelul subteran porneşte din şemineu? întrebă Sidonie, apropiindu-se de şemineul pe care se afla aceeaşi sculptură ca şi pe celălalt.

— Nu e nevoie, Domnia Voastră. Coridorul prin care am venit este de-ajuns. Se continuă cu un rând de trepte. Dar voiam mai întâi să vă arăt unde suntem.

Se duse la fereastră şi o deschise larg. În faţa lor, se vedea hulubăria. Se aflau în celălalt turn, mai mic decât primul şi pătrat.

— Ai făcut o treabă grozavă, se entuziasmă Sidonie, n-aş fi crezut că am străbătut atâta drum şi cu atâta uşurinţă. Felicitările mele, meştere Dreux!

Omul se îmbujoră de mândrie.

— Iar acum, să mergem să vă arăt lucrarea pe care mi-aţi poruncit s-o fac, zise el, apăsând ochiul lui Melusine ca să deschidă din nou intrarea.

Coborâră treptele şi, după câteva clipe, ajunseră într-o galerie îngustă, care cobora în pantă lină. La lumina torţei, înaintară să vadă lucrarea făcută de pietrari.

— Pe când săpau în stâncă, au descoperit, la trei sute de coţi de aici, o grotă naturală în care e un mic lac. Nefiind de prin partea locului, lucrătorii nu aveau de unde să ştie de zână... Iar eu n-am cutezat să mă duc s-o deranjez... Cine ştie, s-ar putea să-şi aibă sălaşul acolo.

— Să urcăm la loc, zise deodată Sidonie, întorcându-se pe călcâie.

Deşi era uimit de graba ei, baronul o urmă. Jupânul Dreux îi preceda, luminându-le calea, vizibil uşurat. Când ajunseră din nou în sala de recepţii, Sidonie scoase din punguţa pe care-o avea la brâu trei monede din aur şi i le întinse meşterului Dreux.

— Dar e prea mult! se miră el cu onestitate.

— Lasă mofturile! Ai dat dovadă de iniţiativă şi ingeniozitate, calităţi pe care le preţuiesc. Îţi voi mai cere un singur lucru: de acum înainte, să nu mai cobori în subteran. Niciodată. Am cuvântul tău?

— Îl aveţi, Domnia Voastră, făgădui omul luându-şi răsplata, înainte de a-i însoţi până în curte şi a-l chema pe grăjdar.

***

Baronul Jacques respectă tăcerea iubitei sale, în timp ce străbăteau perdeaua pădurii care înconjura domeniul. Escorta îi urma la distanţă. Baronul simţea că femeia era tulburată. Mergând la pas, ajunseră la răspântia drumului care se îndrepta, într-o parte, spre Grenoble, iar în cealaltă, către Sassenage. Porniră pe acesta din urmă, mergând unul lângă altul. Baronul nu se mai putu stăpâni. Întoarse capul spre ea şi-i puse întrebarea care-i ardea buzele:

— Îmi vei spune oare ce pricinuieşte durerea care ţi se citeşte pe chip?

— Ai râde de mine.

— Şi dacă-ţi făgăduiesc să n-o fac? insistă el, cu un surâs plin de farmec.

Sidonie ezită un moment, timp în care caii lor trecură pe lângă un car tras de boi, încărcat cu butoaie cu vin. Căruţaşul i le ducea jupânului Dreux, ca să aibă cu ce potoli setea lucrătorilor lui. Sidonie răspunse la salutul omului cu o înclinare a capului, apoi dădu pinteni calului. Drumul era pustiu. Baronul îşi îmboldi şi el calul, venind din nou alături de ea. Călăriră astfel preţ de câteva clipe.

— Galeria asta mi-a fost cerută chiar de Melusine, zise ea în cele din urmă.

— De Melusine?

— De Melusine, repetă Sidonie.

— De zâna cu care s-a însurat strămoşul meu, Raymondin, şi pe care a surprins-o în baie transformată în femeie-şarpe?

— Nu ştiu să mai fie şi alta cu acest nume.

— Pe toţi dracii! Şi de ce voia Melusine să aibă o subterană la Rochette?

— Nu ştiu, însă a insistat ca subterana să se afle în acel loc, atunci când a venit la mine.

— Unde a venit? Pe malul Furonului?

— În visul meu…

Baronul nu-şi putu stăpâni un hohot de râs. Sidonie îi aruncă o privire tristă.

— Ştiam eu că n-ai să mă crezi.

— Ba te cred, dragă. Atâta doar că mă amuză să te văd preocupată de un vis, ca şi cum ar fi ceva real.

— Şi dacă uneori visul s-ar împleti cu realitatea?

— Atunci ar fi vorba despre vrăjitorie, conchise baronul.

— În cazul acesta, îngăduiţi-mi să fiu vrăjitoare în slujba unei zâne, căci, în visul meu, Melusine începuse să plângă văzând că şovăiam. Tulburată, am întins mâna să-i şterg obrazul şi mi-a rămas în palmă o piatră translucidă, în formă de lacrimă.

— Aşa cum spune legenda…

Sidonie căută în punguţa de la brâu şi scoase ceva de acolo.

— Poţi să-mi explici atunci de ce aveam asta în mână când m-am trezit?

Şi întinse palma sub ochii uluiţi ai baronului.

Lacrima lui Melusine scânteia ca un mic diamant sub razele deja fierbinţi ale soarelui.

3

Laurent de Beaumont abia avu timp să-şi înalţe arma în dreptul obrazului, ca să pareze lovitura ucigătoare pe care i-o pregătea Philibert de Montoison. Spadele li se ciocniră din nou, cu un zăngănit care se stinse în bubuitura tunetului. Străpungând plafonul de antracit al norilor îngrămădiţi deasupra colinelor de lângă Saint-Just-de-Claix, un fulger lovi coroana unui stejar din pădurea aflată în apropiere.

Laurent de Beaumont sări într-o parte, fentă, apoi fandă înainte, profitând de uşoara dezechilibrare a adversarului pe pământul denivelat. Era din nou în avantaj, dar ştia bine că nu avea şanse să învingă.

Philibert de Montoison îşi restabili echilibrul, luă poziţie şi-l înfruntă.

— Renunţă! îi aruncă el.

— Mai bine mor, mârâi Laurent de Beaumont, înainte de a reîncepe lupta.

Zăduful apăsător al acelei luni august a anului 1483 îi făcea şi mai agresivi, în timp ce trupurile lor cedau încetul cu încetul! Laurent de Beaumont simţea acest lucru, constatând că şocul loviturilor metalice i se repercuta acum până în picioarele grele şi-i cutremura încheieturile mâinilor. Încă puţin şi se va prăbuşi.

„*N-are importanţă, hotărî el, măcar să sfârşim spectaculos!*“

Şi, adunându-şi ultimele puteri, se năpusti cu spada ridicată asupra lui Philibert de Montoison.

***

Philippine de Sassenage îşi stăpâni un strigăt de groază când îi văzu atât de aproape unul de celălalt, încât ghici că se străpunseseră reciproc cu săbiile.

— De data asta, s-a terminat cu ei! spuse cu voce gâtuită sora Aymonette.

Ajungând la aceeaşi concluzie ca şi fiica mai mare a baronului Jacques de Sassenage, îşi frânse mâinile de disperare. Rugăciunile pe care le rostiseră neîncetat de când cei doi bărbaţi începuseră să se lupte nu fuseseră de nici un ajutor.

— Trebuie să facem ceva, gemu Philippine, întorcându-se către maica superioară care stătea, demnă şi ţeapănă, lângă ele.

Aceasta îi aruncă o privire de gheaţă:

— Nu-ţi ajunge cât ai făcut până acum?

Privirea lui Philippine fu înecată de lacrimi. Se străduí totuşi să nu-şi lase ochii în jos.

— Te rog, maică, insistă fata.

Superioara şterse iritată cu dosul palmei picătura mare care-i căzuse pe chipul lipsit de frumuseţe.

— Vine ploaia, îi reteză ea rugăminţile lui Philippine. Vă poruncesc să intraţi în casă.

— Dar este nepotul meu, doamnă… Îi aminti sora Aymonette.

Vocea îi tremura.

La o sută de stânjeni de cele trei femei, trupurile lui Laurent de Beaumont şi Philibert de Montoison zăceau, cu feţele la pământ, pe iarba strivită.

Maica superioară îşi înălţă bărbia. Deşi toată povestea asta o scotea din sărite, nu putea să-i lase pe cei doi să-şi dea sufletul la uşa ei.

— Lapogne şi Lardeau se vor ocupa de ei, hotărî, îndepărtându-se cu paşi hotărâţi de tragica privelişte, ca să se întoarcă la grilajul deschis al vechii fortăreţe.

Celelalte călugăriţe, adunate în faţa porţii, nu pierduseră nimic din scenă. Când o zăriră pe superioară apropiindu-se, plecară să-şi vadă de treburi. Uşurată la gândul că cei doi duelişti vor fi aduşi la infirmerie, sora Aymonette o urmă şi ea, şchiopătând.

Philippine însă nu-şi putea lua ochii de la muribunzi. Sporindu-i sentimentul de vinovăţie, maica superioară se răsti peste umăr la ea:

— Nu te mai holba la priveliştea asta morbidă! Du-te în odaia mea de lucru şi aşteaptă-mă acolo… Imediat!

Furtuna se dezlănţui violent asupra mănăstirii din Saint-Just-de-Claix chiar când fata trecea pragul, în urma celorlalte călugăriţe, cu umerii încovoiaţi sub povara disperării.

***

Totul începuse cu o săptămână în urmă. În ziua aceea, Philippine primise sarcina să plivească grădina cu plante aromatice. Viaţa în mănăstire i se părea apăsătoare, în ciuda unor privilegii care-i fuseseră acordate datorită rangului ei.

Sora Albrante, infirmiera, cu care tânăra se înţelegea cel mai bine, nu-i ascunsese că toată mănăstirea spera ca ea să se călugărească.

Dar Philippine n-avea nici un chef să devină novice. La cei paisprezece ani ai ei, avea sentimente incompatibile cu slujirea credinţei. Era îndrăgostită de ideea de iubire. Atenţia îi fusese atrasă de unul dintre cei trei converşi[2] care aveau acces în incinta mănăstirii pentru a-i asigura întreţinerea. De cum scăpa de la lecţiile la care trebuia să ia parte, Philippine îl pândea, îmbătată do emoţia trezită de această aşteptare.

În ziua aceea, ghemuită în stratul cu plante medicinale, smulgea pirul din jurul unei tufe de *Althea officinalis.* O voce bărbătească o făcuse să ridice capul.

Curioasă din fire, se oprise din lucru ca să-l măsoare cu privirea pe musafirul care păşea alături de sora Aymonette, cantoriţa comunităţii. Trăsăturile plăcute ale tânărului de vreo douăzeci de ani, cu frunte înaltă şi semeaţă, erau luminate de veselie. Philippine hotărâse de îndată să-şi încerce puterea de seducţie asupra lui. Se ridicase, îşi şterse mâinile de fustă şi-şi aranjase heninul[3], apoi tuşise prefăcut, ca să-i atragă atenţia. După cum se aştepta, cei doi se opriseră şi se întorseseră spre ea.

Fusese de ajuns o privire pentru ca Laurent de Beaumont să se aprindă. De atunci, tânărul senior, paj al fiului mai mare al regelui Ludovic al XI-lea, o neglija pe mătuşa lui, Aymonette, la care venea zilnic în vizită, ca să-i dea târcoale lui Philippine. Dar fata, deşi era încântată de curtea lui asiduă, trebuise să recunoască, spre marele ei regret, că prezenţa lui Laurent de Beaumont n-o tulbura atât de mult pe cât sperase.

---

[2] Persoană aflată într-o mănăstire pentru a efectua diferite treburi necesare pentru bunul mers al mănăstirii, fără a avea obligaţia de a lua parte la serviciile religioase, (n.tr.)

[3] Henin (fr.- hennin) - pălărie înaltă, în formă de con, purtată de femei la începutul secolului al XV-lea. (n.tr.)

Perfidia destinului făcuse ca, după câteva zile, la poarta mănăstirii regale să bată un alt oaspete, care ceruse găzduire. Avea cam patruzeci de ani, o înfăţişare sumbră, accentuată de gropiţa adâncă din bărbie şi de ochii în formă de migdală, era cavaler al Ordinului Ospitalierilor Sfântului Ioan din Ierusalim şi un apropiat al marelui prior al ordinului din Auvergne, Guy de Blanchefort. Cu toate că era călugăr, de cum o văzuse pe Philippine, se şi îndrăgostise de ea. Începuse s-o curteze, pretextând că putea părăsi ordinul, fiindcă fratele lui mai mare murise fără să lase urmaşi.

În ziua aceea, o însoţise în livadă pe Philippine, care râdea la o glumă a lui, când fuseseră surprinşi de Laurent de Beaumont. Cei doi bărbaţi se cunoşteau şi era evident că nu se simpatizau deloc. Citindu-le pe feţe că ea reprezenta obiectul rivalităţii dintre ei, Philippine se umflase în pene. Nu era îndrăgostită la nebunie nici de unul, nici de celălalt, dar îi găsea atrăgători şi se simţea bine în tovărăşia lor. Aşa că nu-i păsa prea mult pe care i-l va alege tatăl ei drept soţ. Luându-şi de braţ ambii pretendenţi, îi condusese la umbra merilor, imaginându-şi preţ de o clipă că este una dintre doamnele care suspinau pe vremuri la curţile galante.

— Ce păcat, se sclifosise ea, că suntem închişi în fortăreaţa asta! De îndată ce voi ieşi de aici, am să-i cer tatălui meu să organizeze un turnir în care să vă înfruntaţi, pentru că acum n-aş putea să aleg între tine, Laurent, primul asupra căruia mi s-au oprit ochii, şi între tine, Philibert, care mi i-a vrăjit atât de repede.

— De ce am aştepta până atunci? replicase Laurent de Beaumont, oprindu-se brusc şi obligându-i astfel şi pe ei să facă acelaşi lucru.

Philibert de Montoison se desprinsese de braţul lui Philippine şi se proptise în faţa rivalului său.

— Să ieşim, îi sugerase, cu mâna pe mânerul spadei.

— Vai, domnilor, intervenise ea, fluturându-şi exagerat genele, doar nu vă gândiţi la aşa ceva!

Drept răspuns, se înclinaseră în faţa ei. Philibert de Montoison ridicase primul capul:

— Fă-ne favoarea de a arbitra acest duel, doamna mea…

Situaţia n-o mai amuza pe Philippine.

— Râdeţi de mine, nu-i aşa?

— Pentru iubirea ta şi doar a ta pe veci, proclamase Laurent de Beaumont, ducându-şi mâna dreaptă la inimă.

Philippine nu reuşise să-i oprească. O lăsaseră acolo, părăsiseră în tăcere, unul lângă celălalt, livada, trecuseră pe lângă grădina de legume în care câteva călugăriţe pliveau, apoi ieşiseră printr-unul din fostele turnuri de pază.

Mai întâi, lui Philippine nu-i venise să creadă, după care, înspăimântată, îşi suflecase poalele fustei şi alergase către fostul donjon, ca să ceară ajutorul maicii superioare. Nu trebuise să spună prea multe. De la fereastră, călugăriţa îi urmărise cu privirea pe cei doi musafiri şi pricepuse, văzându-le chipurile, despre ce era vorba.

— Fugi s-o anunţi pe sora Aymonette! poruncise ea pe un ton aspru.

— Dar n-o să-i lăsaţi să se lupte, nu-i aşa?

— Află, fiica mea, că nu există pe lume nimic mai lipsit de judecată decât doi bărbaţi răniţi în orgoliul lor. Tot ce putem face pentru ei este să ne rugăm…

Philippine ieşi din încăpere gâfâind şi cuprinsă de groază, dar fu şi mai îngrozită când auzi ciocnirea spadelor celor doi, dincolo de zidul înalt, crenelat.

***

Potopul care se abătuse asupra ţinutului cufundase mănăstirea Saint-Just-de-Claix în beznă, cu toate că mai era mult până lăsarea serii. Philippine nu cuteza să aprindă vreo lumânare, de teamă ca să n-o supere şi mai mult pe maica superioară. Stătea în anticameră, cu palmele lipite de geam, scrutând cu disperare perdeaua de ploaie din spatele ferestrei aburite de răsuflarea ei. Fata şterse cu mâneca sticla ferestrei, apoi îşi reluă poziţia, înălţând o ultimă rugăciune mută. În faţa ei, de cealaltă parte a curţii interioare, Philippine ghicea silueta surorii Albrante, infirmiera mănăstirii, aplecată deasupra celor doi răniţi. Refuza să-i creadă morţi. Ideea aceasta îi venise în minte de două ori în timpul minutelor pe care le petrecuse încătuşată în singurătatea ei, făcând-o să-şi piardă respiraţia, să sughită, să se înăbuşe de spaimă şi să tremure toată. O

cuprinsese ameţeala şi se ghemuise pe jos, cu fruntea rezemată de peretele din piatră. Trebuise să-şi adune toate puterile ca să-şi revină, ştiind că, dacă o vedea în starea aceea, superioara ar fi certat-o cu şi mai multă asprime. Aşa că îşi regăsise stăpânirea de sine.

Ploaia se liniştea, iar tunetele erau tot mai îndepărtate. În curând, Philippine avea să afle ce se va întâmpla şi cu ea, şi cu cei doi. Aştepta sosirea călugăriţei şi-şi aştepta pedeapsa, convinsă că doar prin vărsarea propriului sânge îl putea răscumpăra pe cel vărsat din pricina ei.

Philippine auzi în sfârşit uşa deschizându-se în spatele ei, apoi închizându-se. Un val de aer mirosind a turbă pătrunse în încăpere. Fata se smulse din gândurile ei şi se întoarse cu faţa către călugăriţa care tocmai intrase.

— Urmează-mă, îi porunci aceasta, după ce-şi scosese haina lungă care o apărase de ploaie şi pe care apoi o agăţase în cuier.

Felinarul pe care-l ţinea în mâna dreaptă se clătina, proiectând pe pereţi luciri jucăuşe. Philippine urmă meandrele luminii de-a lungul coridorului, ascultându-şi paşii ce răsunau ca un dangăt de clopot pe dalele de piatră.

Maica superioară puse felinarul într-o nişă făcută în zid special pentru o astfel de folosinţă, în dreapta uşii biroului ei. Pe uşa aceasta năvălise adolescenta cu câteva ore mai înainte, întrerupând-o pe călugăriţă, care îşi scria corespondenţa. Scrisoarea cu doar câteva rânduri se afla încă pe birou. Superioara se aşeză în spatele biroului, iar Philippine închise uşa, apoi veni în faţa ei, cu mâinile tremurânde împreunate.

Călugăriţa o măsură o clipă fără pic de indulgenţă, după care privirea i se mai îmblânzi.

— Ţi-o aminteşti pe mama ta? rupse ea în cele din urmă tăcerea apăsătoare.

Întrebarea o luă prin surprindere pe Philippine. Totuşi, îi veniră fulgerător în memorie doi ochi negri şi un chip gingaş, cu trăsături regulate, părul împletit şi strâns în coc sub bonetă, un surâs care-i rotunjea pometii trandafirii. Un val de tandreţe o încălzi pe Philippine, alungându-i neliniştea şi spaimele.

— Cum aş fi putut s-o uit? răspunse ea cu sinceritate.

— Şi totuşi, asta ai făcut, copila mea, replică maica pe un ton acuzator.

Philippine simţi că i se taie picioarele. Se strădui, cu toate acestea, să rămână dreaptă şi demnă. Ştia că nu va fi cruţată de nimic.

— Tâlharii aceia i-au atacat trăsura în pădurea asta, pe când venea să mă viziteze. În spitalul nostru şi-a dat sufletul, adăugă călugăriţa.

Privirea fetei se îndreptă fără voia ei spre fereastră.

— Ştii de ce v-a lăsat pe tine şi pe surorile tale în grija mea? Philippine scutură din cap, sufocată de un hohot de plâns, copleşită de altă imagine: mama ei străpunsă de o spadă. În faţa ochilor ei înceţoşaţi pluteau într-o horă macabră, soldaţii din escortă care cădeau, aşa cum căzuseră ceva mai devreme lângă zidul mănăstirii cei doi bărbaţi.

— A murit în braţele mele, la ivirea zorilor, după ce mi-a cerut să-i promit că veţi primi şi voi aceeaşi educaţie de care a avut ea parte pe vremuri, chiar aici, prin grija mea…

Călugăriţa făcu o pauză, transmiţându-i decepţia ei chipului palid al lui Philippine, apoi dădu din cap cu un aer dezolat.

— Acum câteva ore, sora Sophie era în livadă. Mi-a povestit discuţia voastră…

— Am…

— Tăcere! Ai făcut ceva de neiertat! Fireşte că, necunoscând firea bărbaţilor, nu îţi puteai da seama de consecinţele jocului tău, însă mama ta nu s-ar fi înjosit niciodată comportându-se astfel.

Pe obrajii fetei şiroiau lacrimile. Ar fi preferat o bătaie zdravănă în locul acelor cuvinte.

— Se pare că demonul desfrânării s-a aşezat pe umărul tău. Nu mă refer şi la tânărul convers…

Tresărirea lui Philippine iscă un surâs obosit pe chipul călugăriţei, care o şfichiui fără milă:

— Chiar credeai că manevrele tale treceau neobservate?

Philippine simţi că inima îi bătea atât de tare, de parcă voia să-i spargă pieptul. Superioara îşi flutură mâna în dreptul obrazului, gonind o muscă sâcâitoare.

— Doar iubirea pe care i-am purtat-o mamei tale m-a oprit să te trimit acasă. Din păcate, scrâşni ea, nu e zi în care amintirea să nu îi fie întinată. Atât de către tatăl tău, care şi-a adus în aşternut nepoata depravată, cât şi de ceea ce faci tu, chiar aici, la mănăstirea unde se află mormântul ei!

Pumnul furios al călugăriţei se abătu pe tăblia din lemn do castan a biroului, făcând să tresalte penele şi călimările. Maica se ridică, sprijinindu-se în pumnul strâns şi mototolind pergamentul de pe masă. Philippine făcu un pas înapoi văzându-i faţa descompusă. Niciodată până atunci privirea maicii superioare nu fusese întunecată de atâta mânie.

— Puteai accepta o înţelegere de căsătorie cu Laurent de Beaumont, ar fi fost un lucru cât se poate de firesc, dar nu era destul de bun pentru tine, nu-i aşa? De ce să te mulţumeşti cu un convers dacă poţi avea un paj? Şi de ce un paj, când poţi suci mintea unui ospitalier?... Oare ce te-ar satisface pe deplin? Să sfârşeşti ca o prostituată în patul unui prinţ?

Philippine făcu câţiva paşi în spate sub arsura insultei. Umerii i se loviră de uşa groasă din lemn. Îşi acoperi faţa cu mâinile, îngrozită de imaginea evocată de călugăriţă. Aceasta rânji, umilind-o şi mai mult:

— Doar aşa îţi arăţi căinţa? Ascunzându-ţi chipul? M-ai dezamăgit, Philippine de Sassenage! Mama ta spera că, într-o zi, îmi vei lua locul în acest lăcaş care îi adăposteşte mormântul. Dar aş prefera să ard în focul iadului decât să te las să mai profanezi, chiar şi o singură zi, locul acesta. Vieţile celor doi bărbaţi sunt la mila Domnului, atât de grave sunt rănile pe care şi le-au făcut. Însă, fie că trăiesc, fie că mor, hotărârea mea va rămâne aceeaşi. Nu mai meriţi să faci parte din comunitatea noastră!

Cu această ultimă frază, furia călugăriţei se stinse. Philippine nu cuteză s-o privească, s-o implore, să-i cerşească iertarea. Era zdrobită. Călugăriţa se lăsă să cadă pe un scaun.

— Acum ieşi! îi porunci ea. Trebuie să-l înştiinţez pe tatăl tău în legătură cu ceea ce ai făcut şi cu hotărârea pe care am luat-o. Este fără drept de apel. Până când va veni să te ia, vei posti şi te vei ruga, în izolarea şi austeritatea totală a uneia dintre

celulele de la subsol. Nu le vei mai vedea nici pe călugăriţe, nici pe surorile tale, care trebuie ocrotite de asemenea rătăciri.

Philippine dădu din cap, se întoarse şi apăsă pe clanţă. Nu făcu însă decât un pas în pragul uşii şi căzu pe podea, înghiţită de prăpastia pe care şi-o săpase singură.

4

Philibert de Montoison îşi deschise larg ochii sticloşi într-un semiîntuneric presărat cu arabescuri luminoase. Nu simţea nici o durere. Doar o oboseală apăsătoare. În clipa aceea n-ar fi putut spune unde se afla şi nici cine era. Dar, ciudat, acest fapt nu-l speria. Rămase un răstimp aşa, privind mişcarea acelui balet luminos, când plescăi din limbă în mod reflex şi gestul îi aduse în gâtul uscat un gust de fiere. Un spasm îi urcă pe trahee şi aproape că-l sufocă. Întoarse imediat capul spre dreapta, ca să se liniştească, şi observă, la flacăra lumânării pe trei sferturi consumate de pe masă, că nu era singur în odaie. În patul de alături dormea un bărbat. Îi părea palid. La fiecare respiraţie, se auzea un şuierat pornit din plămâni.

Philibert intui că-l cunoştea pe omul acela şi-i privi concentrat chipul preţ de câteva minute. Gâtul încetă să i se mai contracte. Puţin câte puţin, frânturi de amintiri ieşeau la suprafaţă, ca nişte bule de aer care urcă din adâncul unei mări întunecate, îşi redobândi numele, rangul, îşi aminti chiar şi identitatea vecinului său. Un val de furie îl năpădi, amintindu-i că se duelaseră, şi dispăru când constată că învinsese. După câte îşi putea da seama, starea rivalului său era mai gravă decât a lui. Buzele-i frumos conturate schiţară un rânjet de satisfacţie.

Ochii începură să-l usture şi i se păru din nou că asupra lor se lasă o perdea, înceţoşându-i vederea. Închise ochii, convins că, în timp ce i se dădeau îngrijiri, îi fusese administrat vreun drog, şi începu să asculte zgomotele din jur. În afară de respiraţia şuierătoare a lui Laurent de Beaumont, se auzeau şi sforăituri. Era clar că se afla la spitalul mănăstirii Saint-Just-de-Claix. Acum, că mintea i se limpezise, se concentră asupra propriei persoane. Nu-şi amintea că leşinase, ci doar că fusese atins la braţul stâng. Pierduse, pesemne, mai mult sânge decât ar fi crezut. Îşi duse cealaltă mână la umăr şi constată că braţul îi era bandajat până la încheietura mâinii. Se simţi îmbărbătat. Peste cel mult câteva zile avea să fie pe picioare şi va putea spulbera

pretenţiile javrei de Laurent de Beaumont pe lângă seniorul de Sassenage. Inima începu să-i bată mai repede.

Oare de ce îl răscolea atât de mult evocarea numelui de Sassenage? Fireşte că până atunci nu se gândise la căsătorie, ce dracu', era cavaler, aflat în slujba Marelui-maestru din Auvergne... Guy de Blanchefort... Misiunea lui... I se opri răsuflarea. Cum de îl făcuseră ochii lui Philippine să uite ce-l adusese în ţinutul royanez? Fata asta îi tulburase minţile... Căci el venise s-o vadă pe doamna Sidonie, dar n-o găsise la Bâtie, în Royans. Când auzise că fiicele baronului se aflau la Saint-Just, sperase să dea şi de ea aici. Acum îşi amintea totul. O venă de la tâmplă îi zvâcni dureros. Îşi duse enervat mâna la cap. Era tot mai neliniştit de întârzierea în îndeplinirea misiunii sale. Chiar a doua zi îi va trimite un mesaj lui Guy de Blanchefort, ca să-l informeze. Degetele lui dădură de un pansament. Încremeni. Pipăi bandajul care-i acoperea fruntea şi constată că-i înfăşură înfăşura tot capul. Aşadar, nu braţul, ci rana aceasta îi pricinuise leşinul!

Dar-ar ciuma-n tine, Laurent de Beaufort, mârâi, întorcând capul spre acesta, cu ochii holbaţi de furie.

Privirea i se tulbură din nou, atât de mult de data asta, încât o ceaţă roşie acoperi chipul rivalului său. Un fulger de durere îi străpunse ţeasta, iar Philibert de Montoison fu sorbit din nou de hăul întunecat din care abia ieşise.

***

Sora Albrante tresări şi se ridică în capul oaselor în patul pe care o perdea îl despărţea de cele ale răniţilor. Se dădu jos şi se grăbi să se apropie, doar în cămaşă, de patul cavalerului. Descoperi că rănitul zăcea în aceeaşi poziţie în care îl lăsase. Era însă alb ca varul la faţă. Îi ridică cu un deget expert pleoapa. Ochiul era dat peste cap, iar pulsul la carotidă abia dacă se simţea, slab şi neregulat.

Albrante aruncă o privire în sala boltită, cufundată în întuneric. În patul de alături, Laurent de Beaumont moţăia, cu pieptul înfăşurat în bandaje şi capul întors în partea opusă adversarului său. Nimeni altcineva n-o putea vedea la ora aceea... Luă lumânarea, se îndreptă spre oficiu şi se apropie de un cufăr înalt, prevăzut cu o încuietoare de modă veche, în care-

şi ţinea leacurile cele mai de preţ. Îl descuie şi luă din el o casetă în a cărei broască introduse o cheiţă cu formă ciudată, pe care o purta întotdeauna asupra ei. În lumina slabă a lumânării, apăru un flacon piramidal de sticlă albastră împodobită cu o dantelărie din I fire de argint. Prin faţa ochilor infirmierei trecu fulgerător o imagine. Se afla în pădure, adunând în grabă muşchi pentru o cataplasmă, în ziua următoare celei în care la mănăstire fusese, adusă mama lui Philippine, grav rănită.

— Elixirul acesta are o putere mai mare decât oricare altul. Patru picături întăresc, o linguriţă regenerează, o înghiţitura vindecă. Foloseşte-l ori de câte ori vei crede că e nevoie. Când flaconul se va goli, voi veni să-l iau, îi spusese vrăjitoarea, punându-i-l în mână.

Nimeni nu aflase acest lucru.

Totuşi, din ziua aceea, viaţa lui Albrante fusese întoarsă pe dos.

Infirmiera se întoarse fără întârziere la patul lui Philibert de Montoison. În alte împrejurări, ar fi lăsat încă din prima zi natura să acţioneze, dar refuza ideea de-a o lăsa pe Philippine să poarte toată viaţa povara morţii acestui om. Scoase dopul sticluţei şi ciupi obrazul bărbatului, deschizându-i gura. Îi turnă pe gât câteva picături. Aşteptă. Un minut, două minute, cu degetul pe carotida lui. Apoi ritmul inimii reveni la normal, iar obrajii rănitului prinseră un pic de culoare.

Clopotul bisericii bătu de cinci ori. Mai rămăsese o oră până la prima slujbă a zilei. Albrante nu se mai culcă şi se duse să pună la loc flaconul.

***

Trecuseră cinci zile de când Laurent de Beaumont şi Philibert de Montoison se înfruntaseră pe colina de lângă mănăstire.

Tot cinci zile de când fusese trimisă scrisoarea adresată baronului de Sassenage, deşi nu se ştia exact unde anume se afla acesta.

De asemenea, trecuseră cinci zile de când Philippine aştepta în celula în care fusese închisă sosirea tatălui ei, impunându-şi condiţii şi mai aspre decât cele la care o obliga pedeapsa primită. Maica superioară ordonase să nu i se dea veşti despre

starea celor doi răniţi, pentru ca remuşcările să îi fie sporite de îndoială. Philippine nu pusese nici o întrebare. Îşi petrecea zilele rugându-se, îngenuncheată cu faţa spre perete şi spre crucifixul care-l împodobea. Când trupul îi amorţea atât de mult încât se clătina, fata se întindea pe salteaua de paie şi începea să plângă. Nu-şi plângea propria soartă, ci soarta pe care o aveau, ci soarta pe care-o aveau, din pricina ei, cei doi pretendenţi. Când lacrimile îi secau, adormea, apoi se trezea şi o lua de la capăt. Nu bătea la uşă decât în caz de nevoie, dacă i se termina lumânarea, dacă trebuia golită oala de noapte sau dacă nu mai avea apă în cană. Atunci, o conversă lua obiectele puse de Philippine în pragul uşii, pentru ca sora să nu fie nevoită să intre în odaie. Fata nu-şi întorsese niciodată faţa spre cea care deschidea uşa. Niciodată nu scosese vreun cuvânt.

Neştiind când urma să sosească baronul Jacques s-o ia, maica superioară o scutise de post ca să nu se îmbolnăvească, însă Philippine nu mai avea poftă de mâncare. După cum atârnau hainele pe ea, se vedea bine ce mult slăbise.

„*Cinci zile*“, îşi spuse sora Albrante, căreia i se destăinuise una dintre converse, speriată de starea fetei.

Era mai mult decât voia Albrante să îngăduie.

***

— Cum se mai simt? întrebă în şoaptă superioara, apropiindu-se de paturile lângă care, după slujbă, sora Albrante îşi reluase veghea.

— Laurent de Beaumont, mai bine, dar starea lui Philibert de Montoison mă îngrijorează. Azi-noapte m-am trezit auzindu-i glasul. Am venit în grabă, sigură că şi-a revenit în simţiri. Starea lui părea neschimbată, dar pansamentul de la cap era îmbibat de sânge proaspăt.

— Poate că ai visat.

— Aşa mi-am spus şi eu, dar nu-s prea sigură. Dacă vrei să mă urmezi, am putea discuta mai în largul nostru în încăperea de alături, o invită sora Albrante, ridicându-se de pe taburetul ei.

Călugăriţa îi lăsă pe convalescenţi să se odihnească şi intră împreună cu Albrante în oficiu. Uşa se închise în urma lor.

— Deşi se afla sub influenţa calmantelor pe care i le administrez, Laurent de Beaumont mi-a spus azi-dimineaţă că şi el a auzit glasul cavalerului.

Maica se strâmbă. Chestia asta nu prevestea nimic bun.

Se aşezară la masă, faţă în faţă, şi-şi rezemară amândouă braţele pe tăblia de stejar plină cu mojare din lemn de merişor şi cu tot felul de borcane. O rază firavă de soare, atenuată de vitraliile ferestrei, le dezmierdă mâinile uscăţive.

— Philibert de Montoison ţi-a dezvăluit şi alte motive care l-au adus sub acoperişul nostru? Motive care să-l fi îngrijorat destul de mult ca să-i provoace această nouă hemoragie? întrebă sora Albrante.

— Nimic mai mult decât ştii şi tu.

— Atunci poate că ar fi bine să ne uităm prin lucrurile lui.

Superioara îi aruncă o privire dezaprobatoare.

— Uiţi despre cine discutăm, soră.

— Nu ţi se pare ciudat ca un ospitalier să tragă la noi fără să aibă cu el măcar un cal şi un scutier?

Călugăriţa cugetă o clipă. În iureşul tragic al evenimentelor, gândul acesta nu-i trecuse prin minte.

— Într-adevăr, e ciudat, admise ea, dar asta nu ne priveşte noi.

— Dimpotrivă, doamnă. Mie îmi revin responsabilitatea şi datoria de a-l salva pe acest cavaler, şi tot ce m-ar putea ajuta s-o fac mă interesează.

— Lasă-mă să reflectez, hotărî maica, ridicându-se.

— N-am terminat, o opri sora Albrante.

Privirile li se întâlniră. A infirmierei, plină de hotărâre, o făcu pe superioară să se aşeze la loc. Albrante luă o carafă şi umplu două pahare cu apă rece. Împinse unul în faţa călugăriţei şi bău o gură de apă din al ei. Avea nevoie să-şi dreagă vocea înainte de-a aborda subiectul care o făcea să-şi simtă brusc gâtul uscat.

Maica superioară nu se atinse de pahar. Îşi împleti din nou degetele noduroase şi aşteptă, neputând să-şi alunge totuşi din minte vorbele lui Albrante.

— Este vorba despre Philippine, se hotărî în cele din urmă infirmiera.

Călugăriţa tresări. Un val de căldură îi împurpură obrazul. Îşi desfăcu palmele şi le sprijini de lemnul mesei.

— Subiectul acesta e închis, zise ea pe un ton rece, dând să se ridice, hotărâtă de data asta să părăsească încăperea.

— Stai jos, Isabelle! porunci sora Albrante.

Chipul maicii superioare deveni roşu ca racul.

— Cum îndrăzneşti? întrebă ea încruntată.

Stătea dreaptă, între banca pe care o împinsese ca să se ridice; şi tăblia mesei. Albrante, în picioare şi ea, o înfruntă:

— Îndrăznesc în virtutea dreptului de asistenţă care m-a adus pe vremuri în slujba acestei comunităţi.

Efortul pe care-l făcea superioara ca să se stăpânească era evident. Reuşi însă. Articulă cu o voce uscată:

— Te ascult.

— Dacă Philippine refuză în continuare să se hrănească, viaţa ei va fi în primejdie…

Călugăriţa nu-i răspunse. Chipul îi era crispat de furie. Sora Albrante se mânie şi ea:

— Prin urmare, preferi s-o laşi să moară decât s-o ierţi?

Se înfruntară din priviri, într-o tăcere atât de apăsătoare încât ai fi zis că sunt gata să se încaiere. Sora Albrante cedă cea dintâi.

— N-ai să te schimbi niciodată, nu-i aşa? La fel de orgolioasă şi încrezută până în clipa morţii. Trebuie oare să-ţi amintesc de obligaţiile pe care le avem faţă de Jeanne de Commiers?

— Taci, spuse superioara cu o voce lipsită de intonaţii, tresărind.

— Nu e momentul să ne certăm şi nu asta doream. Tu vrei să mântuieşti sufletul lui Philippine, eu vreau s-o vindec pe de-a-ntregul.

Călugăriţa dădu din cap. Învinsă.

— Ce doreşti?

— Ca Philippine să mă ajute. Asta nu reprezintă o uşurare a pedepsei ei. Îi va fi şi mai greu să se ocupe de cei care s-au rănit din cauza ei decât să se roage. Dar astfel voi putea veghea ca ea tragă învăţăminte fără să cadă într-o melancolie fără leac.

Maica superioară se îndreptă spre uşă fără ca sora Albrante să mai încerce s-o reţină. În timp ce apăsa pe clanţă, întoarse capul către infirmieră.

— Ţi se întâmplă câteodată să ai remuşcări?

— În fiecare zi de când s-a întâmplat, dar am găsit în mine puterea să mă iert.

— Eu una credeam că le-am depăşit, mărturisi călugăriţa înainte de-a ieşi, cu capul plecat.

— Nu poţi uita niciodată răul pe care l-ai făcut cuiva, murmură Albrante ca pentru sine, ridicându-se ca să se întoarcă la veghea ei.

În afară de cei doi răniţi, o mai aştepta, aşezată pe o bancă, o măicuţă care îşi apăsa cu palma partea de jos a pântecelui. Abia dacă o salută pe superioară, care ieşea din infirmerie palidă şi atinsă în demnitatea ei.

— Eşti la ciclu? întrebă Albrante, apropiindu-se de bolnavă. Aceasta dădu din cap, încuviinţând, iar Albrante se duse să-i caute un leac, înciudată că se simţea atât de istovită, deşi reuşise să câştige bătălia pe care o începuse.

5

Philippine se făcuse ghem pe salteaua ei de paie. Cu o zi înainte începuse s-o supere stomacul, iar dimineaţa durerile deveniseră atât de violente încât nu putuse să se ridice ca să bea apă. Nu-i trecuse prin cap să ceară ajutor. Ar fi vrut să vomite, aşa cum se străduise de câteva ori, ca să scape de dezgustul pe care-l simţea faţă de ea însăşi, dar nu avu destulă putere. Plângea în tăcere, ţinându-se cu mâinile de burtă. Coşmarurile care o bântuiau când dormea deveniseră permanente. Rătăceau ca nişte stafii prin odaie, în jurul ei. Fiecare zgomot îi amintea zăngănitul oţelului lovit, vuietul furtunii. Orice miros, inclusiv cel al sudorii ei, îi evoca lupta celor doi bărbaţi pe deal. Dansul lor macabru se învârtejea în jurul ei. Se lăsase atrasă în el ca să se pedepsească. Îi devenise prizonieră în nebunia ei distrugătoare.

Din veselia şi drăgălăşenia ei, din privirea ei şăgalnică nu mai rămăsese nimic. Avea chipul tras, cearcăne întunecate la ochi, buzele şi nările subţiate lăsau să treacă o respiraţie sacadată şi, în ciuda păturilor, dârdâia în frigul din celula ei. I se părea că moartea era singura cale de scăpare din disperarea şi ruşinea care o stăpâneau.

Adesea se trezea cerându-i iertare defunctei sale mame, apoi se mustra singură. Îi mânjise memoria cu o pată de neiertat. Cine era ea ca să spere că şi-ar putea ispăşi vina? Suflarea diavolului îi întinase sufletul, aşa că ea refuza să mai trăiască în acest păcat. Purgatoriul, aşa cum îi fusese zugrăvit aici, la Saint-Just, i se părea preferabil flăcărilor iadului în care avea să ajungă, cu siguranţă, dacă supravieţuia; acolo sus, aproape de Domnul, poate că ar fi putut găsi scăpare.

Pâlpâirea lumânării pe zidurile de piatră aducea cu flacăra unui rug.

O crampă o încovoie şi mai mult. Îi scăpă un geamăt. Captiv in măruntaiele ei goale, Satana protesta. Philippine strânse din dinţi. N-avea decât s-o ardă, s-o încleşteze, s-o sfârtece; orice i-

ar fi făcut, ea nu va mai ceda, nu-l va lăsa să scape, iar în clipa morţii, sufletul nu-i va mai fi osândit.

Nu auzi uşa, nici paşii care se apropiau. Simţi pe umăr o mână care voia s-o facă să se întoarcă. O împinse cu hotărâre, fără să deschidă ochii absorbiţi de delirul ei.

— Niciodată, scrâşni ea, închipuindu-şi că vreun demon voia să o ia cu el.

***

Maica superioară păli văzând-o prăbuşită astfel. Până atunci, nu voise să vadă, să ştie, să înţeleagă. Se lăsă pe vine la căpătâiul tinerei domniţe de Sassenage, răscolită şi simţindu-se, la rândul eu, vinovată. Cum de se putuse lăsa stăpânită de orgoliu, în timp ce, la ultimul nivel al turnului…

— Philippine, copila mea, şopti ea cu voce întretăiată.

Fata se ghemui şi mai strâns.

Călugăriţa o scutură cu putere:

— Uită-te la mine, Philippine, pentru numele lui Dumnezeu cel Atotputernic, UITĂ-TE LA MINE! urlă ea, regăsindu-şi brusc hotărârea.

Doar ea, rece şi aspră cum o ştia Philippine, o mai putea o mai putea aduce înapoi pe fată.

Philippine se mai împotrivi o secundă, până când vorbele călugăriţei îi pătrunseră în subconştient, amintindu-i că-i datora supunere şi respect. Deschise ochii, întoarse capul şi recunoscu degetele noduroase, cu unghii tăiate scurt şi pătate, de pe umărul ei.

— Dumneavoastră sunteţi, doamnă? întrebă ea cu teamă.

— Chiar eu, fata mea, se îmblânzi superioara.

O trase către ea, iar Philippine se rostogoli pe spate şi, chinuită de spasme, îşi aduse genunchii la gură. Mâna cu care se ţinuse de burtă se agăţă de cea a călugăriţei, căutând refugiu.

— S-a terminat, ei sunt salvaţi, iar tu — la fel. Pedeapsa ta a luat sfârşit, Philippine!

Suferinţa de pe chipul fetei dispăru.

— Tatăl meu a sosit?

— Încă nu. Am să pun să ţi se aducă nişte apă ca să te speli, haine curate şi puţină supă… pe care te rog s-o mănânci. Cred

că va fi de-ajuns ca să-ţi liniştească stomacul. S-ar putea să ai greţuri sau chiar să vomiţi, dar n-are importanţă. Trupul tău trebuie să se obişnuiască din nou cu ceea ce i-ai refuzat până acum.

— Da, doamnă, acceptă supusă Philippine.

— Când vei fi gata, te duci la infirmerie. Sora Albrante are nevoie de tine acolo.

Panica se ivi iarăşi în ochii tinerei. Se albi la faţă şi începu să tremure.

— N-am să pot, bâigui ea.

— Ba fireşte că da. Vino-ţi în fire, copila mea, e un ordin.

Philippine dădu din cap.

— Acesta e preţul mântuirii tale, adăugă cu un surâs încurajator călugăriţa.

Apoi ieşi fără să mai privească în urmă. Făcuse ceea ce era datoare să facă.

***

Când intră Philippine, sora Albrante, stând între cele două paturi, îl ajuta pe Laurent de Beaumont să se întoarcă pe o parte. Cu spatele spre fată, tânărul tuşea, iar din piept îi scăpa la fiecare răsuflare un şuierat oribil. Philippine n-avu timp să se sperie auzindu-l, căci firea ei miloasă o făcu să se apropie fără şovăire. Îşi puse genunchiul pe pat, în spatele rănitului, şi-l ajută să rămână în poziţia în care-l aşezase infirmiera. Ameţit de licoarea de mac ce i se administra din două în două ore, Laurent de Beaumont zăcea inert şi se vedea că sorei Albrante nu-i era uşor să-l susţină.

— În sfârşit ai sosit, o întâmpină ea cu un zâmbet. Era şi timpul, fiindcă sunt istovită.

Philippine dădu doar din cap, simţind un nod în gât.

Abia atunci îşi dăduse seama că spatele acela puternic şi lat, acoperit de un pansament şi plin de vânătăi, era al unuia din bărbaţii pe care-i făcuse să se înfrunte pentru ea. O cuprinse ameţeala şi se clătină. Albrante întinse mâna şi o ţinu să nu se prăbuşească.

— Haide, haide, Helene, fata mea, o mustră ea, fără figuri de soiul ăsta aici…

Philippine o privi, neînţelegând de ce i se adresase Albrante cu acel nume. Ameţeala îi trecuse.

— Iartă-mă, spuse ea, cred că digestia e de vină.

— Du-te să miroşi nişte frunze de mentă, o sfătui Albrante, în timp ce Laurent de Beaumont îşi sfârşea accesul de tuse expectorând un cheag de sânge.

Philippine se îndepărtă de pat. Tânărul căzu la loc pe spate, cu ochii închişi, palid ca un cadavru, cu un firişor de salivă roşiatică în colţul gurii. Adolescenta îşi duse ambele mâini la gură şi alergă afară. Imediat după ce-şi vomită micul dejun lângă o tufă de verbină, simţi o dorinţă nebună să fugă de acolo.

Dacă n-ar fi văzut în faţa ei un şir de măicuţe care se pregăteau să intre în biserică, fără îndoială că ar fi făcut-o. Aşa însă, dându-şi seama că şi de data asta le dădea un exemplu foarte prost surorilor ei mai mici, îşi şterse buzele cu mâneca şi se întoarse, cu capul plecat, la infirmerie. Sora Albrante o întâmpină în prag, o sprijini, cuprinzând-o cu un braţ, şi o însoţi în oficiu.

— Va trebui să te deprinzi cu situaţia. După cum ai putut vedea, prietenii noştri zac încă la pat şi am nevoie de tine să stai la căpătâiul lor şi să mă ajuţi.

— Dar maica superioară spunea că… începu Philippine, împleticindu-se până lângă masă.

Picioarele abia dacă o ascultau.

— Maica superioară e cumva infirmieră? i-o tăie Albrante. Aici numai eu pot spune cine se simte bine şi cine nu. Tu te simţi bine. Ei doi, nu. Aşa stau lucrurile.

— Te înşeli, soră, nu mă simt bine, o contrazise Philippine, lăsându-se să cadă pe banca unde stătuse nu de mult, plină de mânie, superioara.

Albrante închise uşa şi scoase din dulap flaconul albastru al vrăjitoarei. Starea de slăbiciune a lui Philippine justifica folosirea licorii. Infirmiera turnă trei picături într-o linguriţă, apoi i-o puse sub nas.

— Lasă prostiile şi înghite asta. Peste două minute o să fii ca nouă. Şi ai grijă, nu spune nimănui ce ţi-am dat.

Philippine se strâmbă simţind pe limbă gustul doctoriei.

— Da’ amară mai e, zise ea, scuturându-se ca un mânz.

Albrante izbucni într-un râs voios.

— Crezi că leacurile ar trebui să fie bune la gust? Nici gând, Helene dragă, altfel, pe toţi sfinţii din paradis, infirmeria asta ar fi plină tot timpul!

O căldură binefăcătoare îmbujoră chipul tinerei, îi cuprinse îi cuprinse ceafa, coborând spre umeri şi ajungându-i apoi până în vârful degetelor de la picioare. Philippine zâmbi. Sora Albrante o privi cu tandreţe, sprijinindu-şi un şold de colţul mesei, cu mâinile una în cealaltă, aşa cum obişnuia să stea şi înainte, când erau împreună.

— Îmi amintesc, zise fata, înviorându-se. Am mai gustat din licorile tale.

— Aşa e.

— Asta s-a întâmplat imediat după ce mama a murit, când am ajuns aici. Zidurile astea atât de înalte şi de groase aminteau de p închisoare. Pretutindeni mirosea a tămâie. Îmi aduc aminte că mi s-a făcut rău la mormântul ei. Atunci te-am întâlnit pentru prima dată, soră. Mi-ai spus că timpul îmi va alina durerea.

— Ţi-o repet şi acum, o asigură infirmiera. Timpul învinge orice. Dar ştii că mi-ai pricinuit multă nelinişte?

— Nu-s deloc mândră de asta, mărturisi Philippine fără să-şi întoarcă privirea de la ea.

— Nu mă refeream la ei, ci la tine, la starea în care ajunseseşi. Chiar voiai să te laşi să mori pentru băieţii ăştia sau ce? o certă ea.

Philippine făcu ochii mari. Nu se aştepta la asemenea vorbe. Sora Albrante îşi vântură mâinile.

— Să nu crezi că-ţi scuz felul cum te-ai purtat cu ei, domniţă, nici gând, dar totuşi, să mori pentru atâta lucru, la vârsta ta…

— Atâta lucru? bâigui Philippine. Laurent de Beaumont era atât de palid…

— Ba nu, Laurent de Beaumont se simte mai bine. N-aş putea spune acelaşi lucru şi despre Philibert de Montoison, a cărui stare mă îngrijorează. Însă băieţii ăştia s-ar fi bătut oricum, pentru tine sau pentru altcineva. Temperamentul bărbaţilor din zilele noastre îi face să scoată sabia la orice ocazie ca să-şi dovedească valoarea. Parc-ar fi nişte cerbi în faţa unei căprioare…

— În bunătatea ta, soră, vrei să-mi uşurezi povara, dar ştiu bine că numai eu sunt vinovată pentru tot ce s-a întâmplat, murmură Philippine.

— Nimic nu este pe de-a-ntregul alb sau negru. Vei vedea, o să înveţi să cântăreşti lucrurile. Deocamdată, ar fi bine să scapi de sentimentul ăsta de vinovăţie, care acum nu foloseşte la nimic, şi să mă ajuţi la treabă. Te simţi în stare s-o faci?

— Mă voi strădui.

— Am să te sprijin. Fireşte, nu vei vedea pe nimeni în afară de mine şi de dueliştii noştri.

— Desigur.

— Atunci ne-am înţeles.

Sora Albrante luă din nou linguriţa şi mai turnă în ea două picături de elixir înainte de a încuia flaconul în dulap.

— Îţi ajunge atâta, spuse ea, întorcându-se spre fată, ar fi curată lăcomie dacă ai cere mai mult.

— Nu sunt chiar aşa de pofticioasă, o asigură Philippine, strâmbându-se când simţi gustul licorii pe vârful limbii.

— Uite ce mutră faci, deşi precis că ai vrea să-ţi împărtăşesc secretul acestui leac!

— Fii sigură că l-aş păstra cu sfinţenie!

— Cu atât mai bine, Helene, fata mea, căci am de gând să-ţi dezvălui câteva secrete înainte ca tatăl tău să vină să te ia.

Philippine o aţinti cu o privire bănuitoare, apoi, dându-şi seama că Albrante nu mai glumea, se ridică şi o sărută cu duioşie pe obraz. De când venise la mănăstire, aici, alături de infirmieră, se simţise întotdeauna în largul ei.

— Bine. Acum trebuie să-ţi explic amănunţit ce îngrijiri trebuie să primească domnişorii aceştia fără minte.

— Încă ceva, făcu Philippine, care acum îşi revenise întrutotul, pornind pe urmele ei. De ce-mi zici Helene?

Sora Albrante schiţă un surâs trist. Adevărul era ca un spin înfipt în inima ei. Jurase. Îi jurase vrăjitoarei. Îi jurase lui Jeanne de Commiers. Jurase să-i redea lui Philippine adevărata ei identitate atunci când va ajunge la vârsta căsătoriei, dar nu făgăduise să-i dezvăluie şi motivele care impuseseră această hotărâre. Recurse, prin urmare, la o minciună de circumstanţă.

— „*Ai grijă de Helene a mea — ne-a cerut mama ta —, frumuseţea ei va fi mai presus decât a altor femei, iar atunci, numele de Philippine va fi prea şters pentru strălucirea chipului ei.*“ A venit clipa să mă conformez acestui testament, micuţo. Îţi prezic că mulţi bărbaţi îţi vor ieşi în cale şi vor dori să te aibă, şi trebuie să fii pregătită pentru asta.

6

La poalele muntelui Vercors, satul de lângă castelul Sassenage, era toropit de zăpuşeala prevestitoare de furtună. Luna august se întindea ca o pisică leneşă. Nişte copii se bălăceau, cu picioarele afundate în mâlul de lângă ţărmul Furonului. Torentul curgea la vale, spre Isere, şi putea fi traversat pe o punte din buşteni. Pe malul celălalt, nişte pietre plate erau folosite la spălatul rufelor. Pe ele erau bătute cearşafurile ridicate din unda curentului şi frecate cu leşie de femei vesele, cu ochii la ţâncii care lansau pe firul apei bărcuţe din scoarţă de copac. În depărtare, spre Grenoble, pe cerul senin se profilau Alpii maiestuoşi, cu piscurile lor veşnic înzăpezite.

Timpul părea suspendat chiar şi pe uliţa principală a satului, în faţa uneia dintre casele scunde, din piatră, aşezaţi pe o bancă unul lângă celălalt, cu spinările rezemate de perete, moţăiau doi bătrâni. Câţiva ştrengari îi pândeau de la colţul zidului, punând la cale vreo poznă. La picioarele lor desculţe, zgâriate şi murdare, nişte găini ciuguleau de pe jos firimituri infime, fără să le pese de ei.

Se risipiră însă cârâind atunci când puştii tresăriră auzind galopul unui cal care se apropia. Îi lăsară pe bătrâni în plata Domnului şi alergară toţi până la pod, unde se împrăştiară la trecerea unui călăreţ care le strigă să se dea la o parte. Cei doi bătrâni se treziră şi abia apucară să-şi tragă picioarele sub bancă, văzând calul care trecu în galop prin faţa lor, printre case, pe lângă biserică, şi o luă spre castel, învăluindu-i pe localnicii uimiţi şi neliniştiţi într-un nor cenuşiu de praf.

***

În sala de recepţii a castelului, Algonde freca sârguincios argintăria când, auzind galopul, îl văzu prin fereastra deschisă pe călăreţul care-şi opri calul în spume şi sări jos din şa. Curioasă, se opri din lucru şi se aplecă peste pervaz.

— Am un mesaj urgent pentru baronul Jacques de Sassenage, îl auzi spunându-i unui soldat, cu două etaje mai jos de geamul ei, după care omul intră în castel.

Sperând din tot sufletul că vestea respectivă va avea ca urmare plecarea doamnei Sidonie şi a urâcioasei sale cameriste, îl privi amuzată pe Mathieu care, prefăcându-se nepăsător, se apropia de portar ca să afle cine era vizitatorul. Neputând rezista să nu-i facă o farsă, îl aşteptă să ajungă sub fereastră, luă o cană în care mai rămăsese puţină apă şi i-o deşertă în cap.

— Ei, drăcie, fir-ar să fie! izbucni Mathieu tresărind, cu părul şi umerii uzi leoarcă.

Se înfurie şi mai mult când paznicul izbucni în râs. Tânărul ridică privirea şi pumnul către geam, unde întâlni chipul vesel al lui Algonde, care lăsase repede cana din mână şi stătea cu braţele încrucişate sprijinite de pervaz.

— Ca să vezi ce aversă bruscă! Bietul de tine, cum te-a mai stropit! Cerul o fi crezut că erai prea încins, îl luă ea peste picior.

— Râzi tu, râzi, dar lasă că vine şi rândul meu! se răţoi Mathieu, deranjat de râsetele celor din jur, dar fără să se supere cu adevărat pe ea.

Drept răspuns, Algonde scoase limba la el, apoi închise fereastra.

Adună cupele pe care le curăţase, se grăbi să le încuie într-un cufăr, apoi urcă scara în spirală până la etajul următor. Uşa care dădea spre palier rămăsese întredeschisă, iar fata îl zări pe mesager înmânându-i biletul baronului Jacques. Era prea departe ci să-i poată auzi, fiindcă zgomotele de la etajul inferior ajungeau până la ea, aşa încât îndrăzni să se strecoare în spatele uşii. Se aşeză în patru labe, scoase din mânecă o cârpă de şters, ca să-ţi justifice prezenţa, şi ciuli urechile.

***

— Am fost trimis de intendentul Domniei Voastre. A crezut că ar putea fi ceva urgent, adăugă omul, în timp ce baronul rupea sigiliul de ceară şi desfăcea pergamentul.

— Ce scrie? întrebă Sidonie ridicându-şi privirea de la broderia ei şi îndreptând-o către Jacques.

Absorbit de lectură, acesta nu-i răspunse, dar, judecând după expresia lui, era vorba despre ceva grav. Ea îşi puse lucrul în

coşuleţ, se ridică din fotoliul aşezat lângă cel al lui Marthe, cam cosea şi ea lângă o fereastră şi se apropie de curier.

— Du-te la bucătărie să-ţi pui stomacul la cale, băiete!

Chipul omului se înseninã. Îi mulţumi lui Sidonie, se înclină şi ieşi.

***

Algonde îşi lăsă capul în jos şi începu să frece de zor podeaua, cu inima bătând să-i spargă pieptul, pe când omul cobora scările. Prudenţa o îndemna să facă acelaşi lucru, dar îşi spuse că, dacă el n-o băgase în seamă, risca mai degrabă să fie prinsă în timp ce se mişca. La teamă se adăuga şi incitarea stârnită de indiscreţia pe care o comitea. Îşi muşcă buzele, îşi ţinu răsuflarea şi rămase nemişcată. Tăblia de lemn a uşii estompa vocile şi trebuia să-şi încordeze auzul ca să nu-i scape nimic.

— Vreun necaz, iubitule? întrebă Sidonie, punându-şi cu gingăşie mâna pe braţul baronului.

Acesta îşi îndreptă în sfârşit privirea spre ea. Tristeţea din ochii lui cenuşii sfâşie inima lui Sidonie.

— E vorba despre Philippine, îi mărturisi el, întinzându-i scrisoarea.

Sidonie păli, la rândul ei, dar n-avu timp s-o citească, fiindcă el continuă:

— Doi bărbaţi s-au duelat pentru ea în faţa mănăstirii. Acum se zbat între viaţă şi moarte. Maica superioară pretinde că Philippine i-a provocat să se bată, comportându-se într-un mod nedemn de bunele moravuri, spuse el cu o voce sfârşită.

O flacără de indignare urcă în obrajii lui Sidonie.

— Nu cred niciun cuvânt, afirmă ea, punând pergamentul alături de un sfeşnic, pe o măsuţă aflată la câţiva paşi de ea.

Apoi se întoarse spre Marthe:

— Coboară să-l anunţi pe mesager că vom avea în curând nevoie de el şi închide uşa după tine.

Aşteptă ca Marthe să se conformeze, apoi se apropie de Jaques şi-şi strecură încurajator mâna între degetele pe care el şi le încrucişase la spate.

***

Dacă fugea, era şi mai rău. Algonde sperase o clipă că Marthe va coborî fără s-o observe, ca şi curierul. Dar nu era cazul să-şi

facă iluzii. Se străduí să pară preocupată doar de lustruirea podelei, dar imediat ce Marthe închise uşa, fata simţi că fusese descoperită.

Continuă să frece scândurile, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat, dar o durere ascuţită îi smulse un ţipăt. Marthe se aplecase brusc asupra ei şi o apucase de părul împletit într-o coadă, obligând-o să se ridice.

— Ia te uită ce mai şoarece am prins! Faci tot ce poţi ca să ajungi în ghearele mele? scrâşni ea, trăgând-o şi mai tare.

Lui Algonde i se păru că-i smulge părul cu piele cu tot. Îşi duse instinctiv mâinile la ceafă, hotărâtă să se apere.

— Dă-mi drumul! strigă, răsucindu-se ca să scape.

— Taci, afurisito, se răsti cu jumătate de voce Marthe, altfel pun să fii bătută pentru că ai vrut să tragi cu urechea.

— Nu trăgeam cu urechea şi n-am să tac! hotărî fata cu glas şi mai ridicat.

De data asta nu se va mai lăsa umilită, orice s-ar întâmpla. Cruzimea din ochii cameristei care se înverşuna împotriva ei îi stârni o furie turbată. Uşa se deschise, iar în prag se ivi Sidonie, nedumerită la auzul ţipetelor fetei, chiar în clipa când Algonde îşi înfigea dinţii în braţul nemernicei. Prea târziu însă ca să oprească palma răsunătoare care şfichiui obrazul tinerei.

— Netrebnică mică ce eşti, dacă nu te potoleşti, te…

Marthe nu-şi sfârşi fraza. Palma pe care o ridicase ca să lovească din nou rămase în aer, oprită de mâna lui Sidonie.

— Ajunge!

Braţul cameristei coborî.

— Am prins-o ascultând pe la uşi.

— E adevărat, Algonde?

— De ce aş face-o? minţi cu neruşinare fata, nevrând s-o lase pe duşmanca ei să-şi atribuie rolul pozitiv.

Marthe rânji:

— Ca să poţi bârfi, desigur! Spionă, vă spun eu.

— Ba nu. Lustruiam parchetul pe care l-am ceruit ieri, o contrazise Algonde, ridicând cârpa de jos.

O flutură ca să-şi dovedească spusele şi adăugă:

— Tocmai terminasem treaba şi mă pregăteam să cobor, când zgripţuroaica asta m-a luat la bătaie.

— Ai auzit ce vorbeam în cameră? o întrebă Sidonie.

— Eram cufundată în gândurile mele, Domnia Voastră… începu fata, dar se opri la amintirea celor auzite; dacă nega, şi-ar fi trădat cu siguranţă intenţiile.

— … dar uşa era deschisă şi păreaţi supăraţi.

Marthe jubilă:

— Aha, în sfârşit, recunoşti.

— Nu sunt o intrigantă, i-o întoarse Algonde.

Sidonie se săturase. Avea destule griji, nu-i ardea să-şi mai piardă vremea. Mătură cu un gest al mâinii cearta lor, apoi se întoarse către Marthe:

— Grăbeşte-te.

— Marthe o mai fulgeră pe Algonde cu o privire teribilă şi porni grăbită pe scări, sumeţindu-şi fustele.

— Pot pleca, Domnia Voastră? întrebă Algonde, sperând să scape doar cu atât.

— Trimite-o la mine pe mama ta, hotărî Sidonie, întorcându-se spre uşă, care se închise în urma ei înainte ca Algonde să poată să îşi dea seama de consecinţe.

Fata coborî scările cu inima grea, târându-şi picioarele. Prostia pe care o făcuse avea să ducă, probabil, la concedierea mamei ei. Se gândi să se întoarcă la doamna Sidonie, să-şi recunoască minciuna şi s-o roage să n-o pedepsească pe Gersende în locul ei, dar n-avu curajul s-o facă. Situaţia ar fi devenit şi mai gravă. Era mai bine să-i mărturisească totul mamei ei şi să-i ceară iertare înainte de a începe să-şi împacheteze puţinele lucruri.

Chipul vesel al lui Mathieu îi trecu prin faţa ochilor înlăcrimaţi, urmat de cel al lui Melusine. Îi scăpă un râs amar: era clar că zâna se înşelase în privinţa ei.

Ridică din umeri. Ce mai conta acum? Când ajunse în bucătărie, ştia că o va găsi pe maică-sa, dădu nas în nas cu Marthe, care tocmai ieşea de acolo, după ce-i transmisese curierului porunca primită.

— Îţi vin eu de hac până la urmă, îi şuieră cu ură camerista.

Algonde îşi permise luxul de a o înfrunta cu un rânjet sfidător, dar probabil că în ochii ei se citea disperarea, căci Marthe adăugă cu perfidie:

— Sau poate că asta s-a întâmplat deja…

***

În bucătăriile din donjon, pregătirea mesei era în toi. Toată lumea se agita, mirosul fripturilor se întâlnea cu aroma turtelor coapte în spuză. Pe un butuc, o găină abia jumulită aştepta să fie pusă la frigare, deasupra cărbunilor aprinşi, alături de supa care fierbea deja. De obicei, lui Algonde îi plăcea să zăbovească acolo doar ca să adulmece miresmele de tot felul. Iar jupânul Janisse păstra întotdeauna pentru ea câte ceva bun, ca să nu poftească.

Bucătarul tocmai discuta cu mama ei, la câţiva paşi de curierul care se înfrupta, aşezat la o masă. Despre Gersende, mama lui Algonde, se putea spune că era o femeie şi jumătate. Severă, dar dreaptă, de o cinste fără cusur, atentă cu toţi, generoasă din fire, însă disciplinată, era pe cât de înaltă, pe atât de rotundă, cu un cap mai înaltă decât bucătarul căruia îi dădea dispoziţii, numărându-le pe degetele ei dolofane. După ce soţul îi murise în urma unui accident, Gersende ar fi putut să se recăsătorească, dar preferase să-şi crească singură copila şi să se dedice slujbei ei de intendentă. Considera că bărbaţii nu sunt buni decât să faci copii şi să cadă de pe acoperiş, după ce au băut prea mult. Atunci când nu-şi loveau nevestele, ca bărbatul ei. Astfel că acum, la cei treizeci şi ceva de ani, era mândră de văduvia ei, de munca ei şi, mai ales, de fiica ei, pe care toată lumea o lăuda.

Ştiind cât de mult avea să o afecteze nechibzuinţa lui Gersende care nu va mai fi deloc cumsecade, Algonde se apropie mohorâtă, târându-şi picioarele.

Primul o zări jupânul Janisse, care o întâmpină ca de obicei:

— Ai sosit şi tu, prigorie mică! Apoi se întoarse către Gersende: Ţi-am spus eu că trebuie să apară! Cum încep să pregătesc laptele de pasăre, se înfăţişează şi ea.

Dar prigoria n-avea chef de glumă. Ca şi pasărea după care fusese poreclită, avea aripile încleiate şi nu se simţea în stare să le desfacă şi să-şi ia zborul.

— Nu te simţi bine? o întrebă, când Algonde ajunse lângă ei.

— Chiar aşa, nu pare deloc în apele ei, adăugă jupânul Janisse, ştergându-şi de şorţ mâinile unse.

— Trebuie să-ţi spun ceva, mamă, se încumetă Algonde, cu gâtul uscat.

— Chiar acum? se miră Gersende.

Algonde dădu din cap, cu un aer rugător. Jupânul Janisse izbucni într-un râs voios.

— Ce să-i faci, doamnă Gersende, supărările iubirii pot stârni crampe la stomac mai dihai decât zeama de laur, ba pot chiar să ucidă.

Gersende strânse din buze. Îşi cunoştea prea bine fata ca să creadă aşa ceva. O urmă grăbită spre odăile lor, sigură că se întâmplase ceva grav.

7

— Aţi trimis după mine, Domnia Voastră, se anunţă Gersende.

Sidonie părea preocupată, ca şi baronul Jacques, aplecat asupra măsuţei de scris. Dar Gersende nu făcea parte din rândul oamenilor care încearcă să scape de răspundere.

— Voiam să te anunţ că trebuie să plec în mare grabă, buna mea Gersende; voi lipsi cel mult zece zile şi o voi aduce pe Philippine. Poţi să-i pregăteşti o cameră? Îmi dau seama că nu va fi uşor, fiindcă acest castel este destul de neîncăpător, dar fata a petrecut mulţi ani la mănăstire şi are nevoie de un loc unde să poată fi singură.

În aceeaşi clipă, cu un gest cam nehotărât, baronul pecetlui scrisoarea. Mirosul de ceară topită zgândări nările lui Gersende.

— Doriţi să predau apartamentul meu?

— Ce idee ciudată! o întrerupse Sidonie, ridicând din umeri. Doar locuieşti acolo împreună cu fiica ta şi ar fi foarte incomod să vă mutaţi pentru un timp atât de scurt. Sunt sigură că poţi găsi altă soluţie. Nu-i aşa, Jacques?

Sidonie se întoarse cu faţa la baron, care dădu din cap. Părea copleşit.

— Fireşte că nu mă pot lipsi de Marthe, aşa că mă bazez pe Algonde a ta să-i servească drept cameristă baronului în lipsa mea, continuă Sidonie.

— Aşadar, nu sunteţi supărată pe ea?

— De ce să fiu supărată?

— Pentru indiscreţia ei…

Sidonie mătură cu dosul mâinii amintirea.

— Trebuie doar să-şi ţină gura, o asigură ea, apoi adăugă, pentru a încheia convorbirea: Trimite-mi aici o gustare uşoară. Voi mânca acum şi voi pleca de îndată ce bagajele vor fi puse în trăsură. Baronul însă va coborî la masă ca de obicei.

— Îl voi anunţa pe jupânul Janisse, precum şi pe grăjdar şi pe Dumas. Peste o oră veţi putea pomi la drum cu o escortă de nădejde, o asigură Gersende.

Se înclină într-o scurtă reverenţă şi, înainte de a pleca, spuse cu sinceritate:

— Sunt sigură că Philippine se va simţi bine la noi. Vă urez o călătorie plăcută, doamnă Sidonie!

Fu răsplătită cu un surâs şi ieşi cu inima împăcată. Nu îi pierduse încrederea doamnei Sidonie. În ciuda intrigilor ei, Marthe nu reuşise s-o alunge din casă!

***

Trecuseră nouă ani de când Algonde vărsase ultimele lacrimi. În seara aceea, tatăl ei se întorsese de la muncă, aşa cum se întâmpla mult prea des, târziu în noapte, beat. Cercetase odaia cu o privire de nebun, iar Algonde se speriase. Ploaia de afară îl udase până la piele şi duhnea de parcă s-ar fi tăvălit prin cocina porcilor, care se afla lângă căsuţa lor. Tăcută, Gersende îi adusese o farfurie cu supă. El înghiţise câteva linguri, apoi se aplecase şi vomitase pe masă. Gersende se repezise să-l ajute. El o împinse brutal şi se ridicase, cu un cuţit în mână. Algonde se ghemuise într-un colţ, îngrozită, închisese ochii şi-şi acoperise urechile cu palmele. Când deschisese din nou ochii, tatăl ei era aplecat deasupra mamei sale, care era lungită pe podea. Aceasta îl ruga:

— Nu în faţa fetiţei…

El însă nici n-o auzea. O lovise cu pumnii şi cu picioarele, apoi o târâse de păr până la salteaua de paie şi se culcase peste ea. Algonde rămăsese pitită lângă cufăr până când el începuse să sforăie, iar mama ei, învineţită de lovituri, venise s-o scoată de acolo. Dimineaţa, tatăl ei nu-şi mai amintea nimic. Plecase în zori. Viaţa îşi reluase cursul obişnuit. Algonde îşi petrecuse dimineaţa încercând să-şi stăpânească mânia, dar nu reuşise. Se îndreptase către casa de alături, pe acoperişul căreia lucra tatăl ei, punând grinzi pentru şarpantă. Voia să-i spună că nu mai putea îndura, că voia ca tatăl ei să fie cum era înainte. De jos, privise spre el. Stătea în picioare pe o grindă, cu plosca la gură. În ea era vin. Ca întotdeauna. Pumnii lui Algonde se încleştaseră de furie. Ar fi vrut să-l vadă căzând mort de acolo, la picioarele ei. După câteva clipe, un uliu apăruse de nicăieri şi începuse să descrie cercuri deasupra bărbatului, apoi se năpustise în picaj. Tatăl ei se dezechilibrase. Plosca îi alunecase

din mâini şi căzuse înaintea lui, împroşcând-o cu vin pe Algonde. Gersende venise în fugă, în timp ce vecina o luase pe ea, pe prigorie, îndepărtând-o de chipul acela cu ochii goi, care surâdea din nou.

Algonde fusese sigură că moartea îl eliberase pe tatăl ei de diavolul care îl stăpânea. Trecuseră câteva luni de când căuta mereu ceartă, fără nici un motiv. Era din ce în ce mai violent cu cei din jur şi reuşise să se certe cu tot satul. Dacă Gersende n-ar fi fost — la fel ca mama şi bunica ei — intendenta castelului de la Sassenage, nimeni nu s-ar fi ostenit să vină la înmormântarea lui. Aşa stând însă lucrurile, sătenii veniseră să-şi aducă omagiile, fapt care o făcuse pe Algonde să aibă îndoieli în privinţa sentimentelor ei. Oare tatăl pe care-l urâse când îl văzuse ridicând mâna asupra mamei ei nu era acelaşi tătic pe care-l iubise şi care-i făcea tot felul de jucării frumoase? Prea mică pentru a cântări just lucrurile, fusese tulburată de aceste gânduri vreo câteva săptămâni. Până în ziua când o auzise pe Gersende râzând în hohote. Era pentru prima dată când vedea veselie pe chipul mamei ei. De atunci, apropierea dintre ele sporise mereu, ea şi buna dispoziţie şi firea glumeaţă a fetei.

Aşa că acum Algonde era dezarmată în faţa tristeţii care o cuprinsese. Gândul că va trebui să părăsească acest castel, odaia încăpătoare în care se mutase mama ei după ce rămăsese văduvă, o aducea la disperare. Avea cumplita senzaţie că, de astă dată ea era cea care-i distrugea viaţa mamei ei, aşa cum fusese pe vremuri tatăl ei. Îşi făcea reproşuri amare. Nu fiindcă trăsese cu urechea, nădăjduind să afle că Marthe avea să părăsească ţinutul, ci fiindcă fusese surprinsă şi judecată. În sufletul ei ştia că nu făcuse nimic rău. Lacrimile îi curgeau întruna, udându-i perna. Nici n-o auzi pe Gersende deschizând uşa, străbătând încăperea şi trăgând la o parte perdeaua dintre paturile lor.

— Haide, haide... spuse mama ei, în timp ce mâna îi mângâie umerii cutremuraţi de hohotele de plâns.

Algonde înălţă capul şi, îndată ce Gersende se aşeză lângă pe marginea patului, i se aruncă în braţe.

— Oh! Iartă-mă, mamă, iartă-mă, sughiţă ea.

— Doamne Dumnezeule, de ce să te iert? Fiindcă ai fost mai isteaţă decât Marthe?

Tonul calm, plin de duioşie, o făcu pe fată să ridice privirea, Ochii ei îi întâlniră pe cei senini ai lui Gersende.

— Nu ne-au dat afară? întrebă Algonde între două sughiţuri.

Gersende clătină din cap. Algonde îi răspunse cu un zâmbet palid, şovăind încă între uşurare şi teamă.

— Şi doamna Sidonie?

— M-a anunţat că pleacă împreună cu ticăloasa aia.

Chipul fetei se lumină. Firea ei veselă ieşi la suprafaţă. Îşi trecu repede mâneca peste ochii înroşiţi şi înlăcrimaţi.

— Nu te-a certat? insistă ea, gândindu-se că poate mama ei nu-i vorbise despre vreo pedeapsă, ca să n-o întristeze şi mai mult.

— Nu ne-a certat nici pe mine, nici pe tine, prigorie. Ba dimpotrivă, te-a avansat. Vei fi camerista baronului, care pare să fie tare supărat de poznele fiicei lui mai mari, Philippine.

— Eu, camerista baronului?

Luată prin surprindere, Algonde făcu ochii mari. Văzând-o atât de tulburată, mama ei îşi şterse o lacrimă răzleaţă care i se prelingea pe lângă nasul drept şi delicat.

— Până la întoarcerea ăleia, dar sper că te vei strădui să te descurci atât de bine, încât baronul s-o sfătuiască pe doamna noastră să te păstreze în locul lui Marthe.

— Şi să mă despart de tine? Nici gând, mamă!

— Oricum mă vei părăsi, prigorie. Aşa ţi-a spus Melusine, nu?

Fata încremeni. Amuzată, Gersende îi aranjă după ureche o şuviţă castanie care scăpase din coada lungă.

— Am vorbit cumva prin somn? întrebă Algonde, încurcată, fiindcă îi ascunsese mamei ei motivul pentru care o salvase zâna de la înecul în apele învolburate ale Furonului.

— Ba nu, dar te cunosc bine, fetiţa mea, şi a fost de-ajuns să văd cum te porţi cu Mathieu ca să îţi descopăr taina.

Algonde lăsă ochii în jos.

— Doar o parte din ea, mamă, mărturisi fata.

Gersende îi înălţă bărbia cu un gest afectuos.

— Păstrează pentru tine restul; aşa, vom avea fiecare câte un secret pe care ni-l vom destăinui când va veni vremea.

Algonde tresări.

— Tu, mamă? Ai şi tu un secret?

Gersende râse.

— De ce n-aş avea, domniţă? Apoi se ridică sprintenă, pe cât îi îngăduia trupul voinic, şi adăugă: Trebuie să te las, mai am de dat nişte porunci. După ce-ţi vii în fire, du-te la bucătărie. Cred că l-am adus la disperare pe bietul Janisse, care va fi încântat să vadă că ţi-a revenit pofta de mâncare. Mathieu are treabă la moară, du-te şi tu cu el. Se va bucura să afle veştile pe care ţi le-am dat. Să nu-i spui însă nimic în legătură cu necazurile lui Philippine...

— Îţi făgăduiesc, mamă, promise fata, ridicându-se şi netezindu-şi cu mâinile rochia şifonată.

— Ar trebui să-ţi netezeşti şi chipul, prigorie, dacă nu vrei să se mire toată lumea văzând ce aer ai, glumi Gersende, dispărând dincolo de perdea.

Algonde se repezi la oglindă, ca să verifice vorbele maică-si.

***

După trei sferturi de oră, călăreţul porni în galop spre Bâtie, în Royans, să anunţe sosirea doamnei Sidonie, pentru ca totul să fie pregătit, chiar dacă ea urma să rămână acolo foarte puţin timp.

Baronul îşi sărută pe frunte iubita, după ce-o văzuse urcată în trăsură, lângă Marthe. În jurul lor, caii escortei conduse de Dumas îşi scuturau urechile sâcâite de musculiţele pe care zăpuşeala ce prevestea o nouă furtună le făcea să se agite ca turbate.

— Să te grăbeşti, draga mea, îi şopti baronul la ureche lui Sidonie. Te iubesc prea mult ca să nu-mi fie dor de tine.

Baronul coborî de pe scara trăsurii şi închise portiera. Sidonie se aplecă pe geam şi-i prinse mâna întinsă către ea.

Baronul nu se îndura s-o lase să plece. De îndată ce Sidonie se oferise să meargă singură la Saint-Just-de-Claix ca să lămurească lucrurile acelea neplăcute şi s-o aducă pe Philippine acasă, amintirile îl copleşiseră. N-o văzuse oare şi pe Jeanne, defuncta lui soţie, plecând încrezătoare spre mănăstire, de unde nu se mai întorsese? Îi împărtăşise lui Sidonie frământările lui, iar ea îl asigurase că nu i se va întâmpla nimic. N-o puteau lăsa

pe superioară să aducă acuzaţii atât de grave în legătură cu purtarea lui Philippine fără să reacţioneze. Deşi îşi dădea seama că Sidonie nu era, fără îndoială, cea mai potrivită aliată a Philippinei în această privinţă, baronul nu obiectase. Ştia că, dacă s-ar fi înfăţişat personal în faţa maicii superioare, la acuzaţiile aduse fiicei sale s-ar fi adăugat şi acuzaţii la adresa lui, făcându-l să plece ruşinat, cu ochii în pământ. Sidonie era obişnuită să se apere şi ar fi evaluat la justa valoare obiectivitatea călugăriţei, Din acest punct de vedere, avea dreptate afirmând că ea trebuie să plece, iar el, să rămână acasă. Baronul Jacques nu era un laş. Când era vorba despre luptă, era primul care înfrunta inamicul, dar problemele sentimentale erau punctul lui slab. Când iubea pe cineva, era mai vulnerabil decât un nou-născut.

— Fii liniştit, căci şi eu te iubesc, îl asigură Sidonie, ducându-şi la buze mâna în semn de bun-rămas.

— Destul de mult ca să te măriţi cu mine? se hotărî subit baronul, aţintind-o cu o privire plină de speranţă şi de recunoştinţă.

Ochii lui Sidonie se luminară.

— Din toată inima, ba chiar mai mult!

— De îndată ce te vei întoarce, propuse Jacques, îmbărbătat de această perspectivă.

— Nu voi întârzia mult, îi făgădui Sidonie.

Baronul făcu un pas înapoi şi-i făcu semn vizitiului, ridicând mâna pe care mai stăruia parfumul doamnei sale. Convoiul se puse în mişcare. Se priviră până când trăsura ieşi pe poartă, iar baronul rămase singur în curte.

***

— Messire, vi se răceşte mâncarea, insistă Gersende, văzând că stăpânul ei întârzie să intre în castel, stând cu ţeasta pleşuvă în bătaia soarelui.

Baronul urcă treptele, apropiindu-se de ea.

— Vino cu mine, Gersende, aş vrea să-ţi vorbesc.

După ce-şi sfârşi prânzul, în timpul căruia abia se atinsese de mâncare, se întoarse cu un chip plin de îngrijorare spre Gersende, care aștepta în pragul uşii.

— I-am cerut astăzi lui Sidonie să se mărite cu mine, iar ea a acceptat.

— E o veste grozavă, se bucură Gersende.

— Da, firește. Dar n-aș vrea să aștept până la terminarea lucrărilor de la Bâtie. Peste o lună, ne-am putea muta în apartamentele noastre, dar ar mai dura cel puțin patru, cinci luni până când am putea organiza recepții. Însă am întârziat deja prea mult. Știu că graba aceasta este neobișnuită și că mulți dintre vasalii mei nu vor sosi la timp, dar ne vor putea aduce omagiile lor mai târziu.

— Ce propuneți? întrebă neliniștită Gersende.

— Să-i facem o surpriză. Poți organiza totul până ce se întoarce?

Gersende simți că se sufocă. Era mai rău decât se aștepta.

— În opt zile? Doamne Sfinte, e imposibil, messire!

— Atunci până la sfârșitul lunii, ce zici? Regele se simte tot mai rău și aș dori să capăt binecuvântarea lui.

Gersende suspină. Argumentul i se părea deplasat, iar capriciul, neașteptat, însă Jacques de Sassenage era stăpânul ei și știa că, mai devreme sau mai târziu, va trebui să-i îndeplinească porunca. Era deci preferabil să câștige încă de acum timp de care nu dispunea deloc de altfel.

— Castelul e mic, dar în anotimpul acesta sunt potrivite petrecerile în aer liber. Musafirii vor sta pe pajiște, iar banchetul va avea loc sub stejarul cel mare, enumeră ea pe degetele-i dolofane.

— Și în arenă se va desfășura turnirul. Aymar de Grolee m-a asigurat că Enguerrand e un scutier excelent. A sosit timpul să-l facem cavaler. Dacă-l echipez a doua zi după căsătorie, va putea participa la întreceri. Ce părere ai?

— Într-adevăr, merită această onoare, încuviință Gersende care-l văzuse pe Enguerrand crescând sub acoperișul lor.

Ruinată după ce rămăsese văduvă, Sidonie se instalase împreună cu copiii și cu Marthe, aflată încă de atunci în serviciul ei, la castelul de la Sassenage, pe care baronul Jacques și Jeanne de Commiers i-l puseseră la dispoziție cu generozitate. Algonde, Mathieu și Enguerrand fuseseră nedespărțiți până când

acesta din urmă plecase la Bressieux, pentru pregătire, în suita baronului Aymar de Grolee.

— Prin urmare, mă pot bizui pe tine, buna mea Gersende…

— Nu pot garanta că totul va fi perfect.

— Nimeni nu-ţi va pretinde aşa ceva.

— În cazul acesta, cu ajutorul lui Dumnezeu şi al bunăvoinţei tuturor, sunt sigură că voi reuşi.

Pe chipul baronului se aşternu un zâmbet satisfăcut.

— Acum îţi pot mărturisi că pentru o clipă mă temusem să nu te opui, invocând argumentul acelei vechi legende.

— Legendele sunt legende. Mă îndoiesc că pe Melusine ar supăra-o căsătoria Domniei Voastre.

— Chiar dacă am redeschide ultimul etaj al donjonului?

Gersende şovăi.

— De ce am face-o?

— Pentru Philippine.

— Nu credeţi că, dacă ar fi dorit asta, doamna Sidonie mi-ar fi spus-o de-a dreptul, în loc să-mi poruncească să-i pregătesc o cameră?

— Probabil că nu s-a gândit la asta. De altfel, ştii bine, nu s-a gândit nimeni de sute de ani să modifice ori să renoveze ceva în clădirea asta.

De fapt, Sassenage era singurul castel din ţinut care-şi păstrase aspectul iniţial. Construit de Melusine după modelul castelului din Poitou al lui Raymondin, conte de Forez, fuseseră fericiţi sub acoperişul lui. Acolo se născuseră cinci dintre copiii lor. Nimeni, nici măcar Raymondin nu bănuise că soţia lui era de fapt o zână pe care un blestem o prefăcea în femeie pe jumătate şarpe în fiecare sâmbătă, în taina odăii ei. În ziua când adevărul ieşise la iveală, Melusine se aruncase în Furon. Raymondin sigilase uşa apartamentului ei, cerând ca nimeni să nu mai pătrundă vreodată acolo; în caz contrar, diavolul avea să se instaleze din nou în castel.

Jacques de Sassenage respectase legenda mai mult din obişnuinţă decât din convingere. Castelul păstrase o aură de mister care-i îngăduia adesea baronului să se detaşeze de obligaţiile sale, precum şi de numeroşii săi curteni, apropiindu-

se astfel mai mult de familie. Dar acum presimţea că Philippine avea nevoie de magia aceea.

— Crezi că am putea s-o instalăm pe fiica mea altundeva?

— Ar fi mai bine să-i cedez odaia mea decât să facem ceea ce propune Domnia Voastră.

Baronul dădu din cap.

— Şi dacă ţi-aş spune că Sidonie a întâlnit-o pe Melusine şi că este în relaţii foarte bune cu ea, ai mai crede că ideea mea e nebunească?

— Aş trage concluzia că acesta este un avertisment care nu trebuie nesocotit.

Se înfruntară din priviri.

— Unde e cheia de la ultimul etaj? se interesă baronul.

Gersende luă mănunchiul de chei pe care-l avea prins de cordon cu un lănţişor şi desprinse o cheie meşteşugit lucrată. O puse pe masă, apoi se ridică. Rece. Resemnată.

— Vom face cum credeţi de cuviinţă.

Baronul oftă şi împinse cheia către ea.

— Păstreaz-o. Am să mă duc la Rochette să-l caut pe meşterul Dreux şi-i voi cere sfatul. Philippine trebuie să se simtă în largul ei. Dacă nu găsim altă soluţie, vom rupe sigiliile. A trecut atâta vreme de atunci, încât nimeni nu mai ştie exact cât adevăr e în legenda asta.

— Nu credeţi în existenţa lui Melusine, messire? se miră Gersende.

— Cred mai degrabă în împărăţia lui Dumnezeu decât în cea a zânelor…

Intendenta îi aruncă o privire plină de compătimire, pe care el nu putu să şi-o explice.

— Fiica mea va veni să-şi ia în primire atribuţiile pe lângă Domnia Voastră de îndată ce se întoarce; am trimis-o cu treburi, îmi îngăduiţi să mă retrag?

— Du-te, Gersende.

Intendenta se înclină şi ieşi, lăsându-l pe baronul Jacques singur cu certitudinile lui, pe care ea era departe de a le împărtăşi.

După ce plecă, baronul observă că femeia uitase cheia pe masă. Nu ştia cum de-i venise ideea s-o instaleze pe Philippine

în vechile apartamente ale strămoşilor lui. Cu câteva zile mai înainte, tulburat de piatra pe care i-o arătase Sidonie pe când se întorceau de la Rochette, tăcuse, perplex. Dacă ar fi refuzat s-o creadă sau ar fi glumit pe socoteala ei, Sidonie s-ar fi simţit jignită. Preferase să nu mai aducă vorba despre acea întâmplare. El însuşi nu putea nega faptul că se gândise la blestem atunci când îi murise soţia. Apoi îşi spusese că era vorba doar despre superstiţii şi temeri păgâne ce dăinuiseră peste veacuri şi pe care religia creştină le înlăturase pe de-a-ntregul. Cum să dai vina pe Melusine pentru morţile violente ale soţiilor nobililor din neamul Sassenage, sub pretextul că zâna ar fi fost invidioasă pe fericirea lor! Era o tâmpenie. Melusine fusese, probabil, o muritoare pe care strămoşul baronului o surprinsese înşelându-l şi o pedepsise înecând-o în râu, iar apoi născocise o poveste frumoasă ca să-şi salveze reputaţia. Se ştia că, de la o generaţie la alta, urmaşii contelui de Forez moşteneau o fire cârcotaşă şi răzbunătoare.

Chiar a doua zi avea să plece la Rochette să-l întâlnească pe jupânul Dreux şi, cu această ocazie, va coborî în subterană. Va vedea atunci dacă Melusine avea ceva să-i reproşeze.

După ce luă această hotărâre, se duse în camera lui şi se întinse pe pat ca să se odihnească. I se făcuse deja dor de Sidonie şi-l apucase o migrenă cumplită.

8

După ce-şi împleti la loc părul, îşi spălă ochii cu apă de melisă şi-şi tamponă chipul cu unguentul primit de mama ei de la vrăjitoarea din ţinut, care făcea să dispară iritaţiile şi roşeaţa, nimeni n-ar fi putut ghici disperarea şi chinul lui Algonde. Abia dacă jupânului Janisse i se păru că ochii îi sclipesc mai puternic decât de obicei, fapt pe care-l puse pe seama amorului. Se liniştise pe de-a-ntregul când o văzuse mâncând cu poftă cele două porţii de lapte de pasăre pe care doamna Sidonie şi camerista ei le lăsaseră neatinse ca să nu-şi întârzie plecarea. De la moartea tatălui lui Algonde, o privea ca pe propria fiică şi s-ar fi însurat bucuros cu Gersende, dacă aceasta nu l-ar fi respins cu încăpăţânare. Cu trei ani mai înainte rămăsese şi el văduv şi se putea lăsa în voia impulsului de afecţiune pe care-l simţea de mult faţă de cele două femei. Gersende şi Algonde cunoşteau şi ele, ca toţi cei de la castel, sentimentele jupânului Janisse şi-i răspundeau — una prin prietenie, cealaltă prin afecţiunea unei copile lipsite de tată. Algonde îi împărtăşea adesea micile ei secrete. Totuşi, de astă dată n-o făcu, aşa cum nu-i spusese nici despre misiunea pe care i-o încredinţase Melusine, lăsându-l să creadă că se certase cu Mathieu şi avusese nevoie de sfaturile mamei ei ca să se consoleze. Prin urmare, când fata se duse să se întâlnească iarăşi cu fiul brutarului, Janisse începu să spere că, până la urmă, copiii ăştia se vor căsători.

***

— În sfârșit! o apostrofă Mathieu, prost dispus, când o văzu ieșind din donjon.

— Ți-o fi fost dor de mine, te pomeneşti! îl persiflă ea, coborând treptele.

— Ei, na, tot tu te superi?

— Atunci, n-ai decât să te duci singur la moară...

El își scoase pieptul în afară şi-şi propti mâinile în şolduri.

— Crezi că scapi atât de uşor? Vreau asta, vreau aia... M-am săturat, domniţă, să-ţi tot baţi joc de mine!

Algonde ridică din umeri, cu o privire glumeaţă.

— Asta reuşeşti s-o faci şi singur…

Înainte ca el să îi dea replica, fata ajunse la carul cu boi pe care Mathieu îl lăsase câţiva paşi mai încolo şi se urcă în el.

— Du-te după ea, ştrengarule, că o să prinzi rădăcină acolo, cu mutra asta bleagă, îl sfătui un trecător.

— Ai face bine să-l asculţi, întări fata de la înălţimea caprei căruței. Nici nu ştii cum te prinde ploaia…

Amintirea recentei farse îi aduse un val de mânie pe chip. Cu un aer răzbunător, urcă şi se aşeză pe capra căruţei. Luă hăţurile și strigă la boi, care se urniră din loc, apoi se destinse dintr-o dată. Soarele era la zenit, iar Algonde, aşezată lângă Mathieu, începuse să fredoneze.

Trecură de cele două turnuri ale porţii, străbătură curtea exterioară, depăşiră postul de pază şi traversară puntea mobilă, legănați amândoi de cântecelul pe care îl îngâna Algonde. Ajunseră astfel, în pasul încet al boilor, până la răscrucea cu drumul care ducea la moară. Privirea fetei rătăcea asupra lanurilor de grâu pe care ţăranii le secerau, cu mânecile suflecate, iar a lui Mathieu, îi era îndreptată către satul din vale.

— Ce voia călăreţul acela? Din pricina lui a pornit la drum doamna?

Algonde era gata să înceapă să-i povestească despre fiica baronului, dar se opri la vreme.

— Ce ne priveşte asta pe noi?

— Nu-mi place când te necăjeşte Marthe.

— Par necăjită?

— Ai plâns.

Algonde întoarse spre el un chip uimit.

— De unde ştii?

— După culoarea ochilor tăi. S-a schimbat.

Algonde ar fi vrut să aibă la îndemână o oglinjoară, ca să-i verifice spusele.

— Şi cum e culoarea asta acum? insistă ea.

— Seamănă cu apa Furonului când se pierde sub munte. Sau mai exact din ziua când era să te îneci.

Algonde încremeni. Fără să ştie de ce, vocea înăbuşită a băiatului o sperie.

— Ce vrei să spui?

— Că, atunci când te-am scos la mal, ochii tăi aveau aceeași culoare ca Furonul.

O tăcere grea se lăsă între ei. Nu se mai auzeau decât copitele boilor strivind pietrişul drumului. Apoi Mathieu adăugă:

— Şi în dimineaţa asta te-ai înecat, nu-i aşa?

— Marthe m-a prins ascultând la uşa doamnei Sidonie.

— Mathieu dădu din cap. Un surâs palid îi luminã obrazul.

— Într-o zi am s-o ucid, declară el pe un ton rece.

Algonde fu străbătută de un fior, în ciuda zăpuşelii apăsătoare.

— Nu merită. Şi oricum, eram vinovată. Eram curioasă din pricina călăreţului... Am crezut că stăpâna mă va pedepsi și că o va pedepsi şi pe mama, pe care intriganta aceea tare ar vrea s-o facă să-şi piardă slujba. Dar n-a fost aşa. Doamna Sidonie a luat-o cu ea şi m-a făcut camerista baronului până la întoarcerea lor.

— Camerista baronului? tresări Mathieu, privind-o cu îngrijorare.

— Marthe era verde la faţă de furie când a plecat, nu-i aşa? Mi-ar fi plăcut să-i văd mutra, dar mă străduiam să...

— Dacă se atinge de tine, am să-l omor şi pe el, jură băiatul, retezându-i elanul.

— Cine să se atingă de mine?

— Baronul, ce naiba! Cât nu e aici doamna, s-ar putea să vrea să-și satisfacă dorinţele!

Algonde se încruntă. Nu ştia prea multe despre dragoste. În copilărie, nu văzuse decât violenţa tatălui ei faţă de maică-sa când era beat. Baronul însă nu părea periculos, judecând după fericirea care se citea în ochii lui Sidonie. Mathieu bătea câmpii! Gersende ar fi avertizat-o dacă ar fi pândit-o vreo primejdie, cât de mică.

— Am să stau cât mai departe de el, îi spuse ea ca să-l liniștească.

El dădu din cap. Moara, ale cărei aripi se învârteau încet şi ritmic, se zărea tot mai mare la capătul drumului. Scârţâitul uşor al roții se auzea până la ei.

— Nu vrei să-mi spui despre călăreţ?

— Am făgăduit să păstrez secretul.

— Așa cum ai făcut şi în legătură cu Melusine?

Algonde suspină.

— Adevărul e că n-ai încredere în mine, Algonde, şi rău faci, căci jur în faţa lui Dumnezeu că aş fi în stare să ucid, la nevoie, ca să te apăr. Aş ucide pentru că te iubesc şi aş prefera să atârn la capătul unui ştreang decât să te pierd vreodată.

Neştiind ce să-i răspundă, Algonde se bucură când îl văzu pe morar, care-i aştepta, apropiindu-se.

***

Jacques de Sassenage nu-şi dădea prea bine seama dacă era treaz sau se afla în mijlocul unui coşmar. Avea impresia că din trupul lui scăldat în sudoare încep să crească solzi, încătuşându-i picioarele într-o strânsoare dureroasă, de-i venea să urle. Încercă să cugete. Se mai auzise vreodată de o astfel de transformare a cuiva, în afară de Melusine? Şi apoi ce căuta el în locul acela? Se afla într-o încăpere care-i era total necunoscută, cu patul bogat sculptat deasupra căruia atârnau nişte perdele sfâşiate. Un picior al patului, ros de cari, era crăpat pe mijloc. Totul emana umezeală şi era părăsit. Doar şemineul îşi păstra frumuseţea, cu pereţii lui din piatră împodobiţi cu basoreliefuri. Ar fi vrut să se apropie ca să vadă mai bine portretul pictat pe lemn, aşezat pe tăblia şemineului, înfăţişând o frumoasă doamnă într-o rochie azurie, ţinând în poală un braţ de flori de câmp. Era sigur că o cunoştea pe tânăra cu părul castaniu, dar ce naiba căuta ea într-un loc părăsit şi dărăpănat ca acela? La naiba cu realitatea şi cu durerea din pulpe! Jacques se simţea atras de ea. O voce dulce îi încânta auzul cu un cântec de demult. Se lăsă legănat de ea, apoi îşi dădu seama că se clătina pe podeaua prăfuită ca un şarpe, cu picioarele lipite unul de celălalt. Îşi astupă atunci urechile cu palmele şi închise ochii, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Când îi deschise din nou, văzu că era lungit pe patul lui, cu o rază de soare căzându-i pe frunte. Se ridică şi constată

că avea picioarele aşa cum le ştia de când se născuse şi că le putea mişca în voie. Începu să râdă de propria prostie înainte de a cădea la loc pe pernă, secat de durere. Migrena îl chinuia şi mai tare.

***

După ce se urcase înapoi în căruţă, Algonde începuse din nou să cânte. De data asta, lăsându-se în voia temperamentului său, Mathieu îşi unise şi el vocea în schimbare cu a ei. Morarul îl ajutase pe băiat să încarce sacii cu făină în căruţă, în timp ce Algonde îl sălta pe genunchi pe cel mai mic dintre copiii acestuia, pentru ca mama lui să-şi poată vedea liniştită de curăţatul zarzavatului. Algonde se simţea bine în atmosfera blândă şi tihnită a căminului lor şi venea des pe acolo, profitând de faptul că meseria lui Jean, tatăl lui Mathieu, presupunea vizite frecvente la moară. Înainte de a se întoarce acasă, cei doi tineri, neavând nici un motiv de grabă, coborau întotdeauna în sat ca să-și răcorească picioarele sub pod, unde apa Furonului era mai liniştită. Se întâlneau acolo cu alţi adolescenţi care-şi permiteau câte o pauză în mijlocul zilei de muncă, pentru a se bucura de ultimele rămăşiţe ale verii. Ca de obicei, Mathieu şi Algonde priponiră boii de un ţăruş, la marginea drumului, şi-i lăsară să pască, fără să se teamă că s-ar putea atinge cineva de încărcătura din căruţă, fiindcă se ştia că făina aceea era destinată castelului, apoi coborâră pe potecă. Ajungând pe mal, îşi scoaseră încălţările și intrară în apă, printre ceilalţi tineri care se stropeau râzând.

Două ore mai târziu trecură de turnurile porţii, doar glumind şi vorbind despre lucruri neînsemnate, şi se despărţiră în faţa ușii donjonului, cu hainele umede încă, dar întristaţi amândoi că trebuie să se întoarcă la treburi.

Pe când urca scările ca să-şi aranjeze ţinuta înainte de a se înfățișa să-şi ia în primire îndatoririle pe lângă baron, Algonde auzi glasul exasperat al mamei ei, aflată cu un etaj mai jos.

— Trebuia să mă anunţi!

— Nu m-am gândit...

— Ţi-a cerut cineva să te gândeşti? Era de-ajuns să mă asculți, se răsti Gersende.

Fata căreia i se adresa izbucni în plâns când Algonde ajunse lângă ele.

— Ah! În sfârşit, ai sosit, bodogăni maică-sa văzând-o, apoi se întoarse din nou către slujnică: Termină cu plânsul! Răul a fost făcut. Voi încerca să mă împac cu situaţia. Dar, pe viitor…

Arătătorul plinuţ al lui Gersende se agită ameninţător pe sub nasul bietei fete care dădu din cap, smiorcăindu-se. Fu de-ajuns ca Gersende să arate cu degetul spre scară pentru ca slujnica s-o zbughească într-acolo ca suflată de vânt.

— Vino cu mine! îi porunci intendenta fiicei ei.

Gersende urca deja cu paşi grăbiţi treptele. Peste umăr, îi explică:

— O trimisesem pe toanta asta să strângă masa baronului. Era trei după-amiaza şi, după ce a ieşit din camera lui, l-a auzit ţipând. Crezi că i-a trecut prin minte să se întoarcă să vadă ce s-a întâmplat sau să mă anunţe? Nici gând! A ascultat puţin la uşă. N-a mai auzit nimic, aşa că s-a întors la treburile ei.

— Şi ce-a făcut atât de rău? întrebă Algonde, neînţelegând îngrijorarea mamei ei.

Era convinsă că baronul putea să aibă şi singur grijă de el, Gersende se opri şi se întoarse brusc spre fiica ei, care se afla cu o treaptă mai jos.

— Asta s-a întâmplat cu mai mult de trei ceasuri în urmă. Baronul ar fi trebuit să vină la capelă, la slujbă, şi nu a apărut.

Algonde tăcu. În privirea maică-si era ceva schimbat. N-ar fi putut spune ce anume, mai ales că nu durase decât o clipă, dar fata avu aceeaşi senzaţie rece şi ascunsă, de primejdie care o cuprinsese când alunecase în apele Furonului.

Pătrunseră în apartamentul stăpânului. Farfuriile şi tacâmurile de pe masa dreptunghiulară fuseseră luate. Nu mai rămăseseră decât două sfeşnice care încadrau o fructieră plină cu smochine. Pe o altă masă, pătrată, aşezată între cele două ferestre, se afla o tavă de argint cu un ulcior cu apă proaspătă şi o cupă. Toate păreau neatinse. Baronul nu se sculase. Se îndreptară neliniştite spre uşa camerei lui. Gersende ciocăni:

— Messire…

Nici o mişcare. Mai încercă o dată. O tăcere apăsătoare, grea de îngrijorare, domnea în încăpere.

— Să intrăm, hotărî Gersende.

Apăsă pe clanţă şi intră în cameră. Baronul era acolo, întins pe pat, cu braţele încrucişate pe piept. Era atât de palid încât Algonde, crezându-l mort, se opri în prag, speriată, pe când maică-sa se repezi spre el.

Abia ajunse lângă pat, că intendenta se şi întoarse spre fiica ei.

— Are febră mare! Am văzut-o adineaori pe vrăjitoare intrând la fierar. Poate că n-a plecat încă. Fugi şi caut-o!

Algonde se întoarse pe călcâie şi porni după aceasta.

După ce rămase singură cu baronul, Gersende descheie nasturii hainei stăpânului ei. Se culcase îmbrăcat ca să-şi facă siesta și era leoarcă de sudoare.

— Messire, încercă ea, lovindu-i uşor obrajii cu palma.

Îi răspunse printr-un geamăt.

— Vă e rău?

Își deschise ochii cu un efort vizibil.

— Lumina, imploră el cu voce stinsă, închizându-i la loc.

Gersende trase perdelele, nemailăsând să pătrundă în odaie decât un fir de lumină.

— Gata, messire.

Ochii baronului se întredeschiseră dureros.

— Migrena, articulă el.

— Am trimis după cineva care o să vă lecuiască, îl încurajă Gersende. Vreţi puţină apă?

Luă horcăitul baronului drept o încuviinţare şi îi aduse o cupă plină.

— Ar trebui să vă săltaţi puţin. Puteţi s-o faceţi?

El îşi desfăcu braţele ca să se sprijine. Din mână îi căzu un obiect care scoase un zgomot metalic lovindu-se de podea. Gersende se grăbi să-i ducă la gură cupa, apoi îl ajută să se întindă la loc.

— Am sosit, anunţă vrăjitoarea trecând pragul, în timp ce Gersende se apleca să se uite sub pat.

Intendenta vârî repede în buzunar obiectul pe care-l găsise, apoi îşi îndreptă spinarea.

— Unde-i Algonde? întrebă ea.

— Aici, mamă, îi răspunse fata, băgându-şi capul prin deschizătura uşii.

— Să nu pleci, o să am nevoie de tine, îi porunci Gersende, în timp ce bătrâna, care îndeplinea la castel şi funcţia de moaşă, îl examina pe baron, crispat de durere.

— A stat cumva astăzi la soare?

— Da, destulă vreme şi fără pălărie, la plecarea doamnei, îşi aminti Gersende.

— Are o insolaţie puternică, puse vrăjitoarea diagnosticul, ridicând capul atât cât îi permitea spatele cocoşat. O să-i treacă în curând. Mă auziţi, domnule baron?

Îi răspunse cu un mârâit.

— Febra va scădea peste noapte, dar va trebui să rămâneţi în pat şi mâine, ca boala să treacă de tot.

Fără să aştepte răspunsul, îi întoarse spatele şi se apropie de Gersende.

— Du-te să-ţi vezi de treburi. Am eu grijă de el.

— Dacă apare vreo problemă cât de mică…

— N-o să apară, o asigură vrăjitoarea, cu un zâmbet ştirb.

Gersende dădu din cap şi ieşi. Algonde o aştepta.

— Urmează-mă şi ia o lumânare.

Fata porni după ea. Nu-i plăcea deloc aerul grav al mamei ei. Gersende o luă pe scări în sus, trecu în donjon şi se opri în faţa camerei blestemate, verificând sigiliul de pe uşă.

— Ce se petrece, mamă? De ce am venit aici?

— Cred că a sosit clipa să-ţi mărturisesc secretul meu, răspunse intendenta, scoţând din buzunar cheia pe care o luase de sub patul baronului.

O răsuci în broască. Uşa se deschise în scârţâitul balamalelor iar Gersende se dădu la o parte, făcându-i loc lui Algonde să intre prima, ca să alunge întunericul cu lumânarea din mână.

9

Deşi Laurent de Beaumont nu mai era palid şi începea să prindă puteri în acea zi de 10 august 1483, Philippine de Sassenage nu reuşea să scape de un puternic sentiment de vinovăţie. Se apropie de tânărul care şedea în pat, cu spatele rezemat de perne, ca să-i dea medicamentul.

— Philippine, dragă Philippine! o întâmpină el.

— Ţi-am mai spus să-mi zici Helene, îl mustră fata, întinzându-i paharul.

Acesta îl goli dintr-o înghiţitură şi i-l dădu înapoi, ascultător, privind-o cu afecţiune. Philippine îi atinse fruntea cu dosul palmei, aşa cum o învăţase sora Albrante. Constată uşurată că pacientul nu mai avea febră.

— Îţi revii cu fiecare zi care trece, se bucură ea.

— Mulţumită îngrijirilor tale, draga mea!

Luă mâna fetei şi o duse la buze. Stânjenită, Philippine își trase cu hotărâre mâna din strânsoarea lui.

— Poţiunea asta e amară, vrei să-ţi aduc nişte apă ca să-ți clăteşti gura? întrebă ea, sperând să readucă discuţia pe un făgaș mai serios.

— Nu te vreau decât pe tine...

— Ei, nepoate, unde ţi-e buna creştere?

Philippine se întoarse, uşurată, către nou-venită. Sora Aymonette tocmai intrase pe uşă, însoţită de sora Albrante.

— Îmi reproşezi că am rămas în viaţă, mătuşă? se apără Laurent de Beaumont.

— Dacă îndrăzneşti să mai vorbeşti aşa, te strâng de gât cu mâna mea, îl certă cantoriţa, pe când Philippine se îndepărta, adresându-i din mers un zâmbet recunoscător.

Patul lui Philibert de Montoison fusese mutat într-un loc mai ferit. Philippine îi auzi respiraţia liniştită şi dădu la o parte perdeaua din faţa patului. Se apropie de bolnav, stăpânită de aceeaşi îngrijorare şi acelaşi dezgust ca de obicei. Zăcea inconştient, fără să se mişte, ca un gisant, şi părea înspăimântător. Barba îi crescuse dezordonat, era livid şi slab

ca un schelet, în ciuda îngrijirilor neîncetate pe care le primea. În afară de asta, în jurul lui duhnea a urină. Şi de data asta, mirosul îi întoarse fetei stomacul pe dos. Trecu după perdea, ca să-şi stăpânească spasmul din gât. Rezemată de un stâlp, scotoci prin punguţa atârnată la brâu și scoase un petic de pânză îmbibat cu esenţă de mentă, pe care și-l lipi de nări. Râsul lui Laurent de Beaumont ajunse până la ea. Cum putea oare să se arate atât de uşuratic şi nepăsător când simțise în ceafă răsuflarea Doamnei cu Coasa şi încă nu era în afara pericolului? Acest lucru rămânea un mister pentru ea. Tânărul îi făcea curte, iar fata nu ştia cum să-l ţină la distanță, dar nu cuteza să-l respingă ferm, ca să nu-i pună în pericol vindecarea. Dacă se gândea bine, ar fi preferat să se întoarcă în celula ei, să nu vadă nimic, să nu ştie nimic. Philippine de Sassenage își descoperea laşitatea. Era laşă faţă de Dumnezeu. Laşă față de oameni. Chiar dacă se străduia să demonstreze contrariul. Se hrănea, bineînţeles. Sora Albrante veghea la asta. Dar mânca fără poftă şi-şi simţea stomacul greu. Dormea, firește, însă avea un somn agitat şi bântuit de coşmaruri. Îngrijirea lui Philibert de Montoison o întorcea pe dos. Şi mai era şi lucrul acela. Scorojit şi inert, urât mirositor şi moale. Dezgustător. Îi descoperise existenţa a doua zi după ce venise, când infirmiera îi ceruse să se întoarcă cu spatele: „*Numai puţin, trebuie să-i pun sonda, altfel va urina în aşternut şi, pe căldura asta, ar duhni îngrozitor*“, îi explicase aceasta peste umăr.

Vorbele ei fuseseră confirmate: oala de noapte în care atârna capătul tubului se umpluse imediat. După ce sora Albrante o îndepărtase, Philippine ridicase pătura. Din curiozitate. Cât regretă că o făcuse! Toată noaptea se întrebase de ce ea arăta altfel şi ajunsese la concluzia că, din moment ce se făcea atâta mister în jurul unui amănunt anatomic, acesta trebuia să aibă legătură cu procrearea. Nu se lămurise, firește, în ce mod proceda, însă gândul că va avea cândva de-a face cu excrescenţa aceea pişăcioasă o scârbea. Atât de mult, încât începuse să se întrebe dacă nu cumva era mai bine să rămână în această comunitate decât să se mărite. Gând care-i amintea de situaţia jalnică în care se afla aceasta, la rândul ei, îi

amintea de Philibert de Montoison, el — de Laurent de Beaumont, iar Laurent de Beaumont — de căsătorie.

Mireasma de mentă îi atenuă greaţa. Se întoarse lângă cavaler. Ca să-şi poată duce la bun sfârşit îndatoririle, era nevoită să muncească fără să se uite deloc la el. Luă găleata cu urină şi puse în locul ei alta, curată, apoi se pregăti să se ducă la fereastră ca s-o golească pe cea dintâi în rigola din şanţ. În clipa aceea, maica superioară ridică perdeaua.

— Cum îi merge?

— Este în aceeaşi stare, zise Philippine, cu gâtul iritat de mirosul înţepător aflat atât de aproape de ea.

— Sora Albrante m-a informat că a vorbit azi-noapte, pe când îl vegheai.

Simţind că i se face din nou greaţă, fata se mulţumi să dea din cap.

— Lasă găleata aia şi vino cu mine, o îndemnă superioara, ai să-ți termini treburile mai târziu.

Lui Philippine îi venea s-o pupe! Puse jos găleata şi se retraseră amândouă într-un colţ, departe de paturile celor doi.

— Te ascult, copila mea.

— Cred că am visat, doamnă, pentru că el nu se mişcase deloc, explică ea.

— Lasă-mă pe mine să hotărăsc dacă ai visat sau nu, bine? Ce ai auzit?

— „*Prinţ sau nu, ce mutră va face turcul când o să-i retez capul*”. Asta a spus. Vedeţi, doamnă, nu poate fi decât un vis.

Călugăriţa se încruntă, nedumerită.

— N-a mai zis nimic altceva?

— Nimic.

— În cazul acesta, copila mea, te poţi întoarce la treburile tale.

— Aveţi vreo veste de la tatăl meu? cuteză ea.

— Niciuna. Mă bucur însă că ţi-am permis s-o ajuţi pe sora Albrante. Arăţi mult mai bine, o asigură superioara, în timp ce infirmiera, după ce o condusese la plecare pe sora Aymonette, se întorcea la ele.

Laurent de Beaumont aţipise sub efectul medicamentelor. Înțelegând că le stingherea pe cele două femei, Philippine se

duse înapoi la cavaler, trecându-şi încă o dată pe sub nas peticul îmbibat cu esenţă de mentă.

***

— Aici se ascunde cu siguranţă un mister, zise cu voce scăzută maica superioară.

— I-ai căutat prin lucruri, aşa cum te-am sfătuit?

— Firește, însă n-am găsit nici un indiciu. Trebuie să recunoaștem că am putea avea probleme cu acest cavaler, fiindcă, oricum, ceea ce a spus azi-noapte…

— … se referă, evident, la o crimă, doamnă. Ceea ce mi se pare incompatibil cu misiunea ospitalierilor.

— Cuvântul „crimă“ e cam exagerat… Pomenea de un turc, o linişti maica superioară.

Chipul infirmierei se împurpură.

— Şi care-i deosebirea?

— Fii serioasă, Albrante, râse superioara, turcii ăştia sunt păgâni. N-o să ne apucăm acum să schimbăm istoria…

— Poate mai punem la cale vreo cruciadă, nu?…

Mirată de tonul dispreţuitor al infirmierei, superioara ridică din umeri.

— Întotdeauna exagerezi, fata mea. Şi apoi, chestia asta nu ne priveşte pe noi.

— Scuză-mă, dar nu-mi face plăcere să adăpostesc un asasin.

— De data asta, călugăriţa îşi ieşi din fire.

— Dar ce-i cu tine, la urma urmei?

— Ce-i cu mine? scrâşni infirmiera, pufnind cu răutate. Păi, dacă acest cavaler este ceea ce este, poate că Philippine n-are nici o vină pentru cele întâmplate.

— Nu cădea în păcatul naivităţii, fiica mea, o luă peste picior superioara, care-i cunoştea indulgenţa nemărginită.

— Spunea ceva despre un prinţ, iar Laurent de Beaumont e unul dintre pajii delfinului Carol.

— Şi ce-i cu asta?

Albrante se enervă. Era clar că superioara nu voia să priceapă.

— Bunul nostru rege este bolnav. Poate că a fost pus la cale un complot pentru ca delfinul să fie ucis. Ştii la fel de bine cu și mine că acesta din urmă e prea tânăr ca să domnească şi că ducele d'Orleans râvneşte la tron. Să admitem că Philibert de Montoison dă aici de Laurent de Beaumont, al cărui rang îl cunoaște. Poate că a vrut să scape de el înaintea sosirii persoanei pe care o aştepta. Afacerile de stat au adesea nevoie de alianţe ruşinoase. Şi, în acest caz, ce pretext putea fi mai bun pentru a scăpa de un martor supărător decât nevinovăţia şi frumuseţea unei adolescente?

— Dar dacă n-a fost decât un vis al lui Philippine? întrebă maica superioară, pe care problema aceasta o preocupa.

— Nu putem sta cu mâinile-n sân, insistă Albrante.

— Şi de ce nu? Philibert de Montoison se luptă între viaţă şi moarte. Deci, până când situaţia se va schimba, e inofensiv. Să-L lăsăm pe Dumnezeu cel Atotputernic să-i hotărască soarta.

— Eu insist să cred că…

— Insistă, Albrante, e dreptul tău. Al meu este să veghez ca regulamentul ordinului nostru şi morala lui să fie respectate. Laurent de Beaumont nu pare să-i atribuie lui Philibert de Montoison alte intenţii în afara acestui conflict iscat din iubire, după cum a spus chiar el. Această extrapolare nu ne va duce nicăieri, decât, sunt sigură, foarte departe de adevăr. Să aşteptăm. Astfel…

Încremeni deodată, lăsându-şi fraza neterminată.

— Ce s-a întâmplat? se miră infirmiera, întorcându-se spre ușa pe care superioara o aţintea cu o privire pe cât de surprinsă, pe atât de plină de duşmănie.

— Doamne Isuse!! exclamă Albrante, făcându-și semnul crucii, în timp ce Sidonie de La Tour-Sassenage, imperturbabilă şi trufaşă, pătrundea în infirmerie, nesocotind toate regulile locului.

În aceeaşi clipă, Philippine, sfârşindu-şi treburile, ridica perdeaua ca să se îndepărteze de patul lui Philibert de Montoison.

— Verişoară! se sufocă ea de fericire.

Chiar dacă o şocase chipul palid şi tras al fetei, Sidonie nu trădă prin nimic acest lucru, mulţumindu-se s-o aştepte cu braţele deschise pe Philippine, care alerga spre ea, fără să se sinchisească de călugăriţele aflate în calea ei. Căzură una în braţele celeilalte. Se desprinse din îmbrăţişare când se apropiară maica superioară şi infirmiera, care veneau spre ele tăcute şi cu chipurile aspre.

— Unde e tata? anticipă Philippine întrebarea aşteptată de călugăriţe.

— A fost reţinut la Sassenage, îi explică Sidonie, dar am venit eu să te iau.

— Nu cred că se poate, o apostrofă cu voce aspră maica superioară.

Privirea lui Sidonie o înfruntă pe cea a călugăriţei. Încă din clipa când îi propusese baronului să meargă la Saint-Just-de-Claix presimţise că va întâmpina greutăţi. Prevăzuse acest fapt, aşa că scoase din mânecă împuternicirea pe care i-o scrisese iubitul ei.

— Du-te să-ţi strângi lucrurile, Philippine! Maica superioară şi cu mine avem de rezolvat nişte formalităţi.

Văzând-o atât de sigură pe sine, călugăriţa se încruntă; luă o atitudine demnă.

— Urmează-mă, lătră ea.

Sidonie porni după superioară.

După ce le văzu ieşind din încăpere, infirmiera îşi puse cu căldură mâna pe umărul fetei.

— Aşadar, Helene, copila mea, zise ea cu tristeţe, se pare că a sosit timpul să ne părăseşti. Să le lăsăm să-şi vadă de cearta lor şi să mergem să ne pregătim. Mai trebuie să-ţi dau câteva sfaturi şi să-ţi dezvălui vreo două sau trei secrete.

***

— N-are rost să mă prefac: nu te respect şi nici nu te plac, declară fără menajamente maica superioară de îndată ce uşa biroului se închise în urma lor.

Stăteau faţă-n faţă, fiecare din ele privind-o cu aceeaşi asprime pe cealaltă.

— Chiar m-ar fi deranjat contrariul, maică superioară.

— În acest caz, să sfârşim cât mai repede, hotărî călugăriţa, aşezându-se comod în spatele biroului ei.

Sidonie o aşteptă să se aşeze şi să rupă cu o mână hotărâtă pecetea scrisorii. Înţelegând că nu va fi poftită să ia loc, luă singură iniţiativa, refuzând ideea de a rămâne în postura unei acuzate aduse în faţa tribunalului. Maica superioară parcurse rândurile aşternute cu scrisul elegant al baronului Jacques, apoi împinse la o parte pergamentul.

— Această procură nu-ţi conferă drepturi depline, începu ea.

Aşa este, dar îmi încredinţează o îndatorire: aceea de a readuce o fiică înjosită şi umilită lângă tatăl ei. Cu sau fără consimţământul cuiva.

— Ca să-i transmiţi şi ei moravurile tale, desigur, rânji superioara.

— Moravurile mele sunt mai presus decât ale dumitale, judecând după starea în care se află Philippine!

Călugăriţa scrâşni din dinţi. Îi venea s-o arunce afară din mănăstire pe femeia aceea impertinentă. Îşi încleştă pumnii pe tăblia biroului.

— Baronul cere explicaţii asupra celor întâmplate. O să vi le dau, scrâşni ea. De altfel, ai şi văzut una dintre victimele nesăbuinţei verişoarei tale, messirul Laurent de Beaumont, pe care n-ai catadicsit să-l saluţi.

— Dormea, se justifică Sidonie, ridicând din umeri.

Dacă acesta era singurul motiv al iritării călugăriţei, ştia cum s-o potolească.

— Bine, fie, admise aceasta. Fără îndoială că vei afirma acelaşi lucru şi în ceea ce-l priveşte pe domnul de Montoison, care trage să moară în patul alăturat.

— Philibert de Montoison? făcu uimită Sidonie.

Tulburarea ei era atât de evidentă încât călugăriţa se întrebă dacă nu cumva rezolvarea enigmei despre care discutase mai devreme cu Albrante avea legătură cu vreo uneltire a acestei femei perverse.

— Poate că îl aşteptai, din moment ce pari atât de afectată? întrebă ea cu un glas prefăcut care-o determină pe Sidonie să-şi regăsească subit stăpânirea de sine.

— Părinţii noştri erau în relaţii bune, dar pe el nu l-am mai văzut de foarte mult timp, răspunse, fără să precizeze că, ultima dată când se întâlniseră, avea picioarele încolăcite pe după mijlocul lui, iar bărbatul executa o mişcare de du-te-vino care îi plăcea foarte mult.

— Mă îndoiesc că l-ai putea recunoaşte acum, continuă călugăriţa, pricepând că nu va obţine vreo confidenţă.

— De fapt, ce i se reproşează lui Philippine? Că este destul de frumoasă şi de naivă pentru ca doi bărbaţi să se lupte din cauza ei? Pesemne că ai pierdut orice contact cu lumea, cuvioasă maică, dacă nu ştii că e în firea bărbaţilor să caute mereu motiv de ceartă.

— Iar tu ai pierdut orice decenţă, din moment ce porţi la gât omagiile lor ca pe un colier…

Sidonie izbucni într-un râs nepăsător, pe care-l curmă brusc ridicându-se printr-un salt de pe scaun:

— Nu te priveşte ce port eu la gât şi te sfătuiesc să încetezi cu sarcasmele. În curând mă voi căsători şi s-ar putea ca figura ta acră să mă indispună destul de mult ca să-i cer lui Jacques să intervină pe lângă rege ca să te înlăture din fruntea acestei comunităţi. M-am exprimat destul de clar, sper.

Chipul gălbejit al călugăriţei se îmbujoră de mânie. Se ridică şi ea, sprijinindu-şi mâinile de braţele fotoliului.

— Jacques de Sassenage nu se va însura niciodată cu tine, articulă ea printre dinţi.

— Ce-ar putea să-l oprească?

— Eu, eu îl voi opri s-o facă.

— Cum? Cu trei *Tatăl nostru* şi două *Ave Maria?* Sau poate vrei să-i destăinuieşti jalnicul tău secret? o sfidă Sidonie.

Superioara se albi atât de tare la faţă, încât Sidonie izbucni într-un râs plin de cruzime:

— I-ai păcălit pe copii şi pe soţ, dar nu şi pe mine. Adu-ţi aminte, eram de faţă la înmormântarea doamnei de Sassenage, scumpa ta protejată, o adevărată sfântă…

— Taci, fiică a diavolului! Îţi interzic să-i insulţi amintirea! Chirăi călugăriţa, convinsă că Sidonie brava doar.

Toate măicuţele care fuseseră acolo juraseră tăcere în faţa lui Dumnezeu. Nici una dintre ele n-ar fi vorbit.

— Amintirea ei... Bine zis, căci despre asta este vorba, nu-i aşa? De un trup lipsit de suflet, de amintiri, de raţiune, pe care-l ţii zăvorât, ca pe o relicvă, la ultimul etaj al acestui turn.

Sidonie îşi sfârşi tirada cu o strâmbătură de dezgust în faţa jalnicului spectacol al prăbuşirii călugăriţei. Încă de la primele cuvinte ale adversarei ei se lăsase să cadă în fotoliu, cu pieptul strâns parcă într-o menghină. Sidonie refuză să se lase înduioşată.

— Îndrăzneşte numai să-i mărturiseşti baronului Jacques că scumpa lui soţie, pe care a jelit-o atât de mult, este încă în viaţă, dar a suferit răni atât de grave, încât nici nu l-ar recunoaşte dacă l-ar întâlni. Îndrăzneşte numai să-i spui că i-ai minţit familia! Ba, mai mult, ai binecuvântat un sicriu plin cu pământ! Şi totul pentru ce? Fiindcă n-ai avut curajul să te desparţi de femeia aceea pe care o iubeai? Şi cutezi să mă judeci pe mine? S-o judeci pe Philippine? Dumnezeu cel Atotputernic ar îngădui mai degrabă să scuip pe mormântul tău la Judecata de Apoi decât să ne judeci tu!

— Dar cum... cum ai aflat? bâigui călugăriţa, abia respirând, cu toate că durerea din piept începuse să se atenueze.

Sidonie o şfichiui cu o privire dispreţuitoare.

— Doar ţi-am spus că eram acolo. Nu ştiu de ce mi-am ridicat ochii, când toţi ceilalţi aveau capetele plecate, dar am recunoscut-o: era la fereastra îngustă a închisorii ei, asistând la propria înmormântare, netulburată, cu o privire absentă. N-a durat decât o clipă, căci sora Albrante a apărut în spatele ei şi a tras-o de la fereastră, însă a fost suficient ca să înţeleg totul.

— Din moment ce n-ai acţionat, eşti la fel de vinovată ca mine, o sfidă superioara, care începuse să-şi vină în fire şi să-şi recapete ceva culoare în obraji.

Îşi turnă apă într-un pahar şi bău cu înghiţituri mici.

— Vinovată, eu? Nici pomeneală! Cel mult complice, şi asta doar dacă ai avea vreo dovadă. Jeanne de Commiers, soţia lui Jacques de Sassenage, este moartă în faţa oamenilor, iar baronul se poate recăsători. Altceva nu mă interesează, căci, deşi crezi contrariul, îl iubesc sincer pe Jacques şi-l fac mai fericit decât l-ar face adevărul tău. Capul tău este preţul

căsătoriei mele şi al reabilitării lui Philippine. Nu-mi oferi plăcerea de a-l face să cadă.

Călugăriţa se simţea învinsă. Îi era silă de Sidonie. Cum ar fi putut înţelege femeia asta motivele ei şi pe cele ale lui Albrante? Fusese vorba doar de iubirea şi compasiunea lor faţă de mama lui Philippine; creierul acesteia, care nu fusese irigat suficient o perioadă îndelungată, redevenise ca al unui copil: trebuia să înveţe totul de la început, până şi să vorbească. Ce putea şti intriganta asta despre ceasurile pe care le petrecea ea în fiecare zi lângă Jeanne, de parcă ar fi fost propria fiică?

O privi drept în ochi pe Sidonie care o înfrunta triumfătoare şi zise cu toată demnitatea ce-i mai rămăsese:

— Fă ce vrei cu Philippine şi chiar cu baronul, Sidonie de La Tour-Sassenage, însă după ce vei părăsi mănăstirea să nu te mai întorci aici niciodată!

Sidonie se îndreptă trufaşă spre uşă.

— Le ai în grijă şi pe celelalte două fiice ale lui, maică, şi nici nu gândesc să nu le mai vizitez. Dar îţi promit că n-o să încerc să te văd dacă nu-mi ieşi în cale.

Şi apăsă pe clanţă, fără să-şi ia bun rămas.

10

Philippine nu mai reuşea să-şi îndese în cufăr toate poţiunile şi alifiile pe care i le întindea sora Albrante. Puţinele lucruri personale nici nu se mai vedeau dintre ele.

— Ia-l şi pe ăsta pentru degerături, şi pe ăsta, ca să prinzi culoare în obraji, căci n-ai stat la soare şi eşti cam palidă. Ai grijă să nu te ardă prea tare. Pune-ţi o voaletă ca să te protejeze şi o pălărie, şi...

Sora Albrante se opri, cu pleoapele grele de emoţie, în faţa surâsului adolescentei care stătea în faţa ei cu braţele încărcate de surplusul de bagaje.

— Ştiu, ştiu, bat câmpii, vorbesc aiurea, dar ce să fac, trebuie să recunosc că deja mi-e dor de tine. Cinci ani. Cinci ani, Helene. Cum mi i-aş putea şterge din minte în cinci minute? Scânci ea, înăbuşindu-şi un hohot de plâns.

— O să ne mai vedem, soră. Voi veni cu tata în vizită la surorile mele. Maica superioară nu mă va putea împiedica, din moment ce nu mai depind de ea.

— Ai dreptate, uite cât de proastă sunt, se scuză Albrante.

Şi mai puse două borcănele din lut ars peste cele cu care erau deja încărcate braţele fetei.

— Ia-le totuşi şi pe astea.

O bătu uşor peste obraji, apoi îi ciupi, ca să-i îmbujoreze pomeţii.

— Şi nu te mai frământa atât. Am văzut eu că-ţi era greu să mă ajuţi. E adevărat că, în starea asta, Philibert de Montoison nu prea e atrăgător şi că Laurent de Beaumont e cam îndrăzneţ. Dar vei uita repede problemele lor de acum, o să vezi. Fireşte că Sidonie nu e chiar un exemplu de virtute şi, fiind în preajma ei, va trebui să o aperi pe a ta, dar te va ajuta să treci peste necazuri şi, cu timpul...

Buzele i se crispară din nou. Îşi şterse cu mâneca o lacrimă.

— Ştiu, ştiu, repetă ea, sunt o proastă, sunt eu mult prea simţitoare. Te vei îndepărta de noi, e în firea lucrurilor, iar eu

mă voi bucura aflând despre căsătoria ta, despre naşterea copiilor tăi şi…

— Mai e mult până atunci, o întrerupse Philippine, amintindu-şi cu scârbă de trompa din josul pântecelui lui Philibert de Montoison.

Îşi goni imediat din minte imaginea aceea. Acum, când era plece, îşi dădea seama cât de mult ţinea la sora Albrante, cu firea ei imprevizibilă. Despărţirea de ea îi întuneca bucuria că scăpa din calvarul acela. Infirmiera stătea în faţa ei, stângace, agitată, copleşită de tristeţe. Fata i se aruncă brusc în braţe, lăsă să-i cadă borcanele cu alifii, care se sparseră pe dalele de piatră din oficiu.

Rămaseră îmbrăţişate, într-o tăcere marcată doar de suspine, până când Albrante găsi curajul să se desprindă şi-i cuprinse în palme chipul răvăşit, care exprima aceleaşi sentimente ca ale ei.

— Haide, haide, zise ea aşternându-şi pe buze un surâs, cine ar crede, văzându-ne aşa, că astăzi e o zi mare şi fericită? Mica mea Helene se pregăteşte să meargă la primul ei bal, iar noi avem nişte mutre ca de înmormântare!

Îşi şterse cu degetul lacrimile care i se prelingeau pe lângă nas.

— Uite cum arăţi, fata mea! Iar unguentele astea care s-au risipit pe jos n-o să te poată ajuta să-ţi netezeşti la loc chipul.

— Îmi pare rău, mi-au scăpat din mâini, se scuză Philippine.

Schimbară o privire complice. Începură să râdă şi se îmbrăţişară din nou cu duioşie.

Şi eu am să-ţi duc dorul, soră, o asigură Philippine. O să-ţi scriu. În fiecare zi…

— Aş fi fericită dacă mi-ai scrie, dar o dată pe lună e de-ajuns. O să ai lucruri mai bune de făcut. Nu mi-am petrecut întreaga viaţă între zidurile acestea, aşa că ştiu ce spun. Trăieşte-ţi viaţa, dragă Helene! Gândeşte-te la mine ca la o prietenă apropiată, dar nu-ţi pierde tot timpul cu asta.

— Îţi făgăduiesc. Iar tu ai grijă, în schimb, de surorile mele mai mici şi de bolnavii noştri. Cavalerul are mare nevoie de grija ta.

Philippine scoase din mânecă un bilet.

— Scrisoarea asta e pentru el. Aş vrea să i-o dai când îşi va reveni. Căci o să-şi revină, nu-i aşa?

Numai Dumnezeu ştie, răspunse Albrante luând bucata de pergament împăturită şi sigilată. Dar te poţi bizui pe mine. Oricând ai avea nevoie. Să ştii că uşa mea îţi rămâne deschisă atât timp cât Domnul mă va lăsa în viaţă.

— Nu cred că asta ar fi pe placul maicii superioare.

— Să încerce numai să mă împiedice! se încruntă sora.

Philippine izbucni în râs. Tristeţea le părăsise. Rămăsese doar afecţiunea reciprocă dintre ele, ca un ciment rezistent.

— Mă duc să-mi iau bun rămas de la Laurent de Beaumont, hotărî fata.

— Iar eu rămân să şterg urmele stângăciei tale... Grăbeşte-te, Sidonie nu va zăbovi prea mult.

Philippine dădu din cap şi ieşi, în timp ce Albrante punea mâna pe o mătură.

***

Privirea lui Laurent de Beaumont era încă înceţoşată când Philippine se apropie de pat. Doctoriile date de infirmieră îl ameţeau pe moment, dar somnolenţa pe care i-o provocau nu dura mult.

— Hai să te ajut să te ridici, îi propuse Philippine, aplecându-se deasupra lui.

El o cuprinse imediat cu braţele, trăgând-o spre el. Surprinsă, Philippine scoase un ţipăt, apoi se zbătu să-i scape.

— Dă-mi drumul, porunci ea, sau jur pe Dumnezeu că te jupoi de viu!

El se supuse, mai mult din cauză că mişcările şi greutatea fetei îi apăsau coastele în dreptul rănii decât de frica ameninţărilor ei. Philippine îşi îndreptă spatele în timp ce Albrante, auzind strigătul ei, apărea în uşă.

— Laurent de Beaumont, îl certă infirmiera, agitându-şi amenințător arătătorul, ai grijă cum te porţi sub acoperişul meu, altfel te arunc afară şi las vulturii să se ocupe de hoitul tău!

— Eram încă sub stăpânirea unui vis încântător, soră, se scuză tânărul, cu un surâs inocent care nu păcăli pe nimeni.

— Atunci uită de el! Chiar acum! se răsti Albrante, ieşind din încăpere.

După plecarea infirmierei, pacientul întrebă îngrijorat:

— Nu mă mai ajuţi?

Philippine aduse lângă pat un taburet, se aşeză pe el şi-şi încrucişă braţele pe piept.

— Din moment ce te simţi atât de bine, n-ai decât să te descurci singur, făcu ea, supărată.

El se strădui să se sprijine cu spatele de pernă, suspină ca un copil certat, se strâmbă ostentativ de durere, gemu chiar, încercând s-o înduioşeze, dar fata nici nu se clinti din loc.

Nemaiavând încotro, se aşeză şi-i aruncă o privire de îngeraş, care contrasta cu obrajii nebărbieriţi, buzele pline şi părul încleiat de sudoare.

— Din cauza slăbiciunii mă port ca un soldăţoi, începu el,

— Slăbiciune, zici? Te comporţi ca un porc, messire, şi-mi vorbeşti despre slăbiciune în loc să-ţi ceri scuze! îl certă Philippine, furioasă că fusese îmbrăţişată de parc-ar fi fost o slujnicuţă.

Ruşinat, Laurent de Beaumont lăsă capul în jos. Îşi amintise pentru o clipă de adolescenta cu care râdea când venea în vizită la mătuşa lui. De adolescenta vioaie, plină de spirit şi de speranţe, de aşteptări şi făgăduinţe, atrasă — mai puternic decât alte fete de vârsta ei şi în ciuda locului în care se afla — de misterele iubirii. De adolescenta pe care o respectase până în ziua când fata cochetase sub frunzişul livezii, stârnindu-l împotriva rivalului său. Îşi dădea seama că, în loc să-l îndepărteze, atitudinea ei îl făcuse s-o dorească şi mai mult, ca pe o floare otrăvitoare a cărei frumuseţe te fascinează, făcându-te s-o culegi şi să mori din cauza ei. Pentru o clipă, o dorise atât de mult, încât refuzase să-i vadă cusururile. Dar adevărul era că Philippine de Sassenage se schimbase. Acum aducea mai degrabă cu o călugăriţă decât cu tânăra impertinentă care-i stârnise dorinţa nebună s-o aibă.

— Iartă-mă, o imploră el. Aşa e, n-am nici o scuză.

— Te iert dacă juri să n-o mai faci. Nici acum, nici altă dată.

— Niciodată fără permisiunea ta, acceptă el, căci te iubesc Phi... Helene, mi-aş vinde sufletul pentru tine. Mărită-te cu

mine şi-ţi promit că-mi voi petrece zilele iubindu-te mai mult decât oricare alt bărbat.

Philippine oftă. La urma urmei, era mai bine că el fusese cel care deschisese acest subiect, căci ea n-ar fi ştiut cum să ajungă până acolo.

— Regret nespus, messire, dar e imposibil.

Laurent de Beaumont se revoltă:

— Oare te îndoieşti de înflăcărarea iubirii mele?

— Cum aş putea, când flacăra aceasta era cât pe ce să te ardă? Ştiu că eu sunt vinovată pentru cele întâmplate. Nesăbuinţa mea, la care s-a adăugat păcatul trufiei, m-a făcut să mă bucur văzându-vă geloşi...

— Philibert de Montoison şi cu mine aveam motive de ceartă încă dinainte de a fi rivali, îi tăie vorba Laurent de Beaumont. Nu-mi place purtarea lui. Face parte din Ordinul ospitalierilor, înfumurat şi, după părerea mea, nedemn de jurământul pe care l-a depus. Pe când eram în serviciul delfinului, m-a îmbrâncit de două ori, râzând de mine ca de un caraghios. Dacă n-ar fi fost de faţă prinţul, i-aş fi cerut satisfacţie. Nu-ţi amărî sufletul, draga mea, ne-am fi ciocnit oricum, mai devreme sau mai târziu şi, să mă ierte Dumnezeu, aş prefera să-l văd mort decât vindecat şi mă bucur că e în agonie.

Departe de a o încuraja pe Philippine, această din urmă confidenţă o îngrozi:

— Nu se poate să gândeşti aşa, mai ales aici...

— Mântuirea sufletului meu este pusă în pericol mai cu seamă de faptul că zi şi noapte mă gândesc doar la tine, Helene. Iar iubirea aceasta ţine trează ura faţă de el, căci mă înnebuneşte gândul că ţi-ar putea face curte în continuare şi că, până la urmă, te-ar putea cuceri.

Philippine, înspăimântată, se ridică de pe taburet.

— Laurent, jură-mi că nu vei încerca să-i faci vreun rău.

— Mă crezi destul de laş ca să-l ucid în somn? se indignă Laurent de Beaumont, încercând să se ridice de pe pernă, fără să ţină seama de durerea care-l înjunghie în coaste.

— Desigur că nu, se îmblânzi Philippine. Culcă-te la loc, te rog! Te-ai albit la faţă şi nu vreau să te simţi rău din cauza mea.

El o ascultă, căci i se tăiase răsuflarea. Începu să tuşească, iar Philippine se grăbi să-i aducă o cană cu apă. Îi dădu să bea, între două accese de tuse, sprijinindu-i ceafa cu mâna cealaltă, neliniştită de şuierul din plămânii lui.

— Vom continua mai târziu discuţia aceasta, vrei? întrebă el, tras la faţă.

— Mă îndoiesc, răspunse ea. După ce-l văzu din nou întins pe pat, adăugă: Venisem să-mi iau rămas-bun. Mă întorc chiar azi la tatăl meu.

— S-a întâmplat vreo nenorocire acasă la voi?

— Nenorocirea pe care a adus-o spada ta m-a condamnat în faţa acestei comunităţi. Aşa că o părăsesc mai devreme decât ar fi trebuit, dar nu înainte de a avea cuvântul tău că, orice întâmpla, nu-ţi vei mai primejdui viaţa în numele unui sentiment pe care eu nu-l împărtăşesc.

El păli din nou, dar nu din pricina rănii, de astă dată.

— Să înţeleg că nu mă iubeşti?

— Nici pe tine, nici pe Philibert de Montoison, ţi-o repet, în naivitatea mea, crezusem altceva. Mă înşelam. Uită-mă, e mult mai bine aşa, mărturisi Philippine cu o voce ştearsă, în timp ce maxilarele lui se încleştaseră.

Laurent de Beaumont strânse cearşaful în pumn, strivindu-şi orgoliul rănit.

— Îmi ceri un lucru imposibil.

— Mă voi ruga să-l poţi îndeplini.

El o privi îndurerat.

— Eşti gata de plecare, verişoară?

În încăpere intrase Sidonie.

— Orice-ai face, rămân al tău pentru totdeauna, şopti Laurent de Beaumont în loc de adio, înainte de a-şi întoarce faţa spre perete.

Philippine nu insistă. Se îndreptă spre Sidonie care o aştepta.

— Prietenul nostru e treaz?

Nu, doarme, minţi Philippine.

— Păcat. Dar îi va transmite sora Albrante urările noastre de însănătoşire grabnică...

Sidonie îi cuprinse umerii cu braţul.

— Tocmai m-am despărţit de surorile tale. Plecarea ta le întristează şi s-ar bucura să te vadă.

— Dar maica superioară? Pedeapsa mea? se miră Philippine, urmând-o totuşi.

— Nu te mai gândi la asta, totul s-a aranjat.

Ieşiră din infirmerie. Un val de căldură o lovi pe Philippine. Uitase de căldura de afară de când datoria o ţinea ferecată în clădirea aceea, unde răcoarea era menţinută de zidurile groase şi de ferestrele înguste. Străbătu curtea, înviorată de mireasma care venea dinspre stratul cu plante aromatice, şi intră în dormitor unde aşteptau celelalte două fiice ale baronului Jacques.

Văzându-şi sora, se repeziră spre ea. Philippine le îmbrăţişă pe rând, fericită că le poate de nişte sfaturi. Câteva minute, înainte de a se despărţi de ele. Le promise că va veni des să le vadă şi că le va scrie la fel de des. După care, auzind clopotele care anunţau prânzul, le îndemnă să se grăbească.

După ce fetele ieşiră, Philippine se apropie de Sidonie care se retrăsese într-un colţ.

— Aş vrea să mă duc s-o salut şi pe maica superioară.

Sidonie încuviinţă printr-un gest. Unda de tristeţe din ochii verişoarei sale o surprinse pe Philippine. Dar, indiferent care-ar fi fost pricina ei, Sidonie o înlocui cu un surâs plin de afecţiune:

— Litiera mea te aşteaptă în faţa grilajului porţii. Nu trebuie să te grăbeşti

***

Maica superioară stătea ţeapănă, cu mâinile la spate, la fereastra odăii lui Jeanne de Commiers, soţia oficial moartă a baronului Jacques, când se auziră bătăi în uşă. Călugăriţa nu se mişcă din loc.

— Bate cineva, doamnă, o atenţionă Jeanne, la repetarea bătăilor.

— Am auzit.

— Să mă duc să deschid?

Călugăriţa oftă, se apropie de uşă şi-i deschise slujnicei.

— Este vorba despre Philippine, doamnă, spera să vă vadă înainte de plecare, îi şopti aceasta.

— Spune-i că nu m-ai găsit... E o poruncă, adăugă ea, văzând că femeia şovăia, căutând argumente ca s-o convingă.

Slujnica plecă, tristă.

— Drăguţ nume... Philippine; cine este? întrebă Jeanne.

Superioara se opri în faţa ei:

— Îţi aminteşte de ceva?

Jeanne îşi rotunji buzele delicate, scotoci în neantul minţii apoi întrebă, ca un copil surprins făcând o poznă:

— Ar trebui?

— Nu, o linişti îndureratã călugăriţa, întorcându-se în faţa ferestrei.

O văzu pe adolescenta care scruta din curte ferestrele biroului, cu chipul răvăşit de refuzul său de-a o primi. Din spatele ei, Jeanne insistă:

— De ce pleacă?

— Să se mărite, răspunse distratã călugăriţa, privind cum paşii grei ai lui Philippine se îndreptau către poartă.

Sora Albrante o aştepta lângă zid. Ieşiră împreună, iar superioara nu le mai putu vedea.

— Eşti tristă, maică?

— Întotdeauna eşti cuprins de tristeţe la plecarea unei persoane la care ţii.

Se lăsă o tăcere îndelungată, în timpul căreia călugăriţa urmări cu privirea trăsura care străbătea la pas curtea, înconjurată de o escortă numeroasă.

Vremea regretelor trecuse.

Maica superioară îmbătrânea. Nădăjduise că Philippine va fi atrasă pe calea credinţei. Ar fi desemnat-o ca succesoarea ei, iar fata ar fi înţeles de ce ea şi Albrante o lipsiseră de caricatura unei mame. Ar fi înţeles că locul lui Jeanne de Commiers nu a nu putea fi decât aici, la adăpost de oameni. La adăpost de ea însăşi. Speranţa ei se năruise. Philippine de Sassenage era făcută pentru căsătorie, aşa cum fusese pe vremuri şi mama ei. Era prea uşuratică, prea nepăsătoare. Superioara n-ar fi putut avea încredere în ea. Oricât de mult ar fi iubit-o pe Jeanne de Commiers, îngrijirea ei era o povară grea. Nici una dintre fiicele ei n-ar fi fost în stare s-o poarte. Călugăriţa luase deja o hotărâre. Dacă Sidonie îşi ţinea gura,

superioara ar fi luat secretul cu ea în mormânt, iar Jeanne ar fi rămas în grija comunităţii. Era cea mai bună soluţie. Pentru toată lumea.

Pe când se întorcea la infirmerie, cu umerii căzuţi, târându-şi hainele, sora Albrante ridică ochii spre ultimul etaj al turnului auster, care-i fusese rezervat lui Jeanne de Commiers. Superioara nu se feri de privirea infirmierei. Ştia că durerea lor era aceeaşi. Atâta doar că Albrante avusese curajul să o arate.

— Ce înseamnă „să se mărite“? se interesă protejata ei.

Vremea regretelor trecuse.

Maica se întoarse către femeia-copil care-i surâdea, aşezată ca de obicei în fotoliul ei din încăperea aceea din care nu ieşea niciodată. Cu toate că împlinise treizeci şi cinci de ani, era atât de subţirică încât nu părea să aibă mai mult de cincisprezece. Semăna leit cu Philippine. Văzând că nu primeşte răspuns, Jeanne uită de întrebare şi-i întinse lucrul ei de mână călugăriţei.

— Uite, aproape că n-am depăşit conturul.

Superioara simţi că i se frânge inima. Trandafirul care ar fi trebuit brodat pe canava nu era decât o îngrămădire de împunsături dezordonate, un mănunchi de spini care n-aveau să mai înflorească niciodată.

11

În timp ce litiera se zdruncina pe drum în pasul lent al cailor care-o trăgeau, Philippine îi povesti lui Sidonie tot: discuţia ei din livadă cu Laurent de Beaumont şi Philibert de Montoison, duelul, pedeapsa, rătăcirea ei pe când se afla în celulă, greaţa resimţită la căpătâiul răniţilor, refuzul călugăriţei de-a o primi, afecţiunea lui Albrante, uşurarea ei de a părăsi mănăstirea şi sfâşierea pe care o simţea pentru acea parte din ea pe care o lăsa acolo.

— Pe măsură ce creştem, pierdem câte o parte din noi, o asigură Sidonie, înainte de-a adăuga cu voioşie şi entuziasm, făcându-i cu ochiul: Cu vremea însă îţi dai seama că nu aceea era cea mai bună parte. Aşa că nu-i rău să scapi cât mai repede de ea, mai ales că băieţii ăştia se vor reface şi, în curând, se vor lua din nou la harţă pentru vreo altă fată ca tine.

Philippine recunoscu:

— Aşa spunea şi sora Albrante. Deci bărbaţii nu au altă metodă de a cuceri o femeie în afară de asta?

Sidonie izbucni în râsul ei profund, sincer şi generos ca o cascadă:

— Aceasta şi încă multe altele, poţi să mă crezi. Sunt cât se poate de inventivi în materie de strategii şi de dragoste. Vezi tu, Philippine...

— Helene, o întrerupse aceasta. Aşa vreau să fiu numită de acum înainte, în amintirea mamei, care m-a rebotezat cu acest nume înainte de a-şi da sufletul.

— Helene... Se potriveşte bine cu înfăţişarea şi calităţile tale. Ştii că numele acesta l-a purtat un personaj renumit, o grecoaică a cărei frumuseţe le-a fost fatală celor din preajma ei?

— Nu ştiam... În cazul acesta...

— Nu-l schimba, o linişti Sidonie, punându-şi mâna încărcată de inele pe braţul ei. Vocea îi tremura când adăugă, cu o privire tristă: O iubeam sincer pe mama ta. A fost întotdeauna blândă şi înţelegătoare cu mine. Uşa ei mi-a fost mereu

deschisă, mi-a oferit ajutor şi sprijin la nevoie. Avea darul preţios de a citi în sufletul oamenilor. Nu-şi apleca urechea la bârfe.

— Dar era ceva adevăr în bârfele acelea? întrebă Philippine pe acelaşi ton de confidenţă cu care-i vorbea Sidonie.

— Sigur că da, răspunse verişoara ei ridicând din umeri. Aveam vârsta ta când am fost aruncată în patul soţului meu. Era urât, gras, puţea a sudoare şi a băutură. Nu ştiam nimic despre măritiş. M-am obişnuit cu asta ca şi alte femei, dar fără să accept situaţia. Aici am greşit. Soţul meu a fost înţelegător pentru că era pervers. Îl excita să mă vadă în timpul partidelor de amor cu alţi bărbaţi…

Obrajii lui Philippine se înroşiseră ca focul, iar Sidonie se opri.

— Iartă-mă, zise ea înduioşată. Am uitat că tu încă nu ştii nimic despre toate acestea. Superioara m-ar biciui dacă ar şti că am îndrăznit să-ţi spun. Va trebui totuşi să afli, căci nu vreau treci prin ce-am trecut eu. Nu voi lăsa pe nimeni să te înjosească, să te umilească doar pentru a-şi satisface orgoliul rănit. A seduce nu e o crimă, Helene. E o îndatorire. O căsătorie ar trebui să aibă loc numai din iubire. Din iubire, nu din interes.

— Dar cum recunoşti iubirea?

— Te recunoaşte ea pe tine, Helene. Ea şi numai ea. Aşa că-ţi voi dezvălui toate capcanele, piedicile, ameninţările ei. Ca să nu poţi fi păcălită. O voi face în amintirea mamei tale.

— Dar cu tata cum a fost? Îl iubeai dinainte de moartea mamei?

— L-am iubit din prima clipă şi fără speranţă. Nu i-aş fi mărturisit-o niciodată dacă n-ar fi stăruit. Mult timp m-am simţit vinovată pentru că i l-am luat unei femei care îmi dăruise atâtea.

— N-ai nici o vină, din moment ce ea s-a dus.

Sidonie o privi cu tristeţe, apoi conchise:

— Până la urmă am acceptat şi eu acest gând. Pentru a da un sens memoriei ei, pentru a fi alături de el aşa cum ar fi fost şi ea dacă ar mai fi putut. Şi ca să-mi amintesc de ea prin dragostea pe care ţi-o purta. Fiindcă vezi tu, dragă Helene, eu cred că nimic nu-i mai rău decât să-i uiţi pe aceia pe care i-ai iubit.

După aceste cuvinte se lăsă tăcerea. Cu ochii închişi şi stăruind asupra unui gând pe care fata nu avea să-l afle, Sidonie lăsă drumul să se aştearnă în urma lor. Apoi vocea îi răsună din nou cu voioşie:

— Vom face un ocol pe la Bâtie înainte de a ajunge la Sassenage. M-am gândit că ţi-ar face plăcere să-ţi revezi vechea odaie înainte de începerea renovării. Era o cameră de copil, iar acum eşti o femeie. Tatăl tău n-o să se supere. În afară de asta, sora ta Claudine pleacă abia mâine la naşa ei, unde va locui până la terminarea lucrărilor, aşa că vei putea s-o îmbrăţişezi şi pe ea.

— Cred că nici n-o s-o mai recunosc, se bucură Philippine. Ultima dată când am văzut-o era încă un bebeluş!

— Acum, la cei şapte ani ai ei, e sprintenă ca o şopârlă, poznaşă ca un spiriduş şi rotunjoară ca un pepene! Doica are de tras, nu glumă, cu ea. Sper să nu te superi, dar surioara ta îmi zice „mamă”. Mi-e atât de dragă încât n-am avut sufletul să i-o interzic.

— Ai făcut foarte bine. Zici că e ca un spiriduş?

— Ai răbdare, ai s-o vezi cu ochii tăi când ajungem, se lamentă Sidonie ridicându-şi comic privirea către cer.

Philippine fu copleşită de amintiri. Ultima oară când se aflase pe drumul acela îl străbătea în sens invers, însoţită de surorile ei, la doar câteva săptămâni după moartea mamei lor.

Trecuseră cinci ani de-atunci.

Peisajul care defila prin faţa geamului cu perdeaua ridicaţii i se părea acelaşi. Doar ea se schimbase. Auzi un sforăit uşor. Întoarse capul spre Sidonie. Verişoara ei aţipise pe bancheta din piele, cu capul bălăbănindu-se rezemat de peretele capitonat al trăsurii. Un zâmbet uşor se aşternu pe chipul lui Philippine. Oricine ar fi arătat caraghios în postura aceea, dar nu şi Sidonie. Graţia care emana din fiecare mişcare a ei stăruia şi în timpul somnului. Un val de tandreţe urcă în sufletul fetei. Se simţea mai bine, mai senină.

Pe măsură ce distanţa până la Bâtie se micşora, Philippine se îndepărta de mănăstire, de sora Albrante, de cei doi duelişti, de surorile ei rămase acolo. Povara culpabilităţii nu-i mai apăsa umerii. Discuţia cu Sidonie o ajutase. Şi confidenţele ei, de

asemenea. Chiar dacă se simţise stingherită la auzul acelor vorbe al căror înţeles îi era necunoscut. Pentru urechile ei prea caste, cuvintele „partide de amor“ reprezentau un mare semn de întrebare. Îşi făgădui să-i ceară lămuriri lui Sidonie care, era sigură, va considera că este vorba despre o curiozitate îndreptăţită, nici pomeneală de înclinarea către depravare pe care le-o atribuia maica superioară amândurora.

Aerul care pătrundea în trăsură era încărcat cu mirosurile pământului şi ale pădurii pe lângă care trecea trăsura şi-i punea sângele în mişcare. Viaţa punea din nou stăpânire pe ea. Când recunoscu satul Saint-Laurent-en-Royans, pe care tocmai îl lăsau în urmă, nu putu rezista plăcerii de a scoate capul pe geam, privindu-i pe oameni, fără să-i pese de praful stârnit de trăsură şi de copitele cailor escortei pe drumul prea uscat.

În cele din urmă se retrase la loc cuprinsă de un acces de tuse care o trezi brusc pe Sidonie.

— Doamne Sfinte! exclamă aceasta când o văzu tuşind şi strănutând, ciufulită, cu ochii iritaţi şi obrajii încinşi de soarele puternic şi de eforturile ei de a-şi stăpâni accesul de tuse.

După un răstimp, reuşi să-şi recapete respiraţia şi îşi suflă nasul în pătrăţelul de pânză pe care i-l întindea Sidonie, în clipa când trăsura trecea de turnurile înalte de pază ale castelului.

Astfel se întoarse acasă Philippine de Sassenage, zisă Helene. Înainte să-şi poată aranja ţinuta, ajunseră în curtea luxuriantului castel octogonal, iar portiera fu deschisă de o fetiţă vioaie. Claudine, surioara lui Philippine, urcă sprintenă pe scara trăsurii aşteptându-se s-o întâmpine pe cea pe care o adoptase ca mamă. Când o zări pe Sidonie aplecată asupra unei biete făpturi cu ochii înlăcrimaţi, Claudine exclamă, cuprinsă de o gelozie îndreptăţită:

— Ce faci, mamă? Vagaboanda pe care ai adus-o aici o să ne umple de purici!

— Vagaboanda asta e sora ta, făcu Sidonie, izbucnind în râs, şi dacă nu-i ceri imediat iertare, ai să capeţi o bătaie, nu purici!

Amuţind pentru o clipă, fetiţa o examină pe domnişoara aceea cu părul şi obrajii plini de praf. Nu atât respectul, cât ameninţarea o făcu să se hotărască:

— Bine, e sora mea, cum spui tu, mamă, dar să se spele mai întâi, dacă trebuie s-o sărut!

În loc să obiecteze, Philippine, care-şi revenise pe deplin, o apucă de mânecă pe surioara ei, o trase pe banchetă, în ciuda protestelor energice ale fetiţei, şi o gâdilă până o făcu să se zvârcolească de râs şi să ceară îndurare. Îi dădu drumul, iar Claudine se aruncă imediat asupra ei ca să se răzbune. Când ajunse şi doica la trăsură, le găsi hârjonindu-se, cuprinse de un râs nestăvilit care îi molipsise şi pe cei din jur: Sidonie, Dumas şi vizitiul.

— Claudine! Se poate? se indignă Marie.

— Lasă-le să facă şi ele cunoştinţă, obiectă Sidonie, coborând din trăsură.

— Totuşi... La vârsta ei!

— N-are decât şapte ani, Marie...

— Nu mă referam la Claudine, doamnă...

Sidonie începu să râdă cu şi mai multă poftă. La infirmerie o găsise pe Philippine atât de lipsită de vlagă, încât se temuse că va dura mult până când fata îşi va regăsi veselia. Cum să-i explice lui Marie că hârjoneala aceea îi încălzea sufletul şi că, o dată mai mult, nu se sinchisea de convenienţe?

— Bine aţi venit! o salvă Marthe, apărând în faţa ei.

Sidonie îţi regăsi seriozitatea, văzând chipul sever al cameristei ei.

— Poruncile mele au fost îndeplinite?

— Da, m-am ocupat personal de asta, afirmă Marthe, înclinându-şi capul.

— Pot să mă retrag? întrebă şi căpitanul Dumas, care le dăduse liber oamenilor săi de cum intraseră pe poartă şi-şi lăsase calul în grija grăjdarului.

Sidonie îi permise să plece şi vru să-i spună şi vizitiului acelaşi lucru, considerând că micuţa Claudine se jucase destul, când fetiţa coborî din trăsură, cu hainele atârnând strâmb pe ea, tu ochii strălucind de fericire, iar Philippine o urmă. Marie îşi înăbuşi o exclamaţie de revoltă căreia îi răspunse din zbor glasul subţire al copilei:

— Mamă, îţi spun eu că sora asta n-o să-i placă domnului preot!

După care se lăsă dusă de doica ei care bodogănea că o să-şi piardă minţile până la urmă şi ce se vor face când ea nu va mai fi acolo, ceea ce o determină pe fetiţă să-şi întoarcă privirea către sora ei, făcându-i cu ochiul într-un fel plin de înţelesuri.

Philippine îi răspunse printr-un gest al mâinii. Încremeni însă cu mâna ridicată văzând-o pe Marthe alături de Sidonie. O mai zărise în preajma verişoarei ei şi fu dezolată s-o găsească tot acolo. Nu atât urâţenia ei o făcuse să îngheţe, cât răutatea pe care o citise în privirea vicleană şi crudă îndreptată de Marthe spre ea. Philippine se grăbi să alunge această senzaţie neplăcută în faţa chipului vesel al lui Sidonie. Dacă verişoara ei o suporta pe cameristă, ea n-avea nici un motiv să nu o facă. Dar buna dispoziţie a fetei dispăruse fără întoarcere.

— Te rog să mă scuzi. Astfel de zbenguieli nu se mai potrivesc cu vârsta mea şi nu-mi dau seama ce m-a apucat. Poate că m-au copleşit amintirile legate de acest loc unde am petrecut atâtea ceasuri plăcute, îi spuse ea lui Sidonie.

— N-ai de ce să te scuzi. Am râs pe cinste, nu-i aşa, Marthe?

— Într-adevăr, doamnă. Îţi urez bun-venit, domniţă Philippine!

Philippine îi răspunse la salut, apoi întoarse capul. Hotărât lucru, raţiunea ei nu reuşea s-o convingă. Până şi vocea aceea bolovănoasă, ieşită parcă din adâncul pământului, îi displăcea.

Sidonie o luă cu afecţiune pe după umeri. Porniră către scară.

— Vrei să-ţi spun ceva, Helene dragă? Chiar dacă nu ştii cum se fac copiii, văd că ştii foarte bine, din instinct, cum să te apropii de ei. Căci acest mic monstru nu e uşor de cucerit, crede-mă!

***

Marthe, care rămăsese în curte, simţi că inima începe să-i bată mai puternic. O cuprinse o bucurie parşivă. Helene. Sidonie i se adresase fetei numind-o Helene.

Rânji. Dacă Jeanne de Commiers intenţionase să-şi protejeze fiica botezând-o Philippine, ei bine, se înşelase. Era limpede că destinul fetei revenise la vechea-i matcă acum, când mama ei nu mai putea opri lucrurile. În sfârşit, venise vremea!

O urmări pe fată cu o privire lacomă până ce intră împreună cu Sidonie pe uşă şi-i ieşi din raza vederii. Marthe grăbi pasul ca să le ajungă din urmă. Se opri brusc. Cu simţurile exacerbate de această veste, ca şi de apropierea lunii pline, se răsuci pe călcâie, sigură că o privea cineva. La câţiva paşi de ea, o servitoare care căra o găleată plină cu apă, scoasă din puţul aflat în apropiere, se oprise să-şi şteargă fruntea asudată. Ochii lui Marthe se îngustară şi mai mult.

— N-ai nimic mai bun de făcut?

Fata, care era mai tânără decât Philippine şi mai firavă, se smiorcăi, se grăbi să pornească, se împiedică şi căzu în faţa cameristei, udându-i fustele. Stângăcia ei o exasperă pe Marthe şi, în acelaşi timp, o excită. O înşfacă de braţ pe servitoare, o ridică şi-i arse o palmă, apoi mugi cu voce surdă:

— Ca pedeapsă, o să vii la mine la lăsarea serii. Şi dacă îndrăzneşti să spui cuiva, o s-o păţeşti mult mai rău decât te aştepţi!

Îngrozită, fata se târî spre găleată, alergă s-o umple din nou şi găsi de data asta puterea să ajungă cu ea până la bucătărie, rugându-L pe Dumnezeu s-o facă pe diavoliţa aceea să se răzgândească înainte de venirea serii.

12

Ceea ce-i povestise Gersende fiicei sale aducea cu una dintre poveştile menestrelilor. Lui Algonde nu-i venea să creadă, dar într-un mod nelămurit simţea că totul era adevărat.

Nu mai avea somn. Şi în noaptea aceasta, ca în toate celelalte care trecuseră de când pătrunseseră în camera blestemată, se sucea şi se răsucea în aşternut. În cealaltă parte a camerei pe care-o împărţeau, mama ei sforăia istovită după o zi de muncă.

Se întâmplaseră multe de atunci. Mai întâi, febra baronului dispăruse tot aşa cum venise. Delirase patru zile, apoi îşi revenise, având impresia că abia se întinsese în pat după plecarea lui Sidonie. Gersende fusese nevoită să-l convingă că nu era aşa şi să-i explice că, înainte de a se prăbuşi, rupsese, cu siguranţă, sigiliile apartamentului de la ultimul etaj.

Eşti sigură de asta, Gersende? Eu nu-mi aduc aminte.

— Am verificat personal, messire.

— Şi?

— Şi nimic, replicase cu hotărâre intendenta.

— Dar Melusine?

— Nu s-a arătat.

— Şemineul. Pe şemineu nu era un portret? insistase el, amintindu-şi de imaginea din vis.

— Nu, messire. Nu era nici un portret.

Baronul păruse uşurat.

— Se spune totuşi că exista acolo un portret al zânei, interveni vrăjitoarea, care nu plecase de la căpătâiul lui.

— Aşadar, trebuie să credem că legenda nu este mai mult decât o simplă legendă, obiectase Jacques, bucuros că putea s-o afirme.

Vrăjitoarea se strâmbase, ceru permisiunea să plece acum că stăpânul era din nou sănătos tun şi dispăru de îndată ce el îi mulţumi.

Gersende făcuse acelaşi lucru după ce, înviorat, Jacques de Sassenage ceruse să i se aducă mâncare şi băutură. La

bucătărie, jupânul Janisse aţâţase cu foalele focul sub oala cu supă şi pusese în cuptor două potârnichi şi o plăcintă cu carne de potârniche, fluierând vesel. O casă al cărei stăpân e bolnav suferă împreună cu el şi-şi revine la însănătoşirea lui. Vestea ajunsese până în sat, iar hangiul oferea bere oricui trecea pe acolo.

Numai Algonde îşi păstrase cumpătul. Căci cunoştea, ca şi mama ei, adevărata natură a bolii care-l lovise pe baronul Jacques şi motivul vindecării sale, care n-avea legătură cu leacurile primite.

***

Încet, ca să nu-şi trezească mama, se ridică din pat şi-şi puse peste cămaşa de noapte o manta subţire din lână, dar rămase desculţă pentru ca duşumeaua să nu scârţâie sub paşii ei. Se îndreptă tiptil spre uşă, o deschise şi ieşi pe palierul luminat de razele slabe ale unei lămpi aşezate într-o nişă din perete. Algonde ar fi putut s-o ia, dar ştia că nu va avea nevoie de ea. Urcă scara, trecu prin faţa uşii jupânului Janisse, care locuia împreună cu ajutoarele lui la etajul de deasupra apartamentului lui Gersende, şi ajunse la ultimul cat al donjonului. Gersende îi încredinţase cheia camerei blestemate. Algonde o răsuci în broască încercând să nu facă prea mult zgomot şi intră. Auzi un ţipăt de cucuvea. Fata închise uşa în urma ei, simţind în şale un freamăt straniu pricinuit şi de teamă, şi de curiozitate în faţa obiectelor dărăpănate din odaia care fusese pe vremuri superbă.

Patul înalt avea perdelele de culoare grena sfâşiate ca nişte uriaşe pânze de păianjen şi stâlpii roşi de umezeală. Cuvertura roasă de şoareci dădea la iveală salteaua de paie. Covoarele şi tapiseriile erau prăfuite şi decolorate în locurile atinse de razele de soare ce pătrundeau printre scândurile bătute în cuie care acoperiseră până ieri fereastra. Un taburet aştepta lângă furca pe care era un fuior de lână murdar şi încâlcit, ce n-avea să mai fie tors vreodată. Paravanul din hârtie unsă era găurit şi nu mai reuşea să ascundă vederii cada de baie a zânei.

Scăldate în lumina alburie a lunii pline, lucrurile acelea păreau nişte vechituri şi, în acelaşi timp, erau învăluite de un mister pe care lumina tăioasă a zilei îl îndepărta. Privirea lui

Algonde se îndreptă spre şemineu. Din când în când, câte o suflare de vânt ridica fire de cenuşă care cădeau apoi pe suporturile din bronz pentru buşteni sau alături, pe podea. Un şobolan traversă în fugă odaia şi dispăru după o piatră care se desprinsese din zid. Algonde nu-i dădu atenţie. Privea urma lăsată pe tăblia şemineului de portretul pictat pe lemn, pe care ea şi mama ei îl luaseră de acolo şi-l ascunseseră.

Revăzu în minte clipa când, cu patru zile înainte, intrase pentru prima oară, temătoare, dar curioasă, în odaia aceea.

Ochii ei se obişnuiseră greu cu semiîntunericul.

— Ajută-mă, îi ceruse Gersende, apropiindu-se de fereastra bătută în cuie.

Fata o urmă şerpuind printre mobile, cu inima tresărindu-i la fiecare zgomot din jur, şi se opinti, ca şi mama ei, să smulgă una din scânduri care cedă cu uşurinţă, fiindcă lemnul supus intemperiilor putrezise. Lumina pătrunsese în odaie. O scândură din duşumea, şubrezită de apa care se infiltrase de-a lungul anilor, se rupsese sub călcâiul lui Algonde. Fata fusese nevoită să se sprijine de zid ca să se echilibreze, cu atenţia distrasă pentru o clipă de la ceea ce o înconjura.

— Deci era adevărat!

Tulburarea din glasul mamei ei o făcuse să se întoarcă spre ea. Îi urmărise privirea îndreptată către şemineu. I se tăiase răsuflarea şi se rezemase cu spatele de perete, călcând din nou, fără să-şi dea seama, în gaura din care tocmai îşi scosese piciorul.

„*Dar nu se poate, nu se poate..*” repetase la nesfârşit în capul ei o voce care nu reuşea să treacă de buzele ei. Era evident că portretul de pe tăblia şemineului trebuia să fie al lui Melusine. Şi, cu toate acestea, Algonde îşi vedea în el propriul chip: acelaşi oval prelung al feţei, aceiaşi pomeţi înalţi, aceleaşi buze pline. Aceeaşi privire poznaşă, aceeaşi cosiţă castanie căzând pe piept.

Mâna lui Gersende o strânsese pe a ei, iar privirile li se întâlniseră.

Cea care rupsese tăcerea fusese Algonde:

— Am văzut-o pe Melusine, mamă. Am văzut-o atunci când m-a salvat. Asta nu e ea şi nu sunt nici eu...

— Ştiu, o întrerupsese Gersende cu glas scăzut, pentru ca paznicul de pe terasă să nu audă discuţia. Mi s-au tăiat picioarele, hai să stăm jos. Am multe să-ţi povestesc.

Se aşezaseră faţă-n faţă pe cuvertura prăfuită şi decolorată.

— Acesta este chiar portretul lui Melusine, începuse Gersende ca introducere, care a fost pictat după natură, la comanda lui Raymondin...

Dar... încercă Algonde să obiecteze.

Amuţise însă la privirea poruncitoare a mamei ei. Aceasta continuase:

— Cu siguranţă că înfăţişarea celei pe care ai întâlnit-o a fost schimbată de secolele petrecute în adâncul Furonului. De fapt, povestea lui Melusine începe cu multă vreme înainte de căsătoria ei cu Raymondin, mezinul contelui de Forez şi strămoşii familiei Sassenage. Începe odată cu povestea unui neam. Neamul zânelor. Ai auzit vreodată despre legenda din Bretania?

— A regelui Arthur şi a vrăjitorului Merlin?

— Întocmai.

— O cânta menestrelul care a fost pe aici iarna trecută, îşi amintise Algonde, cu toate că nu pricepea ce legătură putea să aibă poemul respectiv cu portretul acesta ciudat.

— Pe insula Avalon locuiau fiinţe de lumină, ca Merlin, care stăpâneau cunoaşterea primordială, druizi şi preotese, care erau muritori însărcinaţi să le transmită aceste cunoştinţe popoarelor de pe pământ, făpturi care-i slujeau, cum erau elfii, gnomii şi spiriduşii, sau fiinţe malefice, ca harpiile, însă generoase, binefăcătoare şi de o frumuseţe mai presus de a oricăror altor făpturi. Printre puterile pe care le deţineau se număra şi darul de a deveni invizibile, putând astfel să circule printre oameni fără ca aceştia să le observe. Totuşi, se întâmplase ca zânele să se iubească cu muritori, iar aceste legături fuseseră dezastruoase, aşa că Merlin le-a interzis zânelor să părăsească insula şi să se îndrăgostească de vreun bărbat; cele care încălcau porunca lui aveau să fie exilate pe veci din Avalon. Pe atunci, puterea Bisericii se extindea pretutindeni, transformând sanctuarele păgâne în lăcaşuri divine şi împingând puţin câte puţin vechile credinţe către

hotarul imaginarului. Zânele nu-şi mai găseau loc în această realitate austeră. Acceptară, aşadar, hotărârea lui Merlin, în timp ce marea preoteasă din Avalon încerca să păstreze vechile alianţe şi să încheie altele noi, pentru ca uşa dintre cele două lumi să nu se închidă niciodată. Totuşi, o zână a refuzat să se resemneze...

— Melusine, intervenise Algonde, captivată de povestire.

— Nu ea, ci mama ei, Presine. Poporul oamenilor o fascina. Nu pierdea nici o ocazie să se intereseze de ce se mai întâmpla în jurul insulei. Într-o zi, aflând că regele Scoţiei dorea să discute cu marea preoteasă, Presine se ascunse în spatele unei draperii ca să-l vadă. Regele Elinas îi plăcu atât de mult încât se îndrăgostise de el. În săptămâna următoare, când regele se întoarse, i se arătă în pădurea pe care o străbătea. Îl minţi, spunându-i că era o doamnă de neam nobil din seminţia celţilor, care se născuse cu darul profeţiei. Adăugă că înzestrarea dăruită ei de Dumnezeu îi ignorase pe cei din Avalon, care pretindeau că numai ei aveau acest har, şi o sechestraseră pe insulă. Frumuseţea şi ardoarea ei îl convinseră pe Elinas. Regele se îndrăgosti de ea şi nu se mai gândi decât cum s-o scoată de acolo. Presine înşelă vigilenţa lui Merlin şi se întâlni cu regele în afara Avalonului, la capela din Canterbury, unde el o aştepta ca să se cunune cu ea. Când Merlin descoperi înşelătoria zânei, era prea târziu, căsătoria fusese deja consumată. Se mulţumi s-o avertizeze ce consecinţe va avea fapta ei şi o puse să jure că nu va dezvălui niciodată, nimănui, cine era. Zâna acceptă toate condiţiile lui, inclusiv pe aceea de a se reîntoarce pe insulă după ce soţul ei va muri, înscenându-şi şi ea moartea. Mai făgădui că nu va naşte copii.

— Se pare că nu s-a ţinut de cuvânt, comentase Algonde, întorcându-şi privirea spre portret, nerăbdătoare să afle ce legătură avea povestea aceea pasionantă cu ea.

— Într-adevăr, continuase Gersende, cu un oftat. Căci de aici începe spiţa noastră.

Algonde tresări.

— Spiţa noastră... repetase ea, neîncrezătoare.

Gersende o mângâiase pe obraz, surâzându-i cu tristeţe.

— Ca şi profeţia legată de ea. Sunt sigură că Melusine ţi-a vorbit despre asta.

Algonde dăduse din cap, făcându-i semn să continue.

— Primii ani ai acestei căsnicii împotriva naturii au fost fericiţi. Atât de fericiţi încât zâna îşi uită jurământul şi se lăsă în voia acestei existenţe hrănite de încântarea în faţa lumii oamenilor. Din iubire pentru Elinas, hotărî să-i ofere copiii pe care şi-i dorea acesta. Era sigură că regele îşi va respecta făgăduiala de a nu încerca s-o vadă în timp ce năştea. Într-o noapte, născu trei gemenii Melusine, Melior şi Plantine, la cel mai înalt etaj al turnului, în care obişnuia să se retragă când voia să se lase în voia firii ei de zână. Tulburată de chinurile naşterii, uită să încuie uşa. Auzindu-i ţipetele, Elinas intră şi o descoperi înconjurată de o lumină albăstruie şi de elfi veniţi să o ajute. În loc să se minuneze, crezu că Marea Preoteasă din Avalon voise să-i înşele buna-credinţă.

— Dar de ce? întrebase Algonde, tot mai captivată.

— Elinas le îngăduise preoteselor să-şi extindă puterea în Scoţia, convins că era un lucru bun pentru supuşii lui. Singura condiţie pe care le-o pusese fusese să nu-şi amestece niciodată sângele cu al poporului său, căci nu voia să ajungă cândva în stăpânirea Avalonului. Crezu că Presine fusese trimisă de Marea Preoteasă cu misiunea de a perverti sângele urmaşilor lui, pe care apoi să-i poată controla.

— Şi ce s-a întâmplat cu Presine?

— Furios, regele a trimis-o înapoi în Avalon împreună cu cele trei fete ale ei, fără s-o lase măcar să se justifice. Şi astfel Scoţia a fost lipsită de influenţa Avalonului, iar Marea Preoteasa a purtat Presinei o ură nepotolită, pe care şi-o stăpânea doar din respectul datorat lui Merlin.

Prin urmare, Melusine şi surorile ei aveau sânge amestecat... Cum îşi puteau găsi locul în Avalon?

Nu-şi puteau găsi loc acolo, fiindcă, aşa cum se temuse Merlin, cu toate că era nemuritoare, nu semănau deloc cu celelalte zâne. Mai ales că li se ascunsese adevărul în legătură cu obârşia lor. L-au aflat în cele din urmă, pe când împlineau cincisprezece ani, de la unul dintre elfii care fuseseră de faţă la naştere. Dându-şi seama de tot ce pierduseră din cauza tatălui

lor, luară hotărârea să-l pedepsească. Cu trecerea anilor, descoperiră că aveau nişte puteri magice speciale, pe care le uniră: Melusine putea să înoate ore în şir ca un şarpe de mare, Melior avea un uliu care dădea trup viselor ei în nopţile cu lună plină, iar Platine, în afară de faptul că-şi putea schimba, ca şi mama înfăţişarea, avea puterea de a dobândi avuţii: aurul pe care-l dorea dispărea de unde se afla şi apărea apoi lângă ea. Până atunci, în Avalon nu-şi putuseră folosi aceste puteri. Melusine reuşi să afle unde era regatul tatălui lor. Melior îşi trimise acolo uliul. Elinas fu capturat şi închis în inima muntelui Brumbloremmlion, în timp ce Plantine îşi însuşi aurul regatului. Fireşte că zvonul despre dispariţia regelui ajunse şi la urechile lui Presine care nu reuşise nici să se mânie pe el, nici să-l uite. Bănuind adevărul, îşi chemă fetele şi încercă să afle unde-l ţineau prizonier pe Elinas. Ele însă nu făcură decât să-şi bată joc de sensibilitatea mamei lor. Furioasă şi disperată, Presine le pedepsi preschimbându-le puterile în cusururi. Melusine se alese cu o coadă de şarpe în fiecare sâmbătă şi fu pedepsită să rătăcească pe drumuri. Melior fu închisă într-un castel din Armenia, sub paza uliului ei. Cea de-a treia, Plantine, fu zidită în Aragon împreună cu aurul tatălui ei, pe care trebuia să-l înmulţească. Iar regina ceru ca acest blestem să apese pe vecie asupra lor. Dorinţa îi fu îndeplinită. Dar, spre marea descumpănire a reginei, deîndată ce gemenele părăsiră Avalonul, marea prezicătoare a insulei citi în rune că nimic nu va fi aşa cum sperase Presine.

***

„*Puterea celor trei va birui ce-i rău, iar copilul născut păros al lui Helene şi al unui prinţ din Anatolia va cuceri Ţinuturile de Sus*“, recită Algonde în tăcerea camerei blestemate, privind spre luna rotundă care-i surâdea complice.

Un şoim începu să descrie cercuri, apoi coborî în coroana unui copac.

Acum, după ultimele dezvăluiri ale lui Gersende, totul căpăta sens.

***

— N-aş putea spune cum au aflat cele trei surori despre profeţie, continuase Gersende, însă ea le-a dat curajul de a-şi

înfrunta destinul. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu Plantine, dar Melusine s-a îndrăgostit de Raymondin, a repetat greşeala mamei ei şi, la fel ca ea, a fost osândită de soţul ei la exil după ce i-a dăruit mai mulţi copii. Melior, dimpotrivă, a refuzat să-i supravieţuiască bărbatului iubit. A căutat neîncetat un mijloc să se elibereze singură, pierzându-şi nemurirea. A reuşit, oferindu-i drept sacrificiu uliului ochii iubitului ei. A rămas alături de orb ca să îmbătrânească şi să moară împreună cu el. Totuşi, nu-şi putea părăsi astfel surorile. Chiar profeţia dovedea că puterea ei trebuia să dăinuiască. Înainte de moarte, avu o viziune pe care i-o destăinui fiicei sale care, din păcate, era muritoare, însărcinând-o să i-o repete lui Melusine, apoi să transmită din generaţie în generaţie că una dintre urmaşele ei îi va lua locul: aceasta va semăna leit cu tripletele, iar uliul o va sluji… Tu eşti aceea, Algonde! De asta m-am temut atunci când uliul acela l-a atacat pe tatăl tău, a doua zi după ce l-ai văzut bătându-mă crunt, şi am fost sigură, când Melusine te-a salvat… Iar portretul acesta e dovada.

Algonde căscă, privind pe fereastră. Un uliu se desprinse din coroana unui copac şi plonjă ca să prindă o pradă nevăzută. Să fi fost oare uliul lui Melior? Cel care pricinuise moartea tatălui ei? Ea era, aşadar, de vină pentru cele întâmplate? Nu se simţea vinovată. Cum putea fi sigură? Mai erau atâtea lucruri pe care nu le ştia despre ea însăşi, despre ceea ce-o aştepta! Măcar dacă ar fi putut vorbi cu Mathieu despre toate acestea! Ţipătul insistent şi neînţeles al păsării de pradă răsună în noapte, pe când plana cu aripile desfăcute la liziera pădurii, alunecând prin aer. Cu pleoapele grele de somn, Algonde ieşi din odaie, având grijă să încuie uşa în urma ei.

Mai devreme sau mai târziu, avea să primească răspunsurile.

13

De pe palier, baronul Jacques de Sassenage privi în susul scărilor. Încă de când se trezise îl stăpânea dorinţa de a urca la etajul lui Melusine, dar, auzind zgomotele făcute de cei care începuseră să facă deja curăţenie, şovăia, căutând un motiv plauzibil pentru a se duce acolo. Dacă ar fi invocat curiozitate, ar fi însemnat că dă prea multă importanţă unei legende în care din scepticism refuza să creadă. Bătu din picior. Chiar avea nevoie de o scuză? Doar el era stăpânul; avea puteri depline asupra domeniului său. Nu? Ridică piciorul. I se păru mai greu decât de obicei şi-şi aminti coşmarul de peste noapte.

Se revăzu în odaia ferecată până ieri, cu picioarele lipite unul de celălalt, acoperite cu solzi lucioşi, în faţa portretului de pe tăblia şemineului. Era Melusine... sau Algonde? Asemănarea cu fiica intendentei era atât de şocantă încât se trezise, urmărit de un hohot cavernos de râs care venea — ar fi putut să jure — din spatele zidului.

O rază de lumină răzbătea printre perdelele trase ale patului. Sunase clopoţelul ca s-o cheme pe Algonde. Zâmbitoare ca de obicei, fata îi urase bună dimineaţa după ce ridicase perdelele.

Când se oprise la picioarele patului ca să-l întrebe dacă dorea să ia micul dejun în aşternut sau la masa de alături, baronul se rezemase cu spatele de perne.

— O să mă scol, hotărâse el, după ce-o privise îndelung, în tăcere.

Ca un bărbat rafinat ce era, observase că fata devenea tot mai drăguţă. Pentru prima dată îşi dădea seama că era frumoasă. Grozav de frumoasă. Stânjenită de privirea lui, fata lăsase ochii în jos şi ceruse permisiunea să se retragă. Baronul n-o reţinuse. Dorinţa pe care i-o trezise brusc Algonde îl indispusese. Nu era el omul care să-şi stăpânească asemenea impulsuri stârnite de abstinenţă, chiar dacă, odată cu anii, ele se mai potoliseră, însă îl deranja ideea s-o oblige pe fată. Tocmai din pricina visului şi a sensului său pe care nu reuşea

să-l descifreze. Imediat după ce se îmbrăcă şi luă micul dejun, Gersende veni să-l anunţe că stabilise data căsătoriei lui cu Sidonie pe 20 august şi că o trimisese pe Algonde să pregătească odaia destinată lui Philippine.

— Zi-i grăjdarului să pună şaua pe armăsarul meu ca să mă duc până la Rochette să-l anunţ pe meşterul Dreux care sunt noile termene, îi poruncise el, înseninat la auzul acestor veşti.

După câteva minute, încuie uşa apartamentului şi simţi din nou impulsul de a verifica dacă decorul din coşmarul acelei nopţi era conform cu realitatea.

Un zgomot surd care venea dinspre etajul de sus îl făcu să se hotărască.

Împinse uşa întredeschisă şi o văzu pe Algonde; cu spatele spre el, fata mânuia o mătură care stârnea un nor de praf în jurul ei. O singură privire fu de ajuns ca baronul să se simtă iarăşi stingherit. Din prag, privi spre tăblia şemineului pe care se desluşea urma întunecată a unei rame. O vinişoară începu să i se zbată pe tâmplă şi inima îşi grăbi bătăile. Ori îl minţise Gersende, ori portretul dispăruse de acolo înainte ca ea să intre în încăpere, iar dacă aşa stăteau lucrurile însemna că el însuşi îl luase, chiar dacă nu îşi mai aducea aminte. Unde voia să-l pună şi pentru ce? În ambele cazuri, misterul rămânea acelaşi. Or, baronul Jacques era prea dornic să afle adevărul ca să nu încerce să-l lămurească.

Adolescenta se opri din măturat şi se repezi spre fereastră, cuprinsă de un acces de tuse. Temându-se ca ea să nu se întoarcă şi să-l vadă încremenit în prag, baronul porni repede pe scări în jos. Poate că răspunsul pe care-l dorea se afla la Rochette şi în subterana aceea pe care Melusine îi ceruse în vis lui Sidonie s-o sape.

***

Algonde îl văzuse însă. Rămase neclintită încă vreo câteva clipe, prefăcându-se că nu poate respira bine, cu inima zbătându-i-se în piept, uşurată să vadă că subterfugiul la care recursese ca să-l facă să se îndepărteze reuşise. Felul cum se uitase la el în dimineaţa aceea o speriase. Îşi amintise atunci cuvintele lui Mathieu. Avusese dreptate: baronul o dorea. Plecă de la fereastră. Dacă baronul ar fi încercat să se dea la ea, ar fi

ţipat, iar paznicul de pe terasă ar fi venit să vadă ce se întâmplă, iar după aceea, ar fi avut grijă să se ferească de stăpânul ei. Se duse la uşă şi o încuie pe dinăuntru, reproşându-şi că n-o făcuse de la bun început. Ridică de jos mătura, când i se păru că aude o chemare atât de insistentă încât se apropie de vatra şemineului dinspre care venea sunetul. Fără să-şi dea seama ce face, îşi puse palma peste amprenta unei mâini, cioplită într-una din lespezile din interiorul şemineului. Degetele ei se potriveau perfect. O dală din piatră se răsuci dând la iveală o scară ce cobora în inima zidului, scăldată într-o lumină diafană, de parcă pereţii neregulaţi ar fi fost căptuşiţi cu mii de licurici. Fără să şovăie, Algonde puse piciorul pe prima treaptă.

După ce coborî vreo sută de trepte, ajunse într-o criptă veche săpată sub temelia castelului. Pretutindeni în jur domnea aceeaşi lumină. Înaintă fără teamă pe sub bolta seculară, cioplită în stâncă. Era clar că vocea venea dinspre un fel de altar din piatră aflat în centrul sălii. Fata se apropie de el şi văzu că, de fapt, era ghizdul înalt al unui bazin îngust, plin cu apă întunecată. Cu toate că vocea care-i striga numele tăcuse, se simţi atrasă irezistibil de suprafaţa lichidă şi abia se putu stăpâni să nu se arunce in bazin, amintindu-şi de ziua când aproape că se înecase.

— Arată-te, Melusine! îi porunci ea, făcând un pas înapoi. N-aş vrea să trebuiască să mă salvezi iarăşi.

Îi răspunse un şuierat venit din spate. Părea sâsâitul unui şarpe amplificat de ecoul sălii. Algonde înghiţi în sec, căutând în amintirile ei despre zână ceva care să-i dea curaj. Îşi privi umbra profilată pe zid şi o văzu pe cea aparţinând unei alte creaturi desfăşurându-se încet în spatele ei, până ce o depăşi în înălţime. O cuprinse groaza. Fiinţa aceea nu era Melusine şi începu să spere că monstrul îi era supus zânei, aşa cum uliul îi era supus lui Melior.

— Sunt eu... Algonde, spuse ea, întorcându-se încet, de parcă simplul fapt de a-şi rosti numele ar fi fost suficient ca s-o apere.

Când văzu ce e acolo, îi scăpă un strigăt înăbuşit. Un şarpe negricios şi gălbui cu aripi ca de liliac şi cu capul cât al ei se

legăna stând în coadă pe pământul bătătorit şi privind-o ţintă. Algonde făcu câţiva paşi în spate până se lovi de ghizd. Fluturându-şi limba despicată şi sâsâind, fiara se aruncă asupra fetei, care n-avu timp să se ferească. Avu senzaţia unei arsuri în piept, apoi se simţi apucată de umeri şi trasă în spate.

Apa neagră îi umplu gura şi nările, fără ca ea să încerce să se zbată. Oricum, paralizată de muşcătură, n-ar fi putut să respire.

***

Obsedat de povestea aceea cu portretul, baronul străbătu fără să-şi dea seama distanţa până la Rochette. Ipoteza că fusese luat de Gersende i se părea singura plauzibilă. Faptul că Algonde semăna atât de mult cu Melusine putea fi o justificare. Dacă, fireşte, era ceva adevăr în toate acestea. Fiindcă, la urma urmei nimic nu dovedea că imaginea nu fusese deformată de subconştientul său tulburat de frumuseţea adolescentei, ceea ce ar fi explicat coşmarul în care se îmbinaseră atât de bine fantasmele şi superstiţiile. Sidonie îi vorbise despre visul ei cu Melusine provocându-l astfel pe al lui; aşa îi venise şi ideea să amenajeze etajul. Portretul concretizase dorinţa pe care i-o trezea Algonde, iar picioarele lipite simbolizau, fără îndoială, reţinerile lui faţă de o nouă căsătorie.

Când descălecă în faţa castelului, era convins că aşa stăteau lucrurile. Această explicaţie satisfăcea mai bine decât oricare alta nevoia lui de raţionalitate. Mai rămânea enigma dispariţiei portretului. Era foarte posibil ca vreunul dintre strămoşii lui să fi pătruns în odaia respectivă, după care s-o fi sigilat la loc, pentru ca legenda să dăinuie.

Mulţumit de această ipoteză, porni spre scara castelului, unde se ivi meşterul Dreux, anunţat de ucenicul lui, un roşcat cu hainele albite de sacul cu var pe care-l ducea pe umăr în clipa când calul baronului intrase în curte.

— O zi bună, stăpâne! îl întâmpină Dreux. Nu vă aşteptam atât de repede după ultima vizită a Domniei Voastre. Sper că motivul nu este unul supărător.

— Dimpotrivă, prietene, dimpotrivă. Cum stai cu lucrările?

— Dacă doriţi să mă urmaţi, veţi putea constata personal, zise şeful de şantier, invitându-l printr-un gest.

Intrară în castel, unde lucrătorii îşi vedeau de treabă. Baronul îi spuse despre ce era vorba.

— Două săptămâni, ziceţi... Chiar dacă am munci zi şi noapte tot n-aş putea să vă făgăduiesc că vom isprăvi până atunci, messire, se lamentă dezolat meşterul.

— Dar dacă ai dubla echipa? sugeră baronul, văzând că lucrările din interior abia dacă avansaseră faţă de cum le văzuse la vizita anterioară.

— Finisările iau cel mai mult timp. Meşteri pricepuţi sunt puţini. Aş putea găsi, în cel mai bun caz, încă doi sau trei la Grenoble, cu condiţia să nu fie prinşi cu alte lucrări, dar tot n-ar fi de ajuns. Trebuie să mă înţelegeţi, messire. Voi face tot posibilul pentru ca turnul să fie gata, iar salonul de recepţii, mobilat. Tâmplarul asamblează masa şi cuferele. Cuptoarele din bucătărie se usucă şi vor putea fi folosite în curând. Asta e tot ce vă pot făgădui. În ceea ce priveşte restul, nu-mi cereţi să fac treabă de mântuială. Aş câştiga o avere, dar mi-aş pierde bunul renume.

Jacques de Sassenage clătină resemnat din cap.

— Asta îţi face cinste. Aşa să fie deci. Şi aş vrea să-ţi mai cer un serviciu.

Meşterul Dreux îşi înclină capul, regăsindu-şi zâmbetul. Dacă era lăsat să-şi facă meseria aşa cum ştia el, era dispus să-i satisfacă orice dorinţă.

Baronul privi în jur ca să fie sigur că nu-i auzea nimeni şi-i spuse încet:

— Am treabă în biroul tău.

— Doar nu vă gândiţi la ce cred eu că vă gândiţi, bâigui meşterul.

— Ba chiar la asta, şi sunt foarte hotărât, îl asigură baronul cu atâta fermitate încât Dreux se cutremură din cap până-n picioare.

— I-am făgăduit doamnei Sidonie, argumentă el.

— N-am de gând să-i spun nimic.

Această afirmaţie îl mai însenină pe meşter. Fu cuprins de seriozitatea lui obişnuită.

— Fie, hotărî el, scoţând o cheie din buzunar.

După câteva minute, coborau unul în urma celuilalt scara din pasajul secret la lumina făcliei pe care o aprinsese Dreux.

***

Senzaţia era mai cumplită decât orice şi-ar fi putut imagina Algonde. Amintirea înecului o trezise nopţi de-a rândul, lac de sudoare, îngrozită. Acum o retrăia în realitate. Ar fi vrut să-şi piardă cunoştinţa de îndată ce se simţise trasă în apa întunecată, ba chiar să moară pe loc, dar, în mod uimitor, cu toate că plămânii îi erau lipsiţi de aer, trăia. Era în apnee[4]. O apnee care nu se mai termina, în timp ce Melusine o târa tot mai jos, în adâncuri, prin tuneluri ale căror asperităţi le simţea uneori pe trupul ei zgâlţâit. Durerea din piept fusese scurtă, dar fulgerătoare. Fata era sigură că-i provocase o transformare fiziologică. Fără îndoială acesta era motivul pentru care era posibil acest miracol. Din când în când, încerca instinctiv să respire, o cuprindea panica simţindu-şi respiraţia blocată, se agita, apoi se calma la vocea liniştitoare a lui Melusine care, ţinând-o strâns lipită de ea, o asigura că nu este în primejdie. Algonde se concentra atunci asupra mişcărilor cozii care-i lovea pulpele şi încerca să-şi adune curajul: trebuia să aibă încredere în zână. În cele din urmă se linişti, lăsându-se în voia ei, şi deschise ochii. Fu atât de surprinsă încât uită de toate. În locul întunericului care o înghiţise în puţ, descoperi că se afla în albia unui râu adânc, populat de o bogăţie nebănuită de alge şi peşti. Aceştia din urmă înotau în bancuri sau se risipeau brusc în faţa lor. Ocolind stâncile, Melusine înainta cu uşurinţă împotriva curentului, în ciuda poverii pe care o ducea. Apoi pătrunse din nou într-un tunel întunecos, atât de strâmt încât Algonde crezu că vor rămâne înţepenite între pereţii lui. După un timp care fetei i se păru o veşnicie, apăru o geană de lumină. Ieşiră la suprafaţa unui lac, într-o grotă subterană împodobită cu dantele din calcar.

Algonde deschise din reflex gura. Spre marea ei uimire, aerul care-i pătrunse în piept îi arse traheea şi bronhiile înainte de a-i umple plămânii, de parcă ar fi vrut să-i facă să explodeze. Începu să tuşească şi simţi din nou un fulger de durere în locul

[4] Reţinere voită sau involuntară a respiraţiei, (n.tr.)

unde fusese muşcată de şarpe. Melusine, care nu-i dăduse drumul din braţe, îi astupă gura şi nasul cu palma. Algonde intră din nou în apnee, dar acum, trupul ei se revoltă. Fata se zbătu, căutând aerul care-i lipsise.

Fără să-i dea drumul, Melusine îşi luă mâna de pe faţa ei. Algonde îi simţi mirosul marin. Respira iarăşi normal. Totuşi, era ameţită. N-avu timp să-şi facă griji din pricina asta, căci tăcerea fu ruptă de zgomotul unor paşi, amplificat de ecou.

— Vino, îi şopti la ureche Melusine. Trebuie să ne ascundem. Algonde înotă în urma ei până la adăpostul umbrit al unor stânci.

Am ajuns, messire, zise meşterul Dreux, măturând cu raza torţei arcada naturală care unea tunelul subteran de grotă.

Jacques intră fără să şovăie. Scăldat în fasciculul de lumină care cobora printr-o gaură din bolta aflată la vreo două sute de picioare înălţime, lacul de culoarea bronzului avea în centru o pată de o nuanţă mai deschisă. Fascicolul luminos era suficient pentru a dezvălui mărimea impresionantă a grotei şi decorul ei somptuos. Jacques de Sassenage nu văzuse nici o dantelă mai măiestrit lucrată de croşeta vreunei doamne. Pe alocuri cădea în falduri, se agăţa ca o pânză de păianjen pe care se prelingea apa. Ai fi zis că toată sala susura, picătură cu picătură, o melopee neîncetată, mereu înnoită.

— Ce loc minunat! şopti baronul.

— Feeric, mai degrabă, îl corectă meşterul Dreux, care ajunsese lângă el.

Jacques de Sassenage nu ripostă. Înaintă până la marginea apei tulburate de o mişcare din adânc şi urmări cu o privire curioasă dâra ondulată.

— O fi fost vreo anghilă. Se zice că în apele Furonului există unele lungi de câţiva paşi, îi spuse el meşterului.

Dreux îi zâmbi cu subînţeles, apoi se îndepărtă de mal. Dacă prezenţa lor nu era pe placul lui Melusine, i-ar fi putut trage cu uşurinţă la fundul apei. Baronul voia să-şi asume riscul? Era treaba lui. Destul de departe meşterul zări o piatră plată. Merse şi se aşeză pe ea şi, cu simţurile încordate, aşteptă să vadă ce se va întâmpla.

14

— Nu te mişca, de acolo de unde stă ne poate vedea, şopti Melusine la urechea lui Algonde, care-l recunoscuse pe baron, aplecat asupra apei întunecate a lacului.

Fata încuviinţă dând din cap. Durerea din piept i se mai potolise, chiar dacă plămânii ei scoteau câte un şuierat uşor la fiecare expiraţie. Răceala apei care-i ajungea până la talie o îngheţa şi trebuia să-şi încleşteze fălcile ca să nu clănţăne din dinţi. Degetele cu care se ţinea de una dintre stâncile după care se ascundeau ca să se menţină la suprafaţă i se învineţiseră şi începeau să-i amorţească. Se întrebă dacă Melusine îşi dădea seama ce eforturi făcea. Întoarse capul spre ea. La fel ca prima oară când o văzuse, chipul ei verzui, cu pielea aspră, flască şi zbârcită o dezgustă, deşi acum n-o mai înspăimânta. În spatele urechilor avea branhii acoperite de părul rar, decolorat şi încâlcit. Buzele, care în portret erau pline şi zâmbitoare ca ale ei, erau acum reduse la o dungă cu colţurile căzute. Deasupra taliei, sânii i se lăsaseră, cu toate că-şi păstraseră conturul. La spate, nişte aripi atrofiate abia dacă aminteau de anvergura vastă a celor pomenite în legendă. Doar privirea pe care o îndrepta dincolo de stânci rămăsese vie şi ageră. Algonde îşi aminti de remarca lui Mathieu în clipa când zâna, dându-şi seama că era privită, îşi întoarse ochii spre ea.

— Ochii tăi au culoarea Furonului, murmură Algonde.

În ochii ei apăru un licăr de surprindere.

— Furonul sunt eu, replică Melusine, de parcă ar fi fost ceva evident.

În tonul ei, Algonde desluşi mai curând tristeţe decât mândrie.

— Unde ne aflăm? o întrebă abia auzit, stăpânindu-şi mila pe care i-o inspira această caricatură.

În ciuda frigului care o amorţea, situaţia era prielnică pentru confidenţe, iar ea intenţiona să profite de acest fapt.

— La Rochette, răspunse Melusine, urmărindu-l cu privirea pe baron, care se plimba pe mal, aplecându-se să ridice câte o piatră înainte de a o arunca la loc.

Zâna ştia ce caută el şi zâmbea satisfăcută.

— Sub castel? se miră Algonde.

— Exact. Din fortăreaţă porneşte un tunel subteran, prin care se ajunge aici.

— Dar de ce? întrebă Algonde.

Melusine întoarse capul spre ea.

— Eşti la fel de curioasă cum eram eu, spuse. Însă nu există decât un singur răspuns. Profeţia.

— Mi-ai cerut să-ţi aduc copilul despre care vorbeşte profeţia, dar chiar că nu înţeleg motivul. Cine e copilul ăsta? Unde să-l găsesc? Unde-s Ţinuturile de Sus pe care ar urma să le cucerească? Ce-i cu şarpele acela a cărui muşcătură are astfel de însuşiri uimitoare? Pentru ce mi le-a dăruit mie, când numai puterea lui Melior vă poate elibera, pe tine şi pe Plantine?

Melusine atinse cu degetul obrazul lui Algonde.

— Tu vei fi de faţă la naşterea copilului, e o certitudine. Eşti legată de el, iar el, de mine. Acesta e singurul lucru de trebuie să-ţi pese. Restul nu te priveşte. Îmi pare rău, Algonde, însă n-aveam altă soluţie decât să-l fac pe baron să rupă sigiliile. Pasajul din fosta mea odaie e singura cale pe unde puteai ajunge la mine. Năpârca aceea păzeşte cripta. Îmi apără taina. Muşcătura ei este mortală pentru cei care nu au imunitate. Şi astfel s-a ajuns la aceasta, adăugă ea, arătând spre Jacques de Sassenage, care ridica în lumină o piatră ca s-o vadă mai bine.

Algonde se încruntă. Fruntea baronului era încreţită, iar gura i se strâmbase într-un rictus care părea să exprime o curiozitate plină de scepticism.

— Ce-i aia?

— Ceva menit să-i hrănească îndoielile şi să-l convingă să facă ce vreau eu.

— Adică? insistă Algonde, ghicind că lui Melusine îi făcea plăcere să-i vorbească în taine.

— E o lacrimă de-a mea cristalizată.

— Să mergem, meştere Dreux, se auzi vocea baronului care, după ce-şi pusese piatra în buzunar, se apropia de acesta.

Până la urmă, Melusine n-a apărut, se prefăcu el că regretă, ridicându-se de pe piatră.

— Nu-i decât o legendă, prietene, doar o legendă... Chiar poţi să crezi că există nemurire?

— Pe legea mea, messire, mi-ar plăcea să existe... Deşi... Nu m-ar ispiti deloc gândul de a trăi o veşnicie într-un asemenea loc.

O tăcere apăsătoare se lăsă până când Melusine şi Algonde care îngheţase de tot auziră paşii baronului îndepărtându-se pe treptele ce urcau spre castel. Apoi zâna spuse cu o voce fatalistă: — În ziua când te-am salvat de la înec, ţi-am insuflat ceva care te va face să supravieţuieşti o vreme veninului năpârcii, dar acesta te va ucide până la urmă dacă nu-ţi pregăteşti antidotul. N-o poţi face decât într-un singur fel: rămânând însărcinată în noaptea asta cu unul dintre urmaşii mei. Cu Jacques, adică.

Algonde tresări. Oare Melusine vorbea serios?

— Ştiu cât de greu îţi este să faci ceea ce-ţi cer, i-o luă înainte zâna, punându-şi mâna pe umărul ei.

Departe de a o încălzi, această atingere o făcu să se simtă şi mai rău. Păli atât de tare, încât Melusine îşi dădu brusc seama de starea ei.

— Ce proastă sunt, se mustră zâna. După ce am petrecut aici atâţia ani, am uitat că tu nu te-ai adaptat încă. Vino, spuse, întinzându-i mâna.

Algonde o luă, ezitând între teama de a simţi apa cuprinzându-i umerii şi speranţa că va scăpa curând de această senzaţie. Gata să leşine, se lăsă iarăşi scufundată, zgâlţâită ca înainte, doar că tuturor acestor neplăceri li se adăuga acum şi amorţeala care-i înţepenea tot mai mult trupul. Ajunseră într-o grotă mai mică, plină cu aburi. De astă dată, Melusine nu mai fu nevoită să-i astupe nasul şi gura. Trecerea de la un mediu la celălalt se făcuse de la sine. Trupul fetei se adapta. Aşa cum de îndată ce se scufundase încetase să respire, imediat ce scoase capul din apă îşi regăsi răsuflarea în această atmosferă saturată de aburi. Melusine o urcă pe mal.

— Întinde-te lângă izvorul ăsta cald. O să-ţi revii încetul cu încetul.

Algonde se supuse. Timp de câteva minute, nu se auzi decât şuierul plămânilor ei care nu mai ştiau bine cum să funcţioneze între apă şi aer. Din când în când dinţii îi clănţăneau şi o treceau fiori. Sprijinită de o stâncă având o latură plată, Melusine o privea cu atenţie, reproşându-şi neglijenţa. Când o văzu venindu-şi în fire, oftă uşurată. Algonde întoarse capul spre ea. Prin ceaţa caldă din jur, chipul lui Melusine părea şi mai hidos. Privirile li se întâlniră. A zânei era atât de blândă, încât Algonde fu mişcată. Dar numai pentru o clipă. Căci în amintire îi reveni ca o palmă privirea lubrică aţintită de baron asupra ei.

Frica o îngheţă mai mult decât baia rece pe care fusese obligată să o facă.

— Nu vreau, nu pot, zise ea simplu.

Melusine se încruntă. Trebuia să profite de faptul că fata era încă slăbită, ca să-i câştige încrederea. Să forţeze lucrurile. Să nu-i lase timp de gândire...

— Există atâtea lucruri pe care credem că nu le vom putea depăşi, murmură ea stins. Abia după ce am avut parte de dragostea unui bărbat am înţeles cât de mult îl iubise mama pe tatăl nostru. N-aveam dreptul să desconsiderăm sentimentele ei, iertarea pe care i-o acordase şi pe care noi n-am vrut s-o acceptăm. Am fost oare egoiste eu şi surorile mele? Da, am fost, fără s-o ştim, fără să ne gândim la asta. În Avalon, nimeni n-a avut ideea să ne protejeze de partea omenească din noi. De furie, de duşmănie, de răzbunare. Le moşteniserăm din plin, fără să fi fost pregătite pentru asta. Nici nu-ţi poţi închipui, Algonde, cât de supărată am fost pe mama fiindcă ne-a pedepsit astfel şi cum am iertat-o când l-am întâlnit pe Raymondin. În clipa aceea am înţeles lecţia pe care ea voise să ne-o dea. I-am înţeles suferinţa şi fericirea din trecut. Am vrut să-l salvez pe tata, dar murise deja. În ţinutul celţilor, m-am apropiat de o preoteasă şi am implorat-o să-i explice totul lui Presine. Să-i vorbească despre remuşcările şi regretele mele. Atunci am aflat despre profeţie, dar mama dispăruse. Nimeni din Avalon nu ştia unde era. Tot ce putea face preoteasa era să

transmită din generaţie în generaţie mesajul meu, cu speranţa ca, într-o zi, el o să-i ajungă la urechi. Am aşteptat, am nădăjduit să se întâmple aşa, îmbărbătată de gândul că iubirea soţului meu mă ocrotea şi că nu mi se putea întâmpla ceea ce i se întâmplase mamei mele. I-am dăruit lui Raymondin opt copii, am construit castele în mai multe locuri, printre care şi cele de la Lusignan şi de la Sassenage, plecând urechea la orice zvon, în speranţa de a mă apropia de mama. Dar vai, cunoşti urmarea! Disperarea lui Raymondin când unul dintre fiii noştri a dat foc mănăstirii de la Maillezais, care-l adăpostea pe fratele lui. Privirea lui înnebunită, plină de durere, neînţelegând nimic, care mă acuza că-i pângărisem sângele. Mă privea ca pe un monstru, aşa cum făcuse, fără îndoială, şi tatăl meu cu mama. M-am aruncat în Furon. Au trecut sute de ani de-atunci. Moartea lui Melior mi-a dovedit că toate avem un călcâi al lui Ahile, eu însă nu l-am putut găsi pe al meu. Urmaşii ei, ca şi ai mei, au sângele tot mai amestecat. Am crezut că profeţia greşise. Aproape că mă resemnasem, când te-am găsit în Furon.

— De ce-mi povesteşti toate astea? se miră Algonde, tulburată de mărturisirea ei mişcătoare.

— Pentru că am nevoie de tine, Algonde. Sacrificiul tău înseamnă libertatea mea.

Algonde se aşeză pe marginea stâncii, înconjurându-şi genunchii cu braţele. Izvorul cald clocotea lângă ea într-un bazin, lăsând bule de aer să se spargă la suprafaţă. Nu se simţea în largul ei. O impresionase povestea tristă a zânei, dar propria soartă i se părea şi mai nedreaptă.

— Mi-ai cerut să-l ţin la distanţă pe Mathieu ca să te pot sluji mai bine. Nu e destul că port această povară? Ştii cât de greu îmi este. Nu-l vreau pe baron. Nu vreau să-i port urmaşul în pântece. Ce să fac cu el?

— Ţi-am spus. E antidotul pentru veninul năpârcii. Acest copilaş e nepreţuit pentru mine. Trebuie să trăieşti, Algonde! Să trăieşti ca să mi-l aduci. Să trăieşti ca să ne eliberezi. Ştii doar că fără puterea celor trei e imposibil.

Algonde se încruntă. O umbră întunecată acoperise pentru o clipă expresia mieroasă de pe chipul zânei. Se înfurie, convinsă că Melusine voia s-o tragă pe sfoară.

— Şi eu ce-aş câştiga? Dar dacă prefer să mor decât să îndur umilinţa asta? Sunt urmaşa lui Melior, fireşte, dar nu înseamnă că am vreo obligaţie sau vreo răspundere. Sora ta a fost laşă, te-a părăsit, şi acum vrei ca eu să-i iau locul? Minţi, Melusine! La tine, călcâiul lui Ahile e orgoliul. Ai fi putut scăpa de nemurire, la fel ca Melior, oferindu-l pe Raymondin năpârcii tale, sunt sigură de asta. Adevărul e că ai rămas la fel de egoistă şi că visezi să devii din nou cum erai pe vremuri. Atâta doar că eu nu vreau să renunţ la cel pe care-l iubesc. Nu vreau să ispăşesc o crimă pe care nu eu am comis-o, fiindcă tu mă consideri doar o bastardă şi un mijloc de a obţine ceea ce-ţi doreşti!

După ce ecoul glasului ei se stinse, se lăsă o tăcere grea. Era clar că Melusine nu se aşteptase la această răzvrătire. Vocea i se aspri, deşi tonul ei rămânea fermecător:

— Te înşeli în privinţa mea şi a intenţiilor mele, dar înţeleg şi respect neîncrederea ta. Vei face cum crezi. Nu te pot împiedica. Trebuie să ştii însă că, dacă preferi să mori, o vei face în chinuri cumplite.

Algonde ridică din umeri. Privirea ei o înfruntă cu şi mai multă hotărâre pe cea a lui Melusine.

— Mult mai cumplite decât mângâierile baronului, insistă zâna. Algonde îşi cuprinse şi mai strâns genunchii cu braţele şi-şi rezemă bărbia de ei.

— Nu vreau să-i port copilul.

— Dar cine a pomenit de aşa ceva?

— Chiar dacă sunt încă virgină, ştiu foarte bine ce înseamnă «a rămâne însărcinată"!

— Într-o noapte cu lună plină, având în vedere că nu eşti pe de-a-ntregul din neamul oamenilor…

— Cu atât mai mult, se încăpăţână Algonde, refuzând să-şi imagineze ce fel de fiinţă ar fi putut să nască.

— Ei bine, hotărî Melusine, credeam că e mai bine să nu-ţi spun încă, dar, fiindcă mă obligi, n-am încotro; aşa vei putea

alege în cunoştinţă de cauză. Dacă accepţi să intri în patul baronului, îi vei purta sămânţa în pântece doar şase luni.

— „Doar“? E limpede că n-avem aceeaşi noţiune a timpului!

— După şase luni, vei elimina ceva asemănător cu un ou, continuă Melusine fără s-o asculte. Va trebui să-l laşi să se usuce încă trei luni pline înainte de a-l preface într-un praf pe care-l vei înghiţi, pentru ca efectele veninului să rămână permanent în trupul tău fără să te ucidă; vei păstra însă din el cât încape pe o unghie şi-l vei introduce în gura bebeluşului înainte de a-l alăpta prima dată. Este esenţial pentru a-l proteja. Adu-mi acest nou-născut, Algonde, el este cheia profeţiei. În el se va concentra puterea celor trei. Adu-mi-l, şi cu asta rolul tău se va încheia, îţi făgăduiesc. Vei fi liberă. Liberă să-l iubeşti pe Mathieu, să te căsătoreşti cu el şi să-i faci câţi copii vrei.

— Copii-şarpe? râse Algonde cu cinism.

Melusine se stăpâni să nu ofteze enervată. Fata asta avea păreri despre toate. Păreri foarte ferme. Avea să-i fie mai greu decât se aşteptase s-o convingă să-i îndeplinească dorinţa. Trebuia să fie diplomată.

— Algonde, tu nu eşti o bastardă. Nici vorbă de aşa ceva. Deşi eşti muritoare, proporţia de sânge vrăjit din vinele tale o depăşeşte pe a tuturor celor dinaintea ta. Asemănarea noastră o dovedeşte. Eşti liberă să-ţi foloseşti sau nu puterile — cele moştenite de la Melior, ca şi pe ale mele, pe care ţi le-a oferit muşcătura năpârcii. Să ştii că nici unul dintre copiii mei şi ai lui Raymondin nu avea solzi. Şi nici urmaşii tăi nu vor fi afectaţi.

Algonde rămase în defensivă:

— Mama mea ştie de năpârcă, de baron, de toate astea?

— Nu. De fapt, nici n-am întâlnit-o vreodată.

— Mi-ai spus că trebuie să-l îndepărtez pe Mathieu dacă nu voiam să fie osândit…

— Aşa cred şi acum. Cel puţin, atât timp cât profeţia nu va fi îndeplinită.

— De ce?

Melusine îşi ascunse un rânjet de satisfacţie. Ghicise bine. Teama pentru soarta mucosului avea s-o aducă pe obrăznicătura de fată la sentimente mai bune.

— Harpiile au fost eliberate.

Pentru o clipă, uimirea luă locul furiei lui Algonde.

— Mama a pomenit de ele, dar habar n-am ce sunt.

— Iniţial, erau trei creaturi nemuritoare, jumătate femei, jumătate păsări, respingător de urâte, perverse şi rele, ţinute în captivitate în Avalon după ce fuseseră alungate din Grecia. Când cea care a făcut profeţia i-a dezvăluit Marii Preotese Morgan că venirea unui copil din sângele nostru pe tronul Vechiului Neam ne va scăpa de blestem, aceasta n-a putut suporta ideea. Până la sfârşitul vieţii, a tot încercat să aibă o urmaşă căreia să-i transmită tronul, dar n-a reuşit. Toţi copiii ei s-au născut morţi. Ba mai rău, nici un rege, în afară de Arthur al Britaniei, fratele ei vitreg, n-a acceptat alianţa cu ea, preferând să accepte preoţi creştini mai degrabă decât influenţa druizilor. Când a îmbătrânit, Marea Preoteasă a hotărât să se răzbune pe toţi. Pe oamenii care o umiliseră. Pe Merlin care-i refuzase avansurile. Pe mama mea. Pe noi. A încheiat un pact magic cu harpiile: moartea copilului din profeţie, pentru Regatul Ţinuturilor de Sus, din care făcea parte şi Avalonul. Le-a înzestrat cu o înfăţişare omenească, le-a îndemnat să intre în slujba celor din neamul nostru şi le-a eliberat, apoi s-a aruncat în mare. Între timp, Melior murise, luând cu ea taina descendenţilor ei. Harpia care urma s-o supravegheze s-a întors în Avalon, după noi ordine, şi a fost prinsă de Merlin. Am aflat aceste lucruri de la urmaşa uneia dintre ultimele preotese, pe care am întâlnit-o în Anjou. Nu ştiu unde se află harpia însărcinată s-o urmărească pe Plantine, dar ştiu precis cine este a treia şi cred că şi tu bănuieşti.

— Marthe… murmură, îngheţând din nou, Algonde.

— A aflat, probabil, că sora ei este în captivitate, dar nu ştie mai multe. Suntem singure, Algonde! Merlin nu poate părăsi insula ca să ne vină în ajutor. Deocamdată, harpia nu ştie despre înrudirea ta cu noi. Se mulţumeşte să aştepte naşterea copilului ca să-l omoare, convinsă fiind că Melior, Plantine şi cu mine suntem încă sub stăpânirea blestemului şi nu putem s-o oprim.

— Dar precis că a observat asemănarea dintre noi.

— Ea nu m-a văzut niciodată. Doar portretul acela ne-ar fi putut trăda, însă mi se pare că l-ai luat de acolo. Trebuie totuşi să fii vigilentă. Acum, când odaia mea a fost deschisă, harpia va fi la pândă. Va încerca să înţeleagă motivul.

— Şi n-o poate opri nimeni?

— Ba da, tu o poţi opri, îngăduind profeţiei să se îndeplinească. Odată eliberată, voi fi regenta Ţinuturilor de Sus până ce copilul va ajunge la vârsta potrivită pentru a domni. Iar atunci, puterile mele îmi vor îngădui să vă salvez, pe tine şi pe Mathieu al tău, din ghearele ei. Îţi dai seama cât de importantă eşti pentru mine, Algonde!

Fata sări în picioare, cuprinsă din nou de furie.

— Ah! Fireşte că-mi dau seama. Ba încă atât de limpede, încât această luciditate mă scârbeşte. Şi m-am săturat ca să profite cineva de sentimentele mele, de emoţiile şi de viaţa mea! Dacă nu mor de veninul viperei, Marthe va continua să mă persecute. Şi toate astea, pentru ce? Pentru ca tu să pui mâna pe un regat dispărut, de care nu-i pasă nimănui de pe faţa pământului.

— Pentru binele omenirii, Algonde.

— Mai degrabă pentru ca tu să triumfi. Ăsta-i adevărul! Nu te bizui pe mine, Melusine! N-am să-i ofer lui Marthe şi mai multe argumente ca să mă doboare. Dimpotrivă. N-are decât să ia bebeluşul acela şi să facă ce vrea cu el, nu mă interesează! Am să uit de coşmarul ăsta împreună cu Mathieu, aşa cum mă hotărâsem, şi în modul cel mai discret. Dacă trebuie să-mi jertfesc fecioria în patul baronului pentru asta, fie, sunt gata s-o fac, dar e singurul lucru pe care înţeleg să-l acord profeţiei! Singurul, m-ai auzit? În ceea ce priveşte restul, te-ai înşelat. Nu eu sunt cea de care ai nevoie!

După care plonjă, cu capul înainte, în apa neagră, ferm hotărâtă să-şi găsească singură drumul dacă zâna n-ar fi vrut s-o ajute. Totuşi, braţul lui Melusine o cuprinse de talie.

Peste câteva minute, Algonde ieşi din puţ şi străbătu cripta fără să mai zărească nici urmă de năpârcă, sigură că era din nou stăpână pe destinul ei.

15

În clipa când ieşi din ceţurile nebuloase în care-l ţinuse atâta vreme rana pe care o avea, Philibert de Montoison fu întâmpinat de un sunet foarte asemănător unui cârâit de bibilică. Prelungindu-şi visul în care se revedea copil, fugind după orătăniile din bătătură, întinse mâinile ca să prindă pasărea, cu un surâs biruitor pe buzele palide.

Un strigăt de uimire fisură imaginea şi-i goni bucuria. Nu-i trecu nici o clipă prin minte să deschidă ochii pentru a reveni în realitate, convins că maică-sa îi descoperise jocul şi se apropia ca să-l tragă de urechi. Şi le acoperi instinctiv cu palmele, apoi crispat, îşi trase capul între umeri ca o ţestoasă care se ascunde în carapace.

Crezând că exclamaţia scoasă de tânăra novice avea legătură cu mâinile lui care-i ridicaseră cu îndrăzneală tunica, Laurent de Beaumont continuă să exploreze coapsele fetei, respirând precipitat. Temperamentul său focos, ţinut atâta vreme în frâu, îl făcuse să cadă pradă ocheadelor drăgălaşei Marie, care o ajuta pe sora Albrante. Lui Laurent de Beaumont îi fuseseră de ajuns câteva ore ca să înţeleagă că tânăra era topită după el, iar trei nopţi de vise lubrice îl convinseseră că ar face bine să o ajute să-şi cântărească mai atent credinţa înainte de a depune jurământul de călugăriţă. După ce luase această hotărâre, se asigurase că sora Albrante era ocupată cu pregătirea leacurilor, treabă care o reţinea zilnic în oficiu la ora aceea, şi se îndreptase spre sora Marie, aflată lângă patul lui Philibert de Montoison. Câteva cuvinte meşteşugite fuseseră de ajuns pentru ca fata să îi cadă în braţe, atât de tulburată de curtea pe care i-o făcea încât uitase de bunele maniere. O lipise de peretele din piatră, deşi stătea cu spatele întors către cavaler, supraveghea însă cu coada ochiului restul încăperii prin spaţiul dintre perdea şi perete.

Doamne Iisuse! exclamă din nou Marie, începând să se zbată ca să-l dea la o parte.

Laurent de Beaumont simţi că fata îi scapă, revenindu-şi în fire din cine ştie ce tresărire a conştiinţei, şi se înverşună.

— Nu mai pot, drăguţa mea, lasă-mă s-o fac, îi spuse gâfâind la ureche, deschizându-şi zorit nasturii de la pantaloni.

— Nu în faţa lui, oh!, nu în faţa lui. Se trezeşte, baroane... N-aş putea... imploră ea, împingându-l cu ambele mâini.

Se zbătea cu atâta putere încât el consideră mai prudent să se retragă înainte ca ea să înceapă să ţipe. Cu inima plină de mânie, o lăsă să se repeadă spre Philibert de Montoison, hotărât să-şi potolească poftele cu orice preţ, chiar dacă în acest timp ea ar fi stat îngenuncheată la căpătâiul duşmanului său. Însă, văzându-l pe cavaler, îşi dădu seama că fata avea dreptate. Toată ardoarea lui Laurent de Beaumont se stinse la loc în nădragi.

— Domnule de Montoison... Messire! Mă auziţi? implora acum sora Marie.

Laurent de Beaumont îşi aranjă hainele, îi aruncă o privire sumbră rivalului său care dădea semne că îşi revine şi dispăru dincolo de perdea. Avea nevoie să iasă la aer ca să liniştească imboldul ucigaş care-l cuprinsese iar.

***

Deşi nu reuşea să recunoască sunetul înăbuşit al vocii aceleia, Philibert de Montoison, adâncit în delirul său copilăresc, era convins că degetele care încercau să le dea la o parte pe ale lui erau degetele mamei. Strânse şi mai tare pleoapele, strâmbând din nas şi din buze şi se strădui să reziste. Aşa fata, neştiind ce să facă, îl lăsă cu visul lui, aşa cum îl lăsase pe Laurent de Beaumont cu fantasmele lui, şi fugi să caute ajutor.

***

Prost dispusă, sora Albrante amesteca maşinal decoctul de plante medicinale din oala aşezată deasupra vetrei. Tresări, când uşa se deschise deodată larg şi făcu repede un pas în lături ca nu cumva vreo scânteie proiectată de valul de aer să-i aprindă poalele rasei. Se întoarse indignată, cu lingura lungă de lemn în mână, către Marie care abia îşi trăgea sufletul apăsându-şi pieptul cu palma. Tunica stătea strâmb pe ea. Era ciufulită.

— Aşa intrare mai zic şi eu, soră Marie! Nu te-a învăţat nimeni să baţi la uşă?

— Ba da, soră, ştiu, abia dacă se scuză novicea, respirând precipitat şi din cauza goanei, şi de emoţie.

— Şi atunci? bodogăni Albrante, care era cam morocănoasă după plecarea lui Philippine.

Înlocuind-o pe Philippine cu Marie nu îmbunătăţise cu nimic lucrurile, ba dimpotrivă. Lui Albrante nu-i scăpaseră insistenţa lui Laurent de Beaumont pe lângă fata asta prea drăguţă şi vulnerabilă. Infirmiera era tolerantă de felul ei, însă limitele bunei-cuviinţe şi ale răbdării ei aveau să fie în curând depăşite.

Philibert de Montoison… cred că s-a trezit, zise Marie dintr-o răsuflare.

— Crezi tu? făcu Albrante, sceptică.

— Sunt sigură, afirmă tânăra, umflându-şi pieptul, conştientă de responsabilitatea ei.

F— ie, încuviinţă Albrante, ca să n-o jignească. Unde este Laurent de Beaumont?

Obrajii lui Marie se împurpurară.

— Cred că a ieşit la aer, spuse ea.

Albrante oftă. Oare Cupidon n-avea altceva mai bun de făcut decât să tulbure astfel această mănăstire? Puse lingura într-o oală de ceramică de pe o etajeră şi se apropie de Marie care rămăsese nemişcată roşind la amintirea indecentă a dezmierdărilor lui Laurent de Beaumont.

— Eşti o fată pioasă, dar e clar că nu ai o credinţă destul de puternică pentru a-ţi închina viaţa Domnului.

Marie lăsă ochii în jos, stânjenită.

— Eu nu…

— Taci. Minciuna ar fi un păcat în plus, îi tăie vorba infirmiera.

Fata începu să tremure, gata să izbucnească în plâns. Înduioşată, Albrante se opri în faţa ei şi o luă de umeri.

— Nu s-a întâmplat nimic ireparabil?

Novicea scutură din cap.

— Laurent de Beaumont va pleca de aici mâine. Starea lui îi permite să călătorească. Consider că el este singurul vinovat,

aşa că nu-i voi spune maicii superioare despre complicitatea ta. Te las pe tine să-i aduci la cunoştinţă că renunţi la călugărie.

— Chiar trebuie? se lamentă Marie, ridicându-şi privirea.

— Nu este vorba de o pedeapsă, copila mea. Am ghicit încă de când ai sosit aici, acum şase luni, că vocaţia ta religioasă fusese condiţionată de dorinţa părinţilor tăi. Deci nu vreau să cred că pricina acestei purtări nelalocul ei este exemplul dat de Philippine.

— N-are nici o legătură, într-adevăr, fu de acord fata.

— Bine. Voi sprijini argumentele pe care i le vei da maicii superioare, dar îţi interzic să te mai apropii de diavolul acela înainte să plece.

Marie păli de regret, dar încuviinţă dând din cap.

— Acum că am pus la punct lucrurile acestea, povesteşte-mi cum te-a păcălit cavalerul nostru, care vorbeşte prin somnul lui ciudat.

— Dar n-a spus nimic, o corectă Marie, înţelegând că Albrante n-o crezuse.

— A, nu? Atunci ce-a făcut?

De îndată ce auzi istorisirea fetei, Albrante îşi înăbuşi o sudalmă în cele câteva de fire de păr negru ce-i creşteau pe bărbie şi se repezi, curioasă la culme, spre patul lui Philibert de Montoison.

— Îl găsi stând în capul oaselor, rezemat de pernă, cu ochii deschişi, privind pereţii din jur. Când Albrante năvăli, urmată de Marie, pe sub perdeaua ridicată, ochii cavalerului se opriră asupra ei.

— Pe toţi sfinţii din cer, aşadar, era adevărat! exclama ea făcându-şi semnul crucii.

Un zâmbet palid lumină chipul bărbatului în timp ce, mânată de un reflex condiţionat, Albrante se apropia să-i cerceteze pulsul la carotidă.

— Soră, cred că mi-a crescut barba, spuse el, plimbându-şi mâna pe obraz. Ce zi e azi?

— Au trecut cincisprezece zile de când te-ai încăierat cu Laurent de Beaumont. Îţi aminteşti?

Cavalerul se încruntă.

Prin urmare, suntem în 16 august, socoti el, vizibil contrariat.

— Îţi aduci aminte de duel, messire? insistă Albrante ridicându-i o pleoapă ca să-i verifice reflexele.

— Şi de duel, şi de Philippine.

— În cazul acesta, se bucură Albrante, pot spune că eşti salvat. Ţi-e foame?

— Şi sete. Şi vreau s-o văd pe Philippine. Mai vreau s-o văd şi pe maica superioară, trebuie să discut cu ea.

— Am să trimit pe cineva s-o cheme pe superioară. Cât despre Philippine, messire, n-o poţi vedea. A plecat, adăugă Albrante, puţin cam tăios.

O undă de nelinişte se ivi în privirea lui Philibert de Montoison.

— Nu cumva a…

— Philippine s-a întors la tatăl ei, îl linişti Marie care, fulgerată de ochii mustrători ai infirmierei, înţelese că nimeni n-o întrebase nimic, aşa că ar fi fost mai bine să-şi ţină gura.

Philibert de Montoison, în schimb, o răsplăti cu un surâs cuceritor.

— Vocea ta… zise el. Erai cumva la căpătâiul meu când am ieşit din visul acela ciudat?

— Nu ştiu dacă are vreo importanţă, messire, dar, într-adevăr, eram aici, răspunse fata cu amabilitate.

— Fugi la bucătărie şi adu-i cavalerului ceva de mâncare, porunci Albrante, care nu voia ca Marie să cadă acum în mrejele lui Philibert de Montoison.

Marie dădu din cap şi dispăru din încăpere.

— Nu mai ai nevoie de sonda asta, o să ţi-o scot, declară sora Albrante, dând aşternutul la o parte, imediat ce perdeaua căzu la loc după plecarea fetei.

Înainte ca pacientul să-şi dea seama ce se petrece, infirmiera îi trase fără pic de milă tubul din uretră. Cavalerul nu-şi putu reţine un strigăt de durere.

— Da’ fricos mai eşti, râse ea, luându-şi mâna de pe organul brutalizat.

Preţ de o clipă, Philibert de Montoison se gândi că infirmiera intenţionat procedase astfel, pentru a-l speria, dar goni acest gând. Bărbăţia lui nu putea fi ştirbită!

— Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru grija ta, soră, exageră el.

Albrante luă oala de noapte şi aruncă sonda în ea, încântată de îndoielile pe care i le sădise în suflet. O merita cu vârf şi îndesat pentru că-i făcuse micuţei ei Philippine atâtea necazuri! Fără să mai punem la socoteală şi restul. Căci, până la proba contrară, lui Albrante nu-i ieşea din minte ideea că Philibert de Montoison putea fi un ucigaş. Şi când te gândeşti că risipise câteva picături din nepreţuitul ei elixir ca să-l salveze!

— La primele micţiuni, vei avea usturimi. Dacă persistă mai mult de trei zile, am să-ţi dau un tratament. Deocamdată, până ţi se va aduce mâncarea, te sfătuiesc insistent să te odihneşti.

— Ce s-a întâmplat cu Laurent de Beaumont? mai întrebă el pe când infirmiera se întorcea, intenţionând să golească oala de noapte.

— E gata de plecare, aşa cum vei fi şi dumneata de îndată ce vei prinde puteri.

Philippine s-a întors acasă în vederea căsătoriei cu el?

— Amintirea privirii lubrice îndreptate de Laurent de Beaumont spre Marie o făcu pe Albrante să renunţe la minciuna pe care fusese pe punctul să i-o debiteze ca să-l determine s-o lase în pace pe Philippine.

— Ţi-a lăsat o scrisoare. Am să ţi-o aduc, hotărî ea, întorcându-i spatele, semn că discuţia se sfârşise.

El nu insistă şi închise ochii, conştient de slăbiciunea sa. Când Marie se întoarse aducându-i nişte supă, pâine şi un pahar cu vin, îl găsi dormind. Temându-se ca el să nu fi căzut din nou în letargie, puse tava la picioarele patului şi-l scutură cu putere de umăr.

— Messire… insistă ea.

Îi dădu drumul văzând că deschide ochii.

— V-am adus prânzul, bâigui ea în chip de scuză.

De îndată ce cavalerul se ridică în capul oaselor, îi puse tava pe genunchi, îi ură poftă bună şi o şterse ca să-l întâlnească pe Laurent de Beaumont, care insistase să-i vorbească, profitând de faptul că sora Albrante plecase s-o caute pe maica superioară.

Tânărul o aştepta lângă oficiu. Deschise uşa, iar ea intră în urma lui, căzându-i în braţe şi, în acelaşi timp, hotărâtă să nu-i cedeze.

— După cum ţi-a spus sora Albrante, mâine vei pleca, messire. Apoi, dacă mă vrei aşa cum te vreau şi eu, te voi urma şi ne vom putea căsători, îi spuse ea fără ocolişuri, îndepărtându-se de el destul de mult ca să nu-şi piardă stăpânirea de sine.

— Dulce şi frumoasă Marie, murmură el făcând un pas către ea, conştient de capcana care i se întindea. Oare cum am putut fi atât de egoist ca să cred că voiai doar să-ţi înviorezi puţin viaţa evlavioasă alături de mine? Dacă aş fi auzit glasul inimii tale şi dacă aş fi citit în privirea ta, în loc să mă pierd în ea…

Ea se dădu înapoi, albindu-se la faţă.

— Messire, nu cutez a înţelege…

— Din păcate, draga mea, trebuie să-ţi fac o mărturisire înainte de-a te lăsa să-ţi abandonezi vocaţia. Iubesc pe altcineva. Eram sincer convins că ştii acest lucru. Nici nu mă gândeam să te înşel în privinţa asta.

Bărbia fetei începu să tremure.

— Dar ea nu te vrea. Aşa ţi-a spus. Cu toatele ştiam asta. Credeam că te-ai resemnat.

— Eram doar tulburat de…

— Văd că nu înţelegi… De aceea am insistat să-i iau locul. Te iubesc, messire. Te-am iubit din prima zi când te-am văzut plimbându-te împreună cu sora Aymonette. Cu mult înaintai şi pentru toată viaţa. M-am oferit după ce ea te-a respins. Nu mă poţi refuza. Aş muri, mărturisi cu glas întretăiat de durere.

El se simţi dezarmat de sinceritatea fetei. Nu fusese nicio capcană, ci doar înflăcărarea unei femei gata să se umilească pentru a fi băgată în seamă.

În ciuda duşmăniei lui faţă de Philibert de Montoison, începu să se bucure că însănătoşirea acestuia îl împiedicase s-o necinstească. Chiar atât de mult îi stârnise Philippine simţurile încât îl făcuse să atace ca o fiară o pradă atât de neajutorată, atât de pură? Şi tocmai în locul acela! Îl acuzase pe cavaler de perversitate. Iată că acum nici el însuşi nu era mai breaz. Se simţi deodată ca un ticălos şi se dispreţui pentru asta. În faţa

lui, din ochii limpezi ai lui Marie se prelingeau lacrimi tăcute. Câtă iubire... În privirea lui Philippine nu citise nici măcar a zecea parte din ceea ce oglindeau ochii lui Marie, ci doar mândrie.

— Mai dă-mi timp, murmură, fără să creadă în ce spunea. Mai am nevoie de timp ca s-o uit.

— Te voi aştepta, însă nu în minciună. N-aş mai putea acum să mă călugăresc. Mă voi întoarce la părinţii mei. Jură-mi că vei veni acolo dacă reuşeşti să uiţi de ea. Jură, messire! în faţa lui Dumnezeu şi în lăcaşul Său.

— Jur, acceptă el, cu sinceritate de data asta.

Dacă Philippine se încăpăţâna să-l respingă în pofida eforturilor lui, o va lua de soţie pe Marie. Era la fel de demnă să-i cucerească afecţiunea ca oricare alta; ba chiar mai mult.

— Acum pleacă, zise ea, ceva mai înseninată. Maica superioară şi sora Albrante trebuie să apară.

Laurent de Beaumont se îndepărtă cu inima întristată de durerea pe care o pricinuise. Făcuse o promisiune şi era hotărât să o respecte dacă Philippine se căsătorea cu alt bărbat. Cu oricare altul, în afară de Philibert de Montoison. Pe când străbătea grăbit sala, îl văzu pe acesta scuipând lângă pat o flegmă care-i împiedica respiraţia.

— Văd că nu ţi-ai pierdut proastele maniere, i se adresă el.

Philibert de Montoison întoarse capul. În ochi i se aprinse o lucire plină de răutate.

— Mai am încă destulă pricepere ca să ţi le bag pe gât pe ale tale.

Laurent de Beaumont se apropie de el.

— Mă tem că pentru moment posibilităţile tale nu se ridică la nivelul pretenţiilor.

— Voi fi nevoit, aşadar, să te suport, recunoscu cu părere de rău Philibert de Montoison. Dacă-mi dai veşti despre ea.

Duelul nostru a afectat-o mult. Nu vrea să ne mai vadă vreodată luptându-ne.

Philibert de Montoison afişă un surâs cinic.

— Şi fireşte că te vei conforma dorinţei ei.

— Am făgăduit să nu-ţi vărs sângele şi să-L las pe Dumnezeu să-ţi hotărască soarta, chiar dacă în fiecare noapte îmi venea să-ţi tai gâtul.

Philibert de Montoison începu să râdă.

— Ar trebui să-ţi mulţumesc pentru că nu eşti un asasin?

— Mai degrabă pentru că o iubesc destul de mult ca să nu cedez impulsurilor pe care mi le stârneşti.

Se înfruntară cu priviri tăioase ca două spade.

— Am luat act, încuviinţă Philibert de Montoison. Şi ce propui, să hotărâm care din noi o merită?

— S-o lăsăm pe ea să aleagă. Comportându-ne ca doi bărbaţi care îi fac curte, nu ca doi luptători.

— Şi dacă nu va fi de-ajuns? obiectă cavalerul.

— Vom avea destule prilejuri să ne măsurăm în turniruri.

— Foarte bine, hotărî Philibert de Montoison. În mod cinstit.

— Juri pe crucea pe care o porţi?

— Mă jigneşti, messire…

— Te-aş jigni dacă nu mi-aş da seama ce fel de om eşti, îl salută Laurent de Beaumont, lăsând să cadă perdeaua patului.

Se îndepărtă, urmărit de râsul cinic al cavalerului. Se întâlni faţă în faţă cu superioara şi cu sora Albrante, care tocmai intrară în sală.

— Am luat o hotărâre, le anunţă el. Permisia mea a durat mult prea mult. Mă întorc la Curtea delfinului.

— Domnul să te aibă în pază, fiule! îl binecuvântă superioara întinzându-i mâna.

Făcu o plecăciune scurtă, îi sărută mâna, apoi se întoarse către sora Albrante. Uşurarea pe care-o simţea la vestea plecării lui i se citea limpede pe chip.

— Soră, zise el, voi pleca în zori. Mă duc chiar acum să-l anunţ pe grăjdar şi să-mi iau rămas-bun de la mătuşa mea. Voi păstra în amintire bunătatea pe care mi-ai arătat-o şi mă voi ruga pentru tine…

— Voi face şi eu acelaşi lucru, îl asigură sora Albrante, şi voi insista pe lângă Domnul să te susţină pe calea virtuţii…

Privirile li se întâlniră. Laurent de Beaumont lăsă ochii în jos, le salută şi ieşi.

— Cu unul am rezolvat! Să vedem acum ce ne mai aşteaptă cu celălalt, mormăi Albrante, urmând-o pe maica superioară spre patul din fundul sălii.

16

Clopotul bisericii anunţa Laudele[5] când se trezi Philibert de Montoison. Îi era sete şi întinse mâna spre urciorul de lut pe care-l lăsase sora Marie pe măsuţa de lângă pat, lângă lumânarea pe cale să se stingă. Nu-şi mai turnă în pahar, ci bău direct din urcior. Apa îi potoli arsura din gât. Puse la loc urciorul. În mănăstire domnea o tăcere grea. Probabil că sora Albrante şi novicea se duseseră şi ele la slujbă, ca toate celelalte călugăriţe. Abia se iviseră zorii. Philibert de Montoison se lăsă să cadă la loc pe pernă şi-şi duse mâna la cap, nu mai era bandajat. La locul rănii, osul avea o crestătură cât o unghie. Pe cicatrice începuse deja să crească un puf subţire. După spusele infirmierei, lovitura aceea era singura pricină a letargiei în care căzuse. Îşi revenise până la urmă fiindcă, probabil, cheagul de sânge din ţeastă se resorbise. Aşa că orice risc de recidivă era exclus. Vestea aceasta îl liniştise pe cavaler, nu însă şi curiozitatea celor două femei în privinţa treburilor lui.

— Ne întrebam pe cine să anunţăm, messire, neştiind dacă sosirea Domniei Tale sub acoperişul nostru avea vreo legătură cu ordinul, murmurase călugăriţa pe un ton indiferent.

El devenise bănuitor.

— Problema s-a rezolvat, fiindcă acum o voi face eu însumi. Nu mai trebuie să vă preocupe acest lucru, răspunsese el, cât de firesc putuse.

— Dar totuşi, cavalere, insistase sora Albrante cu un aer sever, un om de condiţia dumitale să vină la Saint-Just fără să fie însoţit măcar de un scutier… Doar ca să se roage…

Cavalerul se felicită în sinea lui pentru că-şi lăsase escorta la câteva leghe de acolo, cu poruncă să-l aştepte. Altfel, câteva pahare cu vin le-ar fi dezlegat limbile, poate, făcându-i să vorbească mai mult decât ar fi fost cazul. Aşa însă, văzând că întârzie, locotenentul său, Hugues de Luirieux, avea să se înfăţişeze în curând la porţile mănăstirii ca să întrebe de el, mai

[5] Rugăciune liturgică din zorii zilei (n.tr.)

ales că vestea duelului cu Laurent de Beaumont se răspândise, desigur, în ţinut. Se întrebă ce anume trezise neîncrederea maicilor, care îl primiseră fără rezerve la sosire. Oare vorbise prin somn? Spusese ceva despre prinţul Djem şi captivitatea lui? Despre acordurile secrete ale ordinului cu sultanul Baiazid, fratele prinţului? Mărturisise oare că venise să ceară sprijinul lui Sidonie de La Tour-Sassenage? Că ea îi fusese amantă? O mulţime de întrebări fără răspuns. Incertitudinea îl scotea din sărite.

Pusese capăt discuţiei, pretinzând că e obosit, dar nu înainte de a cere scrisoarea pe care i-o lăsase Philippine. La amintirea acestui nume, maica superioară se crispase. El zgândărise rana, insistând asupra sentimentelor sale pentru fată. Fusese de ajuns pentru ca superioara să se ridice, recomandându-i odihna de care avea nevoie. După ce o condusese, sora Albrante se întorsese aducându-i cavalerului mesajul scris pe o bucată de pergament.

— Spovedania, fiule, rămâne cel mai bun mod de a-ţi elibera sufletul de toată întunecimea care-l stânjeneşte şi, prin urmare, ar fi o completare bine-venită a tratamentului pe care ţi-l administrez, îi spusese Albrante fără ocolişuri, în timp ce el deschidea scrisoarea.

— Înţeleg, soră, şi-ţi mulţumesc pentru sfat. Îţi promit că mă voi gândi la asta. Acum, te-aş ruga să mă laşi singur…

Ea se conformase. Cavalerul citise biletul: „*Uită-mă, cavalere*” îl implora Philippine, după ce-i expusese toate motivele pentru care-i cerea acest lucru. El strivise pergamentul în pumn. Laurent de Beaumont spusese adevărul. Dar, ca şi rivalul său, nici cavalerul nu avea de gând să se resemneze. Ba dimpotrivă. Misiunea lui, prea mult timp amânată, îi dădea prilejul de a se apropia din nou de fată, în afara contextului culpabilizator din mănăstire. Stărui o clipă asupra perspectivei de a lua un avans asupra lui Laurent de Beaumont. Până ce îi reveniră în minte cuvintele pe care i le aruncase acesta la despărţire: „Te-aş jigni dacă nu mi-aş da seama ce fel de om eşti“…

Philibert de Montoison îşi înăbuşi o înjurătură. Era limpede că spusese ceva, destul de tare ca să fie auzit de seniorul de

Beaumont. Altfel, cum se explica neîncrederea acestuia faţă de făgăduiala lui? Fără să mai vorbim despre faptul că se grăbise să plece de îndată ce cavalerul îşi revenise. Se ridică în şezut, alarmat de gândul că mucosul acela le-ar fi putut da peste cap planurile, dezvăluindu-i delfinului că ordinul de la Saint-Just făcea un joc dublu. Dădu cearşaful la o parte şi se aşeză pe marginea patului. Trebuia să se ridice. Cu orice preţ. Îl cuprinse o ameţeală pe care se strădui s-o stăpânească. Laurent de Beaumont nu trebuia să ajungă la delfin. Philibert de Montoison se clătină pe picioare şi se sprijini de zid. Lumina zilei pătrundea tot mai puternic prin fereastră.

Lăsându-i trupului său răgaz să-şi revină, privi în jur. Pe spătarul unui scaun îşi văzu hainele, spălate şi cârpite, fapt care venea în sprijinul planurilor lui.

În ziua precedentă, la nici două ore după ce-şi mâncase supa, i se făcuse din nou atât de foame, încât o convinsese pe sora Albrante să-i aducă ceva mai consistent. Devorase cu lăcomie mâncarea, sub ochii uluiţi ai surorii Marie. Cavalerul nu reuşea înţeleagă prin ce minune supravieţuise şi nici cum de îşi revenea atât de rapid. De fapt, singura care nu părea uimită era sora Albrante. Dacă n-ar fi fost atât de grăbit să plece, i-ar fi cerut să-i dezvăluie misterul. Mai ales că foamea îl chinuia din nou. Începu să păşească ceva mai sigur, se enervă fiindcă se mişca încet, dar, în cele din urmă, îşi luă lucrurile. Îşi puse nădragii, îşi trase cizmele, blestemă în gând înţepeneala umărului brăzdat de o cicatrice abia vindecată, îşi puse cămaşa, vesta, haina, apoi observă că nici sabia, nici centironul nu erau acolo, Probabil că îi fuseseră confiscate de călugăriţe, care consideraseră că n-avea nevoie de ele. Refuză să mai piardă timp căutându-le. Trebuia să se grăbească. După terminarea slujbei, călugăriţele aveau să se întoarcă la treburile lor. Cât despre Laurent de Beaumont, neputând încerca să-l reducă la tăcere atâta vreme cât se afla în mănăstire, trebuia să-l întreacă, să ajungă la oamenii lui şi să pună la cale o ambuscadă. Dacă baronul era găsit mort în tufişuri, toată lumea ar fi crezut că fusese atacat de tâlharii care se ascundeau adesea în pădure.

Străbătu sala, constatând mulţumit că hotărârea îi dădea mai multă putere decât crezuse că va avea după primul contact cu podeaua. Se încruntă trecând pe lângă patul rivalului său. Aşternutul era strâns şi aşezat la picioarele patului. Pasărea zburase. Se furişă în curte. Din capelă se auzea un imn religios. Se strecură în grajd şi-şi văzu calul înhăţând nişte paie din mâna grăjdarului, care se trezise, desigur, la plecarea lui Laurent de Beaumont.

Philibert de Montoison nu şovăi decât o clipă. Dacă-l punea pe omul acela care căsca de mama focului să-i înşeueze calul, ar fi durat prea mult. Mai ales că, după câte-şi amintea, acesta era cam sărac cu duhul; nu prea avea cum să-l facă să se mişte mai vioi decât îi era felul. Dacă l-ar fi prins călugăriţele, l-ar fi împiedicat să plece, considerând că starea lui încă nu-i permitea să călătorească. În afară de asta, n-ar fi putut să-şi justifice graba. Recunoscând mirosul stăpânului său, calul ciulise urechile. Grăjdarul însă nu-i observase prezenţa. Philibert de Montoison se strecură neauzit în spatele lui, ca un om obişnuit să se apropii pe furiş, şi-i trase un pumn în spatele urechii. Omul îi căzu în braţe fără să scoată vreun sunet. Philibert de Montoison îl trase într-un colţ, pe o grămadă de fân. La trezire, probabil că n-avea să-şi aducă aminte că nu ajunsese singur acolo. Cavalerul îşi masă umărul care-l durea din cauza efortului şi puse şaua pe cal.

După câteva minute, ieşea pe poarta care-i fusese deschisă fără întrebări şi pornea în galop spre sud, fără să aibă la el vreo armă cu care să se apere la nevoie.

***

Întâmplările care justificau aceste măsuri radicale începuseră cu doi ani în urmă, foarte departe de pământul Franţei.

Împăratul otoman Mehmed al II-lea avea mai mulţi fii, printre care se numărau Baiazid şi Djem, mezinul, căruia îi făgăduise tronul. Mehmed al II-lea era un bărbat energic şi hotărât care cucerise Constantinopolul şi-i schimbase numele în Istanbul. În acea zi de 3 mai l48l conducea un imperiu imens, credea că are destul timp să rezolve problema succesiunii şi era mândru că-şi pusese fiii să guverneze nişte provincii îndepărtate. Baiazid şi Djem îşi vedeau de administrarea ţinuturile lor, când

Mehmed muri pe neaşteptate. Solul care trebuia să-l anunţe pe Djem fu capturat pe drum, aşa că, atunci când Djem află în cele din urmă vestea, fratele său era deja sultan la Istanbul. După şase zile, Djem cuceri oraşul Inegol, care era de partea lui Baiazid. Războiul dintre cei doi fraţi începuse. La 28 mai, armata lui Baiazid era învinsă, iar Djem se autoproclamă sultan al Anatoliei şi-şi stabili capitala la Bursa. Întrucât prefera să folosească mai degrabă diplomaţia decât armele, îi sugeră fratelui său împărţirea imperiului. Baiazid însă nu voia să cedeze nimic. Se înfruntară într-o bătălie crâncenă şi sângeroasă, în împrejurimile oraşului Yenisehir. Armata lui Djem fu spulberată, iar prinţul trebui să se refugieze la Cairo, împreună cu soţia şi copiii lui.

După un an, trădat de unul dintre oamenii săi, fu din nou înfrânt pe când asedia oraşul Konya, din Anatolia.

Nemaiavând alte resurse, Djem căutase sprijinul marelui maestru al Ordinului ospitalierilor din Saint-Jean. Dacă regele Franţei îl ajuta să-şi recapete tronul, el era dispus să favorizeze interesele ordinului în bazinul mediteranean.

Marele maestru îl primi cu toate onorurile cuvenite şi îi făgădui alianţa dorită. La 1 septembrie l482, Djem se îmbarcă pentru a merge în Franţa, ca să-l întâlnească pe regele acestei ţări, fără să ştie că marele maestru negociase cu sultanul Baiazid capturarea sa.

Philibert de Montoison, care-i însoţise pe ospitalieri la Istanbul, fusese abordat discret de o slujnică la colţul unui coridor din palatul Topkapi. Sultanul Baiazid voia să fie sigur că ospitalierii nu se vor răzgândi şi era gata să cumpere serviciile unuia dintre ei la un preţ care înlătura orice remuşcări.

De îndată ce Djem debarcase, ospitalierii îl întâmpinaseră, îl înconjuraseră, îl ameţiseră sărbătorindu-l, plimbându-l, pretextând ba că nu obţinuseră încă permisul de liberă trecere pe teritoriile regelui Franţei, ba că drumurile erau impracticabile din cauza timpului nefavorabil. Adevărul era că regelui, bolnav de multă vreme, nu-i păsa prea mult de soarta lui Djem, atâta timp cât sultanul Baiazid îşi respecta angajamentele, iar comerţul maritim al Franţei sporea.

Ceilalţi suverani erau însă interesaţi de Djem, nu fiindcă ar fi dorit să-i vină în ajutor, ci în ideea de a-l captura pentru a obţine din partea lui Baiazid aceleaşi avantaje. Aşa că prinţul trebuia mutat din loc în loc. Guy de Blanchefort, pe care marele maestru îl însărcinase să-l păzească pe Djem, îl trimisese pe Philibert de Montoison în căutarea unui loc retras, uşor de apărat şi nu prea populat. Philibert de Montoison îşi amintise de Sassenage, unde petrecuse cândva nişte ore plăcute în tovărăşia lui Sidonie. Era adăpostul perfect. Philibert de Montoison primise misiunea de a se duce să discute cu stăpânii domeniului.

Dacă nu s-ar fi îndrăgostit nebuneşte de Philippine, cu consecinţele provocate de orgoliul lui exagerat, nu s-ar fi aflat în clipa aceea la marginea pădurii, căutând semnul crestat în scoarţa unui stejar de unul dintre oamenii din escorta pe care o lăsase să-l aştepte acolo.

***

În cele din urmă, găsi crestătura. Descălecă şi, ţinând în mână frâul calului, începu să dea la o parte cu mâna cealaltă grămada de crengi care ascundea poteca îngustă, croită cu tăişul săbiilor prin tufişuri şi mărăciniş. Philibert de Montoison porni fără teamă pe potecă, urmat la pas de calul ascultător. Cunoscându-şi bine oamenii, ştia că sosirea lui fusese deja observată de vreunul dintre paznicii care supravegheau împrejurimile taberei. Ca să-şi confirme prezenţa, fluieră de două ori, potrivit codului pe care-l stabiliseră. După cum se aştepta, din spatele unui copac i se ivi în cale un soldat.

— Pe Domnul Atotputernic, ce bucurie să vă revăd, messire!

— Te îndoiai oare că mă vei revedea, Garnier?

— Pe legea mea, nu numai eu!

— Aţi avut ceva musafiri nepoftiţi pe aici?

— O vulpe, o căprioară şi doi mistreţi. Şi vreo câţiva prăpădiţi care, spre ghinionul lor, au încercat să ne jefuiască. Cu toţii au încetat să mai respire, râse omul.

Philibert de Montoison dădu din cap. Se simţea din nou în elementul lui. Porni pe urmele lui Garnier, tulburând la intervale regulate liniştea din jur cu fluierături. Ajunseră foarte repede într-o poieniţă unde soldaţii îşi făcuseră tabăra, la

început sumară, care acum se îmbogăţise cu o colibă din ramuri acoperită cu muşchi de copac înălţată lângă izvorul care şerpuia printre stânci. În mijlocul poienii, deasupra unui foc înconjurat cu pietre, se frigea un iepure înfipt în vârful unei săbii, împrăştiind o aromă ademenitoare. Pe Philibert îl apucă o foame de lup.

Prietenul său Luirieux, care-i ţinea locul la comanda escortei, se repezi să-l întâmpine. Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară prieteneşte, fericiţi de revedere.

— N-arăţi bine deloc, prietene! E clar că lucrurile nu s-au petrecut aşa cum ar fi trebuit, spuse îngrijorat Luirieux, privindu-i ţeasta brăzdată de lovitura de sabie.

— Ba chiar mai rău decât crezi, se strâmbă celălalt. Nu avem timp de pierdut. Trebuie să plecăm chiar acum.

— Cu cea mai mare plăcere, îl asigură locotenentul, ducându-se să-i anunţe pe ceilalţi.

Pregătirile de plecare nu le luară mai mult de câteva minute, în timp ce Philibert de Montoison îi povestea pe scurt amicului cele întâmplate. Iepurele fu tranşat şi fiecare îşi luă partea, mestecând cu poftă pe când străbăteau pădurea.

Ajungând la lizieră, încălecară şi ajunseră la răscrucea de drumuri aflată la o leghe distanţă.

Philibert întoarse capul spre Garnier.

— Du-te, îi spuse.

— Nu va dura mult, messire. Înainte de lăsarea serii, am să-mi spăl tăişul spadei în sângele mucosului ăluia. Vă voi ajunge din urmă la Bâtie.

Garnier îşi întoarse calul şi pomi spre Amboise, unde se afla delfinul Carol. Philibert de Montoison îl urmări cu privirea, zâmbind satisfăcut. I-ar fi plăcut să se ocupe personal de rivalul său, dar întârziase deja prea mult.

Dădu pinteni calului, iar ceilalţi îl urmară. Acum era sigur că, după ce-şi va duce misiunea la bun sfârşit, Philippine va fi a lui.

17

La Sassenage, zorii împurpurau cu nuanţe pastelate ferestruica spre care Algonde, culcată în patul ei, îşi îndreptase privirea. Gersende se sculase deja, dar fetei, care se gândea la ce o aştepta, nu-i venea să se ridice din aşternut. Şi de astă dată, ca în fiecare dimineaţă de la întoarcerea ei din criptă, greţurile îi aduceau în amintire aceleaşi imagini.

Se revedea intrând în odăile lor, udă până la piele, cu buzele albastre de frig şi cu inima bătându-i haotic. Din fericire, maică-sa era acolo, împăturind lenjeria curată. Gersende o ajutase să se dezbrace, apoi o fricţionase cu alcool de levănţică. O întrebase ce-i cu urmele roşii dintre sânii ei, lăsate de colţii năpârcii. Încetul cu încetul, Algonde se încălzise. Îi povestise mamei ei ce se întâmplase. Totul, în afară de hotărârea ei de a-şi sfida destinul. Nu voia s-o neliniştească. O întristase deja destul spunându-i că avea de gând să i se dăruiască baronului ca să se vindece de veninul şarpelui.

— Doamne, aş fi preferat de o sută de ori să mi se întâmple mie toate astea, nu ţie, se jeluise Gersende.

Se îmbrăţişaseră. Buzele lui Algonde începuse să tremure, dar se stăpânise. Instinctul ei de supravieţuire era prea puternic. O ştia bine.

Fata se desprinsese cu tandreţe din braţele mamei ei, apoi îşi pusese haine uscate şi ieşise din odaie. Îi era poftă să bea nişte lapte proaspăt. N-avea putere să se ducă s-o mulgă pe Blanchette aşa că se dusese la bucătărie. Jupânul Janisse îi dăduse cât lapte voia. Bucătarul se aşezase apoi în faţa ei, pe când ajutoarele lui îşi vedeau de treabă.

— Eşti cam palidă, prigorie mică! Văd că suferi din cauza lui Mathieu. Ce mai aşteaptă prostul ăla ca să te ceară de nevastă? Are nevoie de un şut în fund ca să se hotărască?

— Nu cumva să faci una ca asta, aş muri de ruşine, îl rugase Algonde.

Jupânul Janisse se ridicase oftând şi o sărutase părinteşte pe creştet.

— Cum vrei, dar tristeţea asta te urâţeşte. Ascultă-mă pe mine, lasă pe altcineva să-ţi facă ochi dulci şi o să vezi cum *se* întoarce valvârtej prostovanul de Mathieu.

Lui Algonde i se strânsese inima. Chiar în noaptea aceea — îşi spusese ea, ridicându-se şi ştergându-şi caimacul rămas în colţul gurii — avea să pună în practică sfatul jupânului Janisse.

Îşi petrecuse restul zilei în camera blestemată, după ce-l anunţase pe Mathieu că nu va avea timp să se vadă cu el înainte de a termina curăţenia acolo. Dereticată, spălată şi lustruită, odaia arăta mult mai bine. Spre sfârşitul după-amiezii, Gersende îl chemase pe tâmplar să repare patul şi să înlocuiască scândurile şubrezite din podea, iar în gaura din zidul de piatră fusese montată o fereastră din sticlă. Venise şi croitoreasa să măsoare draperiile care trebuiau înlocuite. Tapiseria care înfăţişa o curte galantă, prezidată de o tânără cu chipul ascuns sub un văl, fusese dată jos de pe perete, frecată cu leşie, apoi spălată în apa râului şi pusă la uscat pe iarbă.

Răspândit de cei care intraseră în odaia blestemată, zvonul deschiderii acesteia ajunsese până în sat, iar oamenii aprinseseră lumânări ca să se apere de eventuala mânie a zânei. Pe seară, nimeni nu mai vorbea despre altceva. Câţiva nebuni se bucurau, cei mai mulţi săteni însă trăseseră obloanele de la ferestre, convinşi că femeia-şarpe avea să mătură tot satul cu vântul malefic al suflării ei demonice.

Baronul se întorsese către sfârşitul dimineţii. Auzind zgomotul cizmelor lui pe scări, Algonde intrase în panică şi încuiase uşa odăii blestemate, unde tocmai ceruia podeaua. Se oprise o vreme ca să se liniştească, aşezându-se jos cu spatele rezemat de tăblia uşii şi cu privirea aţintită asupra şemineului care ascundea tunelul secret. După ce-i trecuse spaima, ura faţă de Melusine sporise.

Nu, Algonde era hotărâtă să nu facă jocul unor fiinţe improbabile. Indiferent ce strămoşi ar fi avut, era mai mult om decât zână şi aşa avea de gând să rămână. Era doar o problemă de voinţă.

Baronul însă nu urcase până acolo, iar ea se apucase din nou de treabă. Clopotele bisericii din sat anunţau ora trei după-amiază, când îşi auzise stăpânul strigându-l pe şoimar. Se

repezi la fereastra deschisă, ca să se asigure că pleca într-adevăr la vânătoare. Inima îi tresărise. Mathieu, pe care lipsa ei îl întrista, desigur, era în curte privind spre fereastră cu capul dat pe spate şi cu mâna streaşină la ochi, deasupra sprâncenelor groase. Hotărâtă să nu-şi arate zbuciumul din suflet, fata îi făcu un semn cu mâna. El se înclinase adânc şi-i trimisese o sărutare, apoi se îndepărtase în timp ce baronul Jacques îşi făcea apariţia călare, însoţit de şoimarul care avea un erete pe pumnul înmănuşat. Ridicase şi el, ca şi Mathieu, ochii spre turn. Algonde plecase în grabă din faţa ferestrei.

După ce baronul cinase, fata intrase în camera lui ca să-i facă patul. Simţea muşcătura năpârcii ca pe o arsură, iar pe piele i se ivise o pată negricioasă.

Algonde schimbase lumânarea, apoi, resemnată şi în acelaşi timp speriată, luase cuvertura de pe pat. Baronul intrase în încăpere. Ea rămăsese în faţa lui, plecându-şi privirea.

— Mă vrei, Algonde? întrebase baronul apropiindu-se de ea.

L-ar fi putut refuza. N-ar fi siluit-o. Dar dăduse din cap şi-l lăsase s-o ia în braţe. În zori, cu junghiuri în vintre, deşi el o deflorase cu blândeţe, Algonde se ridicase ca să se ducă să vomite, apoi se întorsese în odaia ei.

Gersende o aştepta şezând pe marginea patului în cămașă de noapte, la lumina lumânării de pe noptieră.

— S-a făcut, spusese Algonde.

— Dormi. Am să-ţi ţin eu locul când se trezeşte.

Imediat ce Gersende lăsă perdeaua să cadă în urma ei, fata se dezbrăcă şi-şi apropie de piept oglinjoara. Vinişoarele negre ca tuşul care porneau de la muşcătură se întinseseră acum peste rotunjimea sânilor, irigându-i bronhiile şi plămânii. Strânse din dinţi, strivindu-şi un val de furie, şi se gândi la Mathieu.

„*Dacă baronul se atinge de tine, am să-l omor*“, ameninţase el.

Nu trebuia să afle. Niciodată.

Somnul o doborâse. Se trezise când mâna lui Gersende o zgâlţâise.

— E aproape amiază. Scoală-te. Ţi-am pregătit o baie de şezut.

Algonde se sculase, îşi spălase sângele de pe coapse, apoi plecase la treabă. Era o zi ca oricare alta. Gersende se ocupase de pregătirile pentru căsătorie, Algonde se întorsese la ultimul etaj al donjonului ca să cerceteze stadiul lucrărilor poruncite de mama ei. În seara următoare, baronul o sărutase, dar, simţind-o că se crispează la atingerea lui, o îndepărtase cu un gest delicat.

— Până la întoarcerea doamnei Sidonie, vei veni în fiecare noapte până la ivirea zorilor în patul meu. Goală şi pregătită. Du-te acum. Sunt obosit.

Ea se retrăsese. Îi era aproape recunoscătoare, până când îşi dădu seama că această obligaţie îi va strica nopţile mult mai supărător decât dacă ar fi făcut-o în timpul zilei. I se întoarse stomacul pe dos la acest gând.

***

Un cocoş cântă în curte, lângă donjon. Algonde dădu la o parte păturile, se ridică şi luă oglinda ca să constate, ca în fiecare dimineaţă, cât mai înaintase otrava în trupul ei. Observă cu uimire că şi urma muşcăturii, şi vinişoarele dispăruseră. Asta nu putea să însemne decât un singur lucru: era însărcinată.

Melusine spusese adevărul. Era salvată. Se gândi o clipă să nu răspundă invitaţiei baronului pretextând că adormise, însă respinse imediat gândul acesta. Era blând şi atent cu ea, deşi ar fi putut s-o brutalizeze. Nu voia să-şi asume riscul de a-l mânia. Dacă ar fi bătut-o ca s-o pedepsească, putea pierde lucrul acela din ea. Aşa că se grăbi, nevrând să-l lase s-o aştepte.

***

Baronul Jacques de Sassenage se ridică în capul oaselor, trezit brusc de un coşmar. Se făcea că se află într-o trăsură fără vizitii pe care caii, înnebuniţi de apariţia lui Melusine care şerpuia prin aer, o trăgeau în goană direct către o prăpastie. În ciuda eforturilor sale disperate de a ieşi, nu reuşea să deschidă portiera, aruncat de colo colo de hopurile drumului. Pe bancheta din faţă, stoică şi descompusă, defuncta lui soţie îl privea zbătându-se să scape de sfârşitul inevitabil. Fu uşurat văzând că era în siguranţă, în patul lui. Se lăsă pe pernă.

N-o mai visase pe Melusine de când intrase în grotă împreună cu meşterul Dreux. Poate pentru că atenţia îi fusese distrasă de eforturile pe care le făcea ca s-o iniţieze pe Algonde în jocurile amoroase. Uitase de portretul dispărut şi de piatra găsită pe malul lacului subteran, aidoma cu cea pe care i-o arătase Sidonie. O păstra şi acum în săculeţul agăţat la cingătoare ca pe o relicvă de preţ legată de un mister pe care renunţase să-l mai elucideze. De fapt, i se părea că zilele trec repede, fiindcă Gersende îi cerea mereu părerea în legătură cu pregătirile pentru căsătorie. La Rochette, meşterul Dreux îşi ţinuse făgăduiala, întrecându-i chiar aşteptările. Clădirea mişuna de lucrătorii pe care-i angajase în cele din urmă şi pe care-i numea „meşterii Domnului“, atât de conştiincioşi şi de pricepuţi erau consideraţi în breslele lor. Cât despre camera destinată lui Philippine, i-o arătase în seara precedentă, înainte de culcare. Odaia era de nerecunoscut. O felicitase cu căldură pe fată. Întoarcerea lui Sidonie se anunţa sub auspicii cum nu se poate mai bune.

Baronul se întinse. Judecând după numărul bătăilor clopotului de la capelă, Algonde avea să apară curând în camera lui. Baronul renunţase să mai înţeleagă din ce motiv se simţea atât de atras de ea. Sau de ce i se oferise fata, fiindcă era limpede că mângâierile lui n-o entuziasmau. Cu toate că avea reputaţia de a fi un bun amant şi nu-şi amintea ca vreo femeie pe care-o ţinuse în braţe să nu fi dorit să se întoarcă acolo. Fireşte că fata se străduia să-l satisfacă, dar îşi ţinea mereu ochii închişi, iar trupul ei nu dădea semne de desfătare. Nici măcar un geamăt. Absolut nimic. Parcă n-ar fi avut nici o senzaţie plăcută. Gândul acesta îl întrista.

Auzi un foşnet la uşă. Îi recunoscu pasul discret. Stins. Deşi cu câteva zile în urmă era atât de glumeaţă şi de veselă. Refuză să creadă că el era de vină pentru schimbarea aceasta; totuşi, nu putea exclude ipoteza. Ea trecu de perdea şi abia dacă se miră văzându-l treaz.

— Vino, zise el, întinzându-i mâna. Ea se strecură în pat dezbrăcată, cu un zâmbet palid pe buze. Timp de o clipă, baronul se simţi ca un nemernic, dar îşi alungă gândul de a-i spune să plece. Cu inima plină de duioşie, se hotărî să încerce

să-i trezească simţurile. Era prea frumoasă ca să rămână atât de austeră. O dezmierdă timp de câteva minute fără să obţină vreo reacţie, ca şi în nopţile trecute. Se opri, lăsându-şi mâna pe pântecele ei, şi o privi lung, rezemându-şi obrazul cu cealaltă mână.

— Ţi se pare că sunt urât? întrebă el cu blândeţe.

Algonde tresări şi deschise ochii.

— Nu, messire.

— Prea bătrân, atunci? Credeam că sunt încă un bărbat în putere.

— Da, sunteţi. În putere, vreau să zic. Nu bătrân… se încurcă înainte de a-l întreba speriată: V-am supărat cu ceva?

El surâse trist.

— Nu, linişteşte-te. Eram doar uimit că nu ai nici o reacţie. Algonde îl privi cu uimire.

— Şi nu e normal să fie aşa?

— Cred că nu.

— N-am vrut să vă dezamăgesc.

— Ţi-am spus că nu despre asta era vorba. Sunt obişnuit să-mi văd iubitele înflăcărându-se, pe când tu rămâi rece. Şi fireşte că-mi pun întrebări. Ai dureri când fac dragoste cu tine?

— M-a durut numai prima oară. De atunci, nu, îi răspunse ea cu sinceritate. Ce-ar trebui să simt?

— Plăcere. O plăcere intensă. Fulgerătoare. Aici — îi atinse el pubisul — şi aici — îi atinse coapsele — şi aici — îşi puse palma pe pântecele ei.

Dezolată, Algonde clătină din cap.

— Nu simt nimic asemănător, messire.

— Dar ce?

Gura ei se strâmbă a plâns.

— Vorbeşte fără teamă. Nu-ţi doresc răul. Dimpotrivă.

— Nu prea ştiu. Cred că nu-mi place.

— La vârsta asta şi cu temperamentul tău, e imposibil să nu-ţi placă hârjoneala.

Algonde nu-i răspunse. Ce putea să-i spună? Că se băgase în aşternutul lui ca să nu moară? Că o scârbea? Nu din cauza înfăţişării sau a dorinţei lui, ci, pur şi simplu, fiindcă…

— Iubesc pe altcineva, sfârşiră buzele ei gândul.

— Pe băiatul brutarului?

Ea dădu afirmativ din cap.

— Ai venit la mine ca să-l faci gelos?

— Nu. Nu, repetă Algonde, îngrozită la acest gând. Nu ştie nimic şi, mai ales, nu trebuie să afle.

— Atunci de ce? Nu erai obligată s-o faci.

— Sunteţi stăpânul meu. Mă doreaţi. Aţi fi putut să ne daţi afară pe mama şi pe mine.

Baronul se încruntă. Fata părea sinceră. Cu toate acestea, el mai avea îndoieli.

— Aşa vorbeşte lumea despre mine?

Ea nu îi răspunse. De fapt, îl descoperea acum într-o altă lumină; era cu totul altfel decât seniorul crud şi nemilos pe care i-l zugrăvise Mathieu. Mathieu, de care nu se mai apropiase de când se întorsese din subteranele castelului Sassenage, pretextând că avea multă treabă. Oare el bănuia ceva? Nici nu putea să se gândească la asta. Din dragoste pentru el îşi renegase destinul, acceptase trupul altui bărbat, îşi pătase sufletul. Şi urma să suporte dezonoarea.

— Închide ochii, îi ceru baronul.

Ea se supuse. Mâna aşezată pe trupul ei începu din nou să se plimbe uşor, lunecând îndelung, ca o frunză purtată de vânt.

— Uită cine sunt şi unde te afli. Gândeşte-te la el.

Ea tresări, şocată:

— La Mathieu?

— Vrei să-mi faci pe plac?

— Nu vreau să vă supăr, nuanţă ea.

— Închipuie-ţi că mâinile astea sunt mâinile lui. Fă-o, Algonde, şi va fi pentru ultima oară.

Promisiunea lui îi dădu fetei puterea să-l asculte. Pe sub pleoapele ei închise trecură chipul lui Mathieu, râsul lui, strâmbăturile lui, vocea lui.

„*Măcar o sărutare, una mică de tot*“, cerşea el, ţuguindu-şi buzele.

Simți atingerea buzelor baronului. Deschise gura, sărutând cuvintele iubitului ei. Se lăsă mângâiată de limba lui. Sângele începu să i se încingă, mai ales că degetele care ajunseseră pe sânii ei şovăiau, timide şi stângace, aşa cum ar fi făcut şi ale lui

Mathieu. Puţin câte puţin, se destinse. Îl cuprinse cu braţele pe după gât şi începu să respire mai repede, însă n-ar fi vrut pentru nimic în lume ca gura aceea să se dezlipească de a ei. I se părea că în urechi şi în trup îi răsună şoapta lui:

— Te iubesc, Algonde.

Degetele îi apăsară pubisul. Simţi muşcătura dorinţei. Se arcui sub atingere, rămânând uimită de vibraţia care-i străbătuse şoldurile. Trupul lui o acoperi, fierbinte şi încordat. Ea îşi depărtă coapsele ca să-l primească, se smulse de sub buzele care dintr-odată o împiedicau să respire, îşi întoarse capul pe pernă căutând aerul care-i lipsea, nu-l găsi şi scoase un strigăt. Extazul o copleşi pe neaşteptate, făcând-o să deschidă ochii. Luă din nou contact cu realitatea. Văzu perdelele întunecate, chipul baronului lui deasupra ei, dansând în ritmul mişcărilor pe care le făcea în trupul ei. Un val de ruşine îi îmbujoră obrajii. Vru să-l împingă, dar n-avu puterea s-o facă. Carnea ei trezită la viaţă n-o mai asculta. O jertfea, îi chinuia corpul şi spiritul, care se biciuiau reciproc. Se cutremură odată cu Jacques, scoţând un horcăit de muribund, cu ochii plini de lacrimi.

Era vie, firește.

— Dar îşi va putea ierta vreodată fapta?

Baronul se lăsă să cadă alături de ea, cu un surâs de satisfacţie pe buzele subţiri. Ea nu făcu nici o mişcare. Trupul îi era cuprins de o senzaţie de plenitudine pe care sufletul ei învins printr-o înşelătorie o nega.

— Poţi să pleci, murmură baronul, cu pleoapele grele de somn.

Algonde avea să se retragă fără zgomot după ce el va adormi, ca de obicei. Aşa că nu răspunse. Aşteptă.

— Nu vreau ca iubirea să fie o povară pentru tine, frumuşico. Aşa că de acum înainte vei veni doar dacă vei dori. Dacă nu, nu. Rămâne la alegerea ta.

— N-am să mai pot veni, îi mărturisi ea.

Baronul întoarse capul către ea. Fata închise ochii aşteptând poate ca el să-şi arate supărarea. Firește că ar fi preferat un alt răspuns, dar, în mod ciudat, ceea ce-i dăruise ea îi era deajuns.

— Îmi place sinceritatea ta. E ceva rar. Drept răsplată, te scutesc de serviciu pe ziua de azi. Du-te să te întâlneşti cu el. În ziua cununiei mele, voi fi fericit să binecuvântez logodna voastră.

Algonde simţi un val de uşurare. Stând nemişcată alături de el, căută îndelung cuvinte de mulţumire. Gândurile îi fură întrerupte de un sforăit. Baronul adormise.

18

Aşezată la biroul ei, Gersende verifica socotelile cheltuielilor pentru festivităţi în clipa când intră Algonde.

— Nu mai trebuie să mă duc la baron, anunţă ea fără nicio introducere.

— L-ai supărat cu ceva?

Un zâmbet luminã chipul fetei.

— Dimpotrivă. I-am vorbit despre Mathieu şi mi-a dat binecuvântarea lui.

Sceptică, Gersende se încruntă.

— Ai grijă. Oamenii ăştia se pot răzgândi de pe o zi pe alta.

Algonde dădu din cap şi trecu dincolo de perdea ca să se spele, grăbită să înlăture mirosul baronului de pe pielea ei. Se simţea încă vinovată pentru extazul acela, dar începea acum să-şi spună că, până la urmă, nu era decât un secret în plus.

După câteva minute îşi sărută mama pe obraz şi, cu sufletul alinat, coborî în fugă scările. De cum ocoli donjonul, recunoscu umerii lui Mathieu care, transpirat, se apleca să vâre o lopată cu pâini în cuptor. Se apropie tiptil de el, cu chef de glumă şi cu inima bătându-i nebuneşte în piept.

Un soare roşu incendia zidurile. Ceaţa care acoperise Vercorsul în ultimele zile se ridicase. Unul dintre ucenicii jupânului Janisse învârtea manivela ca să scoată din puţ o găleată cu apă. La picioarele lui, un căţeluş lătra, ţopăia, îl apuca de încălţări, îi dădea târcoale încurcându-i mişcările bietului băiat. Căţeaua, lungită ceva mai departe, îi privea stând cu botul pe labe fără să-i dea atenţie unui alt căţeluş care o trăgea de urechi.

Era o scenă hazlie. Cu toate acestea, Algonde nu-l vedea decât pe Mathieu.

Băiatul, încins cu un şorţ albit de făină, încărca din nou lopata cu pâinile rotunde plămădite de tatăl lui peste noapte. Cu îndemânarea şi puterea dobândite prin obişnuinţă, le aşează dintr-o mişcare în cuptorul încins.

Mireasma chiflelor aurii care se copseseră deja se răspândea în toată curtea castelului. Algonde îşi dădu seama că-i era foame. Nespus de foame de viaţă. Scuturându-se de durerea care nu-i părăsea trupul de când stătuse atât timp în apă, se strecură în spatele lui, regăsindu-şi buna dispoziţie.

— Ce mi-ai da pentru o sărutare?

Mathieu tresări, cât pe ce să se lovească de uşa cuptorului. Se răsuci pe călcâie în timp ce fata făcea un pas înapoi, cu mâinile la spate, aruncându-i o privire poznaşă şi ţuguindu-şi buzele. Un surâs nătâng se lăţi pe chipul băiatului. Sprijini de perete lopata de lemn. Din doi paşi ajunse în faţa rafturilor, alese cea mai frumoasă chiflă şi i-o dădu, atât de fericit s-o vadă încât amuţise.

— Păi atunci, întinde obrazul, spuse ea.

El se grăbi s-o facă, dar o sclipire de luciditate îi opri mişcarea la jumătate.

Se bosumflă:

— Da, ca să mă poţi ciupi, mulţumesc…

Algonde izbucni în râs. Da, pe vremuri aşa ar fi făcut. Cu siguranţă. Mathieu ridică din umeri, crezând că fusese păcălit, întoarse cu spatele, ca să supravegheze pâinile din cuptor. Ea îl ajunse din urmă cu chifla în mână şi sărută fulgerător obrazul pe care el şi-l retrăsese. Băiatul încremenise. Ea făcu un pas înapoi. Această atingere scurtă fusese de ajuns ca să-i trezească dorinţa pe care o descoperise datorită baronului şi care, fără voia ei, i se reflecta în privire. Mathieu se întoarse spre ea, dându-şi seama deodată că era schimbată cumva.

— Astăzi am o zi liberă, bâigui Algonde, lăsând ochii în jos. Mă gândeam…

— Ne-am putea duce la râu, propuse Mathieu, cu inima bătându-i mai tare în piept.

— Când termini cu coptul pâinii…

El dădu din cap.

Gâtuită de emoţie, ea dădu să plece. Mai adăugă discret, peste umăr:

— Îţi mulţumesc pentru chiflă. Îmi era poftă.

Mathieu privi în urma ei până când vocea lui Jeannot, tatăl lui, care se întorcea de la latrina aflată la colţul zidului, îl aduse cu picioarele pe pământ:

— Mişcă-te, amorezule! Femeile sunt ca şi pâinea, nu poţi gusta din ele decât după ce s-au copt… Adică după căsătorie.

Cuprins de o tulburare plăcută, Mathieu se întoarse la cuptorul lui.

***

După o oră, Mathieu se duse la bucătărie să lase acolo coşul plin cu pâine şi să-şi primească dejunul. Jupânul Janisse luă coşul făcându-i cu ochiul.

— Ia-ţi nişte lapte de pasăre drept răsplată pentru osteneală, spuse, arătând spre vasul în care laptele fusese pus la răcit.

La aceeaşi masă se afla şi Algonde. Tânărul porni într-acolo simţind încă pe obraz arsura sărutului ei. Algonde îl întâmpină cu un zâmbet. Îl ajutase pe jupânul Janisse să pregătească turte aşa că era deja sătulă. Cu atât mai mult cu cât bucătarul se bucurase văzând-o din nou veselă şi vioaie. Discutase cu ea despre apropiata căsătorie pentru care începuse deja să pregătească tot felul de aluaturi. Vorbiseră şi despre Mathieu, iar fata îi dăduse înţeles că, în sfârşit, acesta se hotărâse.

Algonde îi întinse o cană plină. El sorbi, frigându-şi buzele.

— Da’ tăcuţi mai sunteţi, râse bucătarul, apropiindu-se de ei şi ţinând în mână o felie mare de pâine cu unt.

O puse în faţa lor, pe masă, şi o tăie în două.

— Laptele ăsta de pasăre e de vină, se apără Mathieu, ameţit de această nouă complicitate cu fata.

— Aţi auzit, băieţi? tună jupânul Janisse cu pumnii proptiţi în şolduri; e de-ajuns să le dai ceva dulce ca să-i laşi fără glas!

Râsul ucenicilor bucătarului îi stingheri pe amândoi.

— Mergem? întrebă Mathieu, lăsând pe masă cana golită. Algonde încuviinţă. Schimbară o privire complice. O luară la fugă acelaşi timp, ca atunci când erau copii.

— Şi pâinea cu unt? se lamentă jupânul Janisse.

Ei nu se întoarseră. Mişcat, bucătarul luă cu degetele-i o bucată, vârând-o în gura lui lacomă. Nimic nu trebuia să se irosească. Niciodată.

***

Pe gurile Furonului se formau uneori mici enclave în care curentul nu era la fel de puternic şi acolo se duceau la scăldat în copilărie Mathieu şi Algonde. Ceilalţi copii de la castel erau fie prea mici, fie mai mari, astfel că primii i-ar fi încurcat, iar ceilalţi nu-i băgau în seamă. Aşa că, de cele mai multe ori, se fereau şi de unii, şi de ceilalţi în egală măsură de îndată ce-şi terminau treburile. Pe măsură ce creşteau, orele de muncă deveniră mai multe decât cele destinate jocurilor. Veneau tot mai rar în acea mică văgăună izolată, ferită de priviri indiscrete. Gâfâind, se aşezară pe câte un bolovan de lângă firul apei. Aşa cum făceau de fiecare dată, se descălţară şi-şi vârâră picioarele în apă.

— Uitasem cât de rece e, se cutremură Algonde, retrăind brusc senzaţia din grota subterană.

În acelaşi timp, totuşi, simţi ca un ghiont în coaste dorinţa de a se arunca în râu. Îşi săltă picioarele pe piatră şi, surprinsă de şuvoiul de apă proiectat spre ea de picioarele lui Mathieu, fu gata să cadă. Băiatul pufni în râs. Ea îşi restabili echilibrul. Vara trecută, căzuse din cauza lui şi se răzbunase stropindu-l din cap până-n picioare. Ca să se apere, Mathieu intrase şi el în apă. Sfârşiseră luptându-se, fiecare încercând să-l bage la fund pe celălalt. Lipsiţi de griji. Îndrăgostiţi, fără s-o ştie încă.

— Îţi aduci aminte? întrebă el, amintindu-şi aceeaşi scenă cu trupurile lor înlănţuite.

Acel sărut cast, pur ca unda râului, după care nimic nu mai fusese la fel ca înainte.

Algonde dădu din cap, cu privirea aţintită către un păstrăv micuţ care înota împotriva curentului.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare, întreruptă doar de ţipetele unui uliu care descria cercuri deasupra copacilor din pădurea de lângă apă. În cele din urmă, Mathieu oftă, rupând tăcerea.

— Cum arată odaia lui Melusine?

— Ca oricare alta, răspunse Algonde.

Ar fi preferat un alt subiect de discuţie, dar nu-i trecea niciunul prin minte.

Tot nu vrei să-mi vorbeşti despre ea?

— Crede-mă, nu e nimic de spus. Camera a fost descuiată, am făcut curăţenie, Bastien, tâmplarul, s-a îngrijit de reparaţii,

iar croitoreasa — de draperii şi alte cele. Când va sosi fiica baronului, va putea locui în ea.

— Am auzit că doi bărbaţi s-au duelat pentru ea…

— Cine ţi-a spus? se miră Algonde.

El ridică din umeri.

Se află până la urmă. Fata se înfioră. Nu cumva băgase cineva de seamă şi ce făcea ea cu baronul? Nu se întâlnise cu nimeni pe când se ducea în camera lui sau se întorcea de acolo.

— Tu te-ai duela pentru mine? îl întrebă ea.

— Ştii bine că da. Însă n-am nici un motiv, nu-i aşa?

— Desigur.

— Nu s-a dat la tine? Ea înţelese că se referea la baron. Îşi forţă vocea să sune convingător. Evită să-l privească.

— Nu.

— Nici n-a încercat măcar?

— Nu.

— Fiindcă, dacă eram eu în locul lui…

Ea întoarse capul spre băiat.

— Prefer să fii tu în locul tău.

El zâmbi măgulit şi-şi umflă pieptul.

— Ai dreptate. Eu sunt tânăr, amuzant, frumos…

— … Şi te iubesc, îl întrerupse Algonde, nemaiputând să ţină în ea mărturisirea aceasta.

El tăcu. Se priviră în ochi.

— Destul de mult ca să te măriţi cu mine? Fiindcă, până acum…

— Nu m-ai întrebat niciodată serios.

— Şi dacă aş face-o chiar acum? Aici? făcu el, scormonind prin mâlul de pe fundul apei cu un băţ găsit pe mal ca să-şi ascundă stânjeneala.

— Încearcă…

— Şi n-ai să râzi de mine? întrebă el, neliniştit.

Algonde îl privi cu tandreţe. El lăsă capul în jos şi ezită câteva minute, căutându-şi cuvintele, gravându-le cu litere imaginare pe suprafaţa apei, încercând să-şi stăpânească orgoliul care-i fusese rănit de atâtea ori. Apoi se ridică în picioare, brusc, de parcă l-ar fi ciupit de fund vreo gânganie,

făcu cei doi paşi care-l despărţeau de ea, roşu ca focul de tulburare şi, în loc să îngenuncheze, cum se aştepta fata, o trase în râu. Algonde îşi agită braţele ca să se ridice, dar apa îi intră în nas şi în gură, trezindu-i nişte senzaţii cunoscute. N-avu timp să-şi aducă aminte că nu se putea îneca, fiindcă Mathieu o luă în braţe. Se treziră îngenuncheaţi în apa care le ajungea până la piept, uzi leoarcă şi îmbrăţişaţi. Însetaţi.

Gurile li se întâlniră. Se cercetară. Mai întâi cu timiditate, apoi cu înflăcărare. Mult timp. Când el o lăsă să-şi tragă răsuflarea, Algonde simţi că un peştişor îi gâdila degetele de la picioare. Îl goni cu o mişcare discretă. În aceeaşi clipă, Mathieu îi cuprinse obrajii în palme şi-şi aţinti privirea în ochii ei:

— Vrei să fii soţia mea, Algonde?

Momentul acela ar fi trebuit să fie solemn, dar ea izbucni într-un râs nervos. Mathieu n-avea de unde să ştie, dar locul pe care-l alesese ca s-o ceară de soţie era chiar râul care ar fi trebuit să înece iubirea lor. De parcă ar fi dat cu tifla profeţiei. Mâinile băiatului căzură, iar privirea i se înnegură. Era jignit. Se pregătea să-i întoarcă spatele şi să plece. Ea îl reţinu cu un gest al mâinii. Cu o privire plină de dragoste. Cu câteva cuvinte:

— Doar a ta şi pentru totdeauna.

— Asta înseamnă „da“?

Da, repetă Algonde, aşteptând o nouă îmbrăţişare.

— El o strânse la piept.

— Eşti tare sucită, murmură el. Cu tine, omul nu ştie niciodată.

— Lasă că şi ideea ta cu baia asta… se plânse Algonde Am îngheţat.

Trebuia să te sărut. Înainte. Ca să fiu sigur. Dar cu tine, repetă el, — nu ştie omul niciodată…

O ajută să ajungă pe mal. Se lăsară să cadă în iarbă, sub razele deja fierbinţi ale soarelui care străbăteau frunzişul fagilor din jur. Fata dârdâia în hainele ei ude. Mathieu îngenunche lângă ea. Algonde strănută. Băiatul atinse şnurul corsajului ei.

— Ar fi mai bine… Ca să te usuci…

Ea îi zâmbi.

— N-ar fi pentru prima oară.

— Pe atunci eram nişte copii nevinovaţi…

Chiar aşa? Te uitai tot timpul la mine.

Zâmbi şi el.

— Din curiozitate. Eu eram băiat, tu erai fată. Voiam să văd care e deosebirea.

— Şi acum? întrebă Algonde, începând să-şi desfacă singură şireturile.

Mathieu înghiţi în sec.

— Tare mă tem că te-aş dezonora.

Îi veni din nou să râdă, însă goni cinismul care-i dădea târcoale. Avea să-i refuze omului pe care-l iubea ceea ce-i dăruise stăpânului ei?

— Ce importanţă are, murmură ea, dezgolindu-şi un umăr, din moment ce o să fii bărbatul meu…

— Doar al tău şi pentru totdeauna, jură, la rândul lui, Mathieu, înainte de a-şi scoate haina.

Se dezbrăcară în tăcere, evitând să se privească în timp ce-şi întindeau hainele pe pietre, apoi, goi ca Adam şi Eva, se apropiară unul de celălalt, în culcuşul de verdeaţă oferit de malul Furonului.

Se îmbrăţişară cu duioşie până ce dorinţa le uni răsuflările şi-i duse pe amândoi spre culmile fericirii.

***

Când Algonde se uită din nou în jur, îl văzu pe Mathieu foindu-se prin somn, gâdilat de o omidă care i se plimba încet pe burtă. Stăpânindu-şi râsul, se ridică şi intră în apă ca să-şi spele coapsele. Îşi răcori şi faţa. Se simţea liberă. Purificată de ceea ce făcuse mai înainte cu baronul. Fireşte că Mathieu era mai stângaci, mai lipsit de experienţă, dar plăcerea pe care i-o dăruise nici nu se putea compara cu ceea ce simţise în zori.

Era copleşită.

— Eşti frumoasă.

Se întoarse, auzind vocea iubitului ei. Mathieu şedea cu picioarele încrucişate trecându-şi mâna prin părul ciufulit şi o contempla încântat. Ea luă apă în căuşul palmei şi o aruncă spre el.

— Nu m-ai nimerit, râse el. Ia aşteaptă puţin.

Îşi întinse picioarele lungi şi puternice, se ridică şi se aruncă în apă. Se hârjoniră râzând, cu veselia şi nepăsarea jocurilor de odinioară, apoi se îmbrăţişară din nou. Deşi trupul lui trăda dorinţa care-l cuprinsese, Mathieu se îndepărtă de ea.

— Nu trebuie s-o mai facem înainte de căsătorie, hotărî el. Ai putea rămâne însărcinată.

Algonde nu putea argumenta că asta se întâmplase deja, se mulţumi să încuviinţeze dând din cap.

— Ar fi mai bine să ne îmbrăcăm, zise el ieşind din apă.

Se apropie de locul unde-i erau hainele şi-şi puse pantalonii. Erau aproape uscaţi.

— Înseamnă că am dormit mult timp!

— Că ne-am iubit mult timp, rectifică Algonde, trecându-şi braţele pe după mijlocul lui.

— Nu mă ispiti! Mi-e destul de greu şi aşa…

Ea se retrase cu părere de rău. Baronul avusese dreptate spunând că era făcută pentru dragoste.

Îşi întoarseră spatele şi se îmbrăcară în tăcere, apoi ieşiră unul în urma celuilalt din văgăună şi porniră pe cărarea care şerpuia prin pădure.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem separat, îşi dădu cu părerea Mathieu când ajunseră la marginea pădurii.

Toată lumea ne-a văzut mereu împreună, Mathieu. Ar fi mai rău dacă ne-am ascunde. Nu vreau să schimb nimic. Ne întoarcem, te duci la mama să mă ceri şi…

Algonde tăcu. În depărtare, pe drumul care ducea dinspre sat la castel se vedea o litieră trasă la pas de patru cai purtând culorile familiei Sassenage şi înconjurată de o escortă impunătoare de soldaţi în armură. Vizitiul mergea pe lângă cai ţinându-i de frâu.

— Vine doamna Sidonie, deduse Mathieu, urmărind privirea fetei.

Algonde simţi un fior pe şira spinării.

— Şi Marthe, şopti ea.

— Ei, şi? Dacă domniţa Philippine este atât de frumoasă cum spune lumea, zgripţuroaica o s-o considere o rivală mai periculoasă ca tine. O să te lase în pace.

— Ce bine-ar fi să ai dreptate, oftă Algonde, amintindu-şi brusc de cuvintele lui Melusine.

O presimţire neplăcută îi aduse un nod în gât. Trebuia să se mărite cât mai repede cu Mathieu. Numai aşa putea îndepărta bănuielile harpiei. Ducând o viaţă normală, obişnuită, discretă.

— Ia uită-te la uliul acela! exclamă Mathieu apucând-o de braţ.

Inima lui Algonde începu să bată mai repede. Privi în direcţia arătată de degetul lui întins spre cer. Pasărea de pradă ataca litiera aşa cum făcuse pe vremuri cu tatăl ei. Cu ghearele întinse, scoţând ţipete stridente, parcă voia să sfâșie tavanul. Caii, care nu puteau vedea ce se întâmplă din cauza apărătorilor de la ochi, nechezau înspăimântaţi lovindu-se de hulubele trăsurii, în timp ce vizitiul se opintea trăgând de hăţuri ca să-i facă să înainteze, iar oamenii din escortă îşi fluturau braţele, încercând să sperie pasărea. Era însă în zadar, căci uliul se înverşuna tot mai mult.

— Ai mai văzut aşa ceva?

Algonde goni cu hotărâre gândul care-i trecuse prin minte cu câteva minute mai devreme. Timp de o clipă, îşi dorise cu toată fiinţa ei ca Marthe să dispară…

Încercă să nu se lase stăpânită de teama pe care i-o inspira aceasta. Să se gândească la Mathieu, la îmbrăţişarea lor, la şoaptele lui dulci, la plăcerea pe care şi-o dăruiseră unul altuia şi să se hrănească doar cu aceste gânduri, da, ca şi cum ar fi reprezentat certitudinea că ele erau singurul şi unicul ei destin. Se rezemă de pieptul lui ca să-i regăsească mirosul de pâine caldă.

Abandonându-şi ţinta la fel de subit cum o atacase, uliul înălţă şi dispăru în umbra falezelor din Vercors. Unul dintre oşteni — Dumas, fără îndoială — trecu în faţa trăsurii ca să-l ajute pe vizitiu să calmeze caii.

— Să ne întoarcem acasă, hotărî Algonde.

— Te grăbeşti aşa tare s-o întâlneşti pe nemernică? Mathieu, iuţind pasul în urma fetei, care o luase la picior pe lângă fortificaţiile castelului.

— Lasă prostiile. Voiai să ne întoarcem neobservaţi. Sosirea doamnei Sidonie ne oferă prilejul cel mai bun.

— Ai dreptate, zise el, luând-o de mână.

Algonde îi strânse mâna. Se aflau în umbra zidului. Mathieu o trase spre el. Ea se lăsă în voia sărutului înfocat, prelung şl acelaşi timp liniştitor al băiatului.

— Să mergem repede la puntea mobilă, ca şi cum am fi venit din curiozitate, spuse el, dezlipindu-se cu părere de rău de fată.

O luară la fugă, ajungând în curtea castelului asudaţi şi cu un junghi în coaste. Jacques de Sassenage era deja acolo.

După câteva minute, trăsura doamnei Sidonie, precedată de Dumas şi înconjurată de escortă, se opri în curtea interioară, lângă scara de la intrare unde se aflau Algonde şi Mathieu ţinându-se discret de mână.

19

Conform prostului ei obicei, Marthe bombănise tot drumul. Totul o supăra. Hopurile drumului, căldura apăsătoare, opririle prea lungi pentru adăparea cailor, timpul pe care-l iroseau Philippine şi Sidonie intrând cu picioarele în apă ca să-şi răcorească gleznele umflate — câtă indecenţă! —, în timp ce ea rămânea în trăsură, mănăstirea aflată în carantină unde nu putuseră fi adăpostite la lăsarea serii, hanul prea zgomotos la care trăseseră în satul vecin, sub protecţia escortei lui Duium, fetele drăguţe şi neruşinate agăţate de gâtul călătorilor; mâncarea era nesărată, vinul — fără gust, salteaua — prea subţire, pătura — cârpită... Pe Philippine, dimpotrivă, toate aceste lucruri noi şi incitante o încântaseră. N-o lăsase pe Marthe să-i strice plăcerea şi comentase fără încetare în ciuda privirilor duşmănoase pe care i le arunca femeia şi pe care doar ea le observa, pentru că Sidonie nu le băga deloc în seamă.

„*Are un caracter groaznic, însă m-am ataşat de ea, îi explicase fetei verişoara ei. Gândeşte-te că după moartea soţului meu, când eram cu burta la gură, ea a fost cea mai credincioasă dintre toate slujnicele mele şi n-a permis nici cea mai mică bârfă, prietenele mele mă ocoleau când au aflat de sarcina aceasta care li se părea scandaloasă. Aşa că, părăsită de apropiaţii mei, am rămas într-o singurătate totală pe care numai ea mi-a uşurat-o. N-a fost doar cameristă, ci şi doamnă de companie. Şi îşi păstrează în continuare acest privilegiu pe care nu m-am îndurat să i-l retrag. Înţelegi, Helene dragă, nu este un privilegiu oficial, iar Marthe, deşi am asigurat-o că se înşală, vede în orice femeie care se apropie de mine o ameninţare care ar putea s-o coboare la poziţia iniţială. Răceala ei e o manifestare a acestei temeri.*“

Dar această nouă dovadă a mărinimiei lui Sidonie nu schimbase deloc sentimentele lui Philippine care nu era în stare să se împace cu prezenţa pocitaniei aceleia.

Ajunseseră astfel la porţile castelului Sassenage, unde atacul neînţeles al uliului confirmase părerea proastă pe care şi-o

făcuse Philippine despre Marthe. De îndată ce începuseră să se audă ţipetele păsării precum şi ale soldaţilor care încercau s-o sperie, camerista îşi încovoiase degetele cu unghii lungi şi ascuţite în chip de gheare şi, şuierând printre dinţi, brăzdase aerul cu mâna.

Sidonie începuse să râdă, crezând că femeia imita atacul păsării de pradă. Marthe se ghemuise imediat în colţul ei, lăsând capul in jos. Avea acum o atitudine normală, însă Philippine, aruncându-i o privire furişă, observase că mâinile îi rămăseseră crispate până când trilurile scoase de uliu se îndepărtaseră. Trăsura îşi reluase mersul legănat în pasul cailor şi, cu toate că păstra în minte amintirea jenantă a clipei când sosise la Bâtie răvăşită şi cu părul ciufulit, Philippine scosese din nou capul pe fereastră.

Văzuse în faţa trăsurii un ţăran tânăr însoţit de o adolescentă cu fustele suflecate şi cu o cosiţă castanie care-i dansa pe spate, trecând în fugă puntea mobilă. Nerăbdarea lor de a-i zări chipul o liniştise puţin pe Philippine, căreia imaginea austeră a fortăreței îi amintise de fortăreaţa care adăpostea mănăstirea de la Saint-Just. Goni gândul că va fi prizonieră acolo, la discreţia impertinenţelor şi a ciudăţeniilor repetate ale lui Marthe, când zări silueta impunătoare a tatălui ei care o aştepta.

Îndată ce caii se opriră în faţa treptelor de la intrarea castelului, sări din trăsură şi i se aruncă în braţe.

— Ce schimbată eşti, draga mea Philippine! exclamă baronul sărutând-o pe obraz.

Chiar că era schimbată, în rochia aceea de mătase albastră şi purtând pe cap un henin de aceeaşi culoare, care-i scotea în evidenţă frumuseţea trăsăturilor. Baronul era mai emoţionat decât se aşteptase. Timp de o clipă, i se păruse că o ţine în braţe pe mama ei, pe când avea aceeaşi vârstă.

— Este meritul verişoarei mele, tată. Ea m-a făcut să par frumoasă.

— Să n-o crezi, Jacques. Fiica ta are mult gust, ca toţi cei din familia Sassenage, interveni veselă Sidonie, apropiindu-se de el.

— Mi-a fost dor de tine, scumpo. Acum însă am lângă mine cele mai frumoase două doamne din regat.

— Exagerezi ca întotdeauna, Jacques, râse Sidonie, luând mâna pe care i-o întindea el, dar nu-i nimic, te iertăm, nu-i aşa, Helene?

— O, da, tată, bineînţeles, confirmă Philippine, întorcându-se şi sărutându-l din nou.

Privirea ei întâlni siluetele celor doi tineri pe care îi văzuse grăbindu-se. Stăteau în intrândul scării, unul în spatele celuilalt şi puţin îndoiţi de spate, aşa încât să nu piardă niciun amănunt al sosirii ei. Cu toate că obrajii îi erau încă îmbujoraţi din cauza alergăturii, tânăra pălise, iar ochii ei de un verde-cenuşiu aţintiţi asupra lui Philippine erau plini de tristeţe.

— Helene... Am auzit bine? întrebă la fel de tulburat ca Algonde baronul.

— E o poveste lungă, tată, am să ţi-o spun, îi făgădui Philippine, după ce-i surâse tinerei, care făcu câţiva paşi în spate până când îl atinsese cu spatele pe băiatul de lângă ea.

— Nu-i nevoie. Eu ţi-am ales acest nume imediat după ce te-ai născut, dar mama ta a insistat să renunţ la el. Ei îi plăcea mai mult Philippine şi, după cum ştii, eu nu i-am putut refuza niciodată nimic.

— Cred că mamei i-a părut rău, din moment ce i-a cerut surorii Albrante să-mi redea acest nume. A fost ultima ei dorinţă, după spusele lui Albrante. Îmi permiţi să i-o îndeplinesc?

Baronul ridică din umeri, mişcat de darul postum pe care i-l făcea soţia lui. Îşi stăpâni repede emoţia, sub privirea învăluitoare a lui Sidonie. Ea era acum prezentul şi viitorul lui. Trecutul trebuia să rămână trecut.

— Să intrăm, abia aştept să aud ce aveţi de povestit amândouă, hotărî el cuprinzându-le de umeri.

Trei cufere care nu mai încăpuseră în şareta pentru bagaje fuseseră legate pe acoperişul trăsurii. Un valet se grăbise spre litieră ca să le dea jos, dar nici n-apucase să le atingă, când sfoara cu care era legat unul dintre ele se rupse. Cufărul se clătină, apoi căzu la picioarele lui Marthe. Aceasta se feri sărind

într-o parte, cu un ţipăt, şi îndreptă asupra valetului privirea furioasă aţintită până atunci spre baron şi spre fiica acestuia.

Gersende, care se afla în faţa scării, abia reuşi să-şi ascundă plăcerea stârnită de incident.

— Aşa-i trebuie! şopti Mathieu la urechea logodnicei sale.

Profitând de faptul că toate privirile erau îndreptate către Marthe care ţipa la valet, adăugă şi un sărut uşor. Algonde, care rămăsese încremenită, nici nu băgă de seamă. Era tulburată atât de certitudinea că Philippine, pentru care fusese deschisă camera blestemată, era acea Helene despre care vorbea profeţia, cât şi de accidentul de adineaori. Nu-şi spusese ea, chiar în clipa aceea, că ar fi încântată dacă lui Marthe i-ar cădea în cap un bagaj? Oare era posibil aşa ceva, putea provoca evenimente doar prin puterea gândului? Ca şi cum ar fi vrut s-o convingă de asta, valetul nu mai termina cu scuzele, în timp ce camerista, bodogănind, se scutura de praf.

— Nu e vina mea, doamnă Marthe, sfoara a cedat.

— Pariez că uliul acela a dat cu pliscul în ea! mârâi vizitiul.

Baronul, atras de zgomot, se întorsese împreună cu doamnele lui să vadă ce se întâmpla. Se încruntă:

— Ce tot spui?

O pasăre de pradă ne-a atacat la porţile castelului, interveni Dumas.

— Era tare agresivă, adăugă vizitiul. Ar fi bine să-i spuneţi şi şoimarului despre ea.

— Are dreptate, Jacques, întări Sidonie. Şoimarul ar trebui să prindă uliul ăsta.

— Mă voi ocupa de asta diseară, îi promise baronul sărutând-o pe frunte. Apoi, enervat de tonul pe care-i vorbise Marthe valetului, se întoarse către ea: Acum că te-ai liniştit, Marthe, aduni rochiile astea de pe jos până nu se umplu de tot de praf.

Harpia fu cât pe-aci să se înece de indignare.

— Eu, messire?

— Da, tu, insistă baronul, spre marea bucurie a fiicei lui.

Sidonie, care se afla lângă el, nu cuteză să intervină şi-şi plecă ochii ca să nu întâlnească privirea lui Marthe. Ştia că, mai devreme sau mai târziu, aceasta din urmă o va pedepsi. Spre deosebire de ceea ce-i spusese lui Philippine, relaţia ei cu

Marthe nu era rodul unei recunoştinţe îndreptăţite, ci o sclavie care dura de mulţi ani. Chiar dinainte să rămână văduvă. Sidonie era prizoniera lui Marthe şi nimeni, nici măcar Jacques, nu ştia acest lucru.

— O slujnică ar putea face la fel de bine treaba asta, replică Marthe cu semeţie.

Nu se ştie dacă din pricina furtunii a cărei apropiere se simţea în aer sau de teamă ca Marthe să nu se răzbune pe cineva din personal, dar, când femeia privi în jur, constată că toată lumea dispăruse şi n-avea pe cine să cheme, în afară de Gersende, vizibil încântată de umilirea ei, de Mathieu, care-i dădu cu tifla…

— O slujnică? Dar tu nu eşti tot o slujnică? întrebă baronul în clipa când camerista o zărise pe Algonde.

Văzând că nu găseşte la Sidonie sprijinul scontat, mai ales că, înseninat, baronul pornise împreună cu aceasta şi cu Philippine spre scări, Marthe îşi înghiţi furia şi îngenunche în praf ca să îndeplinească porunca primită.

***

— Mă bucur să te revăd, domniţă! Ai lipsit mult timp. Sunt Gersende, intendenta acestui castel, se prezentă aceasta după ce-i urase bun-venit lui Sidonie.

— E adevărat că am lipsit mult, însă tu, doamnă Gersende, te-ai schimbat mult mai puţin decât mine în acest răstimp, râse Philippine.

— Iar aceasta este fiica mea, Algonde, care s-a ocupat de pregătirea odăii în care vei sta.

— Sper să-ţi placă acolo, domniţă Helene, spuse Algonde, făcând un pas înainte, pe când Mathieu dispărea sub scară.

— Prin urmare, buna mea Gersende, ai reuşit să te descurci, deşi în casa asta este atât de puţin loc, se bucură Sidonie.

— Am beneficiat de un ajutor neaşteptat, scumpo! Urmează-mă, aş vrea să-ţi vorbesc între patru ochi.

— Desigur, dragul meu, acceptă Sidonie, nedumerită. Dar aş fi preferat să-i fac mai întâi lui Helene onorurile acestei case de care abia dacă-şi mai aminteşte.

— O va face Algonde, propuse baronul.

— Cu cea mai mare plăcere, îl asigură fata.

— În cazul acesta, Helene, vom veni şi noi după ce terminăm, îi şopti Sidonie, urcând cu paşi hotărâţi treptele urmată de Jacques.

După plecarea lor, Philippine o privi drept în ochi pe Algonde:

— Prietenul tău e chiar atât de timid încât preferă să se ascundă decât să mă salute? întrebă ea de-a dreptul, cu voce destul de ridicată ca să fie auzită de cel în cauză.

Nevrând să-şi supere stăpânii, Mathieu ieşi din cotlonul de sub scară şi se apropie, încurcat.

— Ce-i asta, Mathieu? îl dojeni Gersende ca şi cum n-ar fi avut habar că băiatul era acolo.

— Cer iertare Domniei Voastre, se scuză el, făcând o plecăciune în faţa lui Philippine, dar am făcut o baie în râu şi n-am vrut să vă supăr arătându-mă cu nădragii murdari de noroi. Aş fi venit mai târziu împreună cu tata să vă prezint omagiile mele.

Privirea ageră a lui Philippine se opri asupra cosiţei ude a lui Algonde, din care îi mai picura apă pe rochie. Era limpede că se scăldaseră împreună înainte de sosirea ei. Îi deveniră pe loc simpatici.

— Bună idee pe căldura asta, zise ea. Să mă duci şi pe mine acolo, Algonde. Iar tu, Mathieu, recunoaşte că te-ai ascuns ca să poţi râde în voie de Marthe, pufni în râs Philippine coborând vocea, în timp ce Gersende se îndepărta chemată de vizitiu care voia să ştie unde trebuiau duse cuferele domniţei.

— Pe legea mea, izbucni şi Mathieu de râs, dacă nu vă e cu supărare…

Îşi întoarseră toţi trei privirile spre trăsura de care se apropiase Gersende. Marthe îşi isprăvise treaba şi stătea cu faţa spre ei. Privirea îi era lacomă şi crudă.

— E toată numai răutate. Nu pot s-o sufăr, se strâmbă Philippine.

— Nici noi, îi mărturisi Mathieu. Dacă-mi îngăduiţi, domniţă, acum, că spectacolul s-a terminat, m-aş retrage. Tatăl meu, brutarul, are cu siguranţă nevoie de mine să-l ajut.

— Poţi pleca, îi permise Philippine, cu un zâmbet prietenos.

El o şterse imediat.

— Să mergem, hotărî Philippine, pe care o indispunea privirea cameristei. Abia aştept să văd camera aceea pe care mi-ai pregătit-o. Judecând după mutra uluită a valetului, când a auzit că e vorba despre ultimul etaj, cred că nu e o cameră ca oricare alta. Mă înşel cumva?

— Nu, răspunse Algonde, amintindu-şi cuvintele lui Melusine.

Atacul uliului, transformarea lui Philippine în Helene, sigiliile rupte. Toate acestea erau lucruri care ar fi trebuit s-o pună pe Marthe pe gânduri. Şi pe urmele ei, poate? Algonde se înfiora. În ultimele zile, tulburată cum era de relaţia ei cu baronul, nu îşi dăduse seama de amploarea pericolului, dar acum, când harpia se afla sub acelaşi acoperiş cu ea...

Algonde trebuia să-şi joace cu măiestrie rolul pentru a nu fi demascată.

O luă pe scări în sus, urmată de Philippine de Sassenage. Domniţa îi plăcea şi era clar că şi aceasta o agrea pe ea.

Grăbi pasul cu inima grea. Renunţând s-o slujească pe Melusine o sacrifica pe Philippine. Acum, când ştia ce întuneric malefic domnea în sufletul lui Marthe, Algonde era sigură că harpia ar fi înghiţit-o pe domniţă dintr-o îmbucătură. Totuşi, nu se lăsă pradă tristeţii, îmbărbătată de amintirea lui Mathieu cu care făcuse dragoste. Nu trebuia să-i pese de nimic în afară de supravieţuirea lor, a amândurora. Sufletul i se înseninã. Acesta era adevărul ei. Dacă avea grijă doar de Mathieu, iubirea lor ar fi ieşit biruitoare. Nimic altceva nu trebuia s-o distragă sau s-o preocupe.

Se opri pe palierul ultimului etaj al donjonului.

— Am ajuns. Aceasta este camera lui Melusine, îi destăinui ea cu voce neşovăitoare.

— A zânei? Zâna străbunului nostru Raymondin? se entuziasmă Philippine căreia maică-sa îi istorisise pe vremuri povestea tristă a iubirii celor doi.

Drept răspuns, Algonde introduse cheia în broască şi o răsuci. Uşa se deschise, iar uimirea domniţei deveni încântare. Intrară amândouă în odaie.

— Îmi place, îmi place la nebunie! Este aşa de... Oh! Algonde, exclamă Philippine, apucând-o de mâini în faţa ferestrei deschise, eşti cea mai grozavă cameristă! Castelul

acesta mi se părea un loc atât de auster! Mulţumită ţie şi lui Melusine, şederea mea la Sassenage va fi mult mai plăcută.

Algonde voi să-i mulţumească pentru încredere, când văzu în oglinda înaltă imaginea lui Sidonie care intrase, ţinându-l pe baron de mână, în încăpere. Pe chip i se citea o emoţie intensa în timp ce-şi plimba privirea înjur. Întâlni şi ea în oglindă ochii lui Algonde.

Sidonie de La Tour-Sassenage îi zâmbi.

— Algonde, devotamentul tău merită o răsplată, spuse ea. Începând din clipa aceasta şi până când Helene va dori să te concedieze, vei fi exclusiv în serviciul ei.

În acea zi de 18 august 1483, Algonde simţi pe şira spinării un fior îngheţat ca răsuflarea lui Melusine. Mai ales că, încântată la auzul cuvintelor lui Sidonie, Philippine adăugă cu nevinovăţie:

— În cazul acesta, cred că vei rămâne pe veci alături de mine, Algonde!

20

Marthe şterse cu mâneca firul de salivă care-i apăruse în colţul gurii. Trupul îi dogorea. Ardea de dorinţă. Din patul în care se afla, din cauza lipsei de odăi disponibile, în debaraua de lângă camera stăpânilor, auzea gemetele lui Sidonie pe care baronul începuse s-o dezmierde imediat ce se culcaseră, şi sunetele acelea o excitau. Nu putuse rezista ispitei de a trage puţin draperia pentru a le zări mişcările la lumina lumânării şi a simţi efluviile emanate de trupurile lor. Propriul trup îşi cerea şi el partea. Marthe saliva de nerăbdare. Se stăpânea cu greu să nu se arunce între ei ca să-l înjunghie pe netrebnicul acela de baron şi s-o supună, ca altădată, pe Sidonie poftelor ei perverse în balta de sânge. Respira precipitat, dar se străduia să nu scoată niciun sunet. O crimă comisă în castel ar fi împiedicat-o să-şi atingă ţelul. Momentul se apropia. Toate semnele arătau acest lucru. Până şi simţurile ei mai exacerbate decât de obicei, în timp ce luna era în descreştere.

Simţi în pubis un val arzător, care-o făcu să-şi lipească strâns coapsele. Îşi duse mâna în josul pântecelui, zgâriindu-şi pielea lipsită de păr.

Şi ăştia care nu mai adormeau odată!

Simţea nevoia să se scoale, să iasă din castel. Să sacrifice un trup nevinovat. Îşi înăbuşi un horcăit. Trebuia să-şi satisfacă poftele. N-o putea face între aceste ziduri. Totuşi, dorinţa ei devenise un chin. Şi ăştia care făceau dragoste ca şi cum porcul de baron ar mai fi avut douăzeci de ani! Chiar a doua zi o să-i pună în vin ceva care să-i potolească ardoarea. O umiliseră. Răzbunare! urlau simţurile ei. Îşi încleştă dinţii ascuţiţi ca să-şi înăbuşe un geamăt.

Cel al baronului, care ajunsese, în sfârşit, la extaz, i se păru o eliberare. Încă vreo câteva minute şi va putea să plece.

***

— M-a chinuit dorul de pielea ta, scumpo, murmură gâfâind Jacques, lungit lângă iubita lui.

— Vrei să mă faci să cred că n-ai găsit vreo slujnicuţă ca să-ţi aline chinul? glumi Sidonie, ghemuindu-se mai aproape de el.

— Ba da, însă ce simţeam alături de ea nici nu se compară cu ceea ce simt când te am pe tine în braţe.

— E atât de drăguţă, încât n-aş fi crezut... Privirea jucăuşă a lui Sidonie o întâlni pe a lui.

— Vasăzică nu întâmplător ai pus-o pe Algonde să mă servească.

— Era pe gustul meu. Mi s-a părut evident că va fi şi pe gustul...

O sărutare pătimaşă îi înăbuşi cuvintele. Sidonie se lăsă îndelung în voia ei. Şi ei îi fusese greu să stea departe de Jacques.

— Te iubesc aşa cum nu-mi închipuiam că mai pot iubi, suspină baronul, eliberându-i gura ca să-şi ascundă buzele pe gâtul ei, sub lobul frumos cizelat al urechii.

Sidonie se relaxă. După emoţiile contradictorii de care avusese parte la sosire, acum era fericită. Desigur că Melusine binecuvânta unirea lor prin căsătorie, din moment ce i se arătase şi lui Jacques, după ce i se arătase ei. Respiră adânc. Momentul era favorabil.

— Sunt însărcinată...

Buzele rămaseră nemişcate pe semnul din naştere în formă de stea de pe umărul ei. Sidonie se îndepărtă puţin. În ochii baronului se aprinsese încă o stea.

— Mi-am dat seama când eram la Bâtie, adăugă ea cu un zâmbet. Ciclul meu este atât de regulat încât nu mă pot înşela.

— Asta mă face şi mai fericit, se înduioşă baronul. I-ai spus şi lui Helene?

— Nu încă. Voiam ca tu să afli primul. Şi apoi e încă prea devreme. Aş putea pierde copilul.

— Dumnezeu nu va îngădui să se întâmple aşa, dar ai dreptate. S-o lăsăm pe Helene să-şi savureze bucuria. Totul pare să-i fie pe plac — pregătirile pentru căsătorie, camera aceea, chiar şi Algonde. În tot timpul cinei, râsetele ei au răsunat neîncetat, ca valurile iscate de curentul năvalnic al Furonului.

— Şi eu am fost încântată să le aud, iubirea mea. Ascultă-mă pe mine, de acum înainte, zilele ne vor fi pline de veselie. Acum hai să dormim. M-ai istovit.

Baronul râse uşor, în timp ce ea se cuibărea în braţele lui.

— La vârsta mea, e o adevărată minune...

— Atunci am făcut bine că am profitat de ocazie, glumi din nou Sidonie, căscând.

***

— Nici nu ştii câtă dreptate ai, scrâşni Marthe, pufnind cu răutate.

O să le vină şi lor vremea! Mai aşteptă câteva minute. Din odaia alăturată, se auzi un sforăit.

Se ridică din pat, cu pântecele contractat de spasmele dorinţei. Uliul. Camera desigilată. Profeţia era pe cale să se îndeplinească. În sfârşit! Peste puţină vreme, ea şi surorile ei aveau să domnească peste Ţinuturile de Sus. Da. În curând. Îşi puse o mantie neagră peste cămaşa de noapte şi trase draperia. Făcu un gest spre sfeşnic, iar lumânările se stinseră brusc. În jur se făcu beznă. Porni prin întuneric cu o uşurinţă şi o sprinteneală nebănuite de cei care-o văzuseră mergând în timpul zilei. Ajutată de agerimea vederii ei în întuneric, ieşi desculţă din încăpere.

Pe palier, simţi că ameţeşte. De ce să se ducă mai departe? urla trupul ei. Era de ajuns să urce la etajul de sus, să apese pe clanţă, s-o surprindă în somn pe afurisita aia mică de Philippine şi să se desfete cu ea...

O luă grăbită pe scări în jos ca să nu cedeze ispitei şi simţi acelaşi imbold în faţa uşii apartamentului locuit de Algonde şi de mama ei.

Se lipi de zid, cu răsuflarea tăiată. Îşi aminti din nou de evenimentele de la sosire. Urcase treptele, urmată de doi servitori care cărau cufărul spart. Se oprise în pragul camerei blestemate, cu simţurile la pândă, cu inima dornică de răzbunare. Amândouă fetele se întorseseră în acelaşi timp spre ea, vizibil deranjate de prezenţa ei.

Simţi o înţepătură fierbinte între coapse. Nu ele. N-o putea face fără să se trădeze. Avea nevoie de amândouă ca să-şi ducă planurile la îndeplinire.

Ajunse în josul scării şi trecu prin sala gărzilor, pustie la ora aceea, când soldaţii se aflau la posturile lor pe terasa donjonului, în turnuri sau pe coridoare. Învârti cheia în broască şi deschise uşa ferecată şi masivă. Luna plină lumina noaptea. Un văl de stele apăra somnul celor drepţi, cum îi plăcea preotului din castel să spună.

Imaginea aceasta aduse un rictus pervers pe chipul ei slut. Ea şi surorile ei erau opusul acestei caricaturi divine. Diavolul oamenilor. Întunericul lumii. De ar prelua cât mai repede stăpânirea asupra acestei lumi! I-ar supune pe toţi! Marthe trase uşa după ea, apoi îşi ascunse faţa sub glugă şi coborî în curte.

Se topi în bezna din jur. Toţi cei care locuiau în încăperile înşirate de-a lungul zidului curţii interioare dormeau liniştiţi, în aşteptarea zorilor, când treburile zilei reîncepeau odată cu prima şarjă de pâine scoasă din cuptor. Cât despre paznici, ştia că moţăiau rezemaţi în halebarde, pentru că în ţinut era linişte. Singurul risc de a fi surprinsă venea din partea oamenilor lui Dumas, care locuiau într-o clădire mică, lipită de unul dintre turnurile de pază din curtea exterioară, chiar în drumul ei. În faţa acestei clădiri mocneau nişte tăciuni pe cale să se stingă. Trei soldaţi stăteau lângă foc şi jucau zaruri. Un altul, întors cu spatele spre ea, fluiera urinând nepăsător în iarbă. Nici unul nu privea spre ea.

Înfăşurându-se mai strâns în mantie, trecuse nevăzută pe lângă zid până la poartă şi privi în sus spre turn. Nu era niciun paznic. Obiceiurile castelului nu se schimbaseră. Trecu pe sub arcada de piatră a turnului, trase fără zgomot bara care fereca poarta masivă şi ieşi, având grijă să împingă la loc canatul.

Satul adormit de la poalele colinei era situat spre nord-est şi se întindea în formă de pară de la biserică până la malul Furonului. Ochii lui Marthe cercetară drumul care începea dinspre est, de la Grenoble, trecea prin satul Fontaine, unde se afla castelul Rochette, apoi prin faţa fermei arendaşului, traversa Furonul peste podul din capătul satului, dincolo de care, la dreapta, era moara, ale cărei aripi atârnau nemişcate la ora aceea, iar la stânga — castelul. Porţiunea de drum pe care o putea cuprinde cu privirea era pustie. Doar spre vest

zări o pereche de căprioare care păşteau la marginea pădurii din apropiere. Simţindu-i mirosul, căprioarele ridicară capetele spre ea, apoi dispărură dintr-un salt la adăpostul copacilor care ajungeau până la faleză.

Coapsele lui Marthe se contractară din nou de dorinţă. Ştia cine-i va potoli poftele. Nu-şi amintea numele ei, ci doar tenul luminos şi formele abia schiţate sub corsaj. Era proaspătă ca un boboc de trandafir. Fiica arendaşului. Marthe o zărise de câteva ori împreună cu tatăl ei, care venise să-i prezinte baronului omagiile sale. Aţâţată la gândul dezmierdărilor fetei, începu să coboare în grabă costişa colinei fără să-i mai pese de privirile paznicilor. Îi cunoştea bine şi ştia că, dacă, întâmplător, vreunul ar fi zărit-o, nu s-ar fi sinchisit.

După un sfert de ceas ajunse aproape fără să gâfâie lângă zidul fermei. Grilajul porţii era tras, blocând intrarea. Pe Marthe însă n-o putea împiedica atâta lucru. Se opri în faţa porţii, concentrându-şi mintea asupra mecanismului ei, apoi îşi înălţă braţele cu palmele îndreptate spre cer. Grilajul începu să se ridice încet, fără să scârţâie măcar. Fredonând, Marthe se strecură în curte. Acum nici oamenii, nici animalele nu-i mai puteau simţi prezenţa. Într-adevăr, nici unul dintre cei trei câini care dormeau ghemuiţi în faţa casei nu se clinti când ea intră în camera principală. În fundul încăperii, o perdea despărţea odaia de zi de cea de dormit. Se apropie şi o ridică. Cu un fes pe ţeasta cheală, arendaşul dormea alături de nevasta lui şi de fiul cel mic în patul din faţa ei. Se apropie de celălalt pat. Pe pătură se vedea o cosiţă blondă. Marthe zâmbi. Câtă frumuseţe şi nevinovăţie! Da, fiica arendaşului era aşa cum şi-o amintea. Vocea ei căpătă un timbru mângâietor. Îşi puse mâna pe umărul victimei, care îşi deschise ochii, înrobită deja de vraja aruncată asupra ei de cântecul harpiei. Pe chipul fetei se întipări spaima la vederea pocitaniei aplecate asupra ei. Pe Marthe, spaima ei n-o deranjă, ci dimpotrivă, o excită şi mai tare, ca de fiecare dată. Făcu un pas înapoi şi întinse mâna, cu un surâs plin de cruzime pe buzele prea subţiri şi simţi că se umezeşte deja la vederea trupului firav care, deşi ştia că se îndreaptă către pierzanie, nu avea cum să scape. Copila dădu

aşternutul la o parte, se ridică din pat, îşi puse mâna în cea a lui Marthe şi o urmă.

Străbătură din nou încăperea, apoi curtea. Pe obrajii fetei începură să şiroiască lacrimi, în timp ce unghiile încovoiate ale călăului ei îi pătrundeau în came, trăgând-o spre pădure. Dar nici măcar un geamăt nu-i ieşi de pe buze. Voinţa ei era subjugată, nu însă şi conştiinţa. Când ajunseră la adăpostul copacilor, Marthe dădu drumul mânuţei însângerate şi făcu un pas înapoi, arzând de dorinţă.

— Dezbracă-te! îi porunci ea, respirând precipitat.

Disperată şi totuşi supusă, ca atâtea altele înaintea ei, fata îi dădu ascultare.

***

Philibert de Montoison era la capătul puterilor. Valurile de durere care-i străbăteau la răstimpuri umărul se transformaseră, după orele îndelungate de mers călare, într-o durere continuă. Fără să mai vorbim despre migrena care-l chinuia. Trecuse mult timp de când luaseră, stând pe marginea drumului, o gustare: o felie de slănină, o bucată de brânză, un colţ de pâine şi câteva guri de vin. Aveau de gând să-şi petreacă noaptea la jumătatea distanţei dintre Saint-Quentin-sur-Isere şi Sassenage, într-un turn care aparţinuse pe vremuri templierilor, iar după condamnarea acestora revenise împreună cu celelalte bunuri ale lor ordinului ospitalierilor. Turnul era însă mai dărăpănat decât se aşteptaseră. Uşa era spartă. Toate obiectele cât de cât valoroase dispăruseră. Până şi mobilierul. Rămăseseră doar nişte saltele subţiri de paie găurite de şobolani lungi cât braţul, pe care renunţară să-i mai străpungă cu spadele. În turn domnea o duhoare insuportabilă. Probabil că se perindaseră pe acolo şi nişte vagabonzi, căci duşumeaua, din care lipseau pe alocuri scândurile era presărată cu excremente.

— Eu unul prefer să dorm pe iarbă, scuipase Luirieux, ştergându-şi de muchia unei trepte talpa plină de rahat.

— Să ne continuăm drumul până la Sassenage, hotărâse Philibert de Montoison, forţând limitele curajului său.

Întârziase deja prea mult s-o întâlnească pe Sidonie. Afurisita reuşise din nou să le-o ia înainte. Abia descălecaseră la Bâtie,

când aflaseră că plecase de trei zile, cu litiera, împreună cu Philippine. Nu insistaseră, ca să nu-i trezească bănuieli intendentului castelului. După ce prânziseră copios la un han din Saint-Romans, îl aşteptaseră patru ore pe Garnier la marginea unei păduri care domina drumul şi râul, crezând că nu-i trebuia mai mult timp ca să-l aranjeze pe Laurent de Beaumont şi să se întoarcă, după cum plănuiseră. Se vede însă că dracul de băiat îi dădea de furcă. Împotriva oricărei logici — pentru cei care cunoşteau vitejia uriaşului —, Garnier nu apăruse. Cum timpul trecea, Philibert de Montoison hotărâse să-şi continue drumul, fiind convins că, atunci când va sosi la Bâtie, tovarăşul lor va fi informat în ce direcţie o luaseră.

Cavalerul abia aştepta să descalece. Ca şi cum ar fi vrut să-i uşureze suferinţa, contururile unui cătun se iviră la capătul drumului, dincolo de podul care traversa râul. Toţi patru traseră în acelaşi timp de frâie ca să încetinească pasul cailor care se opriră pe pietriş.

— Am ajuns, îi asigură Philibert de Montoison. Recunosc locurile. Castelul se află pe promontoriu.

— Să aşteptăm ivirea zorilor ca să ne înfăţişăm, sugeră Luirieux, vom fi mai bine primiţi.

Philibert de Montoison încuviinţă. N-avea altă dorinţă decât să se odihnească, ştia că e palid şi tras la faţă şi dorea să arate bine când va apărea în faţa lui Philippine.

— Trebuie să fie vreun han în satul ăsta, nădăjdui alt tovarăş de-al lor, de fel din Berry, pe nume Burgot.

— Nu ne-ar primi la ora asta decât dacă am face scandal. Nu vreau ca sătenii să înceapă să-şi pună întrebări. Hai să ne întoarcem în pădurea prin care am trecut! Găsim noi vreo poiană.

Burgot oftă resemnat şi-şi întoarse calul, pornind pe urmele comandantului său. Luirieux se îndepărtase de ceilalţi ca să adape calul în Furon. Coborâră şi tovarăşii lui pe mal, bând şi ei apă alături de cai, la umbra arinilor. În picioare, pe o lespede de piatră, Philibert de Montoison îşi întinse braţele ca să-şi aline durerile din umăr. În faţa lui se profila masa întunecată a unui zid aşezat la oarecare înălţime faţă de drum. Dacă-şi amintea bine, acolo era ferma. Se întrebă dacă arendaşul mai

făcea încă rachiu de afine, ca acela din care-i dăduse odată Sidonie pe când se afla şi el acolo. Ar fi furat bucuros o sticlă, ca să-i mai treacă sfârşeala. Privirea lui întâlni grilajul porţii. Tresări. În ciuda întunericului, ar fi putut jura că era ridicat, fapt contrar oricăror prudenţe. Fu cu băgare de seamă. Dacă pătrunseseră acolo nişte tâlhari, lovindu-i pe cei care locuiau la fermă, iar el şi oamenii lui n-ar fi intervenit, n-ar fi fost priviţi cu ochi buni la castel. Un val de adrenalină îi biciui sângele.

— La mine, cavaleri, şopti el întorcându-se în direcţia lor.

Îşi duseră cu toţii mâna la centiron. Din doi paşi ajunseră lângă el, tăcuţi, gata să scoată săbiile din teacă şi-şi legară caii de crengile unui trunchi uscat de pe mal.

Philibert de Montoison arătă cu degetul spre clădire.

Dădură din cap. Bănuiala lui devenise certitudine. O siluetă învăluită într-o mantie neagră tocmai ieşea.

— Burgot la dreapta, Fabre la stânga, Luirieux cu mine, hotărî el, pe când umbra, în faţa grilajului, îşi înălţa braţele spre cer.

Se avântară cu toţii ca să-i taie retragerea.

21

Algonde trase cu o mişcare hotărâtă draperiile care opreau lumina să intre în odaie. Avea cearcăne adânci în jurul ochilor fiindcă somnul îi fusese bântuit de harpii care rânjeau rotindu-se în zbor deasupra ei înainte de a se arunca asupra uliului ca să-l sfâşie. Acestui coşmar îi urmase o stare comatoasă în care chicotitul drăcesc al lui Marthe se împletea cu rugăminţile lui Philippine, pe care harpia o ţinea prizonieră în acelaşi turn, în timp ce Algonde se îndepărta de ea ca să se întâlnească cu Mathieu. Evident, conştiinţa fetei era tulburată de alegerea pe care o făcuse. Totuşi, acum nu se simţea nici vinovată, nici întristată din această cauză.

— Scoală-te, domniţă, soarele e deja sus pe cer, zise ea veselă, venind lângă patul lui Philippine.

Aceasta deschise un ochi, îl închise imediat la loc cu un mârâit de protest şi, ca să-şi arate dezaprobarea, îşi trase cearşaful peste cap.

— Cum doreşti, râse Algonde, dar să ştii că astăzi în zori a sosit la castel un cavaler şi aşteaptă să te vadă.

— Un cavaler? Ce cavaler?

— Nu-ţi spun nimic până nu te dai jos din pat, o ameninţă Algonde.

De sub cearşaf se iviră ochii lui Philippine, apoi nasul. Fata se îmbufnă.

— Ştii de câte ori a trebuit să mă scol la răsăritul soarelui în ultimii cinci ani ca să mă duc să mă rog într-o capelă rece şi austeră?

— Trezirea de azi le răscumpără cu prisosinţă pe acelea. E ora zece. Nu te-ai dus nici la slujbă, nici la micul dejun. Sus! Ţi-am adus aici şi micul dejun, şi prânzul.

Tânăra domniţă scoase un oftat sfâşietor, dar dădu la o parte cuvertura. Algonde se apropie şi-i întinse un halat de casă.

— Eşti foarte obraznică în dimineaţa asta, bombăni Philippine în timp ce camerista ei o ajuta să-şi pună halatul peste cămaşa de noapte.

— N-ai decât să te plângi doamnei Sidonie care a insistat să nu te răsfăţ prea mult.

— La naiba cu vară-mea!

Philippine se duse în faţa ferestrei pe care Algonde o lăsase deschisă şi, privind valea, se întinse ca o pisicuţă.

— În viaţa mea n-am dormit atât de bine, mărturisi ea întorcându-se.

Pe masă erau un ou moale, un castron cu supă, o bucată de pui cu condimente şi un măr. Algonde tocmai îi ungea o felie de pâine cu unt. În mod inexplicabil, această atenţie o mişcă pe Philippine. La mănăstire, mesele erau atât de triste, încât uitase plăcerea de a mânca.

Haide, stăpână, până nu se răceşte mâncarea…

Ochii li se întâlniră. Philippine îi zâmbi, cuprinsă, ca în ziua sosirii ei, de un val neaşteptat de tandreţe.

— Zi-mi, Helene, îi ceru ea, aşezându-se în faţa bucatelor.

— Ar fi împotriva regulilor. Şi poate că, în altă dimineaţă, o să spui iar că sunt obraznică şi o să porunceşti să fiu bătută.

Philippine muşcă din tartină, în timp ce Algonde turna un polonic cu supă în farfuria ei din argint. Nici la Bâtie nu se simţise atât de lipsită de griji. Înghiţi îmbucătura cu un oftat de uşurare.

— O să-mi spui pe nume doar când vom fi singure, e o poruncă. Şi nu mai sta proţăpită acolo, uitându-te la mine cum mănânc! îmi strici toată plăcerea. Stai jos. Ia şi tu. Sunt destule chifle pentru amândouă.

Algonde se conformă.

— Acum, vorbeşte-mi despre cavalerul acela. Cine e? De ce a venit? se interesă Philippine înainte de a muşca iarăşi din pâinea cu unt.

— Vrei prea multe amănunte. Nu ştiu decât că face parte din ordinul ospitalierilor şi că s-a prezentat împreună cu alţi trei oameni la corpul de gardă. A fost întâmpinat de messirul Dumas şi s-au odihnit acolo până când baronul şi doamna Sidonie s-au sculat şi i-au primit. Nu ştiu ce au vorbit, însă baronul i-a primit la castel. Eram la bucătărie când a intrat acolo comandantul lor, condus de Marthe, căreia nu-i mai tăcea

gura. Jupânul Janisse i-a servit o gustare. Când am urcat, doamna Sidonie mi-a spus să te trezesc.

— Asta-i tot?

— Tot ce ştiu. Nu obişnuiesc să ascult pe la uşi.

— Păcat. Măcar de data asta, îşi nuanţă Philippine regretul. Dar văd că nu mănânci nimic…

— Mathieu mi-a dat chifle proaspete de dimineaţă, se scuză fata, cu o sclipire în ochi.

— Îl iubeşti?

Mai mult decât orice pe lume.

Algonde îşi plecă privirea, stânjenită, ca şi ieri, de implicaţiile iubirii ei asupra lui Philippine.

— La Saint-Just, doi bărbaţi s-au duelat pentru mine. Unul dintre ei era un ospitalier. Era in stare gravă când am plecat de acolo. Sper că oamenii ăştia n-au venit să ne anunţe moartea lui.

Dar n-ai avea nici o vină pentru asta.

— De unde ştii tu?

— Cred ceea ce i-a spus mamei doamna Sidonie. Şi cred şi ce văd cu ochii mei.

— Aşa? Şi ce anume vezi?

— Frumuseţea ta, Helene, care e tulburătoare şi atrăgătoare.

Nu mai continuă, stingherită de o emoţie ciudată pe care i-o trezise această constatare. Îşi pironi din nou privirea asupra feţei de masă.

— Nu pot decât să-ţi întorc şi eu complimentul, Algonde, auzi ea vocea uşor răguşită a lui Philippine.

Aceasta tuşi să-şi dreagă glasul şi continuă:

— Dar acest fapt nu schimbă cu nimic lucrurile. Orice mi s-ar spune, orice-aş face, mă simt vinovată. Te invidiez, ştii, fiindcă poţi iubi fără oprelişti. Eu prefer să mă feresc de bărbaţi mai degrabă decât să risc astfel de înfruntări.

— Vei iubi şi tu, te asigur, zise Algonde ca să îi aline neliniştea pe care o simţea zăcând în cel mai ascuns ungher al sufletului stăpânei ei.

Ce n-ar fi dat, în clipa aceea, ca să-i poată spune cât de bine o înţelegea…

— Niciodată, ţi-am spus doar.

Algonde nu insistă. Philippine împinse la o parte farfuria din faţa ei. Amintirea lui Philibert de Montoison îi tăiase pofta de mâncare.

— Mulţumesc pentru pâinea cu unt. La fel îmi făcea şi mama tartinele când eram copil. E o amintire frumoasă. Sper să mai împărtăşim şi altele. Multe altele.

Algonde dădu din cap, tulburată iarăşi de blândeţea privirii ei. Îi spusese că intenţiona să se ferească de bărbaţi. Oare nu voia să-i dea de înţeles că avea vreo înclinare împotriva naturii? Alungă acest gând, surprinsă totuşi că nu-i trezea atâta scârbă cât ar fi crezut cu câteva zile în urmă. Probabil că era din cauza plăcerii pe care i-o stârniseră Mathieu cu mângâierile lui şi baronul cu stăruinţa lui.

— Hai să mergem. Din moment ce sunt aşteptată, să ne înfăţişăm aşa cum trebuie. Alege-mi o rochie potrivită, sobră, însă nu prea austeră, hotărî Philippine ridicându-se de pe scaun.

La fel făcu şi Algonde, care se îndreptă fără să ezite spre cufărul în care aranjase, cu o zi înainte, lucrurile lui Philippine.

***

Philibert de Montoison asculta distrat divagaţiile pe teme culinare ale jupânului Janisse referitoare la arta şi modul de a face plăcinta de iepure cu hribi pentru care făcuse imprudenţa de a-l felicita cu prea multă căldură. Bucătarul sporovăia de zece minute, umflându-şi pieptul şi gesticulând sub privirile ironice ale ucenicilor săi. Cel mai în vârstă dintre ei, văzând că ospitalierul era în încurcătură, se grăbise să-i aducă desertul, fapt care nu-l deranjase însă pe bucătar, prea fericit că i se recunoştea talentul.

— Un căţel de usturoi, domnul meu, unul singur, doar atât; dacă pui mai mult, înţeapă la limbă, dacă nu pui destul, n-are niciun gust. Un căţel, atâta trebuie, dar atenţie, cavalere, nu orice fel de căţel, nu, nu şi nu... Pui unul cărnos şi proaspăt, cu inima albă. Dacă inima e deja verde, gura îţi va mirosi urât. Uite, pune-ţi mâna în faţa gurii şi suflă, da, da, hai, suflă şi spune-mi dacă simţi vreun miros...

— Nu-i nevoie, te cred pe cuvânt, afirmă Philibert de Montoison ca scape de el, înainte de a-şi vârî în gură ultima

bucată din porţia de tartă care i se adusese. Îi invidia pe tovarăşii săi care rămăseseră la corpul de gardă al lui Dumas pentru liniştea de care se bucurau.

— Ah! Messire, când ai de-a face cu persoane de rangul dumitale, obişnuite să stea la masa prinţilor, dozarea este crucială. Dar ce spun eu... E vitală! Îţi închipui ce-ar fi să te ridici de la masă puţind, fără să-ţi dai seama, a usturoi? Să te întâlneşti cu vreo frumoasă doamnă? Să-i faci o declaraţie de amor şi să o vezi că se dă înapoi? Nu, repet: un căţel, doar unul, foarte proaspăt, acesta este secretul meu!

— Îl voi păstra şi-ţi mulţumesc, jupâne Janisse, dar acum trebuie să plec, se ridică Philibert de Montoison profitând de pauza făcută de bucătar ca să-şi tragă sufletul.

Acesta făcu o plecăciune, încă una, apoi o a treia, şi mai adâncă decât celelalte, grozav de caraghioasă atât din pricina zelului, cât şi a corpolenţei bucătarului.

— Desigur, monseniore. Vă rămân îndatorat, oricând.

Philibert de Montoison se grăbi spre uşă fără să mai privească înapoi, de teamă să nu stârnească un alt val de cuvinte. Coborî scările donjonului. Afară era zăpuşeală. Aerul era de nerespirat. Desigur că până-n seară avea să se pornească o furtună cumplită. Deocamdată, era nervos nu din pricina vorbăriei jupânului Janisse, ci pentru că, încă din zori, nimic nu se petrecuse aşa cum voia el.

Începând cu întâlnirea neaşteptată din faţa fermei mirându-se văzând grilajul care se lăsa încet în jos, urmând mişcarea braţelor întinse ale făpturii din faţa porţii. Auzindu-le paşii, se întorsese brusc, cu chipul ca o gaură întunecoasă sub glugă, cu mâinile aduse ca ghearele unei păsări de pradă în faţa pieptului. Instinctiv, se dăduseră înapoi, presimţind ceva necurat.

Înarmat doar cu pumnalul pe care i-l dăduse Luirieux când ceilalţi îşi scoseseră săbiile din teacă, Philibert de Montoison o somase totuşi:

— Descoperă-te, vrăjitoareo!

— Chiar vrei să mori, cavalere?

— Suntem în paza Domnului, intervenise cu îndrăzneală Luirieux.

O simplă mişcare din încheietură, şi armele le zburaseră din mâini, căzând pe jos de parcă le-ar fi fost smulse de cineva.

— E de-ajuns sau trebuie să vă scot şi maţele?

Se dăduseră la o parte, lăsând-o să treacă.

— Nu vă amestecaţi în treburile mele şi n-o să mă amestec nici eu în ale voastre, adăugase ea cu glas spart, înainte de a se pierde în noapte, lăsându-i în mijlocul drumului.

În curtea fermei, câinii începuseră să urle. Obloanele casei rămăseseră închise. Nici o lumină nu se zărea înăuntru.

Îşi adunaseră săbiile de jos, luaseră caii care fornăiau îngroziţi şi se întorseseră tăcuţi în pădure.

— Mă întreb ce făcea drăcoaica aceea în curtea fermei, spusese în cele din urmă Burgot în timp ce retezau ferigi ca să-şi facă saltea din ele într-o poieniţă.

— Asta nu ne priveşte pe noi, decisese Philibert de Montoison întinzându-se pe jos, precum ceilalţi, la fel de hotărâţi ca şi el să uite întâmplarea într-un somn odihnitor.

Cântecul cocoşilor din sat şi ai celor de la fermă îi trezise la ivirea zorilor. Tot trupul lui Philibert de Montoison era înţepenit.

Umărul îl durea, dar oboseala fusese mai puternică decât durerea. Dormise buştean. Se ridicase şi se întinsese cu privirea trează şi cu stomacul ghiorăind de foame.

— Am visat că ne-am întâlnit cu o vrăjitoare, căscase Fabre, scărpinându-se în barbă.

Toţi îşi îndreptaseră privirile spre el, amintindu-şi şi ei acelaşi lucru. Fabre scuipase între arătătorul şi degetul gros al mâinii drepte, ca să înlăture vreun eventual blestem.

— Nu e cam târziu pentru asta? râsese Luirieux, scuturându-şi frunzele de pe nădragi.

Fabre încuviinţă, ridicând din umeri. După care nimeni nu mai scosese o vorbă despre această aventură. Pe lumea asta existau anumite mistere pe care nu era indicat să încerci să le lămureşti ca să nu-ţi pui sufletul în primejdie.

Dezlegaseră caii priponiţi de un copac, se duseseră la râu ca să se spele cât de cât, apoi încălecaseră. Philibert de Montoison era nerăbdător să ajungă la castel. Fuseseră întâmpinaţi de Dumas şi împărţiseră cu el un mic dejun care-i înviorase. Acesta îi sfătuise totuşi să mai aştepte câteva ore

înainte de a se anunţa în faţa stăpânilor. Un râs vulgar le dăduse a înţelege că revederea baronului cu doamna lui prevestea o trezire târzie şi ar fi fost de prost gust să-i deranjeze. Philibert de Montoison profitase de răgaz ca să-şi scurteze barba şi să-şi aranjeze părul încâlcit. Era ora nouă când apăruse curat şi îngrijit în faţa lui Sidonie şi a iubitului ei.

— Ce bucurie să te revăd! Acum câteva zile mi se spusese că erai pe moarte la Saint-Just! îl întâmpinase ea, având în ochi o scânteiere care dovedea, după cum o cunoştea el, că Dumas avusese dreptate şi că în noaptea aceea…

— Într-adevăr, doamnă Sidonie, aşa eram, însă Domnul nostru Atotputernic a considerat că mai trebuie să-L slujesc o vreme pe lumea asta. Aşa că iată-mă acum în faţa ta, refăcut ca prin minune.

— Şi în ce scop? intervenise baronul pe un ton mai aspru, aşa cum fusese şi primirea pe care i-o făcuse.

Philibert de Montoison pusese acest lucru pe seama faptului că, furat de frumuseţea radioasă şi neatinsă de vreme a lui Sidonie, îi reţinuse mâna într-a lui mai mult decât prevedea eticheta. Se controlase însă imediat. Dacă stârnea gelozia baronului, şi-l făcea duşman. Iar el avea nevoie de consimţământul amândurora ca să-şi rezolve interesele.

— Sunt însărcinat cu o misiune de cea mai mare importanţă şi discreţie, adăugase aruncând o privire spre chipul slut al cameristei lui Sidonie care, lucrând la roata de tors, întorsese cu răutate capul în direcţia lui.

Nu-şi putuse reprima un fior văzând-o că ridică mâna, crispându-şi degetele. Recunoscu imediat ghearele vrăjitoarei. Şi pricepu ameninţarea mută. Se grăbi să continue:

— Mi-a fost încredinţată de marele prior din Auvergne şi, dacă nu vă supăraţi, n-o priveşte pe slujnica Domniei Voastre…

— Tocmai voiam să plec, consimţise Marthe cu un rânjet satisfăcut.

Plecarea ei însă nu-l liniştise. Nu uitase proasta impresie pe i-o făcuse femeia de fiecare dată când venea, pe vremuri, în vizită la Sidonie. Iar faptul că-i descoperise puterile diavoleşti nu prevestea nimic bun.

— la loc, te rog, spusese Sidonie, care nu băgase nimic de seamă.

Privirea baronului însă rămăsese la fel de sfredelitoare. Philibert de Montoison nu se îndoi nici o clipă că acesta îi remarcase tulburarea şi o pusese pe seama unor amintiri trupeşti. Orice bărbat îndrăgostit îi recunoaşte fără greş pe foştii iubiţi ai doamnei lui. Cavalerul se grăbise, aşadar, să-l lămurească:

— Mai întâi, baroane, îngăduiţi-mi să vă întreb ce mai face fiica Domniei Voastre, Philippine. Când mi-am venit în simţiri, am aflat cât de mult a supărat-o duelul nostru, iar scrisoarea pe care mi-a lăsat-o m-a răscolit. Şi, înainte de orice altceva, aş vrea să implor să mă ierte.

Jacques de Sassenage se încruntase.

— Să te ierte pentru care vină?

— O ştii mai bine decât oricine, prietene, suspinase Philibert de Montoison, doar eşti pe cale să te însori cu femeia pe care o iubeşti. Gelozia e ca un spin. Am vrut să scot acest spin.

— Cu vârful spadei, precizase Sidonie, izbucnind în râs.

— Din păcate, da, recunoscuse Philibert de Montoison, cu o expresie dezolată. Aş putea invoca în sprijinul meu bătăliile din Orient, care mi-au oţelit spada şi mi-au asprit firea, însă nu e' aşa. O iubesc din tot sufletul pe Philippine, baroane!

Jacques se liniştise.

— Deci poţi afirma că nu ea a provocat altercaţia voastră?

Philibert de Montoison se ridicase în picioare.

— Numai gândul acesta, şi ar fi o insultă la adresa ei.

— I-o poţi spune personal când se va trezi, încheiase Sidonie. Căci eşti musafirul nostru, nu-i aşa, Jacques?

— Fireşte, fireşte, consimţise baronul fără tragere de inimă

După care readusese în discuţie celălalt motiv al vizitei cavalerului.

— Şi ce anume doreşte de la noi Guy de Blanchefort? Un lucru atât de important încât nu-l puteai mărturisi în faţa unei slujnice?

— Găzduire, dragă baroane, dar o găzduire mai puţin obişnuită.

Le povestise versiunea oficială. Djem — sultanul detronat, Baiazid — fratele lui care complota ca să-l asasineze. Ospitalierii, dornici să-l protejeze. Regele Franţei care, deşi grav bolnav se arăta dispus să-l ajute pe exilat. Interesele economice şi politice. În sfârşit, căutarea unui loc retras, îndepărtat de principalele drumuri şi de domeniile ordinului, unde Djem să fie la adăpost de atentatele care i se pregăteau.

— Şi ne-am gândit la Sassenage, îşi încheiase Philibert de Montoison discursul.

Urmase o tăcere prelungă. Împotriva oricăror aşteptări, cea care o rupsese fusese Sidonie:

— N-am putea să-ţi dăm pe loc răspunsul, prietene. E o mare responsabilitate. Spuneai că ar fi vorba, în total, de două sute de oameni. Castelul acesta este modest. Mi se pare greu să adăpostim atâta lume o iarnă întreagă; cred că n-am avea loc nici măcar pentru prinţ şi slujitorii lui.

— Într-adevăr, castelul ar trebui amenajat, iar sătenii ar trebui să contribuie şi ei. Fireşte că veţi fi despăgubiţi cu prisosinţă.

Baronul clătinase din cap, strângându-şi circumspect buzele. Sidonie se ridicase deja ca să-i dea de înţeles că discuţia se terminase.

— Bunul meu Philibert, pari cam palid. Desigur că din pricina rănilor tale încă nevindecate complet, acest drum lung călare nu le-a făcut deloc bine. Du-te şi odihneşte-te cât ai nevoie. Ştiu că n-ai să te superi fiindcă nu avem nici o cameră pe care să ţi-o putem oferi aici, aşa că vei locui împreună cu însoţitorii tăi la corpul de gardă al lui Dumas. Noi vom fi ocupaţi cu pregătirile pentru căsătorie şi nu vom sta prea mult pe acasă, dar sunt sigură că Philippine va fi fericită să te vadă vindecat şi-ţi va ţine tovărăşie. Cât despre chestiunea aceea, îţi vom aduce la cunoştinţă hotărârea noastră mâine. O vom lua de comun acord, din moment peste câteva zile eu şi baronul vom fi uniţi pe viaţă.

El făcu o plecăciune, sigur că aveau rezerve. Era furios fiindcă nu înţelegea de ce. Pe palier îl aştepta Marthe, rezemată de balustrada scării.

— Nu mă interesează treburile tale, vrăjitoareo. Am alte griji, bombănise el.

— Vreau doar să-ţi fac un serviciu. Bucătarul ţi-a pregătit o gustare. Am să te conduc la bucătărie.

— Ştiu şi singur drumul, ai uitat?

— Ba deloc, şoptise ea, mai ales că ultima dată când ai venit ai lăsat ceva aici. Ceva de preţ, cred eu.

El se opri pe scară, cu Marthe în urma lui.

— A trecut foarte multă vreme de atunci, dar sunt sigur de contrariu. Şi chiar dac-ar fi adevărat, ce te priveşte pe tine?

— Nu mă priveşte, ai dreptate. Dar mi-ai rămâne îndatorat...

Zâmbetul ei batjocoritor îl făcu să îngheţe. Era clar că femeia ştia ceva de care el n-avea habar. Fu biruit de curiozitate:

— Vorbeşte odată, talpa iadului! Ce lucru lăsat atunci m-ar putea interesa acum?

— Un fiu, cavalere, căruia Sidonie i-a pus numele Enguerrand.

Rămase surprins o clipă, apoi ridicase din umeri.

— Nu cred să fie singurul bastard pe care îl am.

Desigur, însă bătrânul care i-ar fi putut da un nume a murit înainte de naşterea lui...

Înfometat tot timpul de când îşi revenise din letargie, nu catadicsise să-i dea vreun răspuns şi pornise din nou să coboare scările către bucătărie. Nu-i păsa dacă acel copil era sau nu al lui. Poate că în alte vremuri, înainte de a pleca să lupte în Rhodos alături de ceilalţi ospitalieri, s-ar fi căsătorit cu Sidonie ca să-şi crească împreună copilul. În alte vremuri. Acum, chiar dacă ea rămăsese la fel de atrăgătoare, el se îndrăgostise de Philippine aşa cum nu o făcuse niciodată, iar povestea aceasta veche nu-i mai trezea regrete.

Totuşi, pe când străbătea curtea interioară spre corpul de gardă unde erau tovarăşii săi, se întrebă dacă nu cumva vrăjitoarea avea dreptate, iar în acest caz informaţia îi putea fi de folos, mai devreme sau mai târziu, ca să-şi atingă scopurile.

22

— Totul pare a fi în ordine, buna mea Gersende, o felicită Sidonie, închizând registrul cheltuielilor prevăzute pentru căsătorie, pe care i-l pusese sub nas intendenta.

Trecuse aproape o oră de când studiau cifrele, aşezate una lângă alta la masa din apartamentul seniorilor, scăldate într-o rază de soare care pătrundea prin fereastră.

— După cum aţi putut vedea, zise Gersende, cel mai mult ne vor lipsi purceii de lapte. Având în vedere că petrecerea va dura trei zile...

— Trei?

Sidonie întoarse capul spre Jacques care, aşezat pe fotoliul lui, îşi frământa cu degete nervoase barbişonul.

— Chiar trebuie? N-ar fi de-ajuns două?

— Nici o zi mai puţin. Mă însor cu tine şi vreau s-o ştie toată lumea.

Sidonie nu insistă. Era limpede că vizita lui Philibert de Montoison îl indispusese şi ar fi încercat să-i readucă buna dispoziţie dacă n-ar fi apărut Gersende. Era 19 august. Mai erau doar şase zile până la căsătorie, iar intendenta ţinea să clarifice fiecare amănunt. Întârziaseră deja prea mult.

— Jupânul Janisse va găsi o soluţie ca să înlocuiască purceluşii. Am toată încrederea în el. Ca şi în tine, dragă Gersende.

Aceasta îşi stăpâni exasperarea. Era evident că doamna Sidonie n-avea habar cât de complicată era sarcina pe care trebuia s-o îndeplinească ea! Continuă:

— Pentru ziua nunţii propriu-zise va trebui s-o chemăm cât mai repede pe croitoreasă, altfel nu va avea timp să vă festoneze trena.

— Fie. Să vină imediat după ce luăm masa. Oricum, vom prânzi în sala de recepţii împreună cu oaspeţii noştri, măcar atâta să facem pentru bietul Philibert de Montoison, nu-i aşa, Jacques?

Baronul mârâi printre dinţi câteva cuvinte ininteligibile, pe care Sidonie preferă să le ia drept o încuviinţare.

— Mi-am îngăduit să-l anunţ deja pe jupânul Janisse, fu de acord Gersende.

— Mai sunt şi alte probleme? întrebă Sidonie, grăbită să lămurească pricina care-l făcea pe iubitul ei să se poarte astfel.

— Alte probleme? Nu vă supăraţi, doamnă Sidonie, dar au mai rămas destule care să mă ţină în picioare zi şi noapte până în ziua căsătoriei, răbufni Gersende.

— Poate că, la urma urmei, doamna Sidonie nu mai este atât de grăbită să se cunune...

De data asta, Sidonie nu se mai putea preface că totul era în regulă.

— Lasă-ne singuri, Gersende. Îţi promit că peste puţin timp vom pune la punct fiecare detaliu. Cheamă-i aici pe toţi cei de care ai nevoie. Până diseară, vom rezolva totul.

Intendenta dădu din cap şi dispăru, resimţind şi ea tensiunea care domnea în odaie. De data asta, n-o mai putea pune pe seama lui Marthe, care nu se afla acolo. Imediat ce uşa se închise în urma ei, Sidonie se apropie, tristă şi descumpănită, de Jacques.

— Nu vrei să-mi spui ce ai?

El sări de pe fotoliu.

— Ce am? Păi am, că nu sunt orb! Bătrân, da! Prea bătrân, se vede treaba! Dar nu-s orb! Asta am. Cutezi să spui că...

— Ce anume? îl întrebă nedumerită Sidonie.

Baronul începu să se plimbe prin odaie cu mâinile la spate, încercând să-şi stăpânească gelozia care sporea clipă de clipă.

— Ştii prea bine! Tu şi Philibert de Montoison! Ai fost amanta lui!

Da, îl întrerupse Sidonie, cu un zâmbet uşor.

Acum, totul era limpede.

El se opri, răvăşit.

— Recunoşti deci?

— De ce aş minţi, când povestea asta aparţine trecutului? De altfel, l-ai auzit şi tu spunând că acum inima îi aparţine doar fiicei tale.

Îl cuprinse cu braţele de gât şi-l privi drept în ochi.

— Te iubesc, Jacques. Oare te mai îndoieşti de dragostea mea de te frământi aşa?

El are ochi strălucitori, trăsături regulate, umeri largi, e un bărbat arătos, în timp ce eu nu mai sunt.

— Şi e veşnic pe drumuri, ca toţi cei de seama lui, de cum mijesc zorile. Am cunoscut prea multe dimineţi când braţele mi se închideau în gol. Pe oamenii ăştia nu-i interesează decât gloria şi puterea. Vor să fie liberi. Crezi că Montoison este altfel? Eu nu. Chiar dacă acum e gata să-şi încalce jurământul ca să se însoare cu Helene, în curând ar lăsa-o să tânjească în umbra unui castel, iar el şi-ar relua drumurile. Eu una, crede-mă, prefer în continuare ridurile tale.

El o strânse în braţe. Ceva mai liniştit.

— Ele nu se potrivesc cu frumuseţea ta, scumpo. Mereu mă întreb ce-ai găsit la mine.

— Tot ceea ce alţii nu au şi nu mi-ar oferi niciodată. Cu excepţia unui fiu. Enguerrand are acum vârsta pe care o avea Montoison când m-a lăsat însărcinată.

Jacques făcu un pas înapoi, cu chipul îmbujorat de un nou val de nelinişte.

— Am preferat să nu-i dezvălui al cui fiu este, de teamă să nu mă oblige să-l iau de bărbat pe tatăl lui, adăugă ea, cu un surâs poznaş pe buze. Pentru că eu visam la altcineva. La tine prostuţule, încă de pe atunci.

El o îmbrăţişă cu patimă. O sărută înfocat. Arzând de dorinţa de a-şi marca din nou teritoriul, ca un animal care se simte sfidat de un alt animal.

— N-aş suporta să te pierd, gemu el, în timp ce ea îşi trăgea răsuflarea.

— Nici eu. Dar hai să nu mai vorbim despre asta, bine?

— N-am să i-o dau pe Helene, insistă totuşi baronul pe un ton răzbunător.

— Cu atât mai bine, pentru că nici ea nu-l vrea.

— Şi nu-mi voi obliga slujitorii să suporte toanele unui turc necioplit. Nici pe săteni să găzduiască un regiment de soldaţi care să-şi facă de cap prin ţinut. Fie ei şi ospitalieri.

— Sunt întrutotul de acord cu tine.

Schimbară o privire înflăcărată.

Cineva bătu la uşă. Se îndepărtară cu regret unul de celălalt. În cadrul uşii apăru Marthe, ţinând în mâini o tavă de argint pe care se aflau o cupă şi un urcior.

— V-am adus berea, messire, anunţă ea, punând tava pe masă şi umplând apoi cupa baronului, ca în fiecare zi la aceeaşi oră.

— Mulţumesc, dragă Marthe, zise Sidonie.

Profitând de faptul că baronul stătea cu spatele spre ea, camerista îi răspunse cu o privire rece, plină de ameninţări, în ciuda nopţii sălbatice pe care o petrecuse, furia lui Marthe nu se potolise. La prima ocazie, îi va…

Sidonie înghiţi în sec. Trebuia să se prefacă. De parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Se obişnuise în atâţia ani de când se afla în situaţia aceasta. Se stăpâni.

— Ai văzut-o cumva pe Helene?

— Încă nu, doamnă, dar Algonde a urcat la ea acum vreo oră ca să-i ducă micul dejun. Nu va mai întârzia mult.

— Şi cavalerul?

S-a întors la oamenii lui. I-am făgăduit să trimit după el deîndată ce Helene va coborî. Gersende e prea prinsă cu pregătirile pentru căsătorie.

— Bine-ai făcut. Mă bizui pe tine ca să le dai o mână de ajutor lui Gersende şi fiicei ei. Te vei ocupa de toate aranjamentele în legătură cu găzduirea oaspeţilor noştri şi, bineînţeles, de garderoba mea.

Mimând supunerea, Marthe dădu din cap.

— Înainte de instalarea corturilor, trebuie să ştiu exact locul unde se vor desfăşura luptele. Aţi putea să mă lămuriţi, stăpâne?

Sidonie tresări. Tresări şi baronul, fulgerând-o cu privirea pe cameristă.

— Ai organizat un turnir?

Jacques puse nervos pe masă cupa pe care o golise.

— Nu ştiam că era un secret pe care doamna nu trebuia să-l ştie, când toată lumea din casă era la curent, se apără vipera de Marthe.

— Nu era un secret, ci o surpriză. Şi le poruncisem tuturor să-şi ţină gura, ceea ce se pare că tu nu eşti în stare să faci.

Baronul oftă.

— Acum, dacă tot s-a întâmplat, e mai bine să-ţi spun tot adevărul, iubito. Va veni şi Enguerrand.

Sidonie făcu ochii mari.

— Turnirul este pentru el?

— Cred că în ultima vreme şi-a demonstrat destul de convingător calităţile.

Cuprinsă de o bucurie copilărească, Sidonie îi sări de gât.

— Şi mai întrebi de ce te iubesc atât de mult! exclamă ca.

Deşi îşi dorea s-o strângă la piept, baronul se stăpâni, stingherit de prezenţa lui Marthe, care-şi mijise ochii, privindu-i fix. Sidonie, simţindu-i răceala, pricepu şi ea promiscuitatea situaţiei. Se îndepărtă de el.

— Şi când va sosi?

— Mâine, cel târziu poimâine. Am grăbit şi lucrările de la Rochette.

— Sunt copleşită, Jacques, iar fiul meu se va simţi şi el la fel. Ştii doar ce mult ţine la tine, îl asigură ea, mişcată.

Baronul o luă de mâini. Fu şi mai tulburat când le simţi tremurând.

— Şi eu nutresc o afecţiune sinceră faţă de el, iar ceea mi-ai spus nu-mi schimbă cu nimic sentimentele.

Ea dădu din cap, apoi îşi întoarse privirea spre Marthe care începuse să tuşească şi-şi trăgea zgomotos nasul.

— Ca să vezi, au început să-ţi iasă pe nas aburii prostiei, o luă în zeflemea baronul, care-şi dădea seama că manevrele ei n-aveau alt rost decât să le strice clipa.

Harpia dădu din umeri. Sidonie se arătă mai miloasă:

— Bea o gură de apă ca să te liniştească.

Marthe scutură din cap, se mai smârcâi o dată, apoi se calmă. Îşi drese glasul.

— Nu-i nevoie, zise, mi-a trecut.

— Cu atât mai bine, acum poţi pleca şi să nu mai apari decât dacă eşti chemată, o şfichiui baronul.

Marthe ieşi, iar el îşi dădu seama că-i era din ce în ce mai greu să-i suporte prezenţa. Hotărî ca, imediat după căsătorie, să aibă cu soţia lui o discuţie serioasă pe tema aceasta.

Ca să fie sigur că-i va lăsa în pace, încuie uşa.

— Crezi că e bine ce faci? râse Sidonie când îl văzu apropiindu-se cu paşi hotărâţi de ea.

Drept răspuns, o luă de mijloc şi o aşeză pe masă, lângă tava pe care o împinse mai încolo. Sidonie chicoti, în timp ce el îi sălta fustele, dezgolindu-i coapsele.

— Jacques, dar...

— Nu vreau să aud nimic, iubito, altfel mă supăr. Te vreau chiar acum şi aici, fără negocieri.

Îşi afundă capul între coapsele ei pe care le depărtase cu ambele mâini. Ea se întinse pe tăblia de stejar cu un suspin de satisfacţie, deşi o durea ceafa rezemată de muchia mesei. Dar existau anumite argumente în faţa cărora n-avea replică. Se abandonă, respirând iute, tot mai nerăbdătoare. Când făcea dragoste în felul acesta cu el, doar cu el, uita tot ce făcuse în trecut, uita şi de faptul că se afla sub stăpânirea lui Marthe. Jacques îi oferea zilnic iluzia libertăţii. Îşi muşcă buzele, ca să nu scoată vreun sunet ce putea fi auzit de afară.

În timp ce baronul îşi îndrepta spatele, cu ochi lacomi, descheindu-şi nădragii, cineva bătu la uşă.

— Domnule abate, Domniile Lor nu pot fi deranjate, spuse Marthe, de cealaltă parte a uşii.

Era vocea lui Marthe. Solicitudinea cameristei o îngrijoră pe Sidonie mai mult decât furia ei.

— La ora asta? făcu preotul, şocat.

Sidonie nu mai auzi continuarea. Cu o zvâcnire din şolduri, întărâtat de o urmă de gelozie, o pătrunsese. Uitând de toate, se arcui, înăbuşindu-şi un strigăt, apoi se sprijini în coate ca să răspundă mişcărilor lui, mai languroase decât de obicei, în ciuda plăcerii care creştea in ea, îşi dădu seama, văzându-i ochii îngrijoraţi şi chipul crispat, că ardoarea lui nu era pe măsura dorinţei. Sidonie se mulţumi şi cu atât. Avu un spasm, aşteptă încă unul ca să ajungă la orgasm. Cu degetele încleştate pe coapsele ei, cu fruntea şiroind de sudoare din pricina încordării, Jacques părea să sufere fiindcă nu reuşea să se satisfacă. Rămase nemişcat în ea. Gurile li se întâlniră. O sărută pătimaş, începând să-i dezlege cu o mână febrilă şireturile corsajului. Sexul lui îşi începuse din nou dansul în trupul ei, degetele lui îi frământau sânii, limba îi dezmierda

răsuflarea. Sidonie se agăţă de umerii iubitului ei, simţind că acesta reuşea cu greu să-şi menţină erecţia. Teama că nu va reuşi să ajungă la orgasm o excita şi mai mult.

Încă vreo douăzeci de mişcări. Violente. Disperate. Jacques ieşi din ea, roşu la faţă, gâfâind, şi-şi duse mâna la mădular, încercând să-i redea un pic de vlagă.

— Întoarce-te! îi porunci cu voce joasă şi răguşită.

Fără să ezite, Sidonie se dădu jos de pe masă şi se lipi de ea. Îşi ridică rochia peste umeri, oferindu-i priveliştea feselor ei tari şi cărnoase. De multă vreme nu se mai mulţumea să facă amor ca o doamnă respectabilă. Îi plăcea sexul, cu jocurile şi viciile lui, iar Jacques de Sassenage era de departe cel mai delicat şi priceput amant pe care-l avusese vreodată. Totuşi, de data asta, în ciuda eforturilor, nu-i putu oferi decât o biată caricatură a bărbăţiei lui şi se declară învins după încă vreo câteva minute de încercări jalnice.

Ea se ridică, rezemându-se de pieptul lui, şi aşteptară să li se potolească bătăile dezordonate ale inimilor. Degetele li se împletiră. Jacques îşi adăposti buzele sub umărul ei.

— Am impresia, făcu el cu amărăciune, că mi-am supraestimat temperamentul…

— Oricine, chiar un bărbat mai tânăr, ar fi păţit la fel, Jacques. Ai făcut dragoste cu mine aproape toată noaptea, ba şi după ce ne-am trezit azi-dimineaţă, nu?

— Acum douăzeci de ani, atâta n-ar fi fost de-ajuns nici măcar ca să-mi treacă dorul de tine şi să compenseze timpul cât ai fost departe.

Ea se întoarse puţin ca să-l poată mângâia pe obraz.

— Acum douăzeci de ani, aş fi cerut îndurare. Acordă-ţi răgazul războinicului.

— N-am de ales, oftă el.

Sidonie zâmbi:

— Gândeşte-te mai bine cât de scandalizat o fi fost bietul abate.

— Nu cred că se scandalizează el atât de lesne. Chiar ieri-dimineaţă l-am surprins cu cineva care-l masturba de zor după perdeaua din sacristie.

Ea se bucură să-l vadă ceva mai înseninat. Baronul depuse o sărutare tandră pe umărul ei rotund, apoi se îndepărtă ca să-şi aranjeze hainele.

Sidonie îşi lăsă şi ea fusta în jos, apoi se întoarse cu faţa spre el. Jacques îi aşeză la loc, după ureche, o şuviţă de păr ieşită de sub bonetă.

— Gata, zise el, am şters toate urmele.

— Atunci, la treabă. Locul acesta nu e la fel de potrivit pentru festivităţi ca Bâtie, dar îl prefer oricărui alt loc, Jacques, căci aici ne-am iubit prima oară. Vreau ca acest lucru să se ştie, iar musafirii noştri să nu-l uite niciodată, sfârşi ea, sărutându-l uşor pe buze înainte de a se duce să descuie uşa.

Apoi o deschise, vrând să cheme o servitoare să-l aducă pe preot. Marthe era acolo, rezemată de balustrada scării. Surâsul ei răutăcios confirmă bănuielile lui Sidonie. Neputinţa lui Jacques nu era decât începutul pedepsei pe care le-o pregătea.

***

Împotriva oricăror aşteptări, Philibert de Montoison părăsi castelul chiar în seara aceea împreună cu însoţitorii lui. Era furios. Din mai multe motive.

După emoţia de a-l vedea arătând mult mai bine decât era la plecarea ei, Philippine începuse să-l evite îndată ce prânzul se sfârşise. Cu toate că el procedase într-un mod elegant, căutând un loc izolat, dar nu prea îndepărtat de priviri. Doamna Gersende îi arătase o bancă aşezată la umbra unui nuc secular, al cărui frunziş se întindea spre est, în curtea exterioară. Conform datinei de la Sassenage, aici schimbau îndrăgostiţii primul sărut. Oare Philippine aflase lucrul acesta de la camerista ei, care nu se clintise nici o clipă de lângă ei? Fapt e că rămăsese în defensivă, cu mâinile încrucişate pe genunchi, dând din cap drept răspuns la întrebările lui, abia schiţând câte un zâmbet la glumele lui, pe când în livada mănăstirii râdea mereu, cochetând. Încercase apoi s-o impresioneze cu meritele sale, povestindu-i despre Orient şi farmecul lui, descriindu-i frumuseţile insulei Rhodos, aşezată pe stânca ei ca un diamant neşlefuit înconjurat de pietre de lapislazuli. Îi vorbise despre bătăliile sângeroase cu piraţii din Mediterana şi despre

ambuscadele turcilor. Pomenise până şi de prinţul Djem, dar fără să dezvăluie nimic în legătură cu misiunea care-i fusese încredinţată.

Cealaltă fată — foarte frumuşică, într-adevăr —, Algonde, în schimb, păruse mult mai curioasă decât stăpâna ei, întrebându-l unde se afla Anatolia, ţară despre care auzise vorbindu-se. Philippine îi explicase că prinţul Djem venea chiar de acolo şi că se proclamase sultan al acestui ţinut înainte de izbucnirea războiului cu fratele său Baiazid. Timp de o clipă, cavalerul avusese impresia că rolurile se schimbaseră fiindcă, pe cât de distantă devenea Philippine, pe atât de interesată se dovedea însoţitoarea ei. După două ore de vorbărie fără legătură cu proiectul lui, Philippine se scuzase şi, pretextând că apropiata căsătorie a tatălui ei îi solicita pe toţi ai casei, voise să se retragă. Cavalerul profitase de prilejul pe care fără voie i-l oferise fata.

— Hai să ne mai acordăm puţin timp şi să vorbim mai bine despre căsătoria ta, murmurase el luându-i mâna.

Ea tresărise retrăgându-şi-o cu hotărâre.

— Credeam că lămuriserăm deja acest subiect, messire!

El insistase. Philippine însă nu voise să audă nici de sentimentele lui, nici de făgăduielile sau complimentele pe care i le făcea.

— Nu te iubesc, punct, şi nimic din ce-mi spui nu poate schimba acest lucru. Repet ceea ce ţi-am şi scris: nu mă voi mărita cu tine şi nu vreau să mai aud nici un cuvânt despre asta!

El îşi ascunsese mânia surâzând îndurerat, în timp ce în trup i se urca o dorinţă nebună s-o trântească în iarbă şi s-o posede tocmai acolo. Philippine se ridicase. O însoţise până la castel, cu Algonde, păzitoare neînduplecată a virtuţii stăpânei ei, pe urme. Cavalerul se şi gândea deja la discursul pe care avea să i-l servească baronului, ca să-i obţină consimţământul în ciuda voinţei fetei. La urma urmei, n-avea să fie singura femeie obligată să se supună raţiunii, în lipsa iubirii. O va atrage de partea lui şi pe Sidonie, chiar dacă pentru asta va fi nevoit să-i împrospăteze amintirile. Îşi jurase că Philippine va fi a lui.

Când rămăsese singur în faţa treptelor de la intrare, se interesase unde-l putea găsi pe Jacques de Sassenage. Trecuse pe lângă fierărie, fără ca potcovarul, care-şi vedea de treabă, să-l observe şi ocolise unul dintre turnurile de pază din curtea interioară ca să ajungă la şoimărie. Jacques de Sassenage se încruntase la vederea lui şi-i refuzase cererea.

— Dar bine, messire, ce aveţi împotriva mea?! exclamase cavalerul când rămăsese fără argumente.

— Nimic, mărturisesc. Dimpotrivă, consider măgulitor interesul pe care i-l acorzi fiicei mele, dar fac parte dintre acei părinţi pe care-i preocupă fericirea copiilor lor.

— Aţi prefera s-o măritaţi cu vreun sărăntoc, dacă i s-ar aprinde călcâiele după el?

— Ba nu, fireşte, făcuse baronul, ofensat. Dar vreau să cred într-o căsătorie care-i va satisface atât inima, cât şi raţiunea.

— Deci nu mi-o daţi…

— Niciodată, decât dacă m-ar ruga ea s-o fac.

Philibert de Montoison îşi încleştase pumnii. În faţa lui, doi şoimi moţăiau netulburaţi pe stinghiile lor, legaţi cu câte o frânghie prinsă de brăţările metalice de la picior. Ceva mai departe erau legate şi alte prădătoare. Privirea cavalerului întâlnise locuinţa şoimarului alături, în umbra falezei. Acesta era afară, la câţiva paşi. Locul nu era propice pentru o ceartă.

Constatând şi el, fără îndoială, acest lucru, baronul se întorsese şi pornise către castel. Merseseră câteva clipe alături, în tăcere, fiecare cu gândurile sale, apoi Philibert atacase din nou:

— Şi în ceea ce priveşte cererea marelui prior?

— Transmite-i lui Guy de Blanchefort că suntem onoraţi, însă acest castel, după cum ai putut vedea personal, nu este, din păcate, disponibil pentru proiectele sale.

— Faci o greşeală, baroane…

Jacques se oprise brusc, întorcându-se încruntat spre el.

— E o ameninţare, domnule de Montoison?

Se înfruntaseră din priviri. Philibert îşi plecase ochii cel dintâi. Aşa cereau convenienţele.

— Trebuie să-i anunţ pe superiorii mei. Veţi înţelege, aşadar că nu mai pot rămâne sub acest acoperiş.

— Nu te reţin, îl concediase baronul pe când intrau în curtea interioară.

Furios şi chinuit de o migrenă cumplită, cavalerul considerase că nu era cazul să-l urmeze ca să-şi ia bun rămas de la Sidonie care, din câte i se spusese, avea să fie foarte ocupată toată ziua. Cât despre Philippine, din moment ce totul depindea de voinţa ei, trebuia să găsească mai devreme sau mai târziu un mijloc de a o face să cedeze, chiar dacă pentru asta ar fi fost nevoie să-şi extermine toţi rivalii sau să facă un pact cu vrăjitoarea!

Această certitudine însă nu-l liniştise. Şi, culmea, exact în clipa când el şi oamenii lui ieşeau pe poartă, izbucnise furtuna. Dar Philibert de Montoison ar fi preferat să se înece sub potopul ei decât să se întoarcă din drum şi să-şi recunoască înfrângerea.

23

A doua zi, convoiul meseriaşilor şi al negustorilor veniţi din toate colţurile ţării ajunse la castel. Coborâseră cu toţii din căruţele oprite lângă ziduri, fără să le pese de noroiul care le murdărea încălţările, şi se prezentaseră pe rând ca să primească instrucţiuni sau să-şi descarce mărfurile. Postăvarii începură să aranjeze stofele vărgate şi festoanele destinate corturilor pentru oaspeţi, iar în pădure răsunau deja loviturile securilor care doborau copaci tineri. Nu trecu mult şi trunchiurile fură trase de boi până la atelierul cherestegiului, aflat în aval pe malul Furonului. Tâmplarii care înălţau tribunele pentru turnir şi estradele începură un concert asurzitor de scârţâieli şi bocănituri, pe măsură ce soseau scândurile. Aceeaşi zarvă domnea şi în interiorul donjonului. Bucătăria fusese invadată de ajutoare suplimentare, iar jupânul Janisse cu fruntea şiroind de sudoare nu ştia ce să facă mai întâi. În timp ce Gersende supraveghea transportarea berii, a vinului, a zarzavaturilor, a ouălor, a fructelor şi a mirodeniilor în pivniţe, încărcând până la refuz etajerele şi stivuind butoaiele unul peste altul, el verifica rezervele de lemne pentru plite şi cuptoare, poruncea să fie tăiate la dimensiunile potrivite şi bombănea, se răstea, îşi vântura braţele exagerat, aşa cum îi era obiceiul.

În sala de recepţii a castelului invadată de croitorese răsunau râsete şi pălăvrăgeli, în timp ce degete agere măsurau, tăiau, ajustau, brodau, puneau aţă în ace şi tiveau. La etajul următor, masa cea mare a lui Sidonie era încărcată cu mătăsuri, dantele şi voaluri. La fel arăta şi odaia lui Philippine.

Aşa treceau zilele, începând din zori, istovitoare şi vesele, sub un cer din care se revărsa o zăpuşeală apăsătoare. Iar seara norii se vărsau deasupra pregătirilor. Când furtuna se potolea, plecând spre miazăzi, se regăseau cu toţii sub mantia norilor goniţi de vântul călduţ. Se aşezau în jurul mesei, sub stejarul cel bătrân, la lumina jucăuşă a torţelor. Supa deasă curgea în străchini. Izbucneau râsete, limbile se dezlegau, apoi

începea să i răsune cântul subţire al unui fluier, căruia îi răspundeau glasurile, până când toţi adormeau pe pături sau chiar pe iarba umedă încă de ploaia pe care pământul însetat o sugea lacom.

***

Ca toţi ceilalţi, şi Algonde era prinsă în acest vârtej, aşa că nu prea avusese timp să se gândească la ceea se aflase de la cavalerul de Montoison. Faptul că prinţul acela otoman se afla în Franţa îi înlăturase şi ultimele îndoieli. Nu ştia cum l-ar fi putut întâlni Philippine, mai cu seamă că Philibert de Montoison avea să constituie, neîndoielnic, un obstacol serios, dar, în ciuda împotrivirii ei îndârjite, destinul îşi urma calea, inexorabil, totuşi, Algonde se mai agăţa încă de visul ei de a-şi trăi viaţa alături de Mathieu. Cu o zi în urmă, băiatul bătuse la uşa lor cu un aer stânjenit. Îşi frământa boneta în mâini ca un caraghios şi se lăsa când pe un picior, când pe celălalt, aruncându-i fetei priviri furişe.

— Ai să ne mărturiseşti vreo năzbâtie? îl întrebase Gersende, amuzată de înfăţişarea lui comică.

— Ba nu…

— Te-a trimis tatăl tău?

— Ba nu…

— Păi atunci, Mathieu, cred că eşti bolnav.

— Ba nu…

Algonde pufnise în râs, ducându-şi mâna la gură şi întrebându-se cum reuşea maică-sa, care împăturea nişte lenjerie, să-şi păstreze aerul serios. Roşu ca focul, Mathieu nu-şi găsea cuvintele. Gersende se proptise în faţa lui, cu mâinile în şolduri privindu-l bănuitor.

— Îţi baţi cumva joc de mine, pramatie?

Ba nu, repetase el, scuturând din cap.

De data asta, Algonde izbucnise de-a binelea în râs, aşa cum făcuse şi la râu, când el o ceruse de nevastă. Rănit în orgoliul lui, băiatul o fulgerase cu privirea.

— Când o să fim căsătoriţi… izbucnise el ameninţând-o cu degetul.

Gersende îi oprise degetul, prinzându-l în palma ei mare, iar Mathieu lăsase capul în jos văzându-i privirea prefăcut mânioasă.

— Pentru asta, băiete, ţi-ar trebui şi consimţământul meu. Asta voiai să-mi ceri?

Înainte ca el să deschidă gura, Gersende îl măsurase cu o privire sumbră.

— Gândeşte-te bine înainte de a răspunde, fiindcă, dacă te pune naiba să spui iarăşi „ba nu“, îţi rup degetul!

— Da…

— Cum adică „da“? Te gândeşti sau vrei să te însori cu ea?

— Vreau să mă însor cu ea.

— Aşa! Ai văzut că nu era chiar atât de greu? râse Gersende.

Stânjeneala lui Mathieu se risipise şi îşi petrecuseră seara împreună. Nu mai lipsea decât încuviinţarea stăpânilor ca logodna să devină oficială.

În clipa aceea, Algonde încă mai voia să creadă că avea de ales. Că-şi putea refuza moştenirea, că nu era la cheremul umbrelor malefice ale acesteia. Dar simţea că o parte din ea — fără îndoială cea iscată în măruntaiele ei de veninul năpârcii amestecat cu sămânţa lui Jacques — îi zdruncina hotărârea atunci când se afla în preajma lui Philippine.

Alungase neliniştea stârnită de această constatare dedicându-se trup şi suflet pregătirilor. Deocamdată, se dusese împreună cu alte câteva fete să culeagă flori de pe un câmp lăsat în paragină. Aplecată în şanţul de la marginea drumului, înălţase capul auzind galopul unui cal care se apropia. Silueta călăreţului îi era cunoscută. Îşi miji ochii şi-şi puse mâna streaşină la frunte ca să fie sigură. Inima îi tresăltă în piept. Era chiar Enguerrand de Sassenage.

Îl aşteptă zâmbitoare, cu braţul de flori în poala şorţului pe care-l ţinea de colţuri. Cu toate că baronul Aymar de Grolee, al cărui scutier era, locuia la numai treisprezece leghe de Grenoble, unde se afla domeniul lui de la Bressieux, Enguerrand nu mai trecuse pe la Sassenage de doi ani. Trase de frâu, oprindu-şi bidiviul în faţa lui Algonde.

— Te temi să nu întârzii la nuntă? Da’ grăbit mai eşti, messire, îl apostrofă ea.

— Sunt şi mai grăbit să te sărut, strigă el, sărind jos din şa şi repezindu-se către ea, în chicotelile celorlalte fete.

Algonde îi oferi ceremonios mâna să i-o sărute.

— Ce naiba! Pe vremuri, îmi întindeai obrazul, zise el ofensat, luându-i totuşi mâna.

— Pe vremuri, nu eram logodită.

— Oare? Am visat cumva croşeul acela de dreapta pe care l-am încasat în nas când aveam zece ani?

— Fireşte, din moment ce ai spus că alunecaseşi de pe o stâncă…

Izbucniră într-un râs complice.

Întâmplarea aceea hotărî pentru totdeauna prietenia dintre ei trei. Enguerrand îşi petrecea tot timpul cu ei, se jucau împreună, făceau pozne împreună. În ziua când Algonde împlinise opt ani, Enguerrand îi dăruise o mică podoabă din ambră, cumpărată de la un negustor ambulant, apoi îi sărutase colţul gurii. Mathieu îl văzuse. De furios ce era, uitase cea mai elementară regulă, aceea că seniorul era domn şi stăpân pe domeniile lui. Pumnul pornise deja. Enguerrand nu-l pârâse. După trei zile, îi căutase şi-i jurase solemn lui Mathieu că nu se va mai apropia de Algonde.

— El ce mai face?

— Nu-şi vede capul de treabă, ca noi toţi.

— Bine ai venit, messire Enguerrand! răsună vocea subţirică a unei roşcate care se apropiase ca să-i dăruiască buchetul ei de flori.

— Hei, nu cumva eşti Fanette, fata potcovarului?

— Întocmai, spuse fata înroşindu-se.

— Te-ai făcut mult mai frumoasă decât erai când am plecat.

— Păi, nici nu era aşa de greu, pufni în râs altă fetişcană.

Fanette se uită urât la ea. Izbucniră alte hohote de râs. Cu florile într-o mână şi frâul calului în cealaltă, Enguerrand îi aruncă o privire mieroasă lui Algonde.

— N-ai vrea să mă însoţeşti? O să-mi dai pe drum veşti despre toată lumea.

Algonde şovăi doar o clipă, apoi îşi potrivi pasul după al lui. Se îndepărtară de grup.

— Şi când o să fie?

— Ce anume?

— Căsătoria voastră.

— În curând, cred. De îndată ce vom primi binecuvântarea baronului.

Enguerrand clătină din cap, apoi oftă:

— Oricum, mult i-a mai trebuit lui Mathieu până să se hotărască. Dacă eram în locul lui... În sfârşit, important e să fii tu fericită, din moment ce pe el îl iubeşti.

Lasă gluma. Un senior nu s-ar putea însura cu o slujnică!

— Un senior, nu. Eu însă...

Ea ridică din umeri.

— Mereu acelaşi refren. Văd că nu vrei deloc să renunţi.

El dădu cu piciorul într-o piatră mai mare decât celelalte care-i stătea în drum.

— Poate că lucrurile ar sta altfel dacă aş şti ce sânge îmi curge prin vine.

— Întreab-o pe mama ta, dacă e atât de important pentru tine. Pentru mine, Enguerrand, să ştii că nu este. Arăţi ca un prinţ, nu ca un argat. Doar nu crezi că doamna Sidonie a păcătuit cu vreun grădinar.

— L-aş fi preferat pe jupânul Janisse...

Algonde izbucni într-un râs nestăpânit.

— Vorbesc serios, Algonde. N-aş jigni-o niciodată îndoindu-mă astfel, dar sunt sigur că n-am acelaşi tată ca fratele meu. Nu semănăm nici cât seamănă un câine cu o pisică. Şi, în afară de asta, n-am firea celor din neamul Sassenage. Nu-mi doresc decât aventuri, călătorii pe alte meleaguri, mai cu seamă de când îl cunosc pe Aymar de Grolee. Gândul de a-mi petrece vremea administrând un domeniu, dând petreceri, făcând plecăciuni ca un curtean mi se pare un adevărat coşmar.

Algonde ezită o clipă. Dacă-i spunea, strica surpriza, dar nici să tacă nu putea...

— Mă tem că dorinţele tale nu se potrivesc cu ale mamei tale şi ale baronului.

El tresări şi îşi întoarse capul spre ea.

— Ia spune-mi.

— Dar să te prefaci că nu ştii nimic, atunci când va veni momentul.

— Ăsta e rolul meu preferat.

— Castelul de la Rochette. E amenajat pentru tine.

Enguerrand se încruntă.

— Prin urmare, aveam dreptate. De ce mi-ar face asemenea cadou dacă aş fi legitim?

— Nu ştiu, dar baronul te iubeşte ca pe copilul lui, şi asta ar trebui să-ţi fie de-ajuns.

Tăcură când ajunseră la grilajul din dreptul corpului de gardă. Fură însoţiţi până la intrarea în donjon de cei care, văzându-l pe tânăr, se grăbeau să-l salute.

Mathieu, care venise să-i aducă jupânului Janisse un coş cu pâine, îi zări urcând treptele peronului. I se adresă pe un ton vesel:

— Trebuie să-mi stai mereu în drum?

Enguerrand se întoarse zâmbitor spre el.

— Şi nici n-am să mă dau la o parte, fiindcă vreau să te îmbrăţişez, afirmă el cu voce tare şi limpede, înlăturând diferenţa de la stăpân la slujitor.

24

Guy de Blanchefort îşi şterse fruntea lată şi înaltă, copleşit de febra în faţa căreia nu voia să se dea bătut. Marele prior din Auvergne, care răspundea de paza prinţului Djem, se ridicase din pat la primele raze ale dimineţii, după o noapte de insomnie, chinuit de o durere cumplită de dinţi. De data asta, se hotărâse. Chiar în ziua aceea va chema pe cineva să-i scoată premolarul la care avea un abces. Ar fi trebuit s-o facă încă de ieri, dar fusese împiedicat de sosirea unui curier. Mesajul primit era concis. Urmele era pe moarte. Era o chestiune de ore. Dacă ţinea seama de timpul scurs până când biletul ajunsese la el, probabil că totul se sfârşise deja.

Or, moartea lui Ludovic al XI-lea avea nişte consecinţe asupra aranjamentelor lor.

Până atunci, Guy de Blanchefort îi spusese lui Djem că boala regelui era singurul motiv care împiedicase întâlnirea lor. Ce argumente va găsi acum ca să nu-l lase să ajungă la delfinul Carol, moştenitorul tronului? Şi nici la sora acestuia, Anne de Beaujeu, desemnată de răposatul rege drept regentă până când fratele ei mai mic va ajunge la vârsta potrivită ca să domnească? Ospitalierii făceau un joc dublu cu monarhii creştinătăţii. Nici unii dintre aceştia nu ştia că ordinul primea de la Baiazid sume colosale ca să-l ţină în captivitate pe fratele său. Toţi credeau că Djem plecase în exil de bunăvoie. Că renunţase la tronul Imperiului Otoman şi că ceruse protecţia ospitalierilor având aici, la comandamentul din Poet-Laval, o armată de trei sute de ieniceri înarmaţi până-n dinţi, care deocamdată, aştepta, ca şi el cu răbdare. Dar Guy de Blanchefort ştia că, până la urmă răbdarea lor va lua sfârşit. Adevărul va ieşi la lumină şi nu numai că Djem va dori să-şi spele în sânge onoarea batjocorită, ci şi alţi monarhi vor încerca să pună mâna pe el, ca să se bucure de privilegiile pe care le dobândiseră ospitalierii.

Guy de Blanchefort nu mai avea de ales. Ienicerii trebuiau să fie dezarmaţi cât mai repede. Vremea politeţurilor trecuse. În

cursul zilei, va trimite la prioriile învecinate ale ordinului curieri, cu porunca de a mobiliza imediat opt sute de oşteni. Oaspeţii care se aflau la comandament de la începutul verii vor fi expulzaţi, fapt care contrazicea regula ordinului. Regreta această măsură, dar se iscaseră deja zvonuri potrivit cărora ducele de Savoia uneltea să-l răpească pe prinţul Djem. Acesta se întâlnise din întâmplare cu tânărul duce şi se împrieteniseră. Guy de Blanchefort nu văzuse în asta nimic rău, iar Djem, care începuse să se îndoiască de bunele lor intenţii, fusese cât pe ce să-i scape o dată. La toate acestea se adăuga şi faptul că Baiazid îl voia mort pe Djem ca să nu mai fie nevoit să plătească pentru reţinerea acestuia, aşa că Guy de Blanchefort avea motive serioase să adune o armată.

Deşi cel mai în vârstă din grup, la cei cincizeci de ani ai lui, marele prior era încă uimitor de viguros. Masiv, bine făcut, cu trăsăturile uşor ofilite, arăta o autoritate firească de care ştia să se folosească, de obicei. În dimineaţa asta însă se simţea prea istovit ca să se prefacă. Îşi netezi barba ascuţită, după moda orientală, apoi dădu peste cap un pahar de rachiu din sâmburi de fructe. Îşi mai turnă încă unul, dar lăsă paharul lângă scrisoarea pe care se străduia s-o termine, sâcâit şi de dureri, şi de nervi.

Deasupra lui, pe peretele lipsit de orice podoabe, un Hristos răstignit îşi cobora spre el privirea de muribund, binecuvântându-l. Încăperea prea mare, prea goală — cu excepţia mesei mari de lucru, a celor două fotolii incomode, a unei bănci şi a unui cufăr — avea aceeaşi înfăţişare austeră ca şi restul etajului locuit de ospitalieri. Djem se afla la etajul inferior împreună cu soţiile, însoţitorii şi servitorii lui, înconjurat de fastul mobilelor ornamentale şi al obiectelor sale personale luxoase, care îl urmau oriunde poposea. Era un contrast care nu-l mai tulbura pe Guy de Blanchefort.

Se ridică şi deschise fereastra care dădea către munţii din jur. Simţea nevoia să respire aerul proaspăt. Auzi un clinchet de clopoţei. Scrută cu privirea coasta dinspre Poet şi descoperi o turmă de oi. O pală caldă de vânt îi aduse în nări miros de cimbru şi de flori sălbatice. Suspină, înseninat pentru o clipă. Chiar dacă prinţul îi inspira simpatie, nu reuşea să-i accepte

stilul de viaţă. O reminiscenţă a urii pe care-o nutrea faţă de musulmani, desigur. Cu toate acestea, marele prior din Auvergne trebuia să recunoască faptul că, spre deosebire de tatăl său, un adevărat barbar, Djem era mai rafinat decât mulţi dintre membrii Ordinului ospitalierilor.

Gândul acesta îi aminti de Philibert de Montoison de la care încă nu primise nici o veste. Îl supăra ideea că s-ar putea ca acesta să nu se mai întoarcă din misiune. Philibert de Montoison îi fusese întotdeauna un tovarăş credincios şi loial, dar în ultimii ani, de când îl avea în grijă pe Djem, încrederea pe care-o avea în el începuse să scadă. Deşi nu se întâmplase nimic grav. Doar mărunţişuri. O privire lubrică spre şoldurile uneia dintre sclavele turcului, alta aţintită asupra uneia dintre bijuteriile cu care Djem se împodobea din belşug. Detalii neînsemnate, într-adevăr, dar care îi dăduseră, în cele din urmă, certitudinea că Philibert de Montoison se schimbase. Guy de Blanchefort ştia ce viaţă de desfrâu dusese acesta înainte de a li se alătura la Rhodos. Dar el însuşi nu se bucurase oare din plin de toate plăcerile vieţii în tinereţe, înainte de a se lăsa cucerit de chemarea Domnului şi de dorinţa, mai puternică decât oricare alta, de a apăra bisericii şi creştinătatea acolo unde erau ameninţate, fără să-şi plece niciodată stindardul, fără să ceară răgaz, fără să dea înapoi sau să se predea?

De la o vreme, nu mai credea că Philibert de Montoison avea acelaşi motivaţii. Fireşte că Guy de Blanchefort se putea consola evocând exemplul numeroşilor prelaţi pântecoşi şi cu degetele încărcate de inele care, chiar dacă-L slujeau pe Dumnezeu, își satisfăceau şi propria lăcomie; aşa făcea şi Charles Allemand, comandorul acestui loc şi amator de sodomie în timpul liber. În condiţiile acestea, putea el să-l condamne pe Philibert de Montoison fiindcă se lăsase pervertit de ambianţa care domnea acolo de când sosise turcul? Haremul acestuia, în care se aflau sclave din toate ţările de pe malul Mediteranei, era în sine un îndemn la viciu. De doi ani, duceau acolo o viaţă de parcă s-ar fi aflat la curtea unui nobil de rang înalt. Jocuri, partide de vânătoare, menestreli, dansatori, jongleri, nu lipsea nimic. Cu siguranţă că Philibert de Montoison cedase ispitelor. Nu era singurul, fireşte, dar ceilalţi

nu fuseseră sub îndrumarea directă a lui Guy de Blanchefort, marele prior din Auvergne. Fără să mai vorbim despre legătura secretă de rudenie dintre ei, despre care nu ştia nimeni, nici măcar Philibert. Oricum, îl rodea faptul că acesta din urmă nu fusese la înălţimea afecţiunii pe care i-o purta şi a jurământului pe care-l făcuse: supunere, castitate, sărăcie. Guy de Blanchefort nu trebuia să-şi facă iluzii. Mai devreme sau mai târziu, Philibert de Montoison îşi va încălca jurământul. Chiar dacă nu-l credea în stare să trădeze, marele prior se simţi totuşi uşurat când acesta plecase să negocieze cu Jacques de Sassenage.

Văzând că Philibert de Montoison întârzia să se întoarcă, Charles Allemand luase legătura cu o săptămână în urmă cu nepotul său Barachim, întrebându-l dacă-i putea pune la dispoziţie castelul din Rochechinard. Barachim îi comunicase prin acelaşi curier că acceptă. De îndată ce Djem avea să fie dezarmat, vor pleca să se instaleze acolo.

Guy de Blanchefort se întoarse la masă şi ridică paharul. „*Drace, gândi el, cu falca străbătută de fulgere de durere, afurisitul ăsta de dinte mă chinuieşte mai ceva decât o lovitură de spadă.*“

În timp ce-şi clătea gura cu rachiu, ca să-şi cureţe respiraţia de miasmele urât mirositoare emanate de infecţie, cineva bătu la uşă.

— Intră, zise, după ce înghiţi băutura, surprins că era deranjat la o oră atât de matinală.

Fu cât pe ce să se înece de uimire, văzându-l în prag chiar pe Philibert de Montoison.

Plin de noroi din cap până-n picioare, cu cearcăne adânci şi negre, cu chipul tras de oboseală şi nebărbierit, acesta părea doar umbra celui care fusese când plecase. Guy de Blanchefort îşi uită pe dată gândurile negre şi se repezi să-l întâmpine.

— Pe toţi sfinţii din Rai, eşti chiar tu, Philibert?

— Mai mult în oase decât în carne, prietene, dar sunt chiar eu, mai găsi cavalerul putere să glumească înainte de a-i cădea în braţe.

Fără să se sinchisească de jegul de pe veşmintele cavalerului, Guy îl bătu prieteneşte pe umăr, dar se dădu

înapoi când îl auzi gemând. Ştia cât de stoic era tovarăşul lui în faţa durerii, aşa că sunetul acela îl îngrijoră. Abia atunci observă că hainele cavalerului erau îmbibate cu sânge proaspăt pe piept şi pe mânecă.

— Doamne, dar eşti rănit!

Fără să răspundă, Philibert se îndreptă spre masă, atras de vederea sticlei cu băutură. O duse la gură şi o goli pe jumătate dintr-o înghiţitură. Guy de Blanchefort se încruntă, însă aşteptă fără să se mişte din loc până când cavalerul puse la loc sticla şi-şi şterse buzele cu mâneca.

— Iartă-mă, făcu Philibert de Montoison lăsându-se să cadă în fotoliul în care şezuse mai devreme Guy, dar aveam mare nevoie de o duşcă înainte de a-ţi da de ştire.

Guy de Blanchefort se apropie de el, îngrijorat să-l vadă in starea aceea.

— Arată-mi braţul.

— Nu e nimic grav, o zgârietură care s-a redeschis când m-am lovit de o creangă.

Guy însă nu-l ascultă. Luă de pe masă un stilet şi-i spintecă mâneca.

— Ai o infecţie urâtă, puse el diagnosticul.

— Cam bănuiam eu, de fapt, se strâmbă Philibert.

— Rana trebuie curăţată şi cauterizată cu fierul roşu. Am să merg cu tine la infirmerie.

Philibert întinse mâna validă să-l oprească.

— Încă nu, Guy! Nu mi-am sleit ultimele puteri călărind zi şi noapte ca să mă prăbuşesc de cum am ajuns la destinaţie.

— Nimic nu e atât de urgent încât să nu poată fi amânat.

— Nici măcar mărturisirea unui prieten care a greşit?

Guy de Blanchefort înghiţi un nod. Prin urmare, bănuielile lui fuseseră întemeiate. Se stăpâni şi-l bătu uşor pe umărul sănătos.

— Nici măcar asta.

Philibert de Montoison râse amar.

— Ştiu ce suflet mare ai. Mă vei asculta totuşi. Trebuie, ia loc. Încă mai am vlagă şi îmi vor spori puterile dacă porunceşti să mi se aducă nişte brânză şi vin.

Guy de Blanchefort deschise larg uşa, ca să cheme un slujitor. O închise la loc imediat ce dădu poruncile necesare, pentru ca nimeni să nu le poată auzi discuţia. Trase lângă masă un taburet şi se aşeză în faţa lui Philibert care golise sticla de rachiu ca să-şi cureţe gâtul.

— Mai întâi, zise el, după ce plescăise din limbă şi se rezemase de spătarul capitonat al fotoliului, trebuie să ştii că n-am reuşit să-mi îndeplinesc misiunea. Jacques de Sassenage nu este dispus să ne primească pe domeniul lui şi, dacă nu mă înşel asupra datei...

— Suntem în 26...

— Exact, 26.

Chicoti sfidător.

— Chiar azi, messirul de Sassenage se căsătoreşte cu mama fiului meu, scrâşni Philibert de Montoison.

Tresărirea lui Guy de Blanchefort îl făcu pe cavaler să chicotească din nou. Acum, în afara mirosurilor de sudoare, turbă şi sânge, împrăştia şi un iz de băutură.

— Da, Guy, ai auzit bine, dar fii pe pace, asta s-a întâmplat cu mult înainte să fac jurământ de castitate. Dar nu asta mă chinuieşte. De fapt, nu mai merit încrederea ta.

— Ne-ai trădat cumva?

Philibert de Montoison clătină fără vlagă din cap. Oare era de vină oboseala? Rachiul? Sângele pe care-l pierduse? Dintr-o dată, se simţea istovit. Nu mai era sigur de nimic. Îşi trecu mâna peste frunte.

— Răspunde, Philibert! porunci glasul tăios al lui Guy de Blanchefort.

Tonul acesta îl făcu să tresară. Să-şi regăsească ceva din stăpânirea de sine. Îl privi drept în ochi pe marele prior.

— Într-un fel da. Sunt îndrăgostit.

Guy de Blanchefort se mai linişti. Se temuse o clipă că Philibert se aliase cu duşmanii prinţului.

— Li s-a mai întâmplat şi altora înaintea ta. O să-ţi treacă.

Philibert îşi încleştă dinţii.

— Nu prea cred, Guy. Sunt nebun de furie. Ticăloasa mă respinge. Şi, fiindcă moartea fratelui meu mai mare îmi dă acest drept, o vreau de nevastă. O vreau, mă auzi?

Violenţa cuvintelor lui îl sperie pe Guy de Blanchefort. Niciodată, de când se cunoşteau, discipolul său nu se purtase astfel. Înainte de orice altceva, trebuia să-l potolească.

— Nu-ţi irosi puterile, îl îndemnă, spune-mi mai bine despre cine este vorba.

— Despre fiica mai mare a lui Jacques de Sassenage.

Şi Philibert de Montoison începu să-i povestească amănunţit totul. Nu omise decât tentativa de a-l asasina pe Laurent de Beaumont. Philibert aflase despre eşecul planului său pe drum după ce trimisese un soldat pe urmele lui Garnier. Acesta fusese ucis de o bandă de tâlhari înainte de a-l găsi pe Laurent de Beaumont.

Până ce-şi sfârşi istorisirea, mâncase deja jumătate din brânza şi pâinea care-i fuseseră aduse. Cât despre vin, nu mai rămăsese nici un strop. Guy de Blanchefort îl ascultase fără să clipească, neştiind dacă această aventură trebuia să-l bucure sau să-l întristeze. În concluzie, fata întruchipa tot ceea ce bănui el. Era sigur că Philibert de Montoison se va vindeca, în ciuda faptului că, pentru moment, era chinuit de orgoliul său rănit de frustrarea ambiţiei sale de bărbat. Marele prior din Auvergne se linişti de-a binelea. Se temuse de tot ce era mai rău. Dar asta nu se întâmplase şi nici n-avea să se petreacă de acum acolo.

— Lasă, îi spuse el, punându-şi prieteneşte mâna pe braţul teafăr al cavalerului, indiferent cum s-ar rezolva lucrurile, mai întâi trebuie să te refaci.

— Te dezamăgesc, nu-i aşa? întrebă Philibert, cu un zâmbet amar în colţul gurii.

Guy de Blanchefort oftă. Cum să-i reproşeze ceva ce făcuse şi el pe vremuri, rămânând cu un secret care-l rodea şi acum?

— Cu toţii avem slăbiciuni. A mea este lăcomia asta care mi-a stricat dinţii. Am dureri cumplite, dar nu mă pot abţine de la dulciuri. Apreciez faptul că mi-ai mărturisit-o pe a ta. Asta nu te va uşura, fiindcă nu vrei să renunţi la ea, dar o faptă mărturisită este pe jumătate iertată.

Îşi zâmbiră. Guy de Blanchefort se ridică primul.

În clipele următoare, coborau scara cu trepte largi din piatră albă care duceau spre spital. Trecură prin faţa unei uşi masive

ce avea blazonul ordinului sculptat. Doi ieniceri înarmaţi cu lănci o păzeau. Prin uşă răzbătea muzică.

— Prinţul s-a trezit, deduse Guy de Blanchefort.

Apropo, îşi aminti deodată Philibert de Montoison la cotitura coridorului, am ajuns din urmă un grec care se îndrepta spre oraş. Ne-a întrebat dacă făceam parte din garda prinţului. L-am escortat până aici... Cred că acum stă de vorbă cu Charles Allemand.

— Cum de nu mi-ai spus până acum? se sufocă Guy.

— Era bine păzit când am urcat...

— Să ne grăbim, hotărî Guy, înainte de a-i rezuma situaţia în care se aflau.

După câteva minute, îl lăsă în grija chirurgului şi plecă să vadă cu ochii lui despre ce era vorba.

Omul pe care-l găsi sporovăind de zor în cabinetul lui Charles Allemand îi displăcu de la prima vedere. Cu toate că purta straie scumpe, felul lui de a fi trăda viclenie. De îndată ce Guy de Blanchefort intrase în încăpere, grecul i se aruncase la picioare, lăsându-şi baltă interlocutorul. Vorbea în franceză, deşi avea un accent îngrozitor.

— Binecuvântat să fii, seniore! articulă el, înălţându-şi spre marele prior chipul cu un zâmbet ştirb şi privirea de nevăstuică.

Duhnea a rânced şi a excremente.

— Ajunge! Nu-mi place purtarea ta! mugi Guy de Blanchefort care avea destulă experienţă ca să nu se lase păcălit.

Omul îşi împreună mâinile şi se dădu înapoi, continuând să facă temenele.

— Cine eşti? Ce doreşti?

— Se numeşte Hussein bei, e un renegat grec şi pretinde că a fost trimis aici de sultanul Baiazid, răspunse în locul lui comandorul Charles Allemand, ale cărui trăsături cam efeminate nu trădau deloc vitejia pe care o dovedea în luptă.

— Aşa e cum zice. Binecuvântată fie-ţi bunătatea!

Grecul începu să se scotocească febril prin sân, scoase de sub tunică o bucată de pergament împăturită şi o flutură ca pe un trofeu.

— Am o scrisoare, seniore. O scrisoare pentru prinţ, de la fratele său, Allah să-l aibă în pază!

— Dă-mi-o, o să i-o transmit eu, hotărî Guy de Blanchefort, întinzând mâna.

Dar grecul îşi vârî imediat scrisoarea la loc sub haină şi începu din nou să se ploconească.

— Jur pe Dumnezeul Atotputernic al creştinilor că aş vrea s-o fac, seniore, dar am făgăduit. Cu preţul vieţii, dacă trebuie. „H*ussein, mi-a zis stăpânul meu, să i-o înmânezi personal, Allah să te aibă în pază!”*

Exasperat, Guy de Blanchefort se năpusti asupra lui. Omul făcu o plecăciune adâncă.

— Binecuvântat să fii, mare prior, în bunăta… Auuu! sfârşi el, ducându-şi mâna la urechea de care îl apucase Guy de Blanchefort, ridicându-l un pic peste înălţimea lui normală.

— Ia să vedem, pe cine invoci acum, pe Dumnezeul musulmanilor sau pe cel al creştinilor?

— Pe cine doreşti tu, mare prior, pe cine doreşti tu! Au, au, au!

Încercă să înlăture mâna care-l tortura trăgând şi mai tare.

Charles izbucni în râs şi se propti în faţa lui ca să-i ia scrisoarea, deşi acesta se bâţâia în fel şi chip ca să-l împiedice.

— Stai locului, vierme afurisit, altfel te tai în bucăţi ca să văd dacă te refaci, ca râmele!

— Ai milă, ai milă, seniore! Voi muri dacă mi-o iei.

— Vei muri mai degrabă dacă te încăpăţânezi! se răsti Charles Allemand, înţepându-i gâtul cu vârful pumnalului.

Hussein bei încremeni pe loc.

— Nu mă lăsa, bunul meu senior, am de crescut doisprezece copii! imploră el, lungindu-şi gâtul.

— Dar aici e peştera lui Ali Baba, exclamă comandorul, scoţând de sub haina grecului, în afară de bucata de pergament, un iatagan, cu teaca din sidef incrustată bogat cu pietre preţioase.

— Îndurare, îndurare! se lamentă omul. Eu sunt doar un mesager. Stăpânul meu, sultanul, o să mă tragă în ţeapă.

— Bravo lui, râse Charles, luându-şi vârful pumnalului de pe gâtul grecului.

Guy de Blanchefort îi dădu drumul. Hussein bei îşi frecă mofluz urechea, privindu-i cu duşmănie, în timp ce Charles desfăcea scrisoarea.

— Asta nu e nici turcă, nici greacă, constată el.

Deşi nu vorbea aceste limbi, recunoştea literele.

— Nu ştiu, jur că nu ştiu nimic! se făcu mic Hussein bei, apărându-şi urechile cu palmele în faţa privirii necruţătoare a lui Guy de Blanchefort.

— Cum de vorbeşti atât de bine limba noastră? îl mai întrebă Charles Allemand.

— Nu ştiu nimic, nu... Încercă el să repete, căci nu auzise întrebarea din pricina mâinilor care-i astupau urechile.

Comandorul îl ameninţă cu pumnalul. Hussein bei îşi luă palmele de la urechi, împreunându-le într-o rugăminte mută. Charles Allemand repetă întrebarea pe un ton mai răstit.

— Eu nu sunt decât un sol, messire. Stăpânul meu, sultanul, Allah să-l...

Privirea întunecată a lui Guy de Blanchefort îl făcu mai concis.

— El m-a pus s-o învăţ.

Cei doi bărbaţi se consultară din priviri.

— Să rămâi în oraş. Dacă scrisoarea ta necesită un răspuns, o să te căutăm noi.

— Îmi daţi înapoi iataganul? Ca să mă pot apăra de tâlhari cuteză el, aruncând o ocheadă către obiectul aşezat de Charles Allemand pe colţul biroului său.

Guy de Blanchefort i-l întinse, iar omul ieşi cât putu de repede.

— Să-i chemăm pe tălmacii noştri, sugeră Guy de Blanchefort. Aş prefera să ştiu şi eu ce conţine scrisoarea asta înainte de a i-o da lui Djem.

Ieşiră împreună din încăpere. Durerea de dinţi a lui Guy de Blanchefort trebuia să mai aştepte.

25

În acea dimineaţă de 26 august din anul de graţie 1483, prinţul Djem era frământat de gânduri negre.

— Mai iubeşte-mă, îi şopti dulcea Almeida la ureche, muşcându-i-o uşor.

El o împinse cu un gest blând, însă ferm.

— Lasă-mă, mângâierile tale m-au obosit.

Ştiind că nu era bine să-şi contrazică stăpânul când îl chinuiau gândurile, Almeida dispăru alunecând ca o panteră din aşternut. În afară de neasemuita-i frumuseţe şi de netezimea mătăsoasă a pielii de culoarea ambrei, grecoaica avea şi darul de a veni şi de a pleca pe nesimţite. Dintre cele şase femei care alcătuiau micul harem, ea era preferata prinţului. Când Djem întoarse capul, Almeida se topise deja în semiîntunericul care domnea în odaie şi ieşise. Mai stăruia doar melopeea cântată de unul dintre muzicanţii pe care-i luase cu el în exil. Nu-l putea vedea, dar ştia că bătrânul orb stătea ghemuit în fundul încăperii, ca de obicei. Djem avea nevoie de melodia aceea dragă inimii lui în timp ce gusta din plăcerile iubirii. O ştia de la bunicul lui, Baiazid întâiul, care o moştenise de la mama lui. Ea îl ajuta să uite decorul din jur, umilinţele acoperite de dulcegării, făgăduielile neîndeplinite. Atâtea înşelătorii! Se mustră din nou. De ce nu-şi ascultase sfetnicii?

„*Nu poţi avea încredere în câinii de ghiauri!*“, îi spuseră aceştia într-un glas. Dar refuzase să-i asculte. În numele mamei lui şi a credinţei pe care aceasta şi-o păstrase neatinsă, în toţi anii petrecuţi alături de iubitul ei soţ musulman. Încă din copilărie, Djem o văzuse pe mama lui — prinţesă, verişoară cu regele Ungariei — rugându-se pentru cei ucişi de lancea lui Mehmed al II-lea Cuceritorul şi, în acelaşi timp, bucurându-se de victoriile acestuia.

— Dumnezeu este acelaşi pentru noi toţi, fiule, doar profeţii noştri sunt diferiţi. Ştii că cel care i-a dezvăluit lui Mahomed cuvântul Domnului a fost Arhanghelul Gavriil?

Nu, nu ştia. Atunci, ea începea să-i povestească tot ce păstra în adâncul inimii, mândră că ea era Hanum[6], cea care avea îndatorirea să se ocupe de bunul mers al vieţii din palat, dar şi mai mândră de faptul că era preferata sultanului, eclipsându-le prin frumuseţea ei inegalabilă pe toate femeile din harem.

— Zizim, scumpule, îi murmura ea la ureche — niciodată nu-i spunea „Djem“ —, tatăl tău este cel mai bogat şi cel mai chipeş om din lume. Imperiul lui, din Cilicia până la Carpaţi şi de la Peloponez la Crimeea, este atât de întins, încât, chiar dacă cineva ar goni călare o viaţă întreagă, tot n-ar reuşi să-i străbată toate satele. Împăratul controlează negoţul pe Marea Neagră şi pe Mediterana. Dar nu acestea sunt lucrurile cele mai de preţ peste care stăpâneşte. Toată avuţia şi mândria lui eşti tu, Zizim!

— Dar cu ce mă deosebesc de fraţii mei, Annadjun?

Tu eşti fiul meu, răspundea ea, înălţându-şi fruntea şi pierzându-se în strălucirea ochilor lui de un albastru adânc.

De la ea moştenise Djem frumuseţea trufaşă a chipului său. Nasul acvilin, sprâncenele groase, dar frumos conturate, gura fin desenată, bărbia delicată, pielea închisă la culoare îi dădeau un farmec nespus, pus şi mai mult în valoare de statura lui înaltă, cu muşchi bine reliefaţi. Sufletul mamei lui se umplea de mândrie când îl privea.

— Eşti fiul meu, Zizim, dar eşti şi alesul. Vlăstarul a două lumi. Cea creştină şi cea musulmană. Pentru tatăl tău, eşti întruchiparea vie a poruncii pe care i-a dat-o Dumnezeu punându-i arma în mână: toleranţă pretutindeni.

Şi se înflăcăra tot mai mult.

— Asta înseamnă totul, fiule. Asta înseamnă totul. Puterea, în ciuda deosebirilor culturale şi religioase. Tu eşti cheia de boltă. De asta te-a desemnat sultanul pe tine drept urmaşul său la tron. Ca să conduci imperiul apărând mai presus de orice aceste principii. Ele reprezintă gloria lui în ceruri.

— Dar e împotriva datinilor noastre. Baiazid ar trebui să fie moştenitorul tronului, el este fiul cel mai mare.

Sophia, care fusese rebotezată Cicek Hatune, îşi umflase atunci pieptul, cât pe-aci să-i iasă din tunică rotunjimile

[6] Doamna (în lb. turcă - n.tr.)

generoase ale sânilor. Pe chip i se aşternuse dispreţul. Încheietura acoperită cu brăţări din aur a mâinii ei schiţase un gest de iritare.

— Făţarnicul acela, neisprăvitul acela îmbuibat de opium? Ce înţelege el din toate acestea? Seamănă cu maică-sa! Baiazid ştie bine că s-a născut în urma unei căsătorii de convenienţă politică şi că nu e bun de nimic! Tu te vei urca pe tron şi atunci îl vei trage în ţeapă ca şi pe fratele lui, Mustafa. Aşa trebuie să se întâmple.

— Totuşi…

— Nici un totuşi. Stai jos să te învăţ care sunt poruncile religiei creştine şi nu mă mai contrazice. Vei fi sultan, fiule. Aşa cum a hotărât tatăl tău şi, odată cu el, Dumnezeu cel Atotputernic.

Avea zece ani pe atunci, dar, din ziua aceea, Djem se simţea între cele două lumi. Două lumi care, dincolo de credinţă, se dovediseră a fi lacome de sânge, de onoare, de putere. Două lumi pe care le descoperise în ultimii trei ani la fel de nepăsătoare, şi una, şi cealaltă, faţă de adevărata milostivire.

Mama lui se înşelase. Nu era alesul Domnului. Şi nici al lui Allah, cum credea tatăl lui.

De fapt, astăzi nu mai era decât un ţăruş înfipt în mijlocul deşertului, pentru a cărui umbră se băteau scorpionii.

***

Închise ochii din nou. Se strădui să reînvie imaginile pe care i le evocau sunetele sfâşietoare ale rebabului[7]. Un fior îi cu tremură trupul acoperit cu păr negru şi des. Un fior care-i hrănea disperarea tăinuită.

Zugrăvi într-un colţ al gândurilor conturul triunghiular al vechiului Constantinopol, mărginit la sud de Marea Marmara, la nord de golful îngust al Cornului de Aur şi de la est la vest de cele şapte turnuri ale fortificaţiilor care apărau casele albe şi palatele întinse pe mai mult de trei sute de hectare. Desenă apoi numeroasele porţi masive şi sculptate, prin care treceau zilnic negustori veniţi din toate colţurile Europei şi Asiei, cu căruţele lor trase de măgari. Îi vedea. Îi auzea răspunzându-le

[7] Instrument cu două coarde şi arcuş folosit în ţările arabe şi în sud-estul Asiei(n.tr.)

soldaţilor care păzeau intrările, în timp ce copii zdrenţăroşi se agăţau de căruţe ca să şterpelească smochine sau curmale. Pelerini cu feţele ascunse de glugi treceau pe lângă roţi. Alţii, cu turbanele trase pe frunte, tâlhari în timpul zilei şi asasini pe timp de noapte, tăiau din mers punga câte unui drumeţ, fără să fie observaţi în îmbulzeală. Totul era în mişcare. Mirosul de mosc se împletea cu cel de sudoare, cu cel al uleiului de măsline din chiupuri, al fructelor răscoapte pe care le înhăţa câte o maimuţă înainte de a se întoarce iute pe umărul stăpânului ei. Coborî cu gândul pe firul memoriei, redevenind Zizim cel cuminte, şi se revăzu în suk[8], atras, ca în copilărie, de miresmele şi culorile mirodeniilor. Le recunoştea nuanţele: piperul, de la cel gălbui ca nisipul până la cel negru ca noaptea, boiaua din munţii Anatoliei, curcuma, scorţişoara, iar în sipetul de alături, păzită ca o comoară, neasemuita floare de şofran. Toate nuanţele de roşu şi portocaliu ale amurgului fastuos şi ale dunelor mişcătoare. Amalgamul de miresme acoperea toate celelalte mirosuri din vecinătate, purificând aerul şi-i stârnea foamea. Dar nu trebuia decât să treacă de colţul unui zid vechi, albit cu var, ca să găsească o bucată de carne de capră macerată în ierburi aromate şi bine prăjită sau o pulpă ruptă dintr-un pui care se învârtea în frigare, lăsând să picure într-un vas pus direct pe cărbuni grăsimea de culoarea ambrei, peste care se turna zeamă de lămâie. Amintirea aceasta îl făcu să-şi lingă buzele. Stărui, prelungindu-şi plimbarea. Privi mărfurile de pe tarabe, având grijă să nu calce pe covoarele persane întinse la picioarele lui, mângâie cu un deget expert mătăsurile de Damasc, stofele cu reflexe schimbătoare pe care razele piezişe ale soarelui le făceau şi mai strălucitoare, trecu pe lângă narghilele, vase din argilă, ceainice de aramă.

Merse mai departe. Ştia drumul. Îl căuta pe omul acela ai cărui ochi înguşti aproape că nu se mai vedeau dintre zbârciturile care-i acopereau chipul. Era chiar lângă sacagii. Oare cum îl chema? A, da, Ali Ben Said. Ali Ben Said cu armăsarii lui, cei mai frumoşi cai din regat, aduşi din munţii Caucazului, iuţi ca fulgerul, sălbatici ca nişte fecioare, cu pielea de un negru bătând în albastru şi cu muşchii bine reliefaţi. Erau

[8] Piață (n.tr.)

şi ei acolo, lângă piaţa de sclavi, înghesuiţi între scândurile şubrede ale ţarcului. Unul dintre ei se cabrase, bătând aerul cu copitele din faţă, cu dinţii dezgoliţi într-un nechezat ameninţător, fiindcă un derviş pântecos întinsese mâna spre el. Ce mult ar fi dorit şi Djem să-l atingă, să-i sufle în nări, să-i mângâie crupa, să-l îmblânzească, să-l apuce de coamă şi să-l încalece, fără şa! Ca să-şi regăsească libertatea la care tânjise de când se ştia. Să fie una cu el, să-şi culce obrazul pe grumazul lui şi să ajungă la Cornul de Aur. Să se oprească o clipă în port, privind felucile legănate de ruliu, în bătaia vântului, printre vasele cu pânze de toate mărimile. Apoi să pornească iar la galop, de-a lungul apelor sclipitoare ale Bosforului. Să ajungă în goana calului la vechiul palat bizantin, acolo unde tatăl său îi confirmase pentru prima oară cuvintele pe care i le şoptise la ureche mama lui: „*Vei fi sultan, fiule...*“

Va trage de frâu în faţa porţilor care în ziua aceea îi zidiseră destinul când se închiseseră în urma lui şi va înălţa capul ca să urmărească zborul unei păsări de pradă, apoi va coborî colina. Va străbate promontoriul dintre Cornul de Aur şi Marea Marmara dominat de palatul Topkapi, nu departe de breşa prin care intrase tatăl său cu câţiva ani înainte ca învingător în acel oraş arogant, schimbându-i apoi numele în Istanbul. Din înaltul promontoriului va privi dantelăria gălbuie a masivului Dardanelelor, orbit de reflexele razelor de soare pe acoperişul de aur al moscheii Aya Sofya, lăsându-se legănat de chemarea la rugăciune a muezinului. Sfânta Sofia. Bijuteria Orientului. Acea perlă sub a cărei boltă veniseră să se reculeagă de-a lungul timpului atâţia cruciaţi, cu regii lor în frunte. De câte ori nu intrase şi el, înainte de a-şi lua în primire funcţia de guvernator la Katmouni! De câte ori nu îngenunchease şi el, musulmanul, ca să-L roage pe Dumnezeul creştinilor, aşa cum îl rugase şi pe Allah, să-i dea viaţă lungă tatălui său! Amintirea aceasta era acum atât de vie, încât aproape că simţea în nări mirosul dulceag de tămâie şi vedea în faţa ochilor săi închişi strălucirea blândă a miilor de lumânări.

— Câinele de Baiazid, murmură el, convins că tatăl lui nu murise de gută, aşa cum i se spusese.

Ştia că fusese otrăvit de Baiazid. Djem îşi încleştă pumnul de cearşaf.

— Vrei să mai cânt, prinţul meu? întrebă muzicantul cel bătrân şi orb care, de când îşi pierduse ochii, avea un auz şi mai ager.

Oare de cât timp încetase muzica? Djem n-ar fi putut spune, fiindcă aceasta era parte din el, ca şi imaginile itinerarului imaginar pe care-l străbătea zilnic ca să nu-l uite niciodată.

— Zi melodia aceea pe care mi-o cânta mama, îi ceru Djem ca să-şi potolească mânia.

Se lăsă legănat de sunete, amintindu-şi chipul ei blând, părul blond strâns într-un fileu de perle. Cât de mult îi lipsea! Oare mai trăia? Baiazid îl ameninţase că, dacă nu renunţă, o va ucide. N-avea alte veşti despre ea în afară de cele pe care binevoise să i le dea fratele lui.

Suspină cu tristeţe, împovărat din nou de grijile sale. Nu se putea bizui decât pe el însuşi şi pe cei trei tovarăşi şi prieteni ai lui — Houchang, Nassouh şi Anwar, singurii care nu-l trădaseră niciodată. Şi în dimineaţa aceea va trebui să se prefacă, să pară credul. Se săturase de acest rol, dar poate că el era miza libertăţii sale dacă, fireşte, tânărul duce de Savoia îşi ţinea făgăduiala de a-l ajuta să evadeze. Deschise ochii. Aromele mirodeniilor din copilăria lui nu erau decât nişte iluzii. El, a cărui erudiţie o depăşea cu mult pe cea a majorităţii suveranilor, el, care se înconjurase de poeţi şi savanţi la Katmouni, învăţase geografie, ştiinţe, istorie, ştia să traducă din persană şi să vorbească limba francezilor, a grecilor şi a italienilor, va fi în stare şi să-i înfrunte cu forţa disperării pe cei care-l dispreţuiau destul de mult ca să-l creadă prost. Era un luptător, un călăreţ şi un spadasin mult mut bun decât oricare dintre temnicerii lui. La momentul potrivit, ospitalierii aveau s-o afle pe pielea lor. Îmbărbătat de accst gând, Djem se ridică şi trase de şnurul care atârna deasupra patului.

O slujnică veni imediat să ridice obloanele interioare ale ferestrelor.

— Aţi dormit bine, prinţul meu? întrebă ea.

El nu apucă să-i răspundă, căci în cadrul uşii se ivi statura impunătoare a lui Houchang, care îl liniştea întotdeauna.

Obrazul lui negricios, bărbierit cu grijă, ca în fiecare dimineaţă, strălucea aproape la fel de puternic ca şi privirea lui sclipitoare. Sub mustăcioara fină, buzele abia puteau să-şi reţină vorbele. Djem îi spuse fetei că poate să plece. Muzicantul ieşi în urma ei, cu degetele obosite după atâtea ore de cântat.

Vorbeşte, zise prinţul când rămaseră singuri.

— Hussein bei a venit. Tocmai ieşea când eu veneam să mă antrenez în mânuirea armelor. Mi-a spus că ţi-a adus o scrisoare dar a trebuit să i-o dea câinelui râios de Guy de Blanchefort, care n-a vrut să-l lase să vină la tine.

Djem scrâşni din dinţi.

— Dacă nu mi-o aduce, o să i-o cer, spuse el. Du-te în oraş şi caută-l pe grec. Nu cred că fratele meu l-a trimis doar pe post de curier. Trebuie să aflăm ce ascunde.

— Poate că scrisoarea e otrăvită, presupuse Houchang.

— Primul care o atinge va fi interpretul francezilor, se bucură Djem.

În cazul acesta, nu e nici un pericol.

— După ce-l faci pe Hussein bei să vorbească, dacă mesajul acela nu cere vreun răspuns, ucide-l.

Houchang îşi înclină capul frumos, acoperit de un fes roşu cu margini din catifea albastră. Nimic nu-i putea face mai multă plăcere decât să-l execute pe şacalul acela.

Ieşi, iar Djem se apucă să se spele şi să se îmbrace.

***

Aşteptarea nu fu prea lungă. Pe când îşi termina dejunul, aşezat pe un covor persan, printre perne, înconjurat de femeile lui, Guy de Blanchefort se anunţă şi intră, cu scrisoarea desfăcută în mână.

— Să ai o zi bună, prinţe Djem!

— *Salam aleikum,* prietene! Almeida, fă-i loc marelui prior, favorita se ridică, unduindu-şi şoldurile şi arătându-şi coapsa frumos rotunjită. Sub mantia albă de blană care o acoperea i se putea desluşi goliciunea. Frumuseţea ei era şi mai aţâţătoare, iar Djem ştia că Guy nu rămânea nepăsător la această privelişte, chiar dacă era călugăr, fapt care-i trezea o satisfacţie meschină, ca un fel de revanşă derizorie. Guy de Blanchefort se aşează şi-i întinse scrisoarea.

— Un mesager mi-a adus-o ca să ţi-o dau. E de la fratele tău, îi spuse.

— Îţi mulţumesc pentru că ai deschis-o. Mă mişcă faptul că ai vrut să mă fereşti de otrava care putea fi presărată pe ea, prietene!

Guy de Blanchefort zâmbi cam descumpănit. Era clar că nu luase în considerare această ipoteză. Djem îşi aruncă privirea asupra semnelor. Înţelegea acum de ce îi dăduseră totuşi scrisoarea. Era scrisă în farsi, limbă pe care nici unul dintre tălmaci n-o cunoştea. Sprâncenele care-i străjuiau ochii de azur se încruntară.

Felicitându-se în sinea lui pentru ordinele pe care i le dăduse lui Houchang, Djem luă un aer dezolat şi clătină din cap.

— Fratele meu îmi cere să-i recunosc dreptul la domnie şi să mă întorc la Istanbul. Mă asigură că, în schimb, mă voi bucura de afecţiunea lui şi că viaţa nu-mi va fi în primejdie. Din păcate, vorbele acestea nu mă pot păcăli. Cunosc tradiţia mai bine decât oricine. M-ar decapita de îndată ce aş pune piciorul în oraşul lui.

— La fel cred şi eu, Djem. Cel mai înţelept lucru ar fi să rămâi în continuare sub protecţia noastră. Eşti în pericol chiar şi aici, pe pământul Franţei.

— Vă rămân recunoscător, se prefăcu Djem, apoi bătu din palme şi adăugă cât de vesel putu: Fetelor, ia dansaţi pentru prietenul meu!

Sperând că acest dans va fi pentru marele prior un chin al lui Tantal, se delectă cu adevărat urmărind legănarea şoldurilor, a braţelor şi a sânilor în sunetele muzicii.

***

Spre sfârşitul după-amiezii, la întoarcerea lui Houchang, tensiunea pe care Djem o ascunsese toată ziua în spatele măştii sale sărbătoreşti dispăru. Înainte de a pieri străpuns de propriul pumnal încrustat cu sidef, Hussein bei îşi mărturisise adevărata misiune, aceea de a se întâlni cu regele Franţei. Dacă Ludovic al XI-lea făgăduia să-l împiedice prin orice mijloace pe Djem să se ridice împotriva fratelui său, acesta era gata să-i ofere o sumă considerabilă, precum şi câteva dintre relicvele creştine aflate la Istanbul. Dar misiunea grecului

eşuase. Regele nu voise nici să-l primească, nici să-l asculte. Era pe moarte.

Djem rămase în expectativă auzind veştile. Demersul lui Baiazid dovedea că acesta încă se temea de el; moartea regelui însă ridica noi dificultăţi. Lumină şi umbră. Ca întotdeauna.

Dar adevărata satisfacţie a acelei zile i-o aduse un ţipăt îngrozitor care se auzi spre seară. Djem ieşi din apartamentele lui ca să se intereseze ce se întâmplă şi dădu de Anwar, fratele lui de lapte, al treilea dintre tovarăşii săi credincioşi, şi de Nassuuh care nu mai puteau de râs.

— Era Blanchefort. Dintele pe care tocmai i-l scotea spiţerul s-a rupt, iar omul taie de zece minute în carne vie ca să extragă rădăcina.

Dacă Djem nu l-ar fi urât atât de mult din cauza minciunilor pe care i le tot spunea, s-ar fi grăbit să se ducă la el cu flaconul din sticlă albastră, încrustat cu o dantelărie de fire de argint pe care i-l dăduse pe vremuri o vrăjitoare din Anatolia. Două picături din elixirul pe care-l conţinea ar fi fost de-ajuns ca durerea marelui prior să dispară pe loc. Aşa însă prinţul se veseli împreună cu ceilalţi la auzul chinurilor prin care trecea temnicerul său.

26

În dimineaţa zilei de 26 august, Sidonie ardea de nerăbdare pe când Marthe îi lega şireturile rochiei. O treceau însă şi fiori reci, fiindcă, din când în când, unghiile cameristei îi zgâriau spatele, dar nu îndrăznea să-i facă observaţie.

— Ei, acum eşti gata pentru porcul ăla, scrâşni Marthe.

Uşa era închisă. Erau singure. Nu era nevoie să se prefacă. Marthe o apucă brutal de umeri şi o răsuci cu faţa spre ea. Asprimea privirii ei nu permitea replică.

— Ţine minte, căsătoria asta are loc doar fiindcă am îngăduit eu. La prima abatere, el va muri. La prima abatere…

— Nu pot controla chiar totul, încercă Sidonie, neîndrăznind să-şi imagineze ce ar fi putut face Marthe ca s-o pedepsească.

— Va trebui s-o faci. N-am să îi mai tolerez jignirile. Ai înţeles?

Marthe o trase violent spre ea, înfigându-i unghiile în şolduri. Lui Sidonie îi scăpă un geamăt de durere care se pierdu în răsuflarea călăului ei.

— Preferi cumva să-i spun cum a murit, de fapt, primul tău soţ? Sau cum te-ai bucurat privindu-i agonia?

— Taci, o rugă Sidonie, închizând ochii.

Cât de mult ar fi dorit să poată şterge imaginea acelui sabat diavolesc! Nu ea era, de fapt, vinovată pentru cele întâmplate Marthe fusese cea care pusese totul la cale ca s-o ducă la pierzanie. O drogase, o vrăjise.

— Sărută-mă! îi porunci camerista, înfigându-şi unghiile şi mai adânc în carnea ei.

Lacrimile umplură ochii lui Sidonie, pe când picături de sânge se pierdeau în stofa grena a rochiei. Căută gura otrăvită, sfâşiată între dezgust şi dorinţă. Ştia că aceasta din urmă va birui, ca de fiecare dată când Marthe o obliga să-i guste buzele. Degeaba încerca să reziste. Era ca o otravă. O otravă pe care creatura aceea i-o picurase în sânge în noaptea cu lună plină când o violase.

— Aşa mai merge, rânji Marthe. Eşti a mea şi numai a mea.

— Fac orice vrei, dar nu-l răni pe Jacques. Ştii cât de mult îl iubesc, o imploră Sidonie, cuprinsă din nou de disperare în faţa propriilor reacţii.

— O, desigur că ştiu. Nu i-am răpit eu soţia ca să-l ai?

Sidonie închise ochii.

— Nu da vina pe mine pentru crima asta. Dacă ştiam ce voiai să faci, n-aş fi îngăduit-o. Niciodată. Jeanne era o adevărată sfântă şi nu merita ce i-ai făcut.

Marthe chicoti.

— Ce te nemulţumeşte? Împotriva oricăror aşteptări, ea a supravieţuit, iar tu ai parte de soţul ei! Lucrurile s-au aranjat cum nu se poate mai bine pentru tine.

Sidonie simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

— Pe zi ce trece devii tot mai monstruoasă şi inumană, murmură ea, fără să-şi dea prea bine seama dacă i se adresa lui Marthe sau ei înseşi.

— Dar chiar aşa sunt. Monstruoasă şi inumană. Ajunge! Hai să te aranjez pentru nuntă, clopotele au bătut deja şi toţi ţăranii s-au adunat în jurul castelului. Şi ei, şi nobilii pe care i-a invitat Jacques abia aşteaptă să-şi umple burţile.

Într-o tăcere morbidă, Sidonie se lăsă îmbrăcată, pieptănată, fardată. Tristeţea îi fu ascunsă de machiaj. Iluzie. Cum ajunsese oare să se urască atât de mult? Doar când era cu el, cu Jacques de Sassenage, simţea că renaşte, uita că se afla sub jugul vrăjitoarei. De ce se înverşuna aceasta împotriva ei? însă, de câte ori încercase s-o întrebe, se lovise de un zid de dispreţ.

— Faptul că te fac să suferi mă ajută să trăiesc, răspundea ea cu o strâmbătură.

Totuşi, Marthe putea fi extrem de blândă şi de atentă. Mai ales cu copiii. Dar n-o făcea decât din viclenie, ca s-o poată stăpâni şi mai mult. Lui Sidonie i se întâmplase adesea ca, după ce-o văzuse comportându-se astfel, să afle că prin împrejurimi se petrecuse ceva cumplit. Nu-i putea ierta faptul că-i tocmise pe tâlharii aceia ca s-o ucidă pe verişoara ei, Jeanne. Când Marthe îi mărturisise, încercase să-şi pună capăt zilelor tăindu-şi venele. Dar drăcoaica o găsise pe când îşi pierdea sângele, zăcând pe jos, în locul unde, cu câtva timp

mai înainte, după ce-i retezase soţului ei bărbăţia, se dăruise mai multor bărbaţi.

— Numai eu am dreptul de viaţă şi de moarte asupra ta, se înfuriase camerista, ridicând-o în braţe.

După trei zile, nu mai rămăsese nici o urmă a acestei întâmplări, nici măcar o cicatrice pe încheietura lui Sidonie, care înţelesese abia atunci cât de mari erau puterile lui Marthe. N-avea cum să-i scape. Doar dacă...

— De ce mi l-ai dat? Ştiu că nu faci nimic din bunătate. De ce mă laşi să-l iau de bărbat dacă-l urăşti atât de mult? întrebă ea, dându-şi deodată seama de această ciudăţenie.

Nepăsătoare, Marthe îi aranja heninul.

— Ştiu că ai un interes s-o faci, insistă Sidonie.

— Mulţumeşte-te să-ţi vezi de propriul interes. Poate că nu va dura o veşnicie, o ameninţă camerista.

Sidonie n-avea să afle mai multe, dar în suflet îi miji o scânteie de speranţă. Marthe avea un punct slab. Sidonie nu ştia care era acela, însă, evident, avea legătură căsătoria ei.

Se ridică, afişând veselia ei obişnuită. O frântură din fericirea pe care i-o dăruia iubitul ei, în ciuda preţului pe care-l plătea. Era gata. Arăta superb. Să adauge oare la colierul ei lacrima lui Melusine, pe care o montase într-un pandantiv, fără să spună nimănui despre ce era vorba? „*Nu*“, îi răspunse vocea prudenţei. Secretul acela nu i-l împărtăşise decât lui Jacques. Marthe nu știa nici despre vis, nici despre subteranele de la Rochette, nici despre vedeniile care-l tulburaseră pe Jaques înainte să rupă sigiliile camerei. Era ca şi cum Melusine devenise deodată aliata lor. Gândul acesta îi dădu curaj. În ciuda puterilor ei, Marthe nu putea să vadă în viitor şi nici să citească gândurile. Cu un pic de răbdare şi de viclenie, Sidonie avea poate şanse să se elibereze. Se îndreptă spre uşa pe care Marthe i-o deschise, reluându-şi instantaneu atitudinea respectuoasă pe care o impunea rolul ei. Câtă făţărnicie! Câtă minciună! Dacă nu s-ar fi temut atât de mult pentru familia ei, Sidonie ar fi dat totul pe faţă văzând privirea lui Jacques. În loc de asta însă înaintă cu o ţinută de regină.

Apropiaţii ei o aşteptau afară, în faţa treptelor de la intrare, înconjuraţi de slujitorii de la castel. Sidonie ieşi în aclamaţiile

lor, regretând că tatăl ei nu mai era ca s-o conducă la altar. La naiba cu protocolul! Sidonie mergea pe treizeci nouă de ani, iar bărbatul pe care-l iubea mai mult decât viaţa ei o aştepta sub stejarul cel mare. Cu copiii alături, se îndreptă spre el, cu un zâmbet larg pe buze. Nimic altceva n-avea importanţă.

***

Aşezaţi printre creneluri, cu picioarele atârnând în gol ţăranii aşteptau tăcuţi şi reculeşi, cu pălăriile în mână. Răsunară câteva exclamaţii care-i dovediră lui Sidonie cat de mult o iubeau slujitorii ei. N-o acceptaseră ei drept stăpâna lor deîndată ce se instalase la castel? Exact la fel cum îi considerau pe Jacques şi pe Jeanne. Pentru ei, şi ea era o Sassenage. Nu-i interesa jocul alianţelor, al rudeniilor. Încă din prima zi, ea făcuse parte din viaţa lor, aşa că bucuria pe care o arătau era firească. La fel ca a abatelui Vincent care-i aştepta cu Biblia în mână şi cu ochii plini de lacrimi. După ce, în tinereţe, fusese un nemernic, devenise din mercenar slujitor al Domnului ca să scape de spânzurătoare. Nimeni nu-i cunoştea trecutul în afară de Sidonie. Fusese tovarăş de arme cu unul dintre foştii ei amanţi. Se recunoscuseră când el fusese numit preot în parohie. Ea îi dăduse de înţeles că nu-i va trăda secretul. De atunci, omul nutrea faţă de ea o pasiune comparabilă cu sentimentele unui preot pentru o sfântă şi ale unui tâlhar pentru o prostituată. Dar mai degrabă s-ar fi lăsat pus la zid decât s-o mărturisească. Lângă el, sub ghirlandele de flori, stătea Jacques. O privea fascinat de frumuseţea ei. Sidonie ştia asta. Oare ar fi fost la fel de înflăcărat dacă ar fi ştiut că frumuseţea ei era păstrată cu ajutorul unor alifii diavoleşti? Sidonie alungă acest gând trecând printre şirurile de bănci. Erau acolo o sută de oaspeţi. Nobili de rang mai înalt sau mai mic, rude, vecini, prieteni. Neavând prea mult timp la dispoziţie, Jacques nu-i putuse contacta decât pe cei care locuiau prin apropiere. Dar îi erau de ajuns. Sidonie nu privi spre ei. Nu încă. Dacă-şi întorcea ochii către zâmbetele lor, ar fi pierdut ceva din imaginea pe care voia să şi-o întipărească pe vecie în minte: privirea iubitului ei scăldat în lumina soarelui, mâna lui întinsă spre ea, prestanţa pusă în evidenţă de

veştmintele de nuntă ale căror culori — purpuriu, nisipiu şi auriu — se asortau cu nuanţele rochiei ei.

Da, doar atât. Iubirea, iubirea nemărginită pe care i-o dăruia el.

***

— E minunată, se extazie Algonde, care stătea într-un loc mai retras, printre slujitori, alături de Mathieu.

— Tu eşti şi mai minunată. Doamne, rochia asta îţi stă atât de bine, că tare-aş vrea să ţi-o scot, îi şopti el la ureche foindu-se, în speranţa zadarnică de a oferi o poziţie mai comodă mădularului său care, cuprins de entuziasm, începuse să ocupe mai mult loc decât ar fi trebuit.

Cu atâta lume în jur, doar nu era să-şi bage mâna în nădragi şi să-l aranjeze! În stânjeneala pe care privirea lui, aţintită în decolteul lui Algonde, o accentua şi mai mult, nu observă că fata nu se uita în direcţia altarului la care ajunsese Sidonie. Admiraţia ei nu-i era adresată viitoarei doamne de Sassenage, ci lui Philippine, a cărei frumuseţe strălucitoare o eclipsa pe cea a verişoarei sale. În ciuda acestei privelişti care o tulbura, Algonde îşi stăpâni un căscat. Nici în noaptea asta nu dormise decât câteva ore.

Se întrebă o clipă cum de reuşea să se ţină pe picioare cu atâta oboseală acumulată, fără să mai pună la socoteală sarcina. Sarcina. De fapt, nu prea ştia ce nume să dea acelui lucru care, deşi încă nu se vedea sub corsetul ei, îi creştea în trup. Alungă acest gând, întorcându-se la cel dinainte. Tensiunea nervoasă. Tensiunea nervoasă îi dădea curaj să facă faţă. Dar cât timp putea să reziste? Aseară, abia aţipise şi fusese copleşită de imagini violente, neliniştitoare. Se văzuse în braţele lui Enguerrand, înflăcărată de pasiune. După o clipă, ascunsă în spatele unui copac, îl văzuse pe Mathieu cu o cicatrice urâtă peste ochiul drept, conducând atacul unor bandiţi şi înjunghiind fără milă un negustor. Algonde sărise din somn crezând că e un coşmar, dar imaginile continuau să umple întunericul din jurul ei, una după alta, ca şi cum ea chiar ar fi fost de faţă la ele sau le-ar fi trăit. Un necunoscut cu pielea închisă la culoare lungit peste Philippine, apoi un copilaş păros cu ochi de un albastru atât de pur încât părea că

reflectau azurul cerului; în jurul băieţelului începu să spumege un râu de sânge, târându-l în curentul lui. Nişte nori negri, ciudaţi şi ameninţători urmăreau galopul unui cal în şaua căruia o tânără având în spate o tolbă cu săgeţi gonea înspre nişte munţi cu o formă neobişnuită, ca nişte conuri etajate, cu vârful plat. La poalele lor o aştepta un bărbat îmbrăcat într-o tunică albă, purtând o coroană de aur pe cap. Şi din nou Mathieu luptându-se de data asta cu Enguerrand, însă altfel decât pe vremuri. Săbiile lor se ciocneau sub un cer metalic, iar mişcările lor exprimau ură. Apoi un bărbat la porţile unui castel. Era Luirieux, locotenentul lui Philibert de Montoison, care târa de păr două femei îngenuncheate, cu mâinile legate la spate. Una din ele era Philippine. Dacă n-ar fi ştiut că mama lui Philippine murise, Algonde ar fi jurat că femeia cealaltă era Jeanne de Commiers al cărei portret împodobea şi acum şemineul din odaia seniorilor. În faţa lor se afla o movilă înconjurată de o aură albăstruie. Apoi se iscase o gaură neagră, de parcă totul ar fi fost înghiţit de tenebre, ca şi cum diavolul însuşi ar fi interzis ca ea să mai poată vedea ceva.

Algonde nu mai ştia ce să creadă.

Între timp, alături de ea, Mathieu, fără să bage în seamă mulţimea, îi şoptea la ureche vorbe dulci. Ce mult ar fi dorit să-l ia de mână, să alerge cu el la adăpostul pădurii, să-l simtă în trupul ei, îmbărbătată de sărutările şi de îmbrăţişarea lui, să-şi spună că aceste viziuni nu erau decât o deformare a fantasmelor ei, a fricii de ceea ce avea să urmeze, de veninul acela, şi că, deşi păruseră atât de reale, nimic, absolut nimic din ceea ce văzuse nu se putea întâmpla cu adevărat. Refuza destinul acela plin de sânge şi de ură. Ea voia doar iubirea lui, a lui Mathieu, voia — ca şi Sidonie în ziua aceea — să-i spună că-l accepta din toată inima şi din tot sufletul drept singurul ei soţ, până ce moartea îi va despărţi.

***

După binecuvântarea nupţială, răsună un imn religios. Algonde intonă refrenul, răspunzând vocii în falset a lui Mathieu care stâlcea fără jenă şi melodia, şi textul, în aşa hal, încât câteva priviri întunecate se îndreptară spre el cerându-i să tacă.

— Şi eu care speram că abatele îmi va aprecia eforturile, îi persiflă el aplecându-se către Algonde.

— Taci odată, păgânule! îi porunci Gersende, întorcând capul în direcţia lui.

Băiatul lăsă pe dată ochii în jos, privindu-şi fix încălţările. Algonde făcu acelaşi lucru, ca să evite privirea întunecată a harpiei aţintită asupra lor.

Marthe nu cânta. Constatarea aceasta o făcu pe Algonde să revină la gândurile ei: „*Cu o singură notă, harpia poate face din tine sclava ei. Dacă-i vezi nările lipindu-se, ai grijă să-ţi astupi urechile şi ia-o la fugă*“, o avertizase Melusine la întoarcerea în criptă, înainte de a pleca.

De ce nu se folosise până acum harpia de vrăjile ei ca să le distrugă pe ea şi pe mama ei, fiindcă era evident că le ura? Era oare conştientă, în pofida urii ei, că Gersende era pricepută la administrarea domeniului şi că o alta ar fi putut s-o stânjenească? Sau poate că nu-i era chiar atât de uşor să-şi folosească puterile? Şi apoi, de ce n-o eliminase chiar Melusine pe Marthe? Sau camerista pe ea? Oare din pricină că nemurirea lor nu putea fi învinsă decât de acel copil negricios, cu ochi de azur, care apăruse în premoniţia lui Algonde? Sau din alt motiv? Ce-o oprea pe Marthe să intre în grotă? Năpârca? Poate că nu ştia de intrarea secretă din cameră. Dar, chiar şi în acest caz, deşi nu putea respira sub apă, nu se putea îneca, fiind nemuritoare. De ce nu sărise în apele Furonului? Aştepta naşterea copilului, îndeplinirea profeţiei, ca să-i ucidă apoi pe toţi şi să domnească? Lucrurile acestea i se păreau nişte tâmpenii. Dacă ar fi fosst în locul lui Marthe, ar fi anticipat evenimentele. Asasinându-i, de exemplu, pe toţi descendenţii. Algonde era convinsă că Melusine îi ascunsese ceva esenţial. Dar ce anume? Şi pentru ce? Mai era şi altceva care o frământa: care era, de fapt, rolul ei? Să-i aducă lui Melusine copilul… Nu prea credea. Să conceapă acel antidot, acel lucru din trupul ei care păstra laolaltă puterile lui Melior şi ale lui Melusine, atât de necesar pentru ocrotirea copilului? De cine să-l ocrotească? De năpârcă? Era absurd. Atunci, de cine? De harpie? Greu de crezut, fiindcă, în acest caz, pentru copil ar fi fost totuna dacă Algonde îl ducea lui Melusine sau nu. Oricum,

toate acestea n-aveau nici un sens. Algonde nu primise cine ştie ce educaţie. Ştia să citească şi să scrie, fiindcă familia ei transmisese acest privilegiu din mamă în fiică. Dar nimic altceva — istorie, geografie, ştiinţe, filosofie — nu venise să-i dezvolte instinctul, să-i îmbogăţească inteligenţa. Cu toate acestea, simţea lucrurile şi ştia să judece corect, de obicei.

Dar complexitatea situaţiei o paraliza. Chiar cuvintele profeţiei o puneau în încurcătură: „*Puterea celor trei va birui ce-i rău, iar copilul născut păros al lui Helene şi al unui prinţ din Anatolia va cuceri Ţinuturile de Sus.*“

Puterea celor trei... Explicaţiile pe care le primise atât de la mama ei, cât şi de la zână i se păruseră la început convingătoare, dar acum o nedumereau. Dacă şi harpia — despre care, de altfel, nici nu se pomenea în profeţie — dorea, ca şi Melusine, să pună mâna pe acest copil, însemna că puterile lui erau mai mari decât i se spusese ei. Oare întrunea puterile tuturor celor trei surori? Pentru asta ar fi trebuit să fie şi urmaş al lui Plantine prin tatăl său, turcul. Dar în profeţie era menţionată Anatolia, nu Aragonul, unde fusese încarcerată cea de-a treia soră. Dar, aşa cum stăteau lucrurile pentru moment, copilul avea să se nască doar cu puterile pe care le avea deja ea, Algonde. N-avea nici o noimă. Şi, admiţând că lui Melusine şi lui Plantine le lipsea puterea lui Melior, cum ar fi putut Algonde, care abia dacă ştia să şi-o folosească pe a ei, să le ajute să învingă răul? Şi încă un amănunt care nu trebuia uitat: Plantine nu se afla la Sassenage. Aragonul era vast şi probabil că şi pe Plantine o supraveghea o harpie. Degeaba întorcea Algonde lucrurile pe toate feţele, că nu reuşea să le dea de cap. Îi lipsea o informaţie. Veriga de legătură. Ceva care s-o facă să înţeleagă.

Singura certitudine era faptul că nimic nu se putea îndeplini fără sacrificiul ei. Dar Algonde nu voia să accepte această povară. Ce consecinţe ar fi avut însă refuzul ei? Imaginile înspăimântătoare din viziunile pe care le avusese?

„*Mathieu va ucide, Mathieu va muri dacă tu nu-ţi asumi acest destin*”, o asigurase Melusine în ziua când o salvase de la înec, deşi, la următoarea întâlnire, îi spusese altceva. Ce mult şi-ar fi dorit Algonde să nu fi aflat nimic! Să fie din nou prigoria

jupânului Janisse. Se cutremură. Îşi întoarse ochii spre logodnicul ei, întâlnindu-i privirea înflăcărată de iubire şi de dorinţă.

— N-am să pot aştepta, îi şopti Mathieu.

— Ce anume? întrebă ea, agăţându-se de această clipă trecătoare de fericire.

— Căsătoria noastră. Trebuie să te am acum şi aici.

Algonde tresări.

— Dar nu putem să...

— Vino, o rugă el, luând-o de mână.

În timp ce Sidonie şi Jacques se sărutau în faţa altarului, uniţi la bine şi la rău, cei doi se retraseră discret prin mulţimea care se închise în urma lor, făcându-le scut.

Îl iubea destul de mult ca să-l apere împotriva voinţei lui? îl iubea destul de mult ca să renunţe la el şi să sufere din cauza asta până la sfârşitul zilelor ei?

Se adăpostiseră în spatele unei căruţe, la doar câţiva paşi de mulţimea care îi aclama pe miri; când îl simţi în trupul ei, gemu un „da“ care exprima atât plăcere, cât şi suferinţă.

27

Algonde îşi aranjă fustele şi se pierdu printre slujnicele care-i serveau pe oaspeţi. Mathieu se întoarse la tatăl lui ca să taie pâinea şi s-o aşeze în coşuri. Se despărţiseră aşa cum se iubiseră. Brusc. Cu violenţa specifică momentelor interzise şi, prin aceasta, şi mai preţioase. Fără să schimbe vreun cuvânt.

Cu mâna sprijinită pe pumnul strâns al lui Jacques, Sidonie primise omagiul vasalilor lor care erau de faţă, apoi pornise în fruntea cortegiului. Precedaţi de heralzi, menestreli şi bufoni, trecură pe lângă arenă, pentru ca oamenii să-i poată aclama.

În calea lor se aşterneau petale de flori aruncate de pe creneluri, înteţind uralele sătenilor. Sidonie îşi umflă pieptul. Era fericită. Restul, tot ceea ce făcuse din viaţa ei un coşmar permanent, i se păru deodată derizoriu în faţa angajamentului pe care şi-l luase Jacques în faţa tuturor celor de faţă: „*Sidonie de La Tour-Sassenage, te vreau de soţie şi mă leg să te ocrotesc şi să te iubesc până când moartea ne va despărţi*".

În schimb, făcuse şi ea, în adâncul sufletului ei, un legământ: s-o împiedice pe Marthe să-i facă vreun rău. Prin orice mijloace. Acum radia, cu inima-i bătându-i puternic în piept.

***

După bucuria întâlnirii cu fratele lui, Hector, şi cu sora lui, Jeanne, care sosiseră în cursul dimineţii, Enguerrand, tulburat ca mulţi alţii de frumuseţea lui Philippine, îşi luase privilegiul de a o însoţi. Philippine consimţise cu toată plăcerea. Dintre vasalii tatălui ei, care se grăbiseră să-i prezinte omagiile lor, Enguerrand era cel mai seducător, cu trăsături regulate, ochi negri, migdalaţi şi pometi înalţi. Aveau multe amintiri comune din perioada când Enguerrand venea la Bâtie cu mama lui în vizită la Jeanne de Commiers. Le evocaseră în ziua sosirii tânărului şi de atunci erau nedespărţiţi.

După ce parada înveselită de tumbele şi jongleriile bufonilor se sfârşi, cortegiul se îndreptă către mesele acoperite cu feţe de masă pe care erau brodate iniţialele împletite ale soţilor. Aşezate în formă de potcoavă, îngăduiau tuturor mesenilor să-i

vadă pe miri aşezaţi în centru, sub un baldachin cu blazonul lor, şi pe artiştii care aveau să-i distreze în continuare. În ciuda umbrarului din pânză vărgată care-i apăra pe oaspeţi de razele fierbinţi ale soarelui la amiază, argintăria strălucea printre petalele de trandafiri care acopereau mesele.

În jur, la oarecare distanţă, cât vedeai cu ochii, se instalaseră pe iarbă oamenii de rând, ca un covor în culori vii şi pestriţe, adulmecând mirosurile apetisante de mâncare aduse de vânt. Baronul le promisese că-şi vor primi şi ei partea. Ospăţul avea să dureze trei zile. Tot ţinutul se adunase ca să se bucure de el. Soţii luară loc. Alături se aşezară apropiaţii fiecăruia din ei, apoi ceilalţi, în ordinea rangului. Singurul a cărui lipsă o simţea cu adevărat baronul de Sassenage era cel în faţa căruia depusese de atâtea ori jurământul de supunere. I se strânse inima la gândul că acesta se stingea în castelul său de la Plessis-les-Tours din pricina unei boli pe care nici medicii, nici sfintele moaşte aduse de la Reims nu-l putuseră vindeca. Ludovic al XI-lea îşi adunase ultimele puteri ca să-i trimită un mesaj. Jacques nu-i recunoscuse scrisul, dar regăsise tonul celui căruia-i fusese mai întâi scutier, apoi tovarăş de arme în iureşul bătăliilor, iar în cele din urmă şambelan, până când, în urmă cu trei ani, hotărâse să se retragă de la Curte.

Veseleşte-te, bunul meu Jacques, dictase, abia şoptind, regele. Îmi amintesc de astfel de momente în care râsul tău tunător răsuna alături de mine. Nu-i asculta pe invidioşi şi pe prietenii prefăcuţi! La vârsta ta, un bărbat nu se însoară ca să dea satisfacţie cuiva sau din interes, ci doar din iubire pentru doamna lui. Aşadar, fii fericit! În faţa şi în pofida tuturor. Dacă nu m-aş simţi atât de rău, aş veni personal să-ţi binecuvântez cununia. Dar, vai, sunt pe moarte şi nu te voi mai vedea. Totuşi, în această zi de sărbătoare, bucură-te în loc să mă jeleşti. Aşa e mersul lucrurilor pe lumea asta şi aşa vreau să fie...

Baronul se simţea dator să respecte acest îndemn, pe care-l acceptă drept ultimă dorinţă a regelui. Îşi goni tristeţea. Îl invită printr-un gest pe jupânul Janisse, care-şi frământa

emoţionat în mâini şorţul imaculat, să înainteze. Bucătarul-şef veni să facă o plecăciune faţa lor, îşi drese glasul ca să-şi prezinte omagiile, apoi, conştient de importanţa lui, le înfăţişă meniul pe care îl alcătuise. Un murmur general de aprobare îi conferi jupânului Janisse gradele de nobleţe pe care nu le avea din naştere. Se retrase mândru ca un prinţ.

Apoi, după ce trompeta răsunase de câteva ori, se înfăţişară, la rândul lor, Mathieu şi tatăl lui. Aduceau o tavă pe care se afla o pâine sărată în formă de coroană, împletită cu măiestrie şi decorată cu panglici în culorile familiei Sassenage.

— Fie ca această modestă mărturie a preţuirii noastre să împodobească masa Domniilor Voastre şi să vă aducă fericire şi belşug! declamară ei într-un glas, făcând o plecăciune îndelung exersată aşa încât, cu aceeaşi mişcare, să-şi prezinte darul.

— Ce idee grozavă! exclamă Sidonie care se întrebase până atunci de ce era un spaţiu liber pe masă, în faţa lor.

Coroana umplu tocmai bine locul acela. Cei doi se pregăteau să se retragă, când Jacques i se adresă lui Mathieu:

— Ia spune, băiete, n-ai nimic să-mi ceri?

— Oare momentul este potrivit? se îmbujoră Mathieu, luat prin surprindere.

— Cel mai potrivit, odată ce te-am poftit s-o faci…

— Păi atunci…

Îşi drese glasul, cum făcuse şi jupânul Janisse, scutură capul, îşi trecu palma asudată de emoţie peste păr, netezindu-l, o căută din priviri pe Algonde, dar n-o găsi şi presupuse că se pregătea pentru servitul bucatelor, aşa că începu, sub privirea încurajatoare a tatălui său, cea îngăduitoare a Sidoniei şi cea plină de bunăvoinţă a baronului:

— Păi, zise el ca introducere, e vorba despre Algonde…

— La care ţii, râse baronul.

— Ţin foarte mult, rectifică Mathieu.

— Destul de mult ca să te însori cu ea, desigur.

— Asta era, se bucură Mathieu, înţelegând că i se întinsese o mână de ajutor.

— Dar ea e de acord?

— Dintotdeauna.

— Şi mama ei?

— La fel.

— Atunci, s-a făcut.

— Cu permisiunea Domniei Voastre…

— Păi, tocmai ai primit-o, nu? începu să râdă baronul.

Mathieu zâmbi cu gura până la urechi. Încă puţin, şi ar fi început să danseze de bucurie.

— Tată, eu am o obiecţie.

Fericirea de pe chipul lui Mathieu îngheţă. Întoarse capul spre Philippine care-şi întrerupsese conversaţia cu Enguerrand şi se ridicase în picioare.

— Te ascult, fiica mea. Algonde e în serviciul tău, deci tu hotărăşti în privinţa ei.

— Exact. Aşa că trebuie să ştii, Mathieu, că n-am de gând să mă lipsesc de ea, chiar dacă vă căsătoriţi.

V— reţi să spuneţi că…

Şi înghiţi în sec.

— Că mă va urma la Bâtie când vom pleca de aici.

Lui Mathieu nici prin cap nu-i trecuse o astfel de eventualitate. Algonde aparţinea, ca şi el, domeniului Sassenage. Îşi închipuise întotdeauna că vor trăi împreună acolo.

— Nu vreau să mă despart de ea, zise el cu îndrăzneală.

— Va trebui totuşi dacă rămâi brutar.

— Fireşte că va rămâne, afirmă tatăl lui Mathieu, de parcă ar fi fost ceva de la sine înţeles.

Mathieu era fiul lui cel mai mare.

Baronul se scărpină în barbă. Nu se aşteptase la această împotrivire neaşteptată. Sidonie se aplecă şi-i şopti la ureche câteva cuvinte. El dădu din cap. Mathieu, hotărât, cu pumnii încleştaţi, rămăsese nemişcat în faţa lor, muşcându-şi obrazul pe dinăuntru. Philippine se aşezase la loc, regretând că-l întristează, dar refuzând să se răzgândească. Se ataşase prea mult de Algonde ca să renunţe la ea. În ciuda tuturor argumentelor pe care se grăbea Enguerrand să le aducă în favoarea tinerilor logodnici.

— Apropie-te, Mathieu. Şi tu, Jean! porunci baronul.

Tatăl şi fiul făcură un pas înainte.

— Meştere brutar, ai de gând să te pensionezi?

— Încă nu sunt atât de bătrân.

— Aşadar, un ucenic ţi-ar fi la fel de folositor ca şi fiul tău.

— La fel de folositor? Ştiu şi eu? făcu brutarul simţind capcana.

— Poţi spune „nu“ uitându-te la mutra lui disperată? insistă Jacques.

Brutarul aruncă o privire spre fiul lui şi ridică din umeri. Jacques avea dreptate. Ţi se rupea inima văzându-l pe bărbat.

— Tu, Mathieu, ai fi gata s-o urmezi pe frumoasa ta, dacă s-ar ivi vreun prilej?

— Aş fi gata să fac orice ca să n-o pierd.

— Chiar să îmbrăţişezi meseria armelor?

Mathieu tresări. Jean îşi înăbuşi un strigăt de groază. Sidonie îi linişti pe amândoi cu o fluturare a genelor.

Mathieu prinse curaj.

— Da, dacă trebuie.

— În cazul acesta, îmi menţin binecuvântarea. Te vei însura cu Algonde şi vei intra în regimentul lui Dumas. De azi înainte, brutarule, fiul tău va părăsi cuptorul şi va învăţa de la soldaţi noua sa meserie.

— Şi când voi fi prea bătrân ca să mai muncesc?

— Îţi va lua locul mezinul tău. Tu ce spui, Helene?

— Mie-mi convine, îl asigură ea, binedispusă.

— Prin urmare, aşa rămâne. Puteţi pleca.

În clipa aceea apăru şi Algonde, purtând pe braţ un buchet somptuos de trandafiri şi crini pe care-l făcuse împreună cu Gersende. Printre tulpini erau petrecute panglici asemănătoare cu cele de la coroana din pâine.

Mathieu o opri din drum.

— S-a făcut! Baronul ne-a logodit!

Neliniştile fetei pieriră pe loc. Acum, zarurile erau aruncate, nu mai avea de luat nici o hotărâre. Va fi soţia lui Mathieu şi va rămâne la Sassenage; întâmple-se ce s-o întâmpla!

— Lasă că-ţi povestesc eu mai târziu, îi făgădui Mathieu.

Ea dădu din cap. Băiatul o zbughi în salturi, ca un ied, iar Algonde, regăsindu-şi veselia obişnuită, se prăpădi de râs când unul dintre măscărici începu să ţopăie pe lângă ea, imitându-l pe Mathieu. Însoţită de clinchetul clopoţeilor de la pălăria cu

trei vârfuri a bufonului şi de mama ei, care o ajunsese din urmă, Algonde le oferi mirilor buchetul.

După aperitivul alcătuit din hypocras[9], vin aromat cu plante, crochete cu brânză, cârnaţi de mistreţ şi budinci cu prune, urmară diverse feluri de mâncare şi distracţii, fiecare dintre ele fiind anunţat de un herald în sunete de trompetă care atrăgeau atenţia mesenilor asupra uimitorului meniu, întrerupând discuţiile.

— Supă cu lapte de migdale.

— Glume şi jonglerii.

— Piftie de potârniche cu rachiu de ienupăr pe pâine de secară.

— Turtă din ficat de viţel cu bame şi mirodenii.

— Messirul Louis le Grasp cu viola lui.

— Ciulama de raci cu ciuperci şi ierburi aromate.

— Maimuţa messirului Chapelier.

— Iepure umplut cu raţă, cu sos de vin şi ciuperci.

Pulpă de cerb prăjită, unsă cu miere şi stropită cu rachiu de corcoduşe, însoţită de înghiţitorii de flăcări.

— Lapte bătut cu condimente pe pâine cu nuci.

— Farandola mirilor, pe melodii alese de Domniile Lor; vă invităm să intraţi în horă la trecerea şirului.

— Maimuţa lui… cum îţi zice? A, da… Messirul Chapelier vă roagă dinainte să-l iertaţi pentru poznele maimuţei lui care s-a dezlegat. Nu va face rău nimănui dacă nu e împiedicată să fure mâncare. După aceea, vor urma degete de zână cu fire din caramel, stropite cu vin de căpşune.

***

Oalele erau aduse de la bucătărie de câte doi oameni care ţineau capetele unui par petrecut prin toarte ca să nu se ardă şi le puneau pe o masă uriaşă aşezată ceva mai departe. Acolo, conţinutul era întins pe felii pătrate din pâine lăsate trei zile să se usuce, care erau puse apoi pe tăvi mari din lemn; acestea erau cărate la mese de câte doi oameni, iar un al treilea îi servea pe oaspeţi. În afară de asta, mai trebuiau tăiate fripturile, împodobite platourile cu petale de flori, umplute urcioarele şi carafele cu vin, iar coşurile, cu pâine, fructe şi

[9] Vin îndulcit cu zahăr și aromat cu vanilie, scorțișoară și cuișoare (n. tr.)

dulciuri. Fără să mai vorbim despre vasele cu apă de trandafiri care le erau aduse mesenilor după fiecare fel de mâncare ca să-şi clătească degetele. Algonde nu-şi mai vedea capul de treabă. Abia apucase să arunce o privire către cei care-i distrau pe musafiri. Se amuză grozav când maimuţa scăpată din lanţ, îmbrăcată cu haină şi nădragi, începu să se cațere pe stâlpii umbrarului, sărind din grindă în grindă ca să n-o prindă stăpânul ei, şterpelind în treacăt o nucă, o cireaşă confiată, sărutând obrazul unei doamne care ţipa de spaimă. Şi ursul o impresionă pe Algonde care încremeni, ca toţi ceilalţi, atunci când fiara se ridică, mormăind, în două labe în faţa mirilor. O tăcere plină de groază se aşternu o clipă, dar fu înlocuită de hohote de râs: animalul îşi pusese labele peste ochi ca un copil certat, apoi, la porunca stăpânului său, care-l ţinea de lanţ, iar în cealaltă mână avea o cravaşă, începuse să se lase când pe un picior, când pe celălalt, în ritmul muzicii.

Oaspeţii băură, dansară, mâncară şi se giugiuliră prin tufişuri până la căderea nopţii, ba, unii dintre ei, şi după aceea.

Primii se retraseră Sidonie şi Jacques. Marthe renunţase la pedeapsă, aşa că făcură dragoste până în zori şi adormiră abia la cântatul cocoşilor, unul în braţele celuilalt, fericiţi că erau, în sfârşit, uniţi în mod legitim.

Philippine îl visă pe Enguerrand, Enguerrand visă că primea învestitura de cavaler, Mathieu o visă pe Algonde. Aceasta din urmă, extenuată, se prăbuşi în aşternut după ce spărsese urciorul din lut pe care-l avea în mână de capul unui senior beat ca un porc. Şi în noaptea aceea, şi în cea care urmă, căzu într-un somn adânc, fără vise, ca şi duşmanca ei de moarte.

***

A treia zi era dedicată întrecerilor. Jacques hotărâse că vor avea loc după banchet. Turnirul urma să încheie festivităţile.

În sala mare a castelului, mesele fuseseră trase lângă pereţi, iar cuferele puse sub mese. În fundul sălii fuseseră aşezate bănci. Jacques ţinea ca toţi oaspeţii să asiste la ceremonia de învestitură a lui Enguerrand de La Tour-Sassenage.

Când sosi acesta, cu inima bătându-i năvalnic în piept, sala era deja plină, iar la celălalt capăt, lângă altarul care fusese

aşezat acolo, îl aşteptau abatele Vincent, baronul Aymar de Grolee şi Jacques.

Fără să şovăie, Enguerrand îşi croi drum prin mulţime şi puse un genunchi la pământ în faţa lui Jacques de Sassenage.

— În această zi de 29 august a anului de graţie 1483, aşteptăm ca tu, sire Enguerrand de La Tour-Sassenage, să ne spui de ce doreşti să intri în rândul cavalerilor. Dacă râvneşti la bogăţii sau la onoruri, nu eşti demn de acest rang.

Enguerrand îşi puse mâna pe Evanghelia pe care i-o întindea părintele Vincent.

— Nu doresc nimic din toate acestea şi jur pe sfânta Biblie să-i respect poruncile, să apăr Biserica şi să lupt cu înverşunare împotriva necredincioşilor. Făgăduiesc să-i apăr pe cei slabi, precum şi ţara în care m-am născut, să-mi îndeplinesc îndatoririle de feudal, atâta vreme cât ele nu contrazic legile Domnului, să nu mint, să fiu drept, generos şi să-mi respect cuvântul dat. În sfârşit, să fiu mereu cel dintâi în slujba binelui şi a dreptăţii şi să mă împotrivesc răului şi nedreptăţii.

Jacques de Sassenage bătu din palme. Trei paji se apropiară aducând unul — tunica de zale, altul — cuirasa, al treilea — apărătoarele şi pintenii auriţi. Le depuseră la picioarele lui Enguerrand şi-l ajutară să şi le pună.

Philippine, aşezată lângă Sidonie, urmărea ceremonia, iar inima, tulburată de prestanţa tânărului, îi tresălta în piept. În această ţinută de cavaler, Enguerrand de La Tour-Sassenage era cel mai chipeş bărbat pe care şi l-ar fi putut dori o doamnă.

Jacques de Sassenage luă spada care fusese făurită la porunca lui. Garda era împodobită cu doi şerpi care încadrau un chip de femeie. Se întoarse spre abate care binecuvântă arma, apoi i-o întinse tânărului.

— Spada aceasta va fi de acum înainte a ta. Cu ea vei face dreptate, aşa cum ai făgăduit.

Enguerrand o apucă de mâner, sărută obrazul lui Melusine de pe gardă, apoi o puse în teacă şi îngenunche ca să primească acolada.

Jacques de Sassenage îşi scoase spada din teacă şi lovi uşor cu partea plată a lamei fiecare obraz al băiatului, apoi umărul drept al acestuia.

Aceasta este ultima lovitură la care nu vei riposta. În numele Domnului, al sfântului Mihail şi al sfântului Gheorghe, în faţa familiei şi prietenilor tăi, te declar pe tine, Enguerrand de La Tour-Sassenage, ridicat la rangul de cavaler!

***

La întrecerile şi luptele care ţinuseră până seara pe arenă, Enguerrand se remarcă şi câştigă stima adversarilor săi. După ce purtase, la prima întrecere, culorile lui Sidonie, la a doua arboră, prinsă la lance, mâneca dată de Philippine. Aymar de Grolee, cel care-l învăţase tot ce ştia, i-o smulse însă cu uşurinţă.

28

Ca în aproape toate dimineţile de când locuia la castelul stăpânilor ei, Algonde voia să se ducă la Mathieu ca să împartă cu el primele chifle scoase din cuptor. În acea dimineaţă de 3l august, când viaţa de la Sassenage îşi reluase cursul obişnuit după plecarea ultimilor musafiri, fata sări din pat la fel de nerăbdătoare ca pe vremuri. Ba şi mai mult. Acum era logodită. Logodită oficial. Istoviţi de muncă, abia apucaseră să schimbe câteva priviri. N-avuseseră timp de altceva. Iar Philippine o înnebunise trei zile la rând cu râsul acela ascuţit, care le şade bine nobililor atunci când vinul aromat începe să li se urce la cap. Seara, la culcare, nu mai termina cu râsul, iar dimineaţa era mahmură şi nimic nu-i intra în voie. O supăra şi raza de soare care-i cădea pe obraz, şi rochia prea strânsă pe trup... Asta, până când Algonde găsea cele câteva bileţele dulci care-i erau strecurate pe sub uşă în fiecare noapte. Unii dintre cei pe care frumuseţea ei îi răscolise încercau să-i facă acum curte scriindu-i poeme:

În sufletul meu pustiit,
O stea la miez de noapte-a poposit,
Lăsând o urmă de neşters, arzând mereu;
Mi-aş da viaţa pe-un sărut de-al tău.

După o clipă de încântare, Philippine se încrunta, încercând să-şi aducă aminte chipul din spatele semnăturii, apoi strâmba din nas şi declara:

— Pana e mai atrăgătoare decât omul. Cu atât mai rău.

Alţii îşi încercau norocul cu versuri săltăreţe:

Frumoaso, inima mi-e fermecată,
De parcă aripi ar fi prins pe dată.
Surâsul, mersul tău, făptura-ţi toată
Mă readuc la viaţă şi mă-mbată.

— Păi, să aştepte să-şi revină din beţie! exclama ea, izbucnind în râs şi scoţând apoi un geamăt la fulgerul de durere care-i străbătea tâmplele la auzul propriei voci.

Algonde îi masa atunci fruntea cu un decoct de mentă şi melisă, apoi când durerea trecea, iar Philippine deschidea ochii, o ajuta să se îmbrace. Nici una din ele nu făcuse vreo aluzie la Mathieu. Philippine se simţea atrasă de Enguerrand şi era sigură că nici ea nu-i era indiferentă. În timp ce Algonde o pieptăna şi o farda, ea îi povestea discuţiile avute cu tânărul. Replici cât se poate de banale, dar care, sub efectul vinului, îi dădeau fetei impresia că se scursese o eternitate de când plecase de la mănăstire.

Şi se despărţeau, în cele din urmă, la etajul al doilea, când Algonde se ducea să-şi îndeplinească îndatoririle, pentru ca stăpâna ei să poată petrece.

***

Astfel se petrecuseră lucrurile până în ajun când clopotele, toate clopotele din Franţa, începuseră să bată. Regele murise. Abatele Vincent oficiase o slujbă la care asistaseră toţi cei care se mai aflau încă la castel. Jacques de Sassenage evocase momentele în care fusese alături de rege. Emoţia lui li se transmisese şi celorlalţi, iar tristeţea luase locul veseliei.

Între timp, Enguerrand îşi anunţase mama că voia să se îmbarce ca să plece la Rhodos, unde urma să intre în rândurile ospitalierilor, şi o rugase să se ocupe de administrarea domeniului de la Rochette în lipsa lui. Se temuse că Jacques nu va fi de acord cu această hotărâre, însă acesta, dimpotrivă, îl încurajase, asigurându-l că şi el simţise, în tinereţe, nevoia să-şi dovedească valoarea.

Aşa că Enguerrand plecase, după ce-i felicitase încă o dată pe Mathieu şi pe Algonde şi-şi luase rămas-bun de la ei.

Amândouă la fel de întristate de plecarea lui Enguerrand, Sidonie şi Philippine jucaseră şah până la lăsarea serii şi se culcaseră devreme, dându-le liber cameristelor lor până a doua zi la ora zece.

***

Algonde ar fi putut profita de acest răgaz ca să scape de oboseala care-i gârbovea umerii, dar dorinţa de a-l regăsi pe Mathieu, cu mirosul lui de pâine caldă, era mai puternică.

Se îmbrăcă fredonând. Mama ei plecase deja ca să termine împreună cu jupânul Janisse inventarul început de cu seară. Cu inima uşoară, Algonde coborî în fugă scările. Acum, că distracţiile celorlalţi se terminaseră, se putea gândi şi la ale ei. Dar în faţa cuptorului era doar Louis. Mai firav decât fratele lui mai mare, se chinuia din greu să introducă în cuptor lopata cu pâini

— Hei, îl interpelă fata.

Pâinile de pe lopată fură cât pe-aci să cadă când Louis vru să-şi întoarcă privirea spre ea.

— Ai grijă, se răsti la el Jean, pe care Algonde nu-l văzuse apropiindu-se.

Da, tată, gâfâi puştiul, scoţând limba din cauza efortului.

Algonde se întoarse veselă spre brutar, care-şi ştergea pe şorţ mâinile pline de aluat şi fainã.

— Unde-i Mathieu? Sper că nu e bolnav.

Jean avea chipul tras şi un aer mult mai puţin prietenos decât cel pe care-l ştia dintotdeauna Algonde. La fel de rece îi era tonul.

— Probabil că se ocupă cu noua lui meserie. Nu l-am văzut în dimineaţa asta.

Inima fetei se strânse. O străbătu un fior de nelinişte iscat de privirea mohorâtă a lui Jean.

— Ce meserie nouă? Nu mi-a vorbit despre aşa ceva.

Duşmănia subită a brutarului se risipi. Ţinea la fătuca asta ca la copilul lui. La urma urmei, ea n-avea nici o vină pentru cele întâmplate. O apucă afectuos cu două degete de bărbie, cum făcea adesea, şi-i zâmbi cu tristeţe.

— Pesemne că n-a avut timp să-ţi spună, cu toată agitaţia asta. Nu mă întreba pe mine, prigorie! Nu mă împac deloc cu situaţia. Nu-i vina ta, dar nu mi-e deloc uşor, zise el, apoi o bătu uşor cu palma pe obraz, lăsându-i câteva urme albe de făină.

Ea înghiţi un nod, tot mai speriată.

— Şi unde crezi că l-aş putea găsi?

— La arenă.

Fata tresări.

— Acolo unde s-a desfăşurat turnirul?

— Păi, da…

Trebuia să afle. Se răsuci pe călcâie. Vocea răguşită a lui Jean o ajunse din urmă:

— Ia-ţi tot curajul cu tine, prigorie! Cine ştie, s-ar putea să nu-ţi placă ce-o să vezi.

***

Ea ştia deja, simţea că n-o să-i placă, după cum îi spusese Jean. Primul lucru pe care-l auzi când se apropie de baloturile de paie care delimitau zona destinată întrecerilor fu clinchetul metalului ciocnit. Inima i-o luă razna, i se opri răsuflarea şi se împiedică de un ciolan pe care probabil că un câine încercase să-l îngroape acolo. Carne în putrefacţie. Era un semn de rău augur? Îşi recăpătă echilibrul şi alergă şi mai grăbită într-acolo. Ocoli ultimul balot, cel care servise drept poartă, şi ajunse pe teren.

Mathieu era acolo, printre alţi soldaţi. Unii se antrenau fără arme, alţii îşi încrucişau spadele, iar tânărul se străduia să mânuiască o sabie scurtă şi lată, sub îndrumarea unui maestru de arme.

„*Cotul sus. Strânge bine pumnul. Eşti cam stângaci, băiete. Ar fi de-ajuns un pumnal ca să te dezarmeze. Balansul mai mare, haide, că nu seceri grâu. Îndoaie genunchii. Nu chiar aşa de mult, de parcă te-ar fi apucat pântecăraia. Aşa cum îţi arăt eu. Hai, că nu-i aşa de greu*“, îl cicălea maestrul lui de arme.

Algonde îşi duse palma la gură ca să nu ţipe. Încremenise brusc pe iarbă, ca şi cum o barieră de netrecut s-ar fi înălţat între ea şi Mathieu, fără să-şi poată lua ochii de la chipul lui. Atent la ceea ce făcea, băiatul încă n-o observase. Cu sudoarea şiroindu-i pe obraz, scotea vârful limbii de încordare, la fel ca fratele lui în faţa cuptorului, se străduia, dar nu reuşea să facă bine ceea ce i se cerea. În ciuda stângăciei însă fiecare mişcare a armei aceleia scurte şi largi îi amintea lui Algonde de premoniţia ei. Fu îngrozită. Iubitul ei nu putea, nu trebuia să… Ce să facă? Cum să-i scoată din cap ideea asta prostească? Cu un singur gest, putea să-l smulgă acestui destin, dar trupul ei

refuza s-o asculte. Era paralizată, incapabilă să facă vreo mişcare.

***

În aceeaşi clipă, Mathieu o zări. Îi zâmbi şi coborî arma.

— Ce, ai şi obosit, băiete? îl luă peste picior instructorul.

Mathieu ridică bărbia, arătând spre Algonde. Ostaşul înţelese imediat.

— Du-te, îi spuse. Toate fetele sunt la fel. Visează la cavaleri neînfricaţi, dar când îi văd luptând, leşină de frică. O să-i treacă, ascultă-mă pe mine.

Mathieu îi întinse sabia şi porni spre Algonde.

— Vino, zise când ajunse lângă ea.

Văzând că fata nu făcea nici o mişcare, o luă de mână, trăgând-o după el. Ea îl urmă. Să vorbească, să ţipe, să-l împiedice, să-l oprească — enumera Algonde în minte lunga listă a verbelor care exprimau voinţa ei, dar de pe buze nu-i ieşea nici un cuvânt. Când Mathieu se opri în spatele unui butoi gol care-i ferea de priviri indiscrete, Algonde era sfârşită. Nu reuşi să rostească decât un jalnic:

— De ce?

— Ca să pot veni cu tine la Sassenage, ce naiba! Stăpâna ta voia să te păstreze lângă ea. Eu te voiam lângă mine. Aşa că baronul m-a înrolat, zise el izbucnind în râs.

Ea îl fulgeră cu privirea.

— E o meserie periculoasă, Mathieu, nu te-ai gândit deloc la riscuri? reuşi ea, în sfârşit, să articuleze.

— Sunt neînsemnate faţă de cel de a te pierde pe tine. Nu mai face mutra asta. Ştiu că nu mă descurc prea bine, dar, dacă mă antrenez destul de mult, voi deveni mai îndemânatic.

Un val de furie luă locul disperării, făcând-o pe Algonde să-şi regăsească elocvenţa:

— Ce naiba, Mathieu, nu eşti făcut pentru aşa ceva! Oamenii ăştia sunt mercenari. Tu eşti brutar! Asta este vocaţia ta.

Vocaţiile se pot schimba. Ia spune, nu vrei să vin cu tine, nu mai vrei să ne căsătorim? se întunecă el.

— Ba nu, nici gând. Pur şi simplu mi-e frică.

— De ce? Ţinutul e liniştit. Uită-te la soldaţii ăştia! Au luat parte împreună cu baronul Jacques la toate bătăliile duse

împotriva lui Carol Temerarul. Abia dacă unul dintre ei s-a ales cu o zgârietură. Voi învăţa de la ei să mă apăr mai bine ca oricine dacă s-ar întâmpla să izbucnească iarăşi vreun război.

— Ar putea să înceapă pe neaşteptate, încercă ea.

Dar ştia deja că pierduse. Mathieu o cuprinse în braţe şi-i mângâie ceafa.

— Algonde, nu mă înrolez în armată. Am profitat de şansa care mi s-a oferit ca să nu te pierd. Atunci când baroana o să se sature de tine, ne vom întoarce aici şi o să reiau meseria tatălui meu, îţi făgăduiesc.

— Fratele tău ţi-a şi luat locul.

— Nu contează. Ne vom duce la Rochette. Lui Enguerrand i-a plăcut întotdeauna pâinea făcută de mine.

Enguerrand. Revăzu în minte imaginea în care el şi Mathieu se luptau. Trebuia s-o gonească. Da, s-o gonească, din moment ce n-avea cum să schimbe lucrurile. Algonde se desprinse din braţele lui.

— Nu-mi cere să mă bucur, Mathieu. Deocamdată nu pot. Nu aşa doream să fie viaţa noastră.

El o apucă de bărbie, cum făcuse şi tatăl lui cu puţin timp mai înainte, şi o privi drept în ochii de culoarea Furonului.

— Algonde, mă iubeşti destul de mult ca să crezi în mine?

Un hohot de plâns se opri în gâtul fetei. Îşi plecă privirea.

— Destul de mult ca să cred în noi, sughiţă ea.

— Atunci ai încredere în mine. N-o să ni se întâmple nimic rău.

Îi căută buzele tremurătoare. Se sărutară îndelung. Algonde era îndurerată. Durerea ei n-avea nume, avea însă un chip. Purta efigia lui Melusine.

— Du-te, zise ea când gurile lor se dezlipiră.

El îi luă mâna şi i-o sărută, apoi plecă zorit. Algonde închise ochii pentru o clipă şi se rezemă de butoi ca să ascundă lacrimile care o podideau. Nu le putea alina decât într-un singur fel: amestecându-le cu apele întunecate ale torentului. O luă la fugă spre râu, fără să privească înapoi, ţinându-şi în pumnii încleştaţi poalele fustei.

***

Merse de-a lungul malului până la locul unde Furonul dispărea sub stâncă. Fără să cugete prea mult, închise ochii şi se lăsă dusă de apă.

Zgâlţâită de vârtejuri, nu-i trecu prin cap să se apere de stâncile care-o zgâriau la trecerea prin tuneluri. Ajunse astfel la grota subterană în care Melusine o readusese prima dată la viaţă. Curentul o aruncă în micul bazin de la marginea apei. Încruntată, Algonde urcă pe mal. Vuietul râului, repercutat de ecoul bolţii, răsuna şi mai puternic decât afară. Dinţii fetei începură să-i clănţăne. Va mai putea ieşi de acolo împotriva curentului? Se îndoia, dar nici nu-i mai păsa acum. Oare unde era micuţa Algonde care râdea pescuind obleţi? Unde era mica prigorie a lui jupân Janisse care făcea mofturi în faţa ouălor cu lapte? Nu i se potrivea disperarea. Nici teama. Nici violenţa. Ea era făcută ca să râdă şi să glumească pe seama lui Mathieu. Izbucni în plâns. Aici n-o auzea nimeni. Furonul îi ducea cu el tristeţea, aşa cum îi luase şi fericirea.

Într-un târziu, se linişti. De parcă furia apelor negre din jur ar fi purtat-o şi pe a ei spre alte ţărmuri. După ultimul hohot de plâns, rămase pustiită.

Închise ochii. Ştia că era de-ajuns s-o cheme pe Melusine, iar aceasta ar fi venit. Dar voia oare s-o facă? Voia cu adevărat să primească răspuns la întrebările pe care şi le pusese? Să audă încă o minciună care s-o îmbărbăteze?

— Nu, rosti ea în tumultul apei, ca şi cum ar fi spus un mare adevăr.

N-avea nevoie de Melusine. De nimeni. Se baza doar pe ea însăşi — copila de ieri, femeia de astăzi, văduva de mâine. Era faţă-n faţă cu această treime. Trebuia să improvizeze.

Primul lucru care-i veni în minte fu o melodie. Un sunet pe care nu-l mai scosese niciodată, ca adierea primăverii asupri unui mugure. Se aşează în genunchi cu mâinile pe coapse şi lăsă cântecul să ţâşnească din ea, legănându-şi capul în ritmul lui Era când abia simţit, când puternic. Nu-i evoca imagini. Doar o vibraţie care părea să-i regenereze fiecare celulă a trupului. Se lăsă în voia ei până ce îi cuprinse întreaga fiinţă. Abia atunci acceptă să privească dincolo de ea, să pună stăpânire asupm

puterilor pe care le avea. Ieri, îi dădea porunci uliului. De ce nu mai apăruse acesta? Unde se afla?

E în vârful unui copac, lângă un izvor limpede. În coasta muntelui se deschide o peşteră. În jur — stânci abrupte. Munţii Vercors. Uliul aşteaptă. Ea e în legătură cu el. Şi cu mai cine? Cu Mathieu. Se concentrează asupra chipului acestuia. Acesta se antrenează, ridică arma şi loveşte manechinul, prinzându-i dureros degetele între mâner şi lanţul care are la capăt o ghiulea acoperită cu ţepi. Dă drumul armei şi suflă peste unghia strivită, sărind când pe un picior, când pe celălalt. Imaginea se pierde. Algonde caută alta. Philippine. În cameră e întuneric. Doarme liniştită. O şuviţă de păr îi acoperă obrazul. Gersende? Râde în hohote. Unul dintre ucenicii bucătarului a scăpat un ou pe jos, iar jupânul Janisse a călcat pe el. Marthe? Este în odaia lui Sidoniei. Face patul. Se opreşte brusc, înalţă capul, priveşte în jur, gata să se apere. Algonde îşi goneşte imediat din minte această imagina, tulburată de certitudinea că harpia a simţit-o. Melusine? Este în grota de la Rochette. Îşi netezeşte părul cu un pieptene din carapace de broască-ţestoasă. Ochii îi sunt trişti. Cântecul — la fel. Ridică şi ea capul, ca şi harpia, pare surprinsă, apoi îi zâmbeşte cu duioşie. Algonde se îndepărtează şi de ea. Caută. Şi mai departe. Un motiv care s-o facă să se întoarcă. Albul. Un alb vaporos, ca o eşarfa de muselină. O femeie stând în picioare, cu palmele deschise. În faţa ei, ceaţa se despică. O barcă alunecă pe apă. Femeia se află la prova ei. Algonde o cunoaşte. Se recunoaşte, în ciuda pletelor albe care-i cad pe umeri, în ciuda ridurilor de pe chip. În faţa ei, se ivesc din zare contururile unui ţărm. Pe ponton se zăreşte o siluetă. E un bărbat. Bătrân, cu o cicatrice în colţul ochiului drept. Mathieu.

Ceaţa se închide la loc, ascunzându-i. Imitându-şi dublura, Algonde îşi desface braţele cu palmele îndreptate spre cer, apoi ridică încet ochii. Grota e scăldată într-o lumină blândă care iese din pereţi. Îi e cunoscută. Este lumina verzuie care i-a călăuzit paşii spre năpârcă.

***

Lăsă privirea în jos. În bazinul de la picioarele ei, o mulţime de peştişori băteau apa, cu boturile la suprafaţă. Algonde vârî

degetele în apă ca să-i mângâie. Era împăcată. Nu trebuia să moară. Exista o alternativă. Posibilitatea unei vieţi petrecute în iubire. Un mijloc de a îndupleca destinul. Când va sosi momentul, va şti să se folosească de el. Se afundă în apa limpede şi începu să se joace cu bancul de peştişori, aşteptând ca aura verzuie să-i dispară cu totul. Când o călăuziră spre tunel, înfruntând curentul, Algonde ştiu că va urca fără greutate pe cursul râului.

Ţâşni în aerul liber, apoi, cu o bătaie puternică din picioare, intră din nou în gura tunelului.

Ieşi din torent şi se întinse pe mal, la soare, ca să se usuce cât de cât. Se simţea liberă. Mathieu avea să trăiască, dacă aşa hotăra ea.

După două ore, când se întoarse la castel ca s-o trezească pe Philippine, era atât de convinsă de acest lucru, încât începu să cânte, regăsindu-şi glasul omenesc.

29

Djem simţise întotdeauna aceste lucruri. Lama pumnalului pe care-l ţinea sub pernă era mai rece în zilele când moartea îi dădea târcoale. În copilărie, avea deseori senzaţia că-i simte în nări mirosul de putreziciune şi întorcea repede capul ca să se asigure că nu-l urmărea. Tatăl lui decretase că acela care devenea sultan era dator să le taie capetele fraţilor şi nepoţilor lui. Djem tresărea de fiecare dată când, asistând la o execuţie, auzea şuieratul lamei iataganului. Păstrase mult timp în jurul gâtului urma pe care i-o lăsase Baiazid într-o noapte cu o sfoară muiată în vopsea roşie de *hinna.* Era făgăduiala sfârşitului său, atunci când Baiazid, în calitatea lui de frate mai mare, avea să ajungă pe tron. Nu-şi mai amintea cum reuşise să-şi învingă frica aceasta. Fără îndoială că datorită mamei sale şi a certitudinii ei că nu Baiazid va fi sultan, ci el. Datorită tatălui său. Dar acum nu mai avea importanţă. O păstra în sufletul lui ca pe o relicvă. Ca pe o biruinţă asupra lui însuşi, dar şi asupra umbrelor. Prima dată când îşi dăduse seama că a învins teama, se afla în oraşul vechi, lângă Sfânta Sofia. Se apropiase de el un cerşetor cu chirul ascuns de o glugă. Părea a fi un călugăr pelerin. Djem îl apucase de încheietură şi-i pusese în mână câteva monede.

Călugărul se smucise cu violenţă.

— Nefericitule, murmurase el, Doamna cu Coasa îţi va răsplăti bunătatea.

Apoi îşi ridicase mâneca dând la iveală carnea descompusă de lepră şi se acoperise la loc imediat. Djem nici nu tresărise, Dimpotrivă, se apropiase şi mai mult, pentru ca vorbele să nu-i fie auzite de trecători:

— În oraş nu vei găsi nici o leprozerie, vrei să te conduc eu până acolo?

— Ştiu unde este. Nu leprozeria o caut.

— Atunci lasă-mă să te ajut. Dacă se ciocneşte cineva de tine, vei pune în primejdie şi alte vieţi.

— Dar de a ta nu-ţi pasă?

— A mea este deja condamnată. Spune-mi ce anume cauţi.

— Săpun de Alep.

— Ce vrei să faci cu el? se mirase Djem deschizându-i drum prin labirintul ulicioarelor.

— Cu mult timp în urmă, mi-a căzut în mână un pergament vechi în care scria că acest săpun are calităţi uimitoare. Vreau să-l încerc pe rănile mele.

Djem îi plătise negustorului săpunul, apoi îl condusese pe călugăr până la porţile leprozeriei. Mirosul de came putredă îi stăruise în nări câteva zile. Îi era familiar, identic cu cel din copilărie. Dimineaţa, când se trezea, îşi privea mâna îngrijită, epilată, netedă ca pe o ciudăţenie, încercând să trezească în el neliniştea pe care o simţise de atâtea ori. Nu-i apăruse nici un semn. Şi nici teama nu revenise. Djem o supusese.

În ajun, auzind clopotele, ghicise înaintea sosirii lui Guy de Blanchefort că regele se stinsese.

„*Testamentul lui stipulează că Anne de Beaujeu va deţine tutela asupra fratelui ei, Carol al VIII-lea, până când acesta va avea vârsta necesară pentru a lua el însuşi hotărâri. Însă familia Valois, dragă Djem, aceşti Valois dornici de putere o vor incita pe Charlotte de Sasaia, mama delfinului, să solicite regenţa. O ordonanţă regală din l407 îi conferă acest drept. Vezi şi tu că situaţia e complicată şi va întârzia rezolvarea problemelor noastre, pentru că, deocamdată, nu ştim cu cine trebuie să ducem tratative.*"

Djem se ferise să facă vreun comentariu.

— Şi încă ceva… Hussein bei, trimisul fratelui tău, a fost găsit mort într-o fundătură.

— Probabil că în timpul unui jaf…

— Fără îndoială, admise marele prior, vorbind cam nedesluşit din cauza limbii care-i era încă umflată şi zgâriată în urma extracţiei dintelui.

Băură câte o gură de ceai.

— Îl voi consemna aici pe Philibert de Montoison. Îţi va asigura paza.

— Garda mea personală e de-ajuns pentru asta, se încruntase Djem, înţelegând că discursul marelui prior de

Auvergne nu fusese decât un subterfugiu pentru a-l face să accepte mai uşor această nouă constrângere.

— Zvonurile se înmulţesc, Maiestate. Ameninţările ne bat la uşă. Mi s-a spus că în seara fatală Hussein bei a fost văzut în tovărăşia unui turc.

— Este cumva o acuzaţie, mare prior?

— Nicidecum, dar poţi fi sigur oare de fidelitatea ienicerilor tăi? Poate că a fost ucis ca să nu vorbească. Să nu dezvăluie sub tortură numele celui care l-a trimis să te asasineze.

— Chiar şi în acest caz mi-aş putea ţine la respect duşmanii.

— Totuşi, insist. Philibert de Montoison ştie să fie foarte discret. Acceptă-i prezenţa şi rămâi în apartamentele tale până când vom afla mai multe în legătură cu chestiunea aceasta. Ţin foarte mult la viaţa ta.

Djem scrâşni din dinţi. Abia se putea stăpâni să nu dea totul în vileag, să-i spună că ştia despre complicitatea lui Baiazid cu ordinul. Dar se gândea la tânărul său prieten, ducele de Savoia, care aştepta momentul prielnic ca să acţioneze şi-l sfătuise să nu facă valuri, să stea liniştit. Djem simţea în suflet tumultul apelor Mediteranei care pare atât de calmă înainte de a se dezlănţui şi a-i zdrobi pe cei care încearcă s-o înfrunte.

***

Aşa că Philibert de Montoison se instalase chiar în cursul dimineţii pe covor, printre prietenii şi femeile prinţului. Dacă şobolanul acela îşi închipuia că va reuşi să-l împiedice pe Djem să comunice cu tovarăşii săi, se înşela. Nassouh era un *celebi,* un învăţat. Mult mai erudit decât oricare dintre ospitalieri, citise operele autorilor latini, greci, italieni şi francezi, dar pasiunea faţă de poeţii persani, pe care-o împărtăşea şi Djem, îi permitea să-şi spună, sub pretextul unui vers citat într-o convorbire aparent banală, lucruri esenţiale.

Totuşi, la începutul unei după-amiezi, în faţa privirilor insistente ale lui Nassouh, Djem fu nevoit să recunoască: asta nu era de-ajuns. Se întoarse într-o doară spre Mounia, fiica unui înalt demnitar mameluc, pe care Keit bei i-o dăduse de nevastă cu să-şi asigure prietenia lui. Almeida, care era conducătoarea haremului, nu i-o adusese încă în pat. Djem ştia care era motivul: favorita lui se temea să nu-i ia altcineva locul, iar

Mounia era foarte frumoasă. Amuzat de această rivalitate, Djem n-o ceruse până atunci pe Mounia, iar acum se felicita pentru asta. Egipteanca îi plăcea lui Philibert de Montoison mai mult decât toate celelalte femei din harem. Având în vedere că încă n-o onorase cu favorurile lui, Djem o putea sacrifica fără nici un scrupul.

Îi şopti fetei câteva cuvinte la ureche, în timp ce Anwar îi sustrăgea atenţia cavalerului. Erau atât de apropiaţi încă din copilărie, încât fratele lui de lapte pricepuse la o singură mişcare a degetului prinţului ce intenţiona Djem. Sclava acceptă, supusă, în timp ce Philibert de Montoison nu mai contenea cu linguşelile.

Oare se lăsase păcălit sau nu? Din atitudinea lui, nu se putea şti. De când se întorsese din călătorie, Philibert de Montoison vorbea mereu despre farmecele unei femei, fără a-i pomeni numele, pretinzând că e îndrăgostit nebuneşte de ea. Anwar, pe cât de diplomat, pe atât de rafinat, ştia bine cum să-l stârnească.

— Nici una, prietene, nici una nu se compară cu ea, pe legea mea! Frumuseţea ei este ca un vis minunat care stăruie şi după ce te-ai trezit, ca făgăduiala unui înger, exclamă Philibert de Montoison.

— Aşa ţi se pare, fiindcă n-ai intrat niciodată în vreun harem ca al nostru, insistă Anwar.

Un geamăt îl făcu să-şi întoarcă ochii spre Mounia care se ţinea de burtă. Femeia aruncă o privire febrilă spre Philibert de Montoison, apoi îi răspunse în greceşte lui Djem că avea dureri cumplite, în ciuda medicamentelor pe care i le dăduse el.

Djem se prefăcu îngrijorat.

— N-ai vrea s-o vadă spiţerul nostru? propuse Philibert de Montoison.

— Poate că ar fi bine... Cu toate că asta ne încalcă obiceiurile.

— Trimit pe cineva să-l cheme... hotărî Philibert de Montoison ridicându-se.

— Cred că n-ar trebui s-o faci, interveni Djem. Guy de Blanchefort interzice orice vizită aici după lăsarea întunericului.

Ştii asta mai bine ca oricine. Doar câţiva dintre oamenii voştri au aprobarea lui ca să intre la noi. N-aş vrea să-l supăr.

Privirea aruncată pe furiş de egipteancă deveni rugătoare. Philibert de Montoison ezită o clipă, în picioare printre ceilalţi care-şi treceau nepăsători de la unul la altul o narghilea. Djem îi porunci tinerei să mai rabde. Ea lăsă ochii în jos. Prinţul o lăsă în plata Domnului şi începu să râdă la o glumă făcută de Houchang.

Era clar, îşi spuse Philibert de Montoison, că aici nu se punea la cale niciun complot. De când se întorsese, nu sesizase nimic nefiresc în atitudinea prizonierului lor. Guy de Blanchefort exagera cu bănuielile. Femeia aceea, pe jumătate goală sub vălurile ei, era frumoasă. Oare chiar avea dureri? Se îndoia. Frustrarea lui, mereu reînnoită de amintirea lui Philippine, era atât de intensă încât nu mai suporta priveliştea coapselor, a buricelor împodobite cu smaralde, a sânilor abia ascunşi sub o fâşie de mătase. Fără să mai vorbim despre mâinile pe care prinţul şi le plimba pe trupurile lor ca o invitaţie neîncetată la dragoste. De ce nu-şi ţinea femeile închise într-o odaie, ferite de priviri străine, aşa cum era obiceiul în ţara lui? Ca să-i pună pe ei la încercare? Să-i pedepsească?

Un alt geamăt să ia o hotărâre. Mâna Mouniei coborâse de pe piept în josul pântecelui.

— O voi însoţi chiar eu, zise, cu voce destul de puternică pentru a răzbate prin zgomotul discuţiilor prietenilor lui Djem.

Obiectul acestor discuţii era, ca de cele mai multe ori, evocarea amintirilor fericite de pe vremuri.

***

Nassouh se ridică.

— Cavalere, aşa ceva e împotriva legilor noastre.

Djem ridică o mână liniştitoare.

— Nu suntem acasă la noi, Nassouh. Din moment ce cavalerul s-a oferit, n-am nici un motiv să refuz. Am încredere în el. Mounia va fi la fel de bine păzită ca mine.

Philibert de Montoison se prefăcu a nu înţelege aluzia. Egipteanca îşi puse pe umeri o mantie de mătase.

— Nu vom lipsi mult, îl asigură cavalerul înainte de a ieşi.

Imediat ce uşa se închise la loc, Djem bătu din palme. Femeile părăsiră odaia.

— Vorbeşte! îi porunci Djem lui Nassouh.

— Oraşul e înţesat de oşteni aflaţi în slujba ospitalierilor. Sosesc cu sutele, din toate părţile. Mişună prin toate cârciumile. La fiecare colţ de stradă. Nu m-am putut apropia de trimisul ducelui. Nici măcar cât să-mi înmâneze vreun mesaj. Pelerinii nu mai au voie să intre în clădire. De data asta, suntem încolţiţi.

Djem se scărpină în barbă.

— Înseamnă că o vor face la noapte, conchise el. Până mâine, ne vor dezarma.

Privirile tuturor se aţintiră asupra lui.

— Tu, Houchang, anunţă-l pe aga. Ienicerii lui să fie gata să-i oprească pe ospitalieri să-şi aducă întăriri. Dacă şi-au chemat soldaţii, înseamnă că se tem de iataganele noastre. Vom încerca să ieşim discret, în timpul ultimei rugăciuni. Cadiul are aceeaşi măsură ca mine. Îmi va lua locul. Culcat în pat, nimeni nu-şi va da seama de această substituire. Eu, îmbrăcat cu costumul lui, am să fiu printre voi. Veţi ieşi la plimbare, ca în fiecare seară.

— Şi Philibert de Montoison?

— Am eu grijă să nu ne stea în cale. I-am poruncit Mouniei să nu-i cedeze, ci doar să-l aţâţe. Se va duce la el îndată ce se va lăsa întunericul. Nu vom avea, eu şi cadiul, prea mult timp la dispoziţie ca să schimbăm rolurile, dar sper să fie de-ajuns.

Houchang îşi clătină capul cu turban.

— Nu vom fi lăsaţi să ieşim din clădire după ora stingerii.

— O vom lua prin spate, străbătând pădurea. Ai grijă ca trei achingii să-şi ascundă caii acolo.

Nassouh îşi trecu nelinişti mâna peste bărbuţa ascuţită.

— Chiar dacă ajungem în munţi, cum vom putea înfrunta o întreagă armată?

— Viaţa mea este prea preţioasă pentru câinii ăştia ca să o supună vreunui risc. În orice caz, de îndată ce vor da alarma ducele va afla şi el. Cu puţin noroc…

Schimbară o privire complice.

— Fie ca Allah să ni-l ofere, la noapte, se rugă Anwar.

— Iar Dumnezeu să se uite în altă parte, adăugă Djem bătându-l pe umăr.

Apoi femeile se întoarseră, iar chipurile îşi luară din nou expresia nepăsătoare. Philibert de Montoison avea să revină curând şi, pentru ca evadarea să aibă sorţi de izbândă, trebuia ca nimeni să nu bănuiască nimic până în ultima clipă.

***

Abia pornise Philibert de Montoison pe coridorul atât de îngust şi cu tavanul atât de înalt încât torţele nu reuşeau să-l ilumineze, când egipteanca îl oprise apucându-l de braţ. O privise în ochii negri. Gura ei fermecătoare era întredeschisă, lăsând să se vadă un şir de dinţi imaculaţi. Fata aruncă o privire în jur ca să se asigure că nu era nimeni prin preajmă, se lipi de el şi-l sărută.

— Vino, zise Philibert de Montoison, simţind că bărbăţia i se învârtoşează.

Dacă-i surprindea cineva, Djem ar fi cerut satisfacţie, iar soţia lui ar fi fost executată. O trase într-o debara în care erau depozitate uniformele vechi ale ordinului. În cotlonul acela, de mult timp abandonat, fără altă deschidere decât o uşiţă atât de joasă încât trebuia să te apleci ca să intri acolo, domnea un iz de mucegai şi un miros rânced pe care cavalerul nu-l putu identifica. N-avea însă la dispoziţie nici un alt loc în care să-şi poată satisface poftele cu ea. Şi nici timp să caute altul mai potrivit n-avea. O lipi cu spatele de rafturi şi începu s-o sărute lacom. Vorbele pe care încerca ea să le rostească şi gesturile cu care încerca să-l respingă se pierdură în hotărârea lui. Simţurile lui, prea mult timp înfrânate, îşi cereau imperios drepturile. Se vede că nici femeii nu-i displăcea situaţia, fiindcă începu să respire precipitat, scoţând gemete uşoare, când el o pătrunse. Ca să-i arate şi mai bine ce simţea, îşi încolăci picioarele pe după şoldurile cavalerului.

„*Femeia asta face dragoste ca o doamnă, dar se dăruieşte ca o curvă*“, îşi spuse în treacăt Philibert de Montoison. Mai apucă doar să-şi închipuie ce fel de amantă ar fi Philippine, apoi se descărcă brusc, cu un icnet înfundat, în trupul Mouniei. Dacă în spatele lor ar fi apărut Djem, s-ar fi sfârşit cu ei amândoi. Se îndepărtă brusc de ea.

— Nu-l lăsa să te atingă, îi spuse el în greceşte.

— Nici o grijă, nu mă place. Şi, în afara de asta, chiar el mi-a cerut s-o fac, râse Mounia, vorbind într-o franceză cu un accent pronunţat.

Philibert de Montoison încremeni. Oare auzise bine? În întunericul care domnea acolo, nu-i putea zări chipul.

— Ce-ai spus?

— Voia să te fac să pleci din încăpere, ca să poată vorbi nestingherit cu prietenii lui. Prinţul vă păcăleşte, pe tine şi pe toţi ceilalţi.

Philibert de Montoison simţi un fior de gheaţă străbătându-i şira spinării.

— De ce te-aş crede? Eu n-am observat nimic, făcu el.

— Ei îşi vorbesc în farsi, când toată lumea râde.

— Iar tu cunoşti limba asta? se răsti el, de parcă ar fi înjurat.

Ea însă nu se lăsă intimidată.

— La fel de bine ca şi pe a ta. Tatăl meu este un demnitar de rang înalt. Adoră poezia persană. Preceptorii mei mi-au predat-o şi mie.

— N-ai nici un interes să-ţi trădezi soţul. Ce vrei să obţii în schimb?

— Libertatea.

— Ai fi liberă şi dacă el ar evada.

— Însă n-aş avea protecţie. Vreau să părăsesc Franţa. Dacă mă ajuţi, te ajut şi eu.

— Fie, hotărî Philibert de Montoison. Mergem la spiţer şi vei rămâne acolo cât mă duc eu să-i raportez lui Guy de Blanchefort. El va decide cum vom proceda în continuare. Şi-apoi vom face ceea ce aşteaptă de la noi Djem. Dacă m-ai minţit, va fi vai şi amar de tine…

Ieşiră la fel de discret cum intraseră.

După destulă vreme, se întoarseră în apartamentele prinţului care juca şah.

— Te simţi mai bine? îşi întrebă el soţia, ridicându-şi ochii de la tabla de şah.

Mounia dădu afirmativ din cap, apoi îşi reluă locul printre celelalte femei care jucau arşice în tăcere ca să nu-şi tulbure stăpânul. Anwar îi întinse nişte zaruri lui Philibert de Montoison,

care le acceptă. Se aşează turceşte între Anwar şi Houchang, apoi aruncă zarurile pe covor. Dădu un şase.

— Norocul îţi surâde, îl felicită cu glas scăzut acesta din urmă, luând zarurile.

— Aşa li se întâmplă adesea celor îndrăzneţi, replică Philibert de Montoison, cu un surâs la fel de mieros ca al celuilalt.

Abia acum începeau să joace adevărata partidă.

30

După cum hotărâse, Djem se dusese devreme la culcare, îmbrăcat cu veşmintele cadiului, pe care i le adusese neobservat Nassouh spre seară, pândea fiecare mişcare, fiecare foşnet în jurul patului său. Palmele asudate îi trădau neliniştea, ca şi aţâţarea. Gata cu frazele meşteşugit înflorite, gata cu vorbele dulci! Se săturase s-o mai facă pe prostul, el, a cărui inteligenţă, a cărui minte ageră erau vestite în toată împărăţia. Îi distrase destul pe şobolanii aceia. Dacă-l prindeau, îi va scuipa în obraz, Mai avea resurse.

Perdeaua se mişcă. Apăru cadiul cu mâna la inimă.

— Prinţe…

Djem dădu la o parte aşternutul. După o clipă, era pe coridor, simţind furnicături în degete la atingerea iataganului prins la brâu. Pentru cazul în care Allah ar fi avut în noaptea aceea privirea îndreptată în altă parte, iar el ar fi fost prins, îşi lăsase sub saltea pumnalul dăruit de mama lui când împlinise zece ani. Nu-i plăcea să se despartă de el, dar prudenţa îl obliga s-o facă, „*Să nu faci niciodată un pas fără să-ţi asiguri spatele*”, spunea tatăl lui. Acum sfaturile lui îi erau de folos.

***

— Acolo!

Philibert de Montoison întinse un deget înmănuşat spre umbrele care se strecurau, lipite de ziduri, către umbra şi mai întunecată a donjonului. Abia şoptise cuvântul, doar cât să-l audă Guy de Blanchefort aflat alături. Totuşi, i se păru că fugarii se opriseră, scrutând bezna. Chiar şi fără trădarea Mouniei, evadarea ar fi avut sorţi de izbândă. Acoperit de nori, cornul subţire al lunii dădea o lumină atât de firavă încât era greu să desluşeşti vreo mişcare.

— Să aşteptăm, decise Guy de Blanchefort care nu voia să mai continue mascarada aceea sordidă.

Pretextul ideal pentru punerea în practică a planurilor sale era să-l surprindă pe Djem asupra faptului. Îşi duse la buze arătătorul şi degetul mijlociu. Un tril ca de pasăre se înălţă în

aerul apăsător, apoi încă unul şi încă unul. Sunete aparent lipsite de importanţă, dar care, conform unui cod dinainte stabilit, îi anunţau pe soldaţii lui să fie pregătiţi de acţiune.

***

Mâna lui Nassouh coborî pe braţul lui Djem. Ca şi cum ar fi simţit şi ei atingerea, toţi rămaseră nemişcaţi la colţul clădirii. Sub copaci, în apropierea porţii dinspre nord pe care Houchang o descuiase, îi aşteptau caii. Dacă reuşeau să străbată spaţiul deschis care îi despărţea de acel loc, mai aveau o şansă.

— Simţi? îl întrebă.

Djem dădu din cap. Sudoarea celorlalţi. Vântul prevestitor de furtună le adusese mirosul ei printre miresmele pământului.

Cunoşteau prea bine, cu toţii, acest miros, cel al oamenilor care aşteaptă să înceapă lupta.

— S-a terminat, scrâşni Houchang, smulgându-şi iataganul de la brâu.

— Nu încă, hotărî Djem ducându-şi mâna la buze.

Răsună un ţipăt prelung de bufniţă. După câteva clipe, îi răspunse un altul.

— Acum! zise Djem.

Şi o rupseră la fugă către libertate.

***

— Fir-ar să fie! strigă furios Philibert de Montoison când îi văzu luând-o la goană.

Şi împreună cu Guy de Blanchefort, Jean Iseron, Imbert de Beauvoir şi Jean Boniface începu să fugă după ei.

***

În spatele lor, se auzea deja zăngănit de arme. Iataganele împotriva săbiilor. Ienicerii împotriva cavalerilor. Optzeci de turbane împotriva celor opt sute de oameni ai lui Guy de Blanchefort, care se iveau din toate părţile. Părea o luptă pierdută dinainte, dar turcii, prin priceperea lor, aproape că aduceau la egalitate şansele. Pentru fiecare turc ucis cădeau câte zece francezi, decapitaţi sau cu membrele retezate.

***

Djem îi vedea pe blestemaţii de ospitalieri răsărind de pretutindeni, ca nişte câini asmuţiţi asupra unei prăzi.

— Du-te! urlă Houchang întorcându-se deodată ca să-i acopere retragerea.

Anwar şi Nassouh făcură la fel. Djem mai făcu câţiva paşi. Din spate, auzea ciocnirea lamelor şi strigătul de luptă al prietenilor lui. Din faţă — nechezatul speriat al cailor. Nu departe de poarta străjuită deja de opt soldaţi înarmaţi până-n dinţi. Djem ştia că i-ar fi putut ucide cu uşurinţă. Şi să fugă. Putea s-o facă. Totuşi, se opri. Ce-ar fi făcut fără tovarăşii lui? Ca un lup rănit hăituit, rătăcind pe un munte necunoscut, într-un ţinut ostil. Şi dispreţuindu-se, cu fiecare zi mai mult, pentru că i-a lăsat pradă unei morţi sigure şi inutile. Se întoarse cu faţa într-acolo. Privirea lui albastră precum cerul, pătrunzătoare ca a unei păsări de pradă şi auzul deprins să desluşească orice mişcare în noapte îi dezvăluiră întreaga scenă. Pe terase, ienicerii lui începeau să bată în retragere. Oare câţi mai rămăseseră? Cel mult vreo treizeci judecând după zgomotul pe care-l făceau iataganele ce se loveau de săbiile francezilor. În nări îi pătrundea miros de sudoare şi sânge. Philibert de Montoison şi Guy de Blanchefort ajunseseră la câţiva paşi de tovarăşii lui, înconjuraţi de tot mai mulţi soldaţi în tunici de zale. În ciuda vitejiei cu care-şi secerau duşmanii, aveau să fie în curând copleşiţi. Încă o fracţiune de secundă. Onoarea sau libertatea? Djem nu mai şovăi. Se aruncă în luptă chiar în clipa în care Guy de Blanchefort îşi scotea spada din teacă.

***

Djem simţea fiecare lovitură pe care o dădea răspunzând în trupul, în muşchii, în sufletul lui. Între el şi marele prior din Auvergne apăreau alţi soldaţi. Voiau să-l încercuiască. Sărmani nebuni! începu să râdă ca în copilărie, când tatăl lui îl învăţa să reteze cu sabia o sfoară care se învârtea în jurul lui. Începu să se rotească precum un derviş, ţinând orizontal tăişul iataganului, cu asemenea viteză şi forţă, în ciuda ierbii care i se lipea de tălpi, încât reteză dintr-o mişcare patru capete. Ceilalţi dădură înapoi, impresionaţi. Nu le lăsă timp să-şi revină. Avea în faţă cincisprezece duşmani. Sărind ca un diavol, îi spulberă unul după altul cu atâta uşurinţă, de parcă ar fi fost înzestrat cu puteri supranaturale. Sau poate că erau înfrânţi din pricina rezervei de care dădeau dovadă. Guy de Blanchefort le striga

să-l prindă viu. Aşa că francezii, în loc să-l atace, preferau să dea înapoi, trăgându-l după ei. Îi era sete de sângele lor. Sete de izbândă. Sete de acel adevăr pe care doar chipul morţii i-l adusese întotdeauna. Simţea că renaşte, că se vindecă de umilirea la care fusese supus. Îi obliga pe toţi să-l admire. Era Djem sultanul, copilul iubit al mamei sale, urmaşul legitim al tatălui său şi spaima fraţilor lui mai mari. Era Djemchid, eroul legendar al Persiei, al cărei curaj şi îndrăzneală le moştenise. Era invincibil fiindcă era râvnit de toţi.

***

Când îşi dădu seama că procedaseră astfel ca să-l izoleze, era prea departe ca să se mai poată întoarce la ei, iar Guy de Blanchefort îi tăia drumul. De unul singur. Cei doi bărbaţi stăteau faţă în faţă.

— S-a terminat, Djem, îl anunţă cavalerul.

— Aşadar, voi muri, hotărî tânărul înălţându-şi capul şi iataganul.

Împotriva oricăror aşteptări, Guy de Blanchefort îşi cobori spada şi desfăcu pumnul. Arma căzu la picioarele turcului.

— Ia-mi viaţa, prinţe, dar păstreaz-o pe a ta. Valorezi mai mult decât mine.

— Cât? scrâşni Djem, punându-i vârful iataganului sub bărbie

Guy de Blanchefort nici nu clipi şi nu schiţă vreun gest ca să se apere.

— Patruzeci de mii de ducaţi.

— Pe zi?

— Şi dreptul de liberă circulaţie pe Mediterana.

Fratele meu este mai generos decât credeam!

— Noi avem atât misiunea de a-l feri atât pe el de tine, cât şi pe tine de el. Te va asasina fără să ezite dacă devii din nou un pericol pentru el. Deja unelteşte s-o facă, în ciuda înţelegerilor noastre. Am jurat să te apăr. Îmi voi respecta jurământul.

Mânia lui Djem se risipi dintr-odată. Tonul celuilalt nu era prefăcut de astă dată. Nici atitudinea lui. Prinţul înţelese în clipa aceea cât de mult îi semăna Guy de Blanchefort. Orgoliul, înainte de toate. Şi mai ales onoarea. Respectul. Reciproc.

— Un leu nu e făcut ca să trăiască în cuşcă, mare prior! Hai să lăsăm deoparte minciunile.

— Şi vicleniile, da?

— Dacă-ţi dau cuvântul meu, mă vei lăsa să umblu nestingherit, să mă întâlnesc cu vecinii noştri, să vânez, să călăresc, să mă duc la petreceri?

— Însoţit de Philibert de Montoison, da, vei putea trăi după plac. Cu toate onorurile datorate rangului tău. Dar vei rămâne un exilat.

— Pentru tot restul vieţii, presupun.

— Mă tem că da, în caz că ordinele pe care le-am primit rămân aceleaşi.

În jurul lor, lupta era în toi. Houchang râdea nestăpânit, eliberându-se de tensiunea atât timp stăpânită cu o furie drăcească. Nimeni nu-i putea rezista, iar hohotele lui de râs aproape că acopereau zgomotul bătăliei. Chiar dacă nu-i vedea pe tovarăşii săi, Djem recunoştea fiecare lovitură dată de ei. Sub vârful iataganului, pe gâtul marelui prior se prelinse o picătură de sânge.

— Aş putea să te omor.

Guy de Blanchefort nici nu tresări.

— Locul meu ar fi ocupat de altcineva. Avem peste o sută de oameni care ar fi îndreptăţiţi să-l pretindă. Poate că ar fi mai puţin binevoitori decât mine.

— Nu-mi amintesc să-mi fi dat prea multe dovezi de bunăvoinţă, scrâşni Djem.

— Mi-ai lăsat oare de ales? Puteam lua alte măsuri decât cele pe care ţi le-am impus? Tu ce-ai fi făcut în locul meu?

„*Acelaşi lucru. Fără şovăire*”, îşi spuse Djem. Îşi coborî iataganul. Luna ivită pentru o clipă din nori îi dezvălui chipul adversarului său. Privirea acestuia era directă. Sinceră.

— Sunt aliatul tău, Djem. Mi-ar plăcea, în ciuda circumstanţelor, să recunoşti acest fapt.

În loc să-i răspundă, prinţul îi întoarse spatele ca să-şi întipărească în minte imaginea luptei duse de prietenii lui, invincibili, printre grămezi de cadavre însângerate. Fără îndoială, ultima luptă din captivitatea lui. Apoi scoase două şuierături ca nişte lovituri de pumnal. Scurte, stridente, străbătând prin beznă şi prin vacarmul luptei.

Zgomotul de metal lovit încetă imediat. Doar Houchang îşi mai abătu o dată braţul răzbunător şi încă un cap se rostogoli pe pământ, în timp ce trupul tresări înainte de a se prăbuşi. Philibert de Montoison se năpusti, spumegând de furie, asupra uriaşului înainte să poată interveni cineva, Houchang pară lovitura ucigătoare. Cei doi bărbaţi, aflaţi atât de aproape unul de celălalt încât răsuflările lor abureau lamele încrucişate, schimbară priviri pline de ură.

— Jos armele, Montoison! tună Guy de Blanchefort.

Cei doi mai rămăseseră câteva secunde nemişcaţi, privindu-se cu duşmănie, apoi cavalerul se supuse şi făcu un pas înapoi, continuând să ţină spada ridicată.

Dacă mai încerci, te fac bucăţi şi te dau la câini! făcu Houchang, după care scuipă în direcţia lui.

— Poţi fi sigur că lucrurile nu vor rămâne aşa, replică Philibert de Montoison, întorcându-se pe călcâie şi pornind spre terasă.

Paşii lui nervoşi scârţâiau pe pietriş, răspunzând gemetelor răniţilor.

— Dă-mi iataganul! porunci Guy de Blanchefort, întinzând mâna spre Djem.

Acesta dădu înapoi.

— E fără drept de apel! insistă Guy de Blanchefort. Vă dezarmez pe tine, pe tovarăşii tăi şi pe ieniceri.

— Şi ce-mi mai rămâne ca să mă apăr?

— Încrederea pe care va trebui să mi-o acorzi.

— Fie. Dar îţi cer în schimb o favoare, se resemnă Djem înmânându-i arma.

— Ţi-o acord, se angajă Guy de Blanchefort.

— Vreau moartea cuiva. A celui care m-a trădat.

— Ştiu. Codul onoarei voastre seamănă cu al meu. Unul dintre ienicerii tăi o poate ucide pe vaporul care o va duce la Rhodos. Până la îmbarcare, are acceptul meu de liberă trecere.

— Te referi la una dintre femeile mele. Spune-mi numele ei.

— Mounia.

Djem îşi înghiţi dezamăgirea. Deşi n-avea de ce să fie surprins. Greşise subestimând orgoliul egiptencei. Nimic nu e mai periculos decât o femeie umilită. Mama lui, care avusese

de-a face cu soţia lui Baiazid cea părăsită, i-o repeta mereu. Acum care din ei era vinovat pentru cele întâmplate? El, fiindcă o înjosise aruncând-o ca pe o prostituată în braţele lui Philibert de Montoison? Sau ea, pentru că se răzbunase? Timp de o clipă, fu ispitit să-i acorde clemenţă, dar ar fi însemnat să se renege pe sine. În ţara lui, aşa era legea: orice trădător trebuia executat. Nici în cazul Mouniei nu putea fi altfel.

— Am cuvântul tău? insistă el pornind pe urmele marelui prior.

— Îl ai, Djem. Va muri, iar omul tău va fi lăsat în pace.

***

Merseră pe alee până la clădire, călcând prin bălţile de sânge pe care pământul nu reuşea să le absoarbă. Ospitalierii se ocupau deja de răniţi, transportându-i înăuntru. Lângă donjon, ienicerii rămaşi în viaţă şi comandantul lor fuseseră adunaţi şi dezarmaţi de soldaţii aflaţi sub comanda lui Luirieux.

— Vei înţelege, sper, că nu-ţi mai pot îngădui o altă escortă în afară de a mea. Îţi las doar trei ieniceri la alegerea ta, căpitanul lor şi cinci achingii, îl anunţă Guy de Blanchefort pe Djem când ajunseră în faţa lor.

Djem arătă spre câţiva dintre oamenii lui. Luirieux îi eliberă, apoi conduse restul grupului în interiorul donjonului.

— Îmi păstrez tovarăşii, sclavii şi cadiul, enumeră Djem văzându-se neputincios.

— Ceilalţi vor fi repatriaţi la Rhodos. Vor porni chiar mâine la drum.

Djem dădu din cap. Acord tacit. Se simţea istovit şi n-avea altă dorinţă decât să spele sângele care i se lipise de piele şi de veşminte.

— Cu permisiunea ta, mare prior, mă voi retrage.

— Încă ceva, Djem. În mai puţin de opt zile, vom pleca şi noi la castelul din Rochechinard.

Djem zâmbi resemnat.

— Acolo sau în altă parte…

Se întoarse să urce scara spre apartamentele lui.

— Pădurile mişună de vânat acolo…

Glasul era prietenos, plin de făgăduinţe. Djem se opri în prag, simţindu-şi deodată inima mai uşoară.

— O să-mi trebuiască un cal.

— Ţi-l vei alege chiar tu, dar aş fi fericit să te ajut. Dacă n-ai nimic împotrivă...

***

Djem ajunse în odaia lui cu umerii puţin aduşi. Era epuizat. Şi îndurerat de pierderea oamenilor săi. Mâine va fi altă zi. Va urma alta, şi încă una. Dacă Guy de Blanchefort se străduia, poate că vor ajunge să semene mai puţin. Djem voia să creadă că, dacă-şi păstra speranţa, va veni o zi când ambiţiile lui se vor întâlni cu cele ale ospitalierilor. Mâine...

Adormi, călărind în vis un armăsar focos.

31

Trecură opt zile. La fel ca întreaga ţară care-şi plângea regele defunct, domeniul Sassenage era înnămolit din pricina potopului adus de furtunile pe cât de dese, pe atât de violente, in răgazul dintre două furtuni, aerul era atât de apăsător, zăpuşeala atât de nesănătoasă încât erau de ajuns câţiva paşi ca să ţi se umfle gleznele. În grajduri, animalele loveau cu copitele şi se agitau în despărţiturile lor. Până şi cocoşii, derutaţi de ivirea bruscă a luminii printre nori când aproape tot timpul domnea penumbra, nu mai ştiau să deosebească ziua de noapte şi cântau din senin, de parcă ar fi înnebunit. Căpiţele de fân rămase pe câmp putrezeau şi fermierii din ţinut îşi plângeau soarta, cu nasurile lipite de hârtia unsă prinsă în ramele ferestrelor. Nimeni nu voia să rostească numele lui Melusine, dar toată lumea se gândea la ea, ca de fiecare dată când natura se dezlănţuia. Închişi în case, localnicii vedeau apele Furonului umflându-se până aproape de nivelul malurilor. Roata morii de presat seminţe pentru ulei se învârtea mai iute decât de obicei, mânată de surplusul de apă. În câteva locuri, drumul fusese inundat. Podul de la intrarea în sat rezista, dar apele se învârtejeau in jurul pilonilor. Oameni se rugau, făcându-şi cruce când vreun fulger cădea prea aproape. Îndată ce soarele se iţea printre nori, toţi se grăbeau să iasă ca să verifice dacă ce aveau pe lângă case mai era în bună stare. Noroaiele se scurgeau spre Furon, coborând pe coastele colinelor ca un torent negru şi ducând cu ele crengi rupte, ţigle smulse din acoperişuri, haine lăsate la uscat, leşuri de animale înecate sau lovite de trăsnet. Ocolind aceste şuvoaie ucigătoare, fiecare dădea câte o raită prin împrejurimi, bucurându-se sau întristându-se de ce descopereau în coteţul păsărilor sau pe stradă. Profitau de cele câteva minute de acalmie, după care ploaia reîncepea să cadă în picături mari peste acoperişurile ude şi uşile se închideau iarăşi în faţa aerului rece de afară.

***

Philippine încerca să scape de plictiseală în tovărăşia lui Sidonie. Cu ferestrele ferecate, brodau discutând despre toate şi despre nimic, sub ochii indiferenţi ai lui Marthe, absorbită de lucrul ei de mână. Uneori, baronul le înveselea cu puţină muzică. Vocea lui o acoperea pe a lor. Repetau împreună un refren, se emoţionau la ascultarea unui vers, se cutremurau la evocarea unei bătălii sau împărţeau rolurile, interpretând epopeea unei vechi balade. Jucau şah, dame, cărţi, trictrac... Treceau de la un loc la altul, spunându-şi că a doua zi vor putea călări, vor putea merge la vânătoare.

Sidonie începuse s-o înveţe pe Philippine noile dansuri la modă de la Curte. Jacques îi amintise că la Bâtie se organizau adesea petreceri. Cu aceste prilejuri, familia Sassenage îşi arăta în cel mai elegant mod puterea, iar vasalii veneau mereu să-i aducă baronului omagiile lor. Iar Philippine avea datoria să se remarce prin bunele ei maniere. Aşa că, nedorind să iasă din casă pe vremea aceea, se dedica acestor lecţii câte două ore pe zi. Într-o atmosferă care opunea tristeţii mohorâte de afară o veselie autentică şi curată.

După ce-şi îndeplinea îndatoririle pe lângă Philippine dimineaţa, la sculare, Algonde era liberă până seara, când stăpâna ei se retrăgea să se culce. Aceasta îi propusese fetei să stea împreună cu ele, ca şi Marthe, dar, tocmai din cauza prezenţei cameristei, Algonde refuzase. Prefera să hoinărească prin castel, Algonde nu era făcută ca să stea ore întregi aşezată lângă un sfeşnic, punând aţa în ac sau învârtind roata de tors. Se plictisea repede. Îi plăcea să fie activă tot timpul. Gersende însă n-avea ce să-i dea de făcut, fiindcă baronul îi ceruse să verifice cheltuielile ocazionate de căsătorie.

Algonde încercase să se întâlnească cu Mathieu, dar acesta stătea tot timpul cu soldaţii. Neputând să se antreneze, aceştia râdeau, beau, spuneau bancuri deocheate sau povesteau amintiri din lupte. Mathieu asculta, făurindu-şi un caracter care îi fusese străin până acum. De câte ori contenea ploaia, ieşea cu maestrul lui de arme şi exersa ceea ce învăţase. Lui Algonde însă, oricât se străduia, nu-i plăcea deloc să vadă sabia aceea rotindu-se în aer prin faţa ei. Nu-i plăcea nici râsul acela de

soldăţoi care-i ieşea lui Mathieu din adâncul gâtului. Chiar trebuia să-i imite şi să devină unul de-al lor?

— Nu fac decât să-mi însuşesc noua mea meserie, se mirase băiatul când ea îi spusese lucrurile acestea într-unul dintre puţinele momente când avuseseră prilejul să vorbească între patru ochi.

— Obiceiurile lor nu se potrivesc cu firea ta, Mathieu. De ce vrei să ţi-o schimbi?

El ridicase din umeri, cu ochii scânteindu-i.

— Firea e ceva pe care nu te poţi bizui. Adevărul e că prefer să transpir în felul ăsta decât mânuind lopata cu pâine.

Algonde simţise că i se rupe inima:

— Vrei să spui că-ţi place meseria asta?

El o strânse în braţe, fericit ca atunci când, în copilărie, descoperea un joc nou.

— Mare noroc, nu? O să vezi, peste câteva săptămâni am să fiu în stare să te apăr de orice primejdie. Ca pe vremea când eram copii, ţii minte? Tu erai o prinţesă, iar eu — un cavaler neînfricat.

— Eu sunt doar o slujnică, iar tu, un soldat. Visurile noastre n-au devenit realitate, Mathieu! Nu trebuie să ne lăsăm înşelaţi.

Îi sărutase buzele uşor, ca odinioară, fără să ia în seamă temerile ei.

— Ba nu-i aşa, visurile noastre ne ajung din urmă. Doar ne vom căsători, nu-i aşa?

Apoi fusese chemat la instruire şi fugise, fluierând cântecelul pe care-l îngânau pe vremuri, înainte de a face vreo farsă cuiva. Algonde îşi stăpânise neliniştea şi intonase cu vocea ei limpede aceeaşi melodie. El era mulţumit. La urma urmei, nu era mai bine aşa?

A doua zi însă începuse din nou să aibă îndoieli. Ca să nu se mai gândească la asta, îşi reluase vechile corvezi. Freca argintăria, mătura scările, o ajuta fie pe Fanny să-i servească pe stăpâni, fie pe jupânul Janisse, la bucătărie. În prima seară când remarcase acest lucru, Philippine o mustrase cu blândeţe:

— Eşti camerista mea. Nu-ţi ajunge? Ce nevoie ai să faci şi alte treburi? Când vom fi la Bâtie, va trebui să te mulţumeşti doar cu atât.

— Vai de mine, cred că voi muri în cazul acesta, se văitase Algonde făcând o mutră dezolată.

Philippine izbucnise în râs.

— Sper ca Mathieu să te lase însărcinată cât mai repede. Atunci, măcar o să ai cu ce te ocupa toată ziua!

Gândul acesta o înseninase pe Algonde. După o clipă însă o şi întristase. Putea ea să aducă pe lume un copil, ştiind ceea ce ştia? O dilemă în plus se adăuga la starea schimbătoare de spirit care o stăpânea. Între râs şi lacrimi, între copila de ieri şi mica vrăjitoare de astăzi. Între Mathieu şi Philippine. Între soare şi ploaie. „*Hotărât lucru, îşi spunea ea, sunt ca o giruetă, mă rotesc în toate direcţiile după cum bate vântul. Ar fi timpul să-l înfrunt, în loc să-l las să mă învârtească după placul lui!*“

***

Situaţia era la fel de tulbure şi la comanderia de la Poet-Laval. Djem îşi văzuse ienicerii plecând chiar a doua zi după evadarea lor nereuşită. Trecând pe lângă albia Durance, puteau să ajungă la Marsilia peste vreo cincisprezece zile, dacă vremea proastă nu-i obliga să se oprească prea des.

— Cu toate că nici ei n-au permise de liberă trecere, glumise Djem când Guy de Blanchefort îi dezvăluise itinerarul lor care era mult mai scurt decât cel pe care-l avuseseră la sosirea în Franţa.

Acum discutau fără să se mai prefacă, iar prinţului îi plăceau aceste convorbiri. De fapt, fără ca ei să-şi dea seama, înfruntarea aceea îi apropiase.

Guy de Blanchefort zâmbise şi împăturise harta regatului, pe care o întinsese pe masa cea mare din biroul lui ca să-i răspundă lui Djem la întrebarea legată de locul unde se aflu Rochechinard.

— Ai dreptate, dar adevărul este că ospitalierii au dreptul de liberă circulaţie în toată Franţa. Nimeni nu-i va lua la întrebări. Şi chiar dacă i-ar opri cineva n-ar avea cui să-i raporteze. Pentru moment, regatul încă nu are un conducător.

Djem încuviinţase, iar Guy de Blanchefort îl invitase să prânzească împreună cu el.

***

Pe terasă, în ciuda ploii dese care nu mai contenea, sângele se infiltrase în interstiţiile dintre dalele de piatră. Înnegrit şi închegat, rămânea ca o dovadă a trădării soţiei lui. Djem o văzuse, în ziua de după bătălie, urcându-se pe un catâr. Mounia îi aruncase o privire mândră. Întruchipa răzbunarea îndeplinită. Fără remuşcări. Hotărârea lui Djem devenise şi mai fermă. Îşi întorsese ochii de la ea spre unul dintre oamenii lui care tocmai plecau. O clipire le pecetluise înţelegerea. Înainte ca noaptea însângerată să ia sfârşit, Houchang venise la el ca să primească porunci. Djem ştia că ele vor fi îndeplinite cu sfinţenie. Egipteanca n-avea să-şi mai revadă ţara.

„*Mila nu-şi află rost decât prin dreptate, fiule*“, îi spunea tatăl lui.

Câţi oameni fuseseră ucişi sau răniţi ca să vindece orgoliul rănit al acelei femei diabolice? Peste două sute fuseseră înmormântaţi. Turci şi francezi laolaltă. Comanderia devenise un abator. Aşa că ea trebuia să moară! O merita. Plecase radioasă, sigură că era de neatins. Djem o privise cu duşmănie, gândindu-se la Anwar care-şi pierduse o ureche în luptă, la Nassouh cel erudit, a cărui mână, atât de pricepută la caligrafierea versetelor din Coran, fusese schilodită.

Toate acestea lăsaseră în sufletele prietenilor săi o ură nestinsă, pe care prezenţa permanentă a lui Philibert de Montoison o sporea şi mai mult. Şi, în plus, până la plecarea spre Rochechinard erau cu toţii consemnaţi în apartamentele lui Djem. Nimeni nu mai avea voie să iasă în oraş. Fără iatagane, nu se mai puteau antrena pentru luptă. Le fusese interzisă chiar şi lupta cu mâinile goale.

— Din motive de securitate. Oamenii mei sunt ca ai tăi, Djem, au sânge clocotitor şi regretă pierderea camarazilor lor, se justificase marele prior.

— Dar îmi făgăduiseşi!

— La Rochechinard, riscurile noastre vor fi mai mici. Tu şi prietenii tăi veţi avea ceea ce vă doriţi. Fireşte, în limitele a ceea ce mi se permite să-ţi ofer.

Ce vrei să spui?

— Ştii bine, Djem. Orice, în afară de libertatea propriu-zisă.

Djem încercase apoi să-i liniştească pe tovarăşii lui.

— Oriunde am pleca, ducele de Savoia nu va uita de noi, mârâise impetuosul şi bătăiosul Houchang.

— Am jurat.

— Noi însă n-am jurat nimic, subliniase Anwar, cu un surâs răutăcios pe buze.

— Prizonier sunt, prizonier voi rămâne. Dar nu vă pot obliga şi pe voi. Dacă vreţi să plecaţi, sunteţi liberi s-o faceţi, oftase Djem văzându-le furia.

Îl priviseră întristaţi.

— Ce fel de prieteni am fi dacă te-am părăsi?

— E adevărat. Ai semnat un tratat. Ţi-au făcut nişte promisiuni, negru pe alb, cu semnătura marelui maestru al ordinului lângă cele ale martirilor. Ştiu. Eram de faţă. Au jurat pe Biblie că te vor ajuta să-ţi recuperezi tronul, că te vor conduce în Ungaria. Vorbeai despre jurământul tău? Păi, să-l respecte şi ei pe-al lor! se enervase Nassouh.

— Cuvântul unui turc valorează mai mult decât cel a o sută de francezi… Nu spuneai tu aşa, frate?

Anwar, fratele lui de lapte, îşi scuturase capul, capul lui frumos care, în loc de turban, era înfăşurat într-un pansament pătat de sânge într-o parte.

— Nu mă dezic, Djem, şi-ţi dau şi eu cuvântul meu că, dacă ducele organizează o ambuscadă, te voi obliga să-l urmezi. Astfel onoarea ta va rămâne nepătată, iar a mea va dobândi satisfacţie.

Ceilalţi îl aprobaseră, iar în cele din urmă acceptase şi Djem. Tovarăşii lui nu se vor preda niciodată. Poate că undeva, în privirea lui Allah, mai era vreo speranţă. În fiecare noapte, ascultând ploaia care bătea puternic în ferestre, se gândea la pumnalul de sub perna lui. Tăişul acela încovoiat precum cornul lunii era acum singura armă pe care-o mai avea. Iar în inima lui cânta încă una, pe care i-o oferiseră poeţii din Katmouni. Pe asta nu i-o putea lua nimeni. Numele ei era prietenia.

***

Înainte de a pleca spre Aigues-Mortes, Enguerrand se oprise la Rochette. Pentru câteva minute, apoi o oră, apoi o noapte. În cea de-a doua zi petrecută sub propriul acoperiş, se întreba încă dacă făcuse o alegere bună. Frumuseţea lui Philippine îl impresionase. Avea vârsta potrivită pentru măritiş, iar pretendenţii nu-i lipseau, după câte putuse vedea. În timpul petrecerii, Enguerrand zărise deja doi bărbaţi strecurându-i bileţele pe sub uşă. Cu toate acestea, ea rămăsese lângă el, preferase tovărăşia lui, fără să bage în seamă avansurile altora. Dar nu-şi făcea iluzii şi nu era atât de mărginit încât să nu ştie că depărtarea va birui interesul pe care i-l arăta ea. Înainte de a dobândi glorie şi avere nu se simţea demn de ea şi nu voia să-l ofenseze pe baron, care fusese deja atât de generos faţă de el, cerându-i mâna fetei în aceste condiţii. Trebuia, aşadar, s-o piardă ca să aibă, poate, dreptul de a o iubi. Tristă alegere! Nobilă, fără îndoială. Demnă de rangul de cavaler pe care-l avea acum. Dar cât de greu îi venea s-o facă! Destul pentru a se îndoi. Destul ca să rămână?

Când se dezlănţuise prima furtună, era atât de frământat, încât potopul acela îl uşurase de toate lacrimile pe care nu era în stare să le verse. Rătăcise din încăpere în încăpere, punând stăpânire pe spaţiul atât de pustiu.

Oare nu putea să accepte domeniul acela, castelul, să-l stăpânească, să dea porunci, să se comporte ca un senior? Să-i imite pe ceilalţi? Mama lui pusese atâta suflet, da, atâta suflet ca să restaureze clădirea! Putea să rămână acolo, să se mulţumească cu veniturile de la ferme şi din închirierea hanului din Grenoble pe care i-l dăruise Sidonie când împlinise cincisprezece ani. Să le aşeze în coşul de nuntă al lui Philippine, să-şi însuşească fără scrupule zestrea adusă de ea, să audă râs de copii, râsul copiilor lui, al copiilor lor. Să-şi conducă gospodăria potrivit legilor cavalerilor din vechime. Iată ce-i dicta bunul simţ. Să nu lase să-i scape acest prilej.

Totuşi, în cea de-a treia dimineaţă, porunci să-i fie înşeuat calul. Plafonul de nori era atât de jos, atât de ameninţător încât animalul se cabrase nervos, cât pe ce să-l arunce din şa.

„*Rămâi*“, striga inima lui. „*Pleacă! Fără să priveşti în urmă*”, insista nebunia aceea, dorinţa care-i intrase demult în sânge.

Ştia bine, de fapt, că pricina era Algonde pe care şi în copilărie, şi acum îi fusese la fel de greu să i-o lase lui Mathieu. În ciuda frumuseţii şi a rangului ei, Philippine nu-i putea da ceea ce-i oferise prigoria din Sassenage pe când erau copii. O sărutare interzisă pe care n-o putea uita.

Dăduse pinteni calului, fără să-i pese de ploaia care-i uda mantia de călătorie. Avea spada prinsă la şoldul drept, scutul legat de şa, în partea stângă. Îşi proptise picioarele în scări şi lovise calul cu cravaşa, sub fulgerele care-i veneau în întâmpinare. Va muri în vijelie sau va trece vadul. Aşa-i va fi destinul. Aşa fusese întotdeauna.

32

Era oare îndrăgostită? Philippine îşi punea mereu această întrebare, dar, oricât o sucea şi o întorcea pe toate părţile, nu-i putea găsi răspunsul. Emoţie. Excitare. Da, de asta era sigură Avusese toate simptomele caracteristice: mâini tremurânde, sudori reci, furnicături în josul pântecelui, bătăi dezordonate de inimă la fiecare privire a lui Enguerrand. Dar era vorba despre dragoste? Putea numi dragoste aşa ceva?

În toate zilele acestea ploioase, se gândise mereu la el. Nu era de mirare, fiindcă lui Sidonie îi făcea atâta plăcere să comenteze felul cum decursese nunta ei, încât numele băiatului revenea la fiecare întorsătură de frază, ca un refren. „Enguerrand, Enguerrand, Enguerrand", cânta câte un râset, câte o anecdotă, câte un gest. Era fără încetare prezent. Ţinându-i simţurile încordate.

Opt zile. Era un răstimp destul de îndelungat ca să-ţi poţi da seama de profunzimea unui sentiment?

Soarele se ivise din nou.

Sidonie îi mărturisise lui Philippine că era însărcinată şi se scuzase că nu o va putea însoţi în plimbările călare pe care vom să le facă. Ar fi fost o nebunie la vârsta ei. Şi sarcina aceasta era o nebunie. Îşi dăduse şi ea seama de asta după oboseala neobişnuită care-i îngreuna trupul de la nuntă încoace. Ca niciodată, Sidonie acceptase sfaturile soţului ei şi ale vrăjitoarei care venise s-o vadă. Va fi cuminte. Se va odihni aşa cum trebuie înainte de a se întoarce la Bâtie, unde va naşte. Călătoria va fi destul de dificilă în starea ei. Nu voia să-şi asume şi alte riscuri.

La Bâtie, lucrările aveau să fie terminate în cel mult cincisprezece zile, afirmase Jacques, care-şi umpluse timpul vizitându-şi vasalii şi mergând la vânătoare. Ocupaţii care nu erau potrivite pentru o domnişoară. Philippine însă ghicise că, de fapt, tatăl ei nu voia s-o lase prea mult timp pe Sidonie singură... cu Marthe... şi conta pe ea ca să-i ţină de urât. Dar Philippine, care la mănăstire fusese lipsită atâta vreme de

plimbări lungi călare şi de libertate, tânjea să simtă vântul în plete şi crupa nervoasă a calului lipită de coapsele ei. Era, desigur, o urmă a senzualităţii pe care-o treziseră în ea hoinărelile făcute în tovărăşia lui Enguerrand. Poate că acest contact era şi un mijloc de a-şi înlătura îndoielile. De a separa lucrurile, cum făcuse la mănăstire cu tânărul convers. Dorinţă interzisă sau iubire imposibilă? Ambele ipostaze o seduceau. Oare chiar îi era dor de Enguerrand sau prezenţa lui o ajutase doar să se vindece definitiv de sentimentul de vinovăţie faţă de Philibert de Montoison şi Laurent de Beaumont?

Avea nevoie să se mişte, să trăiască, să cunoască. Să se descopere aşa cum era cu adevărat, fără prefăcătorii, fără ca altcineva să-i impună noţiunea de bine şi de rău. În primele două zile, luase un soldat s-o escorteze. Încercase, fireşte, plăcerea aceea sălbatică pe care o căuta şi epuizarea care urmase, dar fără a găsi răspunsul la întrebările ei. Ba dimpotrivă, acestora li se mai adăugase una: ce făcea Algonde în lipsa ei? O ghicea rătăcind de colo colo, ţinându-şi ocupate mâinile şi mintea. Sau poate că profita de acest răgaz ca să se distreze cu Mathieu. La urma urmei, era dreptul ei. Erau logodiţi. Fixaseră chiar şi data căsătoriei cu o zi înainte de plecare. Philippine îl simpatiza pe Mathieu. O făcea să râdă. Însă nu-i plăcea deloc să-l vadă sărutându-şi logodnica. Asta era încă o dilemă. De ce o deranja atât de mult gândul căsătoriei celor doi? De ce se enerva când se vorbea despre progresele tânărului? De ce avea atâta chef să-i interzică să vină cu ele? Să-l oblige să se întoarcă la cuptorul lui şi să i-o lase ei pe Algonde? De ce avea senzaţia aceea cumplita de trădare atunci când Algonde jura că-l iubeşte pe Mathieu mai mult ca orice pe lume?

După trei zile de plimbări solitare, fusese nevoită să recunoască faptul că o deranja mult mai puţin să şi-l închipuie pe Enguerrand hârjonindu-se cu vreo slujnică la un han decât pe Algonde, urcată pe baloturile de paie din jurul arenei, încurajându-şi iubitul.

Acesta era răspunsul la întrebarea ei. Sentimentele o înşelaseră şi de data asta. Iubea dragostea. Noţiunea de dragoste. Nu pe Enguerrand. Şi, în afară de asta, era posesivă.

Teribil de posesivă. N-o va împiedica pe Algonde să fie fericită, dar o voia pentru ea. Voia ca fata să fie împreună cu ea. Până când va avea, la Bâtie, o prietenă mai potrivită din punctul de vedere al condiţiei sociale. Fiindcă acest lucru avea să se întâmple. Cu siguranţă. Acolo veneau mult mai mulţi oaspeţi, fiindcă Bâtie era principala reşedinţă a tatălui ei. Va avea propriul cerc de prieteni. Iar atunci Algonde îşi va recăpăta libertatea.

După ce ajunsese la aceste concluzii, refuzând să se simtă vinovată, se grăbise să verifice dacă fata îşi vedea de treburile ei şi, ca s-o împiedice să-şi întâlnească iubitul, îi mai dăduse şi alte sarcini care aveau să-i ocupe timpul până la căderea serii.

În dimineaţa următoare, luă o hotărâre. Din moment ce ei îi plăcea atât de mult să călărească, Algonde o va însoţi. Îndată ce camerista îi împleti părul, Philippine o apostrofă:

— M-am săturat să te văd lustruind, frecând, măturând! N-am nevoie de o servitoare, ci de o prietenă! Vino cu mine, adăugase ca, trăgând-o spre scară.

Deprinsă cu firea impulsivă a stăpânei ei, Algonde nu întrebase nimic până când se trezise în faţa calului adus pentru ea.

— Îmi pare rău, Helene, dar n-am mai călărit niciodată, mărturisise fata.

— Nu-i nimic, te învăţ eu! exclamase Philippine, stăpânindu-şi dezamăgirea.

Dacă Algonde spera să scape aşa, se înşela. Nu avea oare Philippine drept de viaţă şi de moarte asupra ei? Philippine descoperea încântată şi uimită că adevărata ei fire era cea care se manifestase în grădina mănăstirii. Îi plăcea să-şi exercite puterea. Puterea de seducţie, puterea conferită de rang. Chiar dacă primise o lecţie şi nu voia să mai abuzeze de puterea ei, acum ştia că superioara minţise afirmând că putea ajunge în iad din această pricină. Nu era un păcat să dai dovadă de autoritate şi hotărâre. Algonde n-avusese altă soluţie decât să se supună.

Toată ziua făcuse exerciţii de călărie sub privirile amuzate ale logodnicului ei şi ale lui Philippine care, deşi exasperată de

complicitatea evidentă dintre cei doi, se resemnase s-o suporte ca să-şi poată satisface propriul capriciu.

Spre seară, Algonde dobândise destulă pricepere pentru ca, a doua zi, s-o poată însoţi pe stăpâna ei.

***

Astfel că, plină de curaj în ciuda durerilor din şale, Algonde străbătu podul mobil de la poartă în după-amiaza zilei de l2 septembrie 1483, încântată până la urmă că poate ieşi din incinta castelului ca să mai uite de gândurile care o frământau. Cu o zi înainte, fusese de-a dreptul disperată când îl văzuse pe Mathieu înverşunându-se cu atâta îndârjire împotriva unei momâi, încât spada lui trecuse prin pânza de sac, iar paiele începuseră să curgă.

Cu cât devenea Mathieu mai îndemânatic, cu atât simţea Algonde că nu se poate deprinde cu noua lui situaţie.

Cu toate acestea, peste zece zile avea să devină soţia lui. În timp ce ea călărea pe drumul care ducea la Grenoble, cu Philippine în faţa ei şi trei soldaţi în spatele lor, croitoreasa îi cosea rochia de mireasă. Philippine ţinuse să plătească ea si rochia lui Algonde, şi costumul lui Mathieu. Ospăţul trebuia să aibă loc tot sub stejarul cel mare sau, dacă nu era vreme frumoasă, în sala de recepţii a castelului. La nuntă nu participa multă lume: doar stăpânii care prezidau, personalul şi familia lui Jean. Algonde nu avea rude, în afară de mama ei. Dar asta n-o supăra. Lui Algonde îi plăcea sobrietatea. O ceremonie simplă, oficiată de părintele Vincent, care o ştia de când se născuse, şi o masă cu felurile ei preferate, pe care jupânul Janisse abia aştepta să i le prepare. Iar apoi, dans, până în zori, în sunetele violelor. Va fi o petrecere plăcută, nu pe măsura celei dinainte, fireşte, dar exact aşa cum îşi dorea ea. Mai ales că a doua zi trebuia să-şi facă bagajele. Aşa voise ea, când stabilise împreună cu mama ei data. Ca să plece cu o amintire frumoasă şi proaspătă care să alunge tristeţea despărţirii de cei de la castel.

— Simţi legănarea crupei?

Întoarse capul spre Philippine care încetinise pasul calului ca să îi îngăduie să ajungă alături de ea.

— Adevărul e că nu prea simt mare lucru, fiindcă mi-au amorţit şi şezutul, şi coapsele.

Philippine izbucni într-un râs cristalin.

— Ai să te obişnuieşti, vei vedea. Nu sta ţeapănă, urmează mişcarea calului.

Algonde dădu din cap, dar continuă să-şi ţină coapsele încordate ca să nu cadă. Să urmeze mişcarea. Exact asta o aştepta după ce va pleca de la Sassenage. Cu trei zile mai înainte, Mathieu venise s-o caute. Philippine nu era acasă, se plimba la trap pe potecile de munte. Algonde se afla pe un câmp din apropiere, unde culegea flori proaspete ca să le pună în vazele din odăi. Tocmai rupea o margaretă când Mathieu ajunse lângă ea.

— Nici una nu este la fel de frumoasă ca tine, îi şoptise înainte de a o trage pe iarbă, la umbra unei stânci.

Făcuseră dragoste, iar el o dezmierdase de astă dată tandru, cu blândeţe, înainte de a se întinde pe spate alături de ea, cu un fir de iarbă în colţul gurii. Privea norii mânaţi de vânt, rezemându-şi capul pe braţul îndoit. Pe celălalt braţ se ghemuise Algonde. Stătuseră aşa minute în şir, ca pe vremuri, schiţând pe cer forme fantastice inspirate de imaginaţia lor. A lui Mathieu era mai degrabă războinică decât pastorală, din păcate, dar Algonde era hotărâtă să se bucure din plin de clipele acelea. Care nu duraseră prea mult. Mathieu se întorsese la exerciţiile lui, iar ea — la braţul de flori lăsat pe iarbă. Nu discutaseră decât despre pregătirile de nuntă.

***

— Ştii un loc numit Cuves?

Algonde tresări.

— De ce întrebi?

Fiindcă acolo mergem.

Inima fetei îşi înteţi bătăile. Ce era cu zâmbetul acela enigmatic de pe buzele lui Philippine? Aflase oare? Dar cum?

— E un loc periculos. Acolo intră Furonul sub stâncă. Nu e o idee bună, domniţă Helene, după ploile astea malurile nu sunt stabile.

— Condu-mă!

— Nu.

Philippine sări în sus.

— Era o poruncă, Algonde.

— N-o voi îndeplini.

Şi, ca sa arate că nu glumea, trase de frâu aşa cum învăţase, şi se opri. Philippine făcu acelaşi lucru. La ora aceea, drumul era pustiu. Soldaţii din spatele lor erau prea departe ca să audă ce-şi spuneau. Se înfruntară din priviri.

— Dacă nu-mi arăţi drumul, voi întreba pe altcineva. Dacă refuzi să mergi, soldaţii te vor obliga s-o faci, legându-te de şa, la nevoie…

Algonde înghiţi în sec. Tonul stăpânei ei, rece, deşi lipsit de mânie, nu lăsa nici un dubiu asupra hotărârii ei. Fata strânse din dinţi şi înclină capul.

— Eu v-am prevenit, Domnia Voastră, făcu ea şi dădu pinteni calului.

Un răstimp merseră în tăcere, una lângă cealaltă, apoi Philippine oftă zgomotos. O dată. De două ori. De trei ori.

— Nu mai sta bosumflată, că-mi strici toată plăcerea plimbării, zise ea în cele din urmă.

— Pentru mine e o corvoadă. O fac pentru că sunt obligată să mă supun. Mai mult de-atât nu-ţi datorez, se încăpăţână Algonde.

Ascultă, nu sunt un copil. Nu vreau decât să văd cum arată. Să-l privesc de pe drum. N-am de gând să mă înec…

— Nu e nimic de văzut. Râul e tot râu şi gaura e doar o gaură. E o idee tâmpită. Mă întreb cine ţi-a băgat-o în cap!

— Melusine…

Inima lui Algonde se opri pentru o clipă. Îşi ascunse însă tulburarea şi ridică din umeri.

— Recunosc, poate să pară ceva imposibil…

— Chiar aşa şi este, o luă peste picior Algonde.

— la mai termină cu aerele astea de regină ultragiată! Eu sunt fiica baronului, nu tu, se răsti Philippine, ofensată.

— Nu-i nevoie să-mi aminteşti… Dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Melusine e o legendă. Nu mă poate face să-mi schimb părerea.

— Nici măcar dacă-ţi spun că mi-a dat întâlnire acolo?

Algonde se ferecă în tăcere, singura atitudine care-i mai îngăduia să-şi controleze emoţiile. Sufletul îi era copleşit de nelinişte, revoltă şi întrebări. Ştia foarte bine, doar trecuse şi ea prin aşa ceva, că Melusine ar fi putut pune la cale această întâlnire care-o determinase brusc pe Philippine s-o înveţe să călărească. Zâna voia s-o oblige, într-un fel sau în altul, să-şi îndeplinească misiunea?

— Nu vrei să-ţi spun…

— Nu, i-o reteză din nou Algonde.

— Hotărât lucru, bodogăni Philippine, mă întreb ce-oi fi găsit la tine?

„*Şi eu la fel!*“, îşi spuse cu amărăciune Algonde, strângând din dinţi. Dacă Philippine ar fi binevoit s-o lase în plata Domnului, cât de uşurată s-ar fi simţit! Poate că ar fi existat o şansă ca totul să fie din nou ca înainte. Dar n-avea rost să-şi facă iluzii. Vremurile acelea trecuseră şi nu se mai puteau întoarce. Mathieu nu mai visa decât aventuri şi uitase cu totul de grija să n-o lase însărcinată înainte de căsătorie. Se mândrea cu bustul lui musculos, cu iuţeala dobândită, cu precizia arbaletei lui, cu plăcerea pe care i-o oferea iubitei lui şi cu cea pe care i-o dăruia Algonde, fără să-şi facă vreo problemă. Acum nu-şi mai dorea o femeie, ci o spadă. Una care să fie numai a lui. Şi jubila, afurisitul! Grozav! Le va căpăta pe amândouă în aceeaşi zi. Pe una, într-o cămăşuţă de bumbac, pe cealaltă, într-o teacă din piele. Una, având pielea albă cu vinişoare de culoarea Furonului, cealaltă, din oţel cu reflexe argintii, fabricată la castel. Dar de nuntă din partea fierarului! Şi ce mai dar! Câtă generozitate! El va continua să se umfle în pene, în timp ce ea se va strădui s-o mulţumească pe stăpâna ei care ba o lăuda, ba o certa. Şi toate acestea, pentru ce? Pentru o zână atât de prăpădită încât nu fusese în stare să-şi rezolve singură problemele.

Înainte de a ajunge la poteca în pantă uşoară, ascunsă printre ferigi, pe unde cobora ea de obicei, Algonde ieşi de pe drum, luând-o prin pădure, pe o cărare abruptă şi bolovănoasă. Auzea vuietul torentului, la fel cu cel din sufletul ei.

— Mai avem mult de mers? întrebă Philippine.

— Nu vrei să renunţi?

— În nici un caz! Sunt mai nerăbdătoare ca oricând.

Când ajunseră la ultimul terasament, Algonde descălecă. Rarişteа din faţa lor se termina cu tufe dese de mure. Aha, Helene voia s-o întâlnească pe Melusine! Aha, voia s-o constrângă pe Algonde să-şi asume destinul acela!

— Vârtejurile sunt dincolo de linia copacilor, mai jos.

Philippine îi chemă pe soldaţi şi le porunci să le aştepte acolo cu caii. Mânată mai mult de furie decât de curaj, Algonde începu să coboare, agăţându-şi în spini tivul fustei.

— Alt drum nu există? se plânse Philippine, făcând zigzaguri printre mărăcini, cu pulpele deja pline de zgârieturi.

— Doar ţi-am spus, domniţă Helene. Iar partea cea mai dificilă abia urmează. Dacă vrei, ne putem întoarce…

— Nu. Dacă tu poţi coborî, pot şi eu.

Fără să-i pese de zgârieturi, Algonde grăbi pasul. Printre trunchiurile cenuşii din cauza lichenilor, Furonul părea s-o sfideze. Dacă Philippine aluneca pe mal şi cădea în torent, treaba ei! Algonde n-avea de gând să sară în apă după ea. N-avea decât s-o salveze Melusine însăşi! La urma urmei, a ei fusese ideea. Această răutate care nu-i stătea în fire o făcu să chicotească. Uite cum se schimbase! Devenea la fel de rea ca harpia. De fapt, semănau — amândouă erau doar jucăriile acestor creaturi care pretindeau că sunt benefice. Marthe avea motive să fie acră şi răzbunătoare. Oare era şi ea osândită să-i semene?

În clipa aceea, amintindu-şi prin câte trecuse de când căzuse pentru prima oară în Furon, Algonde îşi spuse că ar fi mult mai fericită dacă Mathieu ar fi rănit şi n-ar mai putea mânui armele şi dacă Philippine nu s-ar mai întoarce din escapada nesăbuită.

Nici nu-şi terminase bine gândul încărcat de toată furia care mocnea în ea, când vuietul torentului fu acoperit de un ţipăt venit din amonte.

Cu fusta agăţată de un mărăcine peste care voise să treacă, între doi pereţi de stâncă, nu putu decât să-şi sucească bustul, destul cât să vadă uliul repezindu-se cu ghearele întinse asupra fiicei baronului de Sassenage.

33

Algonde rămase nemişcată. Nu din pricina mărăcinilor agăţaţi de poala fustei, cum s-ar fi putut crede. Adevărul era că încremenise. La strigătul soldatului care văzuse pasărea coborând în picaj, Philippine se ghemuise printre stânci şi tufişuri, acoperindu-şi obrazul cu mâinile, în timp ce omul cobora în fugă panta accidentată ca să-i vină în ajutor. Văzând că săgeata de arbaletă spintecă aerul pe lângă pliscul uliului, Algonde înţelese că al doilea soldat, rămas pe promontoriul din susţii pantei, se pregătea să tragă din nou cu arbaleta. În acelaşi timp, îşi aminti că gândurile ei negre erau cele care făceau pasărea sa se comporte astfel. Revoltei îi luă locul o spaimă care-i făcu stomacul ghem. O panică stârnită de manifestarea propriilor puteri, precum şi de gândul că o putea pierde pe Philippine.

Îndemnat, cu siguranţă, de acest din urmă adevăr, nu de săgeţile pe care le evita în mod miraculos, uliul luă înălţime şi dispăru imediat în depărtare. Soldatul ajunsese lângă Philippine înspăimântată, fata refuza să ridice capul. Algonde, simţindu-se groaznic de vinovată, reuşi în sfârşit să se mişte din loc şi să se apropie de ei. Se ghemui în faţa stăpânei ei.

— Gata, a plecat, şopti, fără să-şi dea seama că pe obraji i se prelingeau şi ei lacrimi.

— Ar fi mai bine să ne întoarcem la castel, domniţă Philippine, sugeră soldatul cu ochii înălţaţi spre cer.

Philippine îşi îndreptă spatele, apoi ridică şi ea capul.

— Era tot uliul din ziua aceea, nu-i aşa? întrebă ea cu o voce speriată.

— Cine poate şti? încercă Algonde s-o liniştească, dar soldatul interveni, tăindu-i vorba:

— Era acelaşi, cu siguranţă. Şi atunci, şi acum am fost destul de aproape de el ca să-l văd bine. Îi lipseşte o gheară la piciorul stâng.

— Credeam că şoimarul s-a ocupat de el.

— N-a reuşit să-l prindă. Ai crede că îl are pe dracul în el, din moment ce a dispărut în munţi până când am uitat de el. Dar vom organiza o vânătoare, domniţă, şi, pe cinstea mea, o să-i venim de hac.

Cu ajutorul lui Algonde, Philippine se ridică, îşi aranjă heninul de pe cap şi-şi scutură, cu o mână care încă îi tremura, hainele. Cu toate că era albă la faţă şi plină de zgârieturi, îşi regăsise stăpânirea de sine.

— Hai să ne întoarcem acasă. Am să mă interesez dacă nu există o cale mai accesibilă până acolo, şi o să ne întoarcem în altă zi, îi făgădui Algonde, care nu reuşea să-şi alunge remuşcările.

Pe obraji îi curgeau în continuare lacrimi. Îşi dădu seama de asta abia când simţi degetul lui Philippine urmărindu-le pe obrazul ei. Dacă ar fi putut să-şi ceară iertare, fără să trebuiască să dezvăluie totul!

— Dacă tot am ajuns până aici, n-am de gând să renunţ, hotărî Philippine, surâzându-i cu drag lui Algonde.

Apoi întoarse capul către soldat.

— Eram atât de nerăbdătoare să cobor, încât nu m-am gândit de la început, dar n-ar fi rău, locotenente, să răreşti cu câteva lovituri de spadă mărăcinii ăştia.

— Ar fi mai prudent să…

— Nu considera pasărea asta mai inteligentă decât este. Probabil că a confundat heninul meu cu o pradă, şi-atât. L-ai alungat şi sunt sigură că nu se va mai întoarce. Şi chiar dacă ar face-o, l-ai vedea venind. Croieşte-ne drum până la mal.

Omul dădu din cap şi-şi scoase sabia din teacă.

După câteva minute, ajunseră la malul instabil şi acoperit cu noroi al râului. Soldatul se întoarse la postul lui de observaţie, iar cele două fete rămaseră singure lângă faleza de granit. La poalele falezei, în mijlocul micului lac, pâlnia formată de vârtejul torentului spumega mai vijelios ca oricând.

***

Mathieu nu se mai gândea la altceva. Devenise o adevărata obsesie. În fiecare seară, când întunericul se lăsa asupra arenei, punând capăt antrenamentului, trecea pe la fierar să vadă cum prindea contur sabia lui. Arma LUI. Nici prin cap nu-i

trecuse vreodată ca va avea aşa ceva. De fapt, ieşea acum la iveală faptul că era înzestrat pentru meseria armelor. Chiar deosebit de înzestrat. Messirul Dumas, care trecea des ca să-i urmărească progresele, i-o spusese de mai multe ori.

Până şi tatăl lui recunoscuse că aşa era, după ce-l văzuse luptând cu un manechin. Nu-l bucura treaba asta, dar fusese nevoit să recunoască. Mathieu şi-ar fi dorit ca şi Algonde să-i împărtăşească entuziasmul. Îi venea tot mai greu s-o înţeleagă. Se schimbase în ultimele câteva săptămâni. Sau poate că el era cel care se schimbase. Nu reuşea să priceapă acest mister şi era prea preocupat de noua lui meserie ca să-şi mai bată capul cu asta. Evenimentele se precipitaseră, smulgându-i brusc din copilărie. Probabil că aşa se explica totul. Se înţelegeau la fel de bine ca înainte şi se iubeau prea mult ca să nu aibă o căsnicie fericită, iar acesta era lucrul cel mai important. Până la urmă, se va obişnui ea şi cu celelalte. Mai ales că el era fericit cum nu mai fusese în viaţa lui.

Cu atât mai mult în ziua aceea, când messirul Dumas îi dăduse a înţelege că, datorită îndemânării pe care o dovedise, la plecarea spre Bâtie va putea fi înrolat deja în căprăria lui. Baronul, care venise şi el să-i constate progresele, îl felicitase, adăugând chiar că Algonde, cu temperamentul ei, nu s-ar fi mulţumit cu un papă-lapte, şi că era bucuros să-l vadă atât de schimbat.

Fireşte că timp de o clipă Mathieu se întunecase la faţă, întrebându-se ce ştia Jacques de Sassenage despre temperamentul logodnicei lui, dar avea atâta încredere în ea, încât îşi gonise din minte bănuielile. Nu-l asigurase Algonde că baronul nici măcar nu se uitase la ea? Logodnica lui era prea naivă şi prea îndrăgostită de el ca să-şi dea seama că baronul o plăcea. Şi probabil că acesta, văzând-o atât de inocentă, nu voise să o ia cu forţa şi se îndreptase către alte „terenuri” de vânătoare. Cu atât mai bine, fiindcă Mathieu n-ar fi suportat ca altcineva s-o atingă pe Algonde, chiar regele Franţei în persoană de-ar fi fost! Da, vai de cel care i-ar fi aruncat vreo privire nelalocul ei! Mathieu nu era dispus s-o împartă. Niciodată. Iar spada pe care o mânuia cu îndemânare îi putea pune la respect. Certitudine care-l bucura pe când stătea

singur printre baloturile umede de paie care miroseau a mucegai. Nişte şobolani îşi făcuseră cuiburi în ele. Când vedea câte unul trecând prin arenă, Mathieu se repezea asupra lui ca asupra unui inamic. De multe ori, rozătorul îi scăpa, dar atunci când reuşea să-l străpungă, ridicându-l în vârful spadei, Mathieu se umfla în pene ca un cocoş pe movila de gunoi. Meseria lui era ca un joc. Atât de asemănător cu cele din copilăria lui şi a lui Enguerrand, încât se felicita pentru acest noroc, despre care era convins că nu-l va părăsi niciodată.

Cu fruntea şiroind de sudoare, cu picioarele depărtate şi genunchii îndoiţi, îşi lăsă capul pe spate şi-şi umflă pieptul respirând adânc. Cu toate că era epuizat de efortul făcut încă de dimineaţă, refuzase să plece împreună cu ceilalţi, în urmă cu două ore. Voia să-şi cunoască limitele, să-şi testeze rezistenţa. Cu ambiţioasa speranţă de a deveni cel mai bun dintre toţi.

Desfăcu degetele. Sabia îi căzu în iarbă.

Întinse lateral braţele, repetând mişcarea până când îşi simţi muşchii încordaţi de efort prinzând între ei coloana vertebrala. Soarele îi bătea drept în ochi, făcându-l să clipească. Încercă o clipă să-i înfrunte strălucirea, râzând, apoi nu mai rezistă şi-şi miji ochii. Se simţea bine. Rezistase îndeajuns. Îşi va mai întinde muşchii câteva minute, aşa cum fusese învăţat, apoi va plonja în râu, acolo unde Algonde şi el făcuseră dragoste pentru prima oară. Era locul lor. Iubea pielea ei, îi iubea răsuflarea şi moliciunea cuibului dintre coapsele care i se ofereau. Îi plăcea, chiar şi când era singur, să se lungească între stânci şi să-şi amintească de ziua aceea până când ajungea la orgasm. Izbucni într-un râs nepăsător, simţind că acest gând fusese de-ajuns pentru ca trupul lui să reacţioneze.

Doamne, ce bine era! Da. Ce bine era să te simţi atât de viu!

***

Ca să nu se aşeze direct în noroiul de pe mal, Philippine se urcă pe un bolovan care atingea apa, destul de departe de vârtej ca să nu fie luată de curent.

— Vino lângă mine...

Algonde se conformă. Îşi scoase încălţările, ca şi stăpâna ei, lăsând apa rece să-i potolească usturimea zgârieturilor.

— Uite cum arătăm! râse Philippine, bătând apa cu degetele de la picioare.

— E vina mea. Iartă-mă. N-ar fi trebuit să te duc pe drumul ăsta.

— Mai ştiai şi altul, nu-i aşa?

— Ceva mai departe. Se coboară mult mai uşor pe-acolo, mărturisi Algonde, ridicând din umeri.

Philippine o cuprinse afectuos cu braţul, râzând uşor.

— Cred că la fel m-aş fi răzbunat şi eu dacă eram în locul tău. Şi sunt sigură că de asta ţin atât de mult la tine, dragă Algonde, fiindcă semănăm mai mult decât îţi închipui.

Tâmplele li se atinseră, apoi se luară de mână.

— Şi eu ţin la tine, domniţă Helene.

O mărturisire şoptită în tumultul undelor repezi. Un mare adevăr. Cu privirile aţintite asupra volutelor mişcătoare care stropeau ţărmul. Câteva clipe de complicitate. Philippine le puse capăt:

— Mai mult decât la Mathieu?

— Dar tu, mai mult decât la Enguerrand?

Mica baroană de Sassenage izbucni din nou în râs.

— La naiba cu el…

Degetele ei le cuprinseră şi mai strâns pe ale lui Algonde.

— Cred că anii aceia petrecuţi la mănăstire m-au făcut să fiu mai apropiată de femei decât de bărbaţi. Nu-i înţeleg. Apropierea lor mă tulbură într-un mod plăcut, dar e de-ajuns să mă gândesc la chestia aia fleşcăită pe care o au între picioare ca să mă cuprindă scârba.

— Nu e întotdeauna fleşcăită…

— Serios?

— Nu a lui Mathieu, în orice caz.

Le pufni râsul în acelaşi timp. Philippine îşi luă braţul de pe umerii ei ca s-o privească drept în ochi.

— Ia spune, e într-adevăr atât de plăcut cum spune Sidonie?

— E nemaipomenit, o asigură fără să ezite Algonde îmbujorându-se.

Philippine strâmbă, fatalistă, din nas:

— Va trebui să mă obişnuiesc deci cu gândul ăsta. Dar, după ce l-am îngrijit pe Philibert de Montoison, crede-mă că mi-e greu să accept că e aşa cum spui tu.

— Nu ţi se pare o corvoadă atunci când inima te îndeamnă s-o faci.

Privirea aţintită în ochii lui Algonde deveni arzătoare, iar glasul răsună mai răguşit.

— Tocmai asta e problema. Inima mea…

Algonde închise ochii. Întâmplarea cu uliul îi anihilase voinţa şi raţiunea. Se va întâmpla ceea ce trebuia să se întâmple. Azi. Mâine. Nu mai voia să se lase cuprinsă de ură, să-şi înăbuşe fără milă sentimentele. Singurul om pe care mai spera să-l salveze de ea însăşi era Mathieu.

Se aştepta la blândeţea unui sărut, dar auzi un strigăt uşor de uimire. Algonde întoarse instinctiv capul spre faleza din faţa ochilor holbaţi ai lui Philippine.

Cu bustul ieşindu-i din vârtej, Melusine le privea prin vălul pletelor lungi, cânepii cu un surâs binevoitor pe buze. Întinse mâna, iar Algonde suspină. Nu se înşelase. La ce bun să se mai împotrivească? Acum era prea târziu.

— Vino, îi spuse ea lui Philippine, lăsându-se să alunece de pe bolovan.

Domniţa însă pe cât de fascinată, pe-atât de speriată nu se clinti din loc. Algonde se opri în faţa ei şi o apucă de mâini.

— Nu e nici o primejdie.

Philippine scutură din cap.

Nu mai sunt sigură de asta. Are să ne tragă după ea în adâncuri şi vom fi pierdute.

— Ai încredere în mine. Vrea doar să-ţi vorbească.

Philippine tresări. O privi bănuitor.

— De unde ştii? Adineaori nu credeai nici măcar în existenţa ei.

— Adineaori încă mai speram să păstrez acest secret.

Renunţând s-o mai convingă, Algonde îi întoarse spatele şi se apropie de zână. Philippine şovăi câteva clipe, apoi curiozitatea învinse neîncrederea. Porni cu paşi mari prin apă urmând-o pe Algonde.

— Rămâneţi acolo să nu vă tragă vârtejul, le opri Melusine când ajunseră destul de aproape ca s-o poată auzi.

Se opriră, una lângă cealaltă, pe când curentul le lovea genunchii cu atâta putere încât le era greu să-şi ţină echilibrul. Philippine se agăţă de mâna lui Algonde ca un copil care caută ocrotirea unui adult. A unui adult care le ştie pe toate. Dar Algonde nu ştia în clipa aceea nimic despre adevăratele intenţii ale zânei.

— Mă bucur să te revăd, Algonde, arăţi mai bine decât în ziua când te-am salvat de la înec.

Simţind tresărirea degetelor încleştate pe ale ei, Algonde pricepu că acest argument fusese suficient ca să justifice faptul că o cunoştea pe zână şi, în aceeaşi măsură, ca s-o liniştească pe Philippine. Fu uşurată. Era clar că Melusine nu dorea să evoce rolul ei în profeţie. Zâna se întoarse către Philippine.

— Aşadar pentru tine au fost rupte sigiliile de la odaia mea.

— Nu sunt eu de vină, bâigui Philippine stânjenită.

Râsul cristalin ţâşni ca apa unui izvor, făcând-o pe tânăra baroană să tresară.

— Ce naiba, ştiu bine că nu! Şi nu ţi-o reproşez, copila mea! Dimpotrivă.

— Atunci ce vrei de la mine? întrebă Philippine încă bănuitoare.

— Nimic. Adică, de fapt, aş vrea ceva. Să adormi în fiecare seară ştiind că nu sunt doar o legendă. Locul acela a fost foarte important pentru mine. Am fost fericită acolo. Nespus de fericită. Nu vreau ca odaia mea să devină pentru tine un loc ca oricare altul. Speram de multă vreme ca ea să reînvie, ca un Sassenage să cuteze a sfărâma anatema soţului meu. De când s-a întâmplat acest lucru, mă simt eliberată. Şi, pe legea mea, sunt încântată că mi-a venit ideea bună s-o scot din râu pe zăpăcita asta. Fiindcă tu te-ai ocupat de renovarea camerei, Algonde, nu-i aşa?

— Într-adevăr, răspunse fata nu prea convinsă de argumentele zânei.

— Acum o cunoştea destul de bine şi ştia că vorbăria asta n-avea alt rost decât să trezească încrederea lui Philippine, ca să-şi poată atinge apoi adevăratele scopuri. Rămânea de văzut

care erau acestea. Dar Algonde nu se îndoia că le vor afla în curând. Ca dovadă, zâna continua deja, mieroasă şi puţin patetică, aşa cum îi plăcea să se arate. „*Vicleană*”, îşi spuse Algonde, pe când Melusine murmura prin susurul torentului:

— Ai fi amenajat-o în acelaşi fel dacă nu ne-am fi întâlnit?

— Desigur că nu, admise Algonde.

Zâna i se adresă din nou lui Philippine.

— Înţelegi acum de ce te afli aici?

Temerile domniţei se spulberaseră. Dădu afirmativ din cap:

— Vrei ca odaia aceea să-şi păstreze sufletul. Sufletul tău. Prin mine.

— Şi te voi răsplăti pentru asta.

„*Uite c-am ajuns şi aici*“, îşi spuse Algonde, reţinându-şi un zâmbet cinic. Cât de previzibilă i se părea zâna! Aproape că o decepţiona.

— Pot citi în inima ta. Te chinuieşte iubirea. Vreau să-ţi cunoşti destinul, ca să-l poţi întoarce dacă vei dori, spre deosebire de mine care, în tinereţe, n-am putut schimba nimic. Ţine minte, aşadar, vorbele mele: Algonde e singura persoană care-ţi va sta cu credinţă alături, căci vei avea trei soţi. Primul ca să-ţi salveze onoarea, al doilea ca să te pedepsească, al treilea ca să te elibereze.

Algonde, care se aştepta s-o audă vorbind despre turc şi despre copil, se încruntă, cam descumpănită.

— Dar pe care dintre ei îl voi iubi? întrebă Philippine albă la faţă.

Bustul lui Melusine începuse să se afunde în pâlnia vârtejului.

— Din păcate, pe nici unul dintre ei, ci pe un altul, la care însă vei fi nevoită să renunţi. Exact aşa cum ţi se va întâmpla şi ţie, Algonde! Iar acest lucru vă leagă. Destinele voastre se aseamănă. Sper ca împreună să le puteţi înfrunta, mai zise ea, înainte de a dispărea în întregime.

Rămaseră o clipă nemişcate, zgâlţâite de curentul apei, privind pâlnia, la fel de tulburate amândouă. Algonde fu prima care reacţionă, furioasă că se lăsase din nou manipulată. Dublu înţeles, joc dublu. Discursul acela nebulos n-o privea pe ea. Chiar se întreba cu ce putea fi de folos pentru îndeplinirea

profeţiei. Ridică înciudată din umeri. Hotărât lucru, cu cât trecea vremea, cu atât se simţea mai detaşată de zână!

— Haide. Curentul e mai violent de când a dispărut ea. Dacă ne dezechilibrăm, ne va târî cu el.

Ajutându-se reciproc, se întoarseră la mal.

— Crezi că e adevărat ce-a spus? întrebă Philippine, urcându-se pe bolovan.

— Tot ce ştiu e că m-a salvat. De rest, nu-mi pasă, mărturisi Algonde încălţându-se.

— Nu-ţi pasă că voi fi nefericită?

Algonde se întoarse zâmbind spre ea.

— Eşti prea frumoasă ca să fii nefericită, aşa că nu te mai gândi la asta.

— Dar...

— Pune-ţi încălţările, domniţă Helene, şi hai să ne întoarcem. Pe cer se adună nori, iar noi ne-am udat destul pe ziua de azi, îi tăie vorba Algonde întinzându-i botinele.

Philippine suspină, îşi încreţi năsucul, scutură capul ca să înlăture urma amară a celor petrecute, apoi îşi săltă poalele ude ale fustei şi ridică râzând un picior.

— Dragă prietenă şi cameristă, ţi-ai uitat cumva menirea?

— Doar pentru o clipă, reveni la realitate Algonde plecându-şi privirea înainte de a-şi încălţa stăpâna.

***

Încălecară sub un cer tot mai încărcat. Un fulger sfâşie văz duhul spre vest.

— La Bâtie a început furtuna, anunţă soldatul, apoi porniră pe poteca abruptă.

De pe taluz se desprinseră câteva pietre, care se rostogoliră până în dreptul lui Algonde. Calul ei însă nici nu le băgă în seamă. După câteva minute ajunseră la drum. Mergând în urma lui Philippine, îşi spunea că, poate, Melusine n-avusese alic intenţii decât să le lege prin acest secret.

Nu străbătuseră nici un sfert de leghe când în faţa lor apăru o ceată de călăreţi care se apropiau în galop. Era evident că veneau de la castel. Unul dintre soldaţii care le escortau trase o înjurătură şi dădu pinteni calului ca să iasă în întâmpinarea celorlalţi. Algonde şi Philippine schimbară o privire îngrijorată

înainte de a-şi întoarce ochii spre celălalt soldat care ajunsese lângă ele.

— Se întâmplă ceva neobişnuit, zise el.

— Să mergem, hotărî Philippine, îmboldindu-şi calul.

Cu toate simţurile în alertă, Algonde o imită, uitând că până atunci nu mai mersese niciodată la trap. Soldatul ajunsese în faţa grupului de călăreţi şi se opriseră cu toţii în mijlocul drumului, în frunte se aflau Dumas şi baronul. Alături de ei, Algonde îl recunoscu pe şoimar. Îl căută cu privirea pe Mathieu. Nu era printre ei. Simţi în vine un fior rece. Trase de frâu odată cu Philippine, iar caii lor se opriră brusc în faţa grupului de bărbaţi. Soldatul care le escorta tocmai îi povestea baronului episodul cu uliul.

— N-ai păţit nimic? se interesă Jacques ridicând spre fiica lui un chip răvăşit.

— Nimic, tată. Dar tu? S-a întâmplat vreo nenorocire la castel?

Jacques de Sassenage îşi întoarse privirea către Algonde, dar ea ştia deja. Înţelesese, văzând cât de stingheriţi erau noii tovarăşi ai iubitului ei, care lăsau ochii în jos în timp ce ai ei îl căutau pe Mathieu.

— E vorba despre Mathieu, Algonde.

Pe obrajii ei începură să şiroiască lacrimi, iar Philippine îşi duse mâinile la gură înăbuşindu-şi strigătul.

— L-am găsit în arena unde se antrena. De unul singur.

— Am văzut uliul atacându-l, dar eram prea departe, n-am putut face nimic, adăugă şoimarul.

Algonde începu să tremure convulsiv. În jurul ei se făcuse linişte, iar cuvintele îi încremeniseră în gât. Vorbi Philippine în locul ei:

— Nu cumva a...?

— Nu. Slavă Domnului, a scăpat cu viaţă, dar mă tem că, din păcate, cariera lui în rândurile noastre s-a sfârşit înainte de a începe...

34

Oare se simţise uşurată auzind ultimele cuvinte ale baronului? în disperarea ei, nu-şi dădea seama. Şi apoi, în încăperea unde fusese transportat băiatul, în afară de Jean văitându-se mai era şi Gersende cu privirea grea de nedumerire şi de reproşuri, împovărând umerii lui Algonde. Mama ei ştia că, dincolo de pasărea de pradă, ea era adevărata vinovată. Oare Gersende ar fi putut înţelege ceea ce ea însăşi refuza să admită? Ceea ce propria inimă îi arunca în faţă, ca o insultă? Greşise. Crezuse că-l va proteja pe Mathieu de el însuşi, dar singurul pericol care-l pândea era ea. Ea şi numai ea.

Strânse şi mai tare mâna sănătoasă a tânărului într-a ei. Dormea, ameţit de leacurile vrăjitoarei care fusese adusă imediat la căpătâiul lui. Algonde nu se mişcase de lângă el de când ajunsese în galop la castel. Nu era în stare să plângă, nici să-şi ia ochii de la pansamentul înroşit deja de sânge care-i acoperea ochiul drept. Rămăsese împietrită, de parcă ar fi vrut să oprească timpul şi să-l dea înapoi. Cât ar fi dorit s-o poată face! Să schimbe totul! Dar timpul trecea nepăsător peste logodnicul ei desfigurat.

— Rănile sunt adânci. Arcada se va cicatriza, dar mă tem că nu va mai vedea cu ochiul ăsta. Cât despre mâna dreaptă...

***

Algonde tresări la glasul vrăjitoarei pe care, absorbită de durerea ei şi de cea a lui Mathieu, n-o auzise când a revenit, întoarse capul spre ea. Jean şi Gersende ieşiseră din odaie. Probabil că erau în debaraua de alături, judecând după timbrul înăbuşit al vocilor lor. Algonde şi vrăjitoarea erau singure.

— ... Ghearele au secţionat nervii dintre degetul mare şi arătător. De-acum înainte n-o să mai poată strânge ceva în mână, continuă bătrâna, scoţând din traistă o ploscă de piele.

I-o întinse cu un surâs binevoitor. Lui Algonde nu-i venea să se dezlipească de patul lui Mathieu, dar vrăjitoarea nu părea dispusă să se apropie mai mult, aşa că Algonde se ridică,

sprijinindu-se de marginea patului. Abia făcuse un pas, când vrăjitoarea se îndreptă spre un colţ al odăii şi-i făcu semn s-o urmeze. Înţelegând că femeia voia să nu fie auzită de Mathieu, Algonde se supuse fără şovăire.

— Asta va grăbi cicatrizarea şi-l va menţine într-o stare de letargie care-l va ajuta să se refacă. Să-i pui pe limbă câte o jumătate de lingură din oră în oră, zi şi noapte, timp de trei zile.

— Mulţumesc, şopti Algonde, luând licoarea, mirată că vrăjitoarea vorbea cu voce atât de scăzută, de parcă i-ar fi dezvălui! cine ştie ce taină.

Femeia tăcu o clipă, ascultând liniştea din jur, apoi, văzând că Algonde voia să se îndepărteze, o apucă de braţ ca s-o oprească.

— Ştiu cine eşti, Algonde. Dacă vrei ca el să trăiască, te sfătuiesc să faci în aşa fel ca uliul să fie ucis. Chiar astăzi…

Algonde păli.

— Dar nu văd…

— Nu mai ai mult timp. Ai fost minţită. Fă ce-ţi spun. Uliul este nemuritor doar pentru că tu crezi asta. Dacă-l osândeşti, va muri.

— Cine eşti tu? articulă cu greu Algonde.

— Nu aici. Ea mi-ar simţi prezenţa. Vino la mine acasă. Când lucrurile vor reveni pe făgaşul normal.

— Ea? Cine anume?

— Harpia, mai şuşoti vrăjitoarea, apoi o împinse din calea ei cu o mână hotărâtă şi ieşi pe uşă fără să mai privească înapoi.

Algonde rămase încremenită locului câteva minute, perplexă, speriată. Apoi Mathieu gemu, foindu-se în aşternut, iar ea se întoarse la căpătâiul lui.

***

Ceata cu care se întâlniseră la întoarcere Algonde şi Philippine se adunase imediat după atac pentru a pune capăt comportamentului anormal al păsării de pradă. Faptul că în aceeaşi zi fusese atacată şi fiica lui sporise şi mai mult hotărârea lui Jacques de Sassenage de a rezolva problema. Trebuia să se termine odată cu diavolul acela, chiar dacă urmărirea lui le-ar fi luat zile întregi. Algonde închise ochii.

Putea să vadă unde se aflau. Putea îndrepta uliul spre ei. Dar dorea oare cu adevărat s-o facă? Putea crede ceea ce i se spusese? Vrăjitoarea o ajutase pe Gersende s-o aducă pe lume. Fusese de faţă şi la naşterea lui Mathieu, iar Algonde nu-şi amintea să i se fi imputat vreodată o faptă rea, spre deosebire de Berasse, cealaltă vrăjitoare, care se ocupa cu magia neagră şi care fusese ucisă cu pietre de localnici. Era deja moartă când fusese legată pe rug. Algonde îşi amintea de ziua aceea. Avea zece ani pe atunci. Şi ea, şi Mathieu rămăseseră marcaţi de mirosul cărnii arse. În mulţime era şi vrăjitoarea. Privise flăcările care mistuiau trupul lui Berasse până când vântul abătuse fumul către mulţime, iar oamenii se împrăştiaseră. De atunci, nici o altă vrăjitoare nu se mai pripăşise prin ţinut. Oamenii trăiau netulburaţi şi ajungeau la vârste mai înaintate decât cei din satele vecine. Algonde nu mai ştia ce să creadă. Era clar că vrăjitoarea ştia multe. Oare o văzuse împreună cu Melusine? Cum de cunoştea adevărata identitate a lui Marthe? Faptul că se temea de aceasta era, în sine, un argument în favoarea ei. Algonde scrută chipul bandajat al lui Mathieu. De când îi pusese elixirul pe limbă, părea din nou relaxat. Se aplecă şi-l sărută uşor pe buze. Nu asta dorise ea. Nu ceruse nimic. Timp de o clipă, stăpânită de temerile ei, sperase ca el să fie rănit ca să-şi poată da seama de riscurile la care-l expunea meseria aceasta. Atâta tot. Uliul nu pricepuse nimic. Absolut nimic. Oare nu putea fi controlat?

Simţi o mână pe umăr. Gersende îngenunche alături de ea.

— S-a repezit întâi la ochi, aşa cum a făcut şi cu iubitul lui Melior, îi şopti cu voce stinsă.

Ochii lui Algonde se umplură pe dată cu lacrimi. Paralela era cel puţin semnificativă, şi totuşi…

— De ce l-aş fi sacrificat, mamă? Melior avea un motiv, eu însă nu am! Doar ştii ce mult îl iubesc, gemu fata, ridicând un chip răvăşit către maică-sa.

Gersende clătină din cap privind-o cu ochi încercănaţi de tristeţe.

— Unele lucruri depăşesc conştientul, Algonde. Se pare că uliul vede dincolo de emoţiile noastre. Este primejdios.

— Crezi că Melior avea ceva malefic?

— Cred că noi toţi avem şi ceva malefic.

Algonde se înfioră la cuvintele ei.

— A atacat-o şi pe Philippine.

— Mi-a spus. Ai grijă, Algonde! Eu n-am puterile pe care le-ai moştenit tu, însă te cunosc bine. Ştiu că nu mi-ai povestit totul, ştiu că ţi-e teamă de viitor. Văd că grija asta te apasă. Dacă o laşi să te afecteze, dacă-ţi pierzi propriul adevăr, întunericul care a stăpânit inimile celor trei surori te va cuceri în întregime.

Pe obrajii lui Algonde şiroiau lacrimi. Atinse cu degetul obrazul nebărbierit al lui Mathieu. Vocea ei deveni abia un murmur:

— Şi dacă este deja prea târziu…

— Niciodată nu e prea târziu. Mathieu trăieşte. Vă iubiţi.

— Dar ştii că eu îi aparţin lui Philippine.

Gersende o privi cu dragoste în ochi.

— Nu se va întâmpla decât ceea ce vrei tu să se întâmple, nu ce vor dori alţii să-ţi impună.

— Aşa credeam şi eu. Acum nu mai sunt sigură. Am impresia că nu pot controla nimic.

— În cine ai încredere?

— Oricum, nu în Melusine. Nici în profeţie. Ceva sună fals. Ce? Unde? Nu ştiu, dar sunt sigură că mi se ascunde ceva, că sunt manipulată. Nu mă mai recunosc, mamă!

Se lăsă din nou tăcere. Încărcată de aceeaşi cugetare a amândurora. Gersende fu cea care o rupse:

— Tot ceea ce ştiu sunt lucrurile pe care Melior a vrut să le transmită urmaşilor ei. N-am încercat niciodată să le pătrund sensul. Poate că ar fi trebuit s-o fac. Dar cum puteam să prevăd că tu vei fi cea sortită să-i iei locul? Drept să-ţi spun, aproape că uitasem de povestea asta. Era ca unul dintre cântecele acelea care se transmit din mamă în fiică. Nimic mai mult. Nu mă înţelege greşit, Algonde! De când mă ştiu, sunt răscolită de aceeaşi nelinişte ca şi tine. Orice mamă visează un destin măreţ pentru copiii ei. Aşa ar trebui să fiu şi eu. Nu reuşesc însă, fiindcă simt că eşti în primejdie. Ba mai mult, că eşti nefericită tu, prigoria mea, care erai pe timpuri numai veselie.

Degetele li se întâlniră într-o complicitate plină de tristeţe.

— Ce să fac, mamă?

Gersende scutură din cap, oftând.

— Din păcate, nu ştiu să-ţi răspund la această întrebare.

— Dacă ai putea omorî uliul, ai face-o?

Ochii lui Gersende se opriră asupra pleoapelor închise ale lui Mathieu. În somnul lui letargic, părea împăcat. Zâmbea chior.

— Dacă ar fi posibil, da, aş face-o fără şovăială, răspunse ea în cele din urmă.

— Ai văzut cum s-a întâmplat?

— Scuturam un cearşaf la fereastra noastră care dă spre arenă. Mathieu stătea în bătaia soarelui, cu braţele desfăcute, zâmbind cu ochii închişi. Nu l-a văzut apropiindu-se. Eu însă l-am văzut. Am încercat să-l abat cu toată puterea minţii mele, sperând ca ecoul gândurilor mele să ajungă până la tine. Uliul a întors o clipă capul spre mine, de parcă ar fi simţit ce vreau, dar n-ar fi vrut să mă asculte. Am strigat ca să-l chem pe şoimar, dar era prea târziu. Îmi răsună şi acum în urechi ţipătul lui Mathieu. Totul s-a petrecut cu iuţeala fulgerului. Pasărea plecase înainte ca el să priceapă ce se întâmplase.

— N-o controlam eu, mamă. În clipa aceea eram împreună cu Philippine şi cu Melusine, mărturisi Algonde.

Gersende nu-i puse nici o întrebare. Era mai urgent să înţeleagă ce se petrecuse. O amintire o făcu să se încrunte.

— Înainte de a coborî în grabă scările, mi s-a părut că o zăresc pe Marthe în apropierea arenei, dar eram atât de răvăşită, încât n-aş putea să jur.

— Ea nu are această putere, mamă.

— Atunci cine?

Algonde nu răspunse. Oricât de înspăimântătoare era această ipoteză, înlătura într-o măsură răspunderea ei. Dar atâta lucru era îndeajuns?

Se pregătea să-i vorbească despre vrăjitoare când auziră paşi uşori apropiindu-se. Algonde întoarse capul. Philippine tocmai intra pe uşă.

— Sidonie m-a trimis după voi, şopti ea.

Gersende se ridică imediat ca să răspundă la chemarea baroanei. Philippine se apropie de pat.

— Pare atât de senin...

Algonde ridică din umeri.

— Când se va trezi şi îşi va da seama ce i s-a întâmplat, n-o să mai fie atât de senin.

— Pot să rămân cu tine? întrebă Philippine.

— Locul tău nu este aici, domniţă.

Philippine ridică din umeri.

— Ai dreptate, ar fi trebuit să fiu în locul lui...

— Nu asta voiam să spun.

— Atunci lasă-mă să-l veghez împreună cu tine. De acum înainte suntem legaţi toţi trei.

Algonde nu se îndură s-o respingă. Îşi împreună şi ea mâinile, cum făcuse stăpâna ei, plecându-şi fruntea. Luase deja o hotărâre. Îşi concentră gândurile asupra cetei lui Dumas.

***

De când se deschiseseră şi alte porturi pe ţărmul Mării Mediterane, cel de la Aigues-Mortes, care fusese mult timp singurul port francez, devenise un bârlog al tâlharilor de toate felurile. Unii se amestecau printre marinari, ca să-şi păcălească mai uşor victimele, pândind prilejul să se angajeze pe vreo navă care transporta mărfuri de preţ. În timpul traversării iscodeau, aflând amănunte despre încărcătură şi despre ruta vasului, apoi, la prima escală, dezertau şi vindeau pe bani grei piraţilor informaţiile dobândite. Enguerrand ştia acest lucru când intră pe poarta care dădea spre mare, printre Tour des Bourguignons şi Tour de la Poudriere, sub un soare de plumb. De când ajunsese în oraş, era atent la toţi cei care se apropiau prea mult de calul lui. În piaţa principală văzuse deja un borfaş smulgând punga unui pelerin şi dispărând în umbra bisericii Notre-Dame-des-Sablons, fără ca trecătorii să ia în seamă strigătele păgubaşului şi să-l oprească pe hoţ. Enguerrand ar fi vrut să intervină, dar mulţimea era atât de compactă, fiind zi de târg, încât părea de nestrăbătut. Consideră că era mai bine să fie vigilent, ca să nu fie şi el jefuit.

Ajunse în portul aglomerat. Vreo zece nave staţionau la cheiuri. Cele mai multe erau veneţiene. Altele, catalane şi genoveze, aminteau că Ludovic cel Sfânt nu construise de unul singur acea fortăreaţă. În pasul calului, Enguerrand o luă pe

lângă dughene spre antrepozite, unde printre lăzi, butoaie, baloturi cărate de hamali alergau şobolani vânaţi cu praştia de copii zdrenţăroşi. Un vlăjgan pântecos, cu mâinile în şolduri şi cu un bici lung prins la brâu, dădea unuia dintre ei câteva monede mărunte pentru fiecare captură. Se ştia doar că, dacă pe un vas erau prea multe rozătoare, stricau încărcătura înainte să ajungă la destinaţie. Nu puteau fi exterminaţi, dar măcar se mai împuţinau. Cei care le scăpau micilor derbedei deveneau prada pisicilor de pe chei sau din nave. Era şi asta ceva.

Enguerrand opri un vagabond care-i spuse că o navă purtând culorile ospitalierilor era ancorată la capătul cheiului.

Porni într-acolo, într-un nor de mirodenii. Roasă de şobolani, frânghia unuia din scripeţii cu ajutorul cărora era descărcată o navă sosită din Orient se rupsese. Balotul căzuse pe chei, fără să lovească pe nimeni, din fericire. Dar piperul, cuişoarele, scorţişoara şi ghimbirul din el erau pierdute. Enguerrand începu să strănute. După al patrulea strănut, auzi şuierul ascuţit al unui bici. Era clar că omul care manevrase scripetele avea s-o păţească la fel de rău ca şi şobolanii care roseseră frânghia.

— Hei, e cineva la bord? strigă Enguerrand făcându-şi mâinile pâlnie la gură.

Insistă până când văzu un cap aplecându-se peste bastingaj. Era un mus. Puştiul holbă ochii la el, apoi dispăru. În clipa următoare, un bărbat coborî pasarela, scrutând cheiul cu o privire nedumerită.

— Unde-s turcii? îl întrebă el pe Enguerrand.

La locul lor, în Orient, pesemne, râse cavalerul de Sassenage.

Răspunsul lui îl făcu pe celălalt să se încrunte şi să-l privească mai atent.

— Nu eşti Philibert de Montoison?

— Nu, după câte ştiu.

Omul clătină din cap vizibil nemulţumit de greşeala făcută.

— Iartă-mă. Sunt căpitanul Richard. Ce pot face pentru tine, cavalere?

— Du-mă la Rhodos. Voi plăti drumul.

Omul şovăi.

— Aştept deja nişte pasageri.

— Pe acel domn de Montoison, presupun. Şi nişte turci…

Căpitanul strânse din dinţi. El, lup-de-mare cu experienţă, se purtase ca un idiot. Chiar în dimineaţa aceea, locotenentul Luirieux venise să-i anunţe apropiata sosire a convoiului, recomandându-i cea mai mare discreţie. Dacă-l lăsa pe afurisitul de tânăr să plece şi acesta îşi dădea drumul la gură, el, căpitanul, avea să fie pedepsit. Pe de altă parte, să-l ia la bord fără să raporteze… Fireşte că locotenentul nu pomenise numele lui Philibert de Montoison. Căpitanul Richard însă ştia că acesta din urmă nu va fi deloc încântat să afle că ordinele sale nu fuseseră respectate. Oftă încurcat.

— Îl poţi găsi pe domnul Luirieux la taverna Trois Ecus. Vorbeşte cu el. Dacă este de acord, el va stabili preţul şi condiţiile călătoriei.

— Trois Ecus ai spus?

— E cârciuma lipită de Tour de la Poudriere.

Enguerrand dădu din cap şi-şi aşternu pe chip un zâmbet satisfăcut.

— Linişteşte-te, căpitane. Sunt un om de onoare şi nu-mi dau drumul la gură nici la beţie, nici la vederea unei pungi cu bani…

Apoi întoarse calul şi o luă pe chei.

Îl găsi pe Luirieux în faţa unei farfurii de supă cu slănină, printre marinari beţi care, cu cănile de bere în mână, aruncau priviri lacome spre fesele prostituatelor din cârciumă. Hangiul i-l arătă lui Enguerrand pe Luirieux care comandă ceva de mâncare şi se aşeză pe banca din faţa locotenentului. Acesta ridică ochii, se încruntă, apoi duse lingura la gură. De-a lungul bărbii negre i se prelinseră câteva picături de supă, dar nu se osteni să le şteargă.

— Am aflat că o navă se pregăteşte să plece spre Rhodos şi că pentru a urca la bordul ei trebuie să vorbesc cu dumneata.

— Ce motiv ai să pleci acolo? întrebă Luirieux intrând imediat în defensivă.

Primise dispoziţii clare: să nu se încreadă în nimeni. Oricine putea fi un spion.

— Doresc să-mi pun spada în slujba ospitalierilor. Sunt cavalerul Enguerrand de la Tour-Sassenage.

Luirieux fu cât pe ce să se înece cu supa, dar se stăpâni îndată. Observase asemănarea şi nu se înşelase. Totuşi, având în vedere ceea ce-i spusese Philibert de Montoison, nu credea că acesta din urmă va fi încântat să-şi aibă alături progenitura ca o ghiulea legată de picior. Deci era preferabil să-l îndepărteze pe tânăr de Franţa. Dacă era de încredere, va fi un recrut valoros la Rhodos, iar dacă nu, îl puteau face oricând să dispară. Luirieux nu era deloc un tip sentimental.

— Corabia va ridica ancora peste trei zile. Dacă eşti într-adevăr ceea ce pretinzi că ai fi, traversarea nu te va costa nimic.

Enguerrand dădu din cap. Dincolo de aparenta generozitate, ameninţarea era evidentă.

— Voi fi acolo, zise aplecându-se asupra farfuriei cu supă fierbinte pe care i-o adusese o slujnică.

Luirieux o termină în tăcere pe a lui, apoi se ridică. Era clar că nu dorea nici să-l cunoască pe tânăr, nici să se întindă la vorbă cu el. Pesemne că misiunea lui era foarte importantă, îşi spuse Enguerrand înainte de a-l chema pe hangiu. Avea nevoie de o cameră unde să stea până în ziua plecării. Coşmelia aceea era la fel de bună ca oricare alta.

35

Uliul era mort. Baronul îl adusese acasă ca pe un trofeu. Bătuseră drumurile, având la ei o momeală pregătită de şoimar ca să-l ademenească. Ore întregi, pasărea nu binevoise să-şi facă apariţia. Apoi, la lăsarea serii, se ivise ca din senin şi începuse să zboare pe deasupra lor, alunecând încet prin aer, sfidându-i cu ţipetele lui, păstrând o distanţă de la care nu putea fi atins. Deodată, în mod inexplicabil, se lăsase pe un trunchi de copac retezat, în apropierea arcaşilor, desfăcându-şi larg aripile. Scoţând nişte ţipete ascuţite, sfâşietoare, îşi oferise pieptul dorinţei lor de răzbunare.

Forţa săgeţii care-l secerase îl aruncase înapoi. Urmase o tăcere stranie, de parcă întreaga pădure şi-ar fi pus doliu, iar baronul de Sassenage îşi făcuse maşinal cruce, de parcă ar fi vrut să conjure un semn rău prevestitor. Apoi şoimarul se dusese să ia pasărea.

De atunci, leşul uliului se descompunea în curte, înfipt în vârful unei lănci înălţate în faţa casei brutarului unde, încet, cu ajutorul leacului dat de vrăjitoare, Mathieu se vindeca. Algonde nu se mişca de lângă el. Philippine îşi petrecea şi ea majoritatea timpului la căpătâiul lui. Nu numai că-i dăduse liber cameristei ei, dar sosea acolo imediat după ce-şi lua micul dejun. Nici baronul, nici Sidonie nu se înduraseră să-i atragă atenţia că nu acela era locul potrivit pentru o domniţă de neam. Ei însă i se părea ceva firesc, doar avea experienţă în îngrijirea răniţilor.

Până la ziua fixată pentru căsătoria lui Algonde cu Mathieu rămăsese mai puţin de o săptămână. Gersende refuzase să schimbe data, aşteptând ca toţi cei de la castel, ca leacul din plosca de piele să se termine, iar Mathieu să deschidă ochiul sănătos.

Ziua aceea sosise. Algonde, care îi dăduse cu o oră în urmă ultimele picături, îşi frângea mâinile. Era extenuată, căci nu dormise deloc în ultimele trei zile. Gersende îi propusese să-i ţină locul, dar ea refuzase. Vrăjitoarea spusese că numai ea

trebuia să-i dea lui Mathieu leacul. Convinsă că exista un motiv serios, Algonde nu-i ieşise din cuvânt. Nu se mişca de lângă rănit decât atunci când trebuia să-şi rezolve nevoile fireşti.

O apăsare pe degete. O tresărire a braţului. Inima lui Algonde se strânse.

— Sete... fu primul cuvânt rostit de logodnicul ei.

Philippine luă o altă ploscă plină cu apă proaspătă şi i-o întinse lui Algonde, apoi ieşi în vârful picioarelor din încăpere. Momentul acela era al lor. Nu voia să li-l răpească. Era de ajuns că insistase pe lângă tatăl ei să-l lase pe Mathieu la Sassenage când vor pleca. Şi brutarul dorea acelaşi lucru. Baronul cedase în faţa argumentelor lor. Cu handicapul lui, Mathieu nu mai putea intra în rândul soldaţilor. Va rămâne să-şi ajute tatăl. Aşa cum putea el. Jacques îi sugerase lui Philippine să se despartă de Algonde. Erau destule alte fete care ar fi fost mândre să-i ia locul. Philippine încercase să dea dovadă de compasiune, dar gândul acesta i se părea atât de insuportabil, încât renunţase la el deocamdată. Îşi făcea reproşuri amare pentru asta şi spera din toată inima că rugăciunile îi vor fi ascultate când va veni momentul plecării să găsească forţa necesară ca să-i lase împreună, liniştiţi.

***

— Sete, repetă Mathieu, înainte de a simţi plosca atingându-i buzele.

Bău cu înghiţituri prelungi, în timp ce Algonde îi ţinea capul ridicat. Când vru să împingă vasul cu mâna dreaptă, în semn că-şi potolise setea, bandajul i se agăţă de ţepii bărbii. Deschise surprins ochiul şi zări chipul lui Algonde aplecat asupra lui. Îşi aminti totul văzând-o.

— Uliul... S-a întâmplat cu adevărat, nu-i aşa?

Ea încuviinţă şi vru să-l sărute pe buze, dar el o opri.

— Vreau să văd.

— E prea curând, Mathieu.

— Du-te şi caută o oglindă... Te rog, Algonde, insistă el.

Se ridică, resemnată. Astăzi sau mâine, totuna!

Ieşi din căsuţa joasă de lângă cuptor. Lumina soarelui o făcu să clipească des. Jean se repezi spre ea, ştergându-şi de şorţ palmele mari.

— S-a trezit, spuse Algonde.

Brutarul îl strigă pe fiul lui cel mic, care se opri din treabă. Intrară împreună în căsuţă şi ridicară perdeaua în spatele cărora dormeau toţi trei. Ei trei şi Algonde, de când se întâmplase nenorocirea. Fără să-i arunce vreo privire uliului pe care-l omorâse, aceasta din urmă se grăbi să intre în donjon, răspunzându-le afirmativ în trecere celor cu care se întâlnea şi care număraseră ca şi ea zilele anunţate de vrăjitoare.

Când se întoarse, Mathieu şedea pe marginea patului. Îşi desfăcuse pansamentul de la mână. Toţi trei păstrau o tăcere apăsătoare, în timp ce el îşi examina rana. Carnea se prinsese la loc în jurul firului cu care-o cususe vrăjitoarea. Cicatricea nu era prea mare, dar, aşa cum presupusese bătrâna, degetele nu mai răspundeau. Brutarul se dădu la o parte, făcându-i loc lui Algonde.

Fata începu să-i scoată cu grijă celălalt pansament. Şi ea simţea nevoia să ştie. Strânse din dinţi văzând ochiul tumefiat, arcada umflată, firele cu care era prinsă partea exterioară a pleoapei de tâmplă. Îşi stăpâni tremurul degetelor şi-i întinse oglinjoara, punându-i-o în mâna stângă.

Mathieu se privi îndelung, în tăcere.

— A fost ucis, ştii, putrezeşte în faţa uşii şi-l scuip în fiecare dimineaţă, zise fratele lui.

Mathieu înălţă capul şi, spre uimirea tuturor, izbucni într-un râs care-i făcu pe toţi să încremenească mai mult decât dacă ar fi început să plângă.

— Când v-am văzut mutrele, am crezut că eram desfigurat. Dar nu-i decât o zgârietură! glumi el, punând oglinjoara pe pat.

Ei nu voiră să-i spună adevărul. Mai ales că el se ridicase în picioare şi se întindea ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Mi-e o foame de lup. Sunt sigur că jupânul Janisse are cu ce să mi-o potolească.

— Lasă-mă să-ţi pun la loc…

Fără să dea importanţă rigidităţii degetelor sau durerii pe care desigur că o simţea, Mathieu o cuprinse cu braţul drept şi o trase spre el.

Nici gând. Mă simt cum nu se poate mai bine. Pun rămăşag că toţi aşteaptă să ies. Păi, atunci să mă vadă. Nimic nu

vindecă mai bine rănile decât aerul curat. Hai să vedem fiara aceea, adăugă el, ciufulind chica fratelui său.

— Vrei să-l scuipi şi tu?

— Mai degrabă m-aş pişa pe el. Simt că-mi plesneşte vezica. Doamne, Algonde, ia spune-mi, de câte zile nu te-am sărutat?

— De trei zile, răspunse brutarul. Ca şi lui Algonde nici lui nu-i plăcea tonul acela nepăsător al băiatului.

Amândoi îl cunoşteau destul de bine ca să ghicească disperarea ascunsă dincolo de orgoliul lui.

Ieşiră cu toţii şi, sub privirile celor care-l ştiau încă de mic copil şi aşteptau, aşa cum prezisese el, să afle cum se simte, Mathieu se descheie la pantaloni cu mâna stângă, în dreptul hoitului uliului. Urină vesel, cu ochii înălţaţi spre cer, în râsetele asistenţei, iar Algonde îşi înghiţi cu greu lacrimile. Ştia precis că în el se rupsese ceva. Iremediabil.

***

Aşa se purtă toată ziua, povestind întâmplarea cui voia să-l audă, arătându-şi ostentativ cicatricele. Pe seară, avea gura uscată, din răni îi mustea puţin sânge, iar ochiul sănătos îi ustura, fiindcă trebuia să-l compenseze şi pe celălalt. Dar nu se plânse de nimic. Ba chiar îi spuse messirului Dumas că-şi va relua antrenamentele la Bâtie, de îndată ce-i vor fi scoase firele.

— De mâine, mă întorc în arenă. E timpul ca stânga mea să înveţe şi ea tot ce ştia dreapta, adăugă el.

Dumas nu îndrăzni să-i spună nimic. Nici ceilalţi. Mathieu se străduia prea mult. Rezultatul însă nu era cel urmărit de el, ei dimpotrivă, chiar mai jalnic decât tristul adevăr.

***

— N-ai vrea să vorbim despre asta? încercă Algonde pe când îl conducea acasă la tatăl lui, după ce luaseră cina la bucătărie împreună cu jupânul Janisse.

Bucătarul era, cu siguranţă, singurul care se lăsase păcălit de Mathieu, fiindcă ţinea prea mult la cei doi tineri. Se lăsase întunericul şi mai era puţin până la ora stingerii. Mathieu se opri şi se propti în faţa ei.

— Când sunt cu tine, nu de vorbit îmi arde.

— Te rog, încercă ea.

Chipul băiatului se întunecă.

— Mă pot obişnui cu orice, Algonde, dacă tu mă iubeşti la fel de mult ca înainte.

Ea i se aruncă în braţe.

— Minţi, minţi, dar voi face cum vrei tu.

O trase în umbra turnului şi scrută cu singurul lui ochi bezna din jur. Nici ţipenie. În casa modestă a tatălui său, lumânările fuseseră deja stinse. O rezemă cu spatele de zid şi-i ridică fusta, chicotind:

— Vezi? Am să te pot face oricând să te simţi bine cu mine.

De data asta, o duru. Era prea stângaci, prea grăbit, prea nefericit. Dar se prefăcu şi ea, cum făcuse el mai înainte.

— Te iubesc, Algonde. Nu vreau să-ţi faci griji din cauza mea. Acum totul e în regulă. Hai, du-te acasă, trebuie să te odihneşti, o expedie el cu o ultimă sărutare pe gât.

Ea dădu din cap. Era epuizată. El se îndepărtă fluierând. Nu voia să se dea bătut. Raza lunii lumină silueta macabră a uliului. Astfel luminat, rigid în vârful lăncii, păru viu timp de o clipă, aşteptând să îi vină ceasul. Mathieu nu-i aruncă nici o privire şi închise uşa după el, dornic să rămână singur. Algonde se smulse de lângă zid şi plecă să se arunce în patul ei.

***

Djem abia aştepta să ajungă la destinaţie. Pasul monoton al cailor, potrivit după cel al catârilor, începea să-l exaspereze. Singura lui bucurie erau popasurile. Nu la vreun han sau la vreo mănăstire, ci sub cerul liber, cum îi plăcea să stea pe vremuri în ţara lui.

— Prudenţa ne-a făcut să luăm hotărârea de a ne muta la acest castel, Djem. Duşmanii tăi te caută în sediile noastre, trebuie să-i păcălim. Vom pleca de la Poet-Laval noaptea, ca să nu trezim bănuieli, şi vom merge ocolind drumurile importante. Suntem mulţi şi înarmaţi. Tâlharii se vor feri din calea noastră, îi explicase Guy de Blanchefort.

Djem încuviinţase, adăugând cu un surâs:

— Spune drept, mare prior, că te temi mai degrabă de vreo întâlnire cu ducele de Savoia decât cu un trimis oarecare de-al lui Baiazid.

Prietenia dintre ei sporea tot mai mult, iar Guy de Blanchefort recunoscuse că Djem avea dreptate, apoi continuase:

— Orice ai crede, sunt singurul om care-ţi vrea binele. Indiferent pe ce mâini ai ajunge, ele n-ar urmări decât propriile interese, te-ar înşela şi te-ar minţi. Adevărul este că nimeni nu vrea să te vadă luându-i locul lui Baiazid, ci doar ca el să-şi respecte angajamentele; pentru creştinătate, captivitatea ta este o garanţie a păcii.

Avea dreptate, iar Djem ştia. Cu cât analiza mai mult situaţia, cu atât o vedea şi el din acelaşi unghi. Doar prietenii lui refuzau să admită acest lucru şi erau în alertă, gata să acționeze în eventualitatea unei ambuscade. Până atunci însă nu se întâmplase aşa ceva.

Deasupra taberei lor în formă de arc de cerc, cerul înstelat prevestea încă o zi frumoasă. Ultima înainte de sosirea la Rochechinard.

— Să nu te îngrijoreze aspectul castelului, prinţe. E un cuib de vultur înălţat pe un promontoriu. De necucerit. Auster. Ţie, care eşti obişnuit cu palatele somptuoase, ţi se va strânge inima la vederea lui.

Djem se mohorâse din nou.

— De ce mă întristezi de pe-acum?

— Ca să nu mă acuzi de trădare. Cu câteva zile în urmă, nu mă interesa ce crezi despre mine. Acum însă, datorită prieteniei pe care ţi-o port, n-aş vrea să fii supărat pe mine.

— Prin urmare, n-aş putea să am resentimente. Doar mânie.

— Desigur, dar se va risipi de îndată ce vei privi de la fereastra turnului. De-acolo de sus se văd valea râului Isere şi domeniile baronului de Sassenage. Sunt cele mai frumoase din Dauphine. Voi obţine cu siguranţă permisiunea lui ca să poţi galopa şi vâna acolo. Castelul lui de la Bâtie e doar la câteva leghe distanţă. Petrecerile pe care le organizează când e timp frumos sunt vestite. Mă voi ţine de cuvânt. În ciuda impresiei neplăcute pe care o veţi avea la sosire tu şi tovarăşii tăi, la Rochechinard vei fi fericit, în măsura în care poţi fi fericit în exil.

Guy de Blanchefort îl convinsese. Şi ce dacă va sta într-o închisoare, din moment ce putea ieşi după pofta inimii?

Djem îşi încrucişă braţele sub cap, cu ochii larg deschişi îndreptaţi către nori. Lângă el sforăitul subţire al lui Anwar răspundea tonurilor grave ale sforăitului celorlalţi doi prieteni ai lui, Houchang şi Nassouh. Femeile dormeau sub un cort pentru ca pielea lor gingaşă să fie apărată de ţânţari. Numai ele se bucurau de acest privilegiu, fiindcă ospitalierii dormeau şi ei, la fel ca turcii, pe pături aşezate pe pământ, în timp ce santinele vegheau în jurul taberei. Privirea lui Djem urmări dâra lăsată de o stea căzătoare. Parc-ar fi fost în munţii Anatoliei. Djem păstră în minte imaginea şi se lăsă pradă somnului, gândindu-se că Guy de Blanchefort avusese dreptate în ajun, când îi atrăsese atenţia că, în ciuda calităţilor sale excepţionale de luptător, sufletul lui era mai degrabă de poet decât de războinic.

***

Nava părăsise Aigues-Mortes pe la amiază şi, în pofida hotărârii sale, Enguerrand simţise o strângere de inimă când văzuse litoralul bătut de valurile blânde ale Mediteranei îndepărtându-se. La îmbarcare, nu-i văzuse pe turci. Luirieux îl salutase cu o înclinare a capului, iar căpitanul îi arătase o saltea de paie de pe puntea inferioară a caravelei, printre culcuşurile marinarilor. Departe de ceilalţi pasageri. La masă primise hrana obişnuită a mateloţilor: biscuiţi, peşte sărat şi legume, laolaltă cu o raţie de vin, dar nu se plânsese de nimic. Nu i-ar fi fost greu să se folosească de banii şi de rangul său ca să obţină un tratament mai bun, dar n-avusese chef, nici nevoie s-o facă, spunându-şi că, poate, era pus la încercare. La urma urmei, nu de asta plecase de-acasă?

După căderea serii, Luirieux apăru în faţa lui.

— Vino, îi spuse el.

Enguerrand nu-i puse nici o întrebare. Se ridică de pe saltea, în indiferenţa generală, şi-l urmă până la cabina căpitanului. Acesta îi aştepta împreună cu o femeie de o frumuseţe deosebită, aşezată pe o banchetă uzată, care îl salută cu o privire pătrunzătoare. Enguerrand îi răspunse înclinându-şi uşor capul.

— Din moment ce intenţionezi să te alături ordinului, îţi voi încredinţa o misiune, anunţă fără vreo introducere Luirieux, după ce uşa se închise în urma lor.

— Te ascult, acceptă pe dată Enguerrand.

Luirieux se întoarse spre tânăra de pe banchetă.

— Ea este Mounia, fiica unui înalt demnitar mameluc din Egipt, apropiat al lui Keit bei, şi soţia unui prinţ otoman aflat sub protecţia Ordinului. Din motive politice care ar dura prea mult să ţi le explic, a fost repudiată şi condamnată la moarte de soţul ei. Unul dintre ienicerii prinţului a primit ordinul s-o asasineze în cursul traversării. Dacă vreunul dintre noi ar încerca să-l împiedice, s-ar crea un incident diplomatic. Dacă însă cineva care n-are nici o legătură cu problema aceasta s-ar interpune atunci când omul acela va acţiona, nu ni s-ar putea reproşa nimic şi am pretinde că a fost doar o întâmplare nefericită.

— Îţi voi fi nespus de recunoscătoare, cavalere, murmură în franceză egipteanca.

— Presupun că respectivul va trebui să dispară.

— Într-adevăr, aşa ar fi cel mai bine.

— Fie. Consideră că din clipa asta îţi stau la dispoziţie, făgădui Enguerrand.

Primi drept răspuns o privire de catifea care-l tulbură mai mult decât s-ar fi aşteptat.

Inima îi era mai uşoară când ieşi, după o cină consistentă şi cu asigurarea că va fi cazat mai confortabil, într-un loc demn de calitatea lui de aspirant la titlul de ospitalier.

Era evident că făcuse o alegere bună şi nu se mai îndoia de faptul că-l aştepta un destin măreţ şi nobil.

36

Primul lucru pe care-l zări Algonde când deschise obloanele odăii ei fu arena de antrenament. Următorul, silueta lui Mathieu care ocolea colţul unui balot în descompunere ca să intre acolo. Cu o sabie scurtă şi lată pe umăr, păşi hotărât până în centrul arenei, se propti pe picioarele desfăcute şi roti arma cu o mişcare nesigură. Fata îl privi un timp spintecând astfel aerul, cu chipul contractat de efortul pe care-l impunea stângăcia mişcărilor. Nu-i vedea decât profilul intact şi mândru. Totuşi, când el întoarse capul în direcţia ei, se feri într-o parte, cu inima bătându-i puternic, ca un copil vinovat. Din moment ce se dusese acolo la ora aceea, când cei din castel abia se trezeau, înseamnă că voia să-şi dea seama în ce stare se afla, fără martori. Mathieu faţă-n faţă cu el însuşi. Cu inima strânsă, Algonde refuză să-l mai privească. În spatele perdelei, mama ei făcu un pas, apoi se opri. Se auzi un fâșâit de stofă. Gersende se îmbrăca. Algonde aşteptă câteva minute, apoi se apropie de ea.

— Cum te simţi? întrebă Gersende când o văzu. Fata nu mai părea atât de istovită ca în ajun, dar era încă palidă.

— S-a dus afară...

Gersende dădu din cap. Era de-ajuns ca să-i înţeleagă frământările. Din ziua atacului nu mai avuseseră prilejul de a fi împreună. Schimbaseră doar o privire atunci când baronul adusese uliul. Privirea surprinsă a lui Gersende era întrebătoare, a lui Algonde — afirmativă. Nici o explicaţie. Doar o constatare. Gersende păruse uşurată.

— Nu va pleca împreună cu tine. Jean se împotriveşte. Philippine, la fel.

Algonde nu se miră auzind-o.

— El ştie?

— Încă nu. Cred că baronul ţine la tine destul de mult ca să mai aştepte câteva zile înainte de a lua o hotărâre. Vrea să vadă dacă i se vindecă rănile. Ochiul nu e ceva grav. Mâna însă da. În afară de cazul că Mathieu ar fi ambidextru.

— Ştim amândouă că nu este aşa.

— Ai putea încerca s-o convingi pe Philippine să se lipsească de tine.

Algonde înălţă din umeri.

— Lucrurile vor fi aşa cum trebuie să fie, mamă. Mathieu se va obişnui cu acest gând.

Gersende o îmbrăţişă. Mireasma pielii ei, proaspătă precum cea a florilor parfumate pe care Gersende le punea sub cearşafuri, o îmbăta pe fată. Era mirosul copilăriei. Îi dădea curaj. Gersende o legănă uşor în braţe.

— Jupânul Janisse va fi încântat să-ţi pregătească micul dejun. Pe lângă drama asta, gândul plecării tale îl aduce la disperare.

— Nu prea mi-e foame, mamă.

— Crezi că se schimbă ceva dacă mori de foame?

— Ce mult ar fi dorit Algonde să rămână mereu în braţele puternice ale mamei ei! Ce dor îi va fi de ea acolo! Se desfăcu totuşi din îmbrăţişare.

— Ce ştii despre vrăjitoare?

Gersende îi zâmbi.

— Nimic mai mult decât ceea ce se spune despre ea. E o femeie de treabă. Tatăl tău a crezut toată viaţa că ea l-a născut, însă vrăjitoarea n-a recunoscut niciodată acest lucru.

Fruntea lui Algonde se încreţi.

— Nu ştiam că era un copil găsit…

— Chiar mama mea l-a luat de pe malul Furonului. A supt împreună cu mine la sânul ei. Era de la sine înţeles că ne vom căsători. Era un băiat tăcut, dar ne iubeam. Într-o seară, s-a întors de la muncă abătut şi nervos. I se întâmplase ceva. Niciodată n-a vrut să-mi spună ce anume. Începând de atunci, legătura noastră s-a stricat, iar el a început să bea.

— Crezi că vrăjitoarea a avut vreun amestec?

— Nu. Sunt sigură că nu. S-a arătat întotdeauna plină de bunăvoinţă faţă de noi.

Algonde o sărută pe obraz.

— Spune-i jupânului Janisse că o să cobor. Mai târziu.

— De ce m-ai întrebat de ea?

— O să-ţi povestesc, îi făgădui Algonde, îndreptându-se spre uşă.

În ultimele zile, Fanette o înlocuise pe lângă Philippine. Baroana n-o aştepta. Algonde avea tot timpul pentru a dezlega misterul şi, poate, pentru a găsi un mijloc să-l ajute pe Mathieu să se accepte aşa cum era.

***

Pe palier dădu nas în nas cu Marthe care cobora la bucătărie să-şi ia micul dejun. Harpia îi adresă un surâs răutăcios, care părea mai curând o strâmbătură.

A doua zi după atac, Algonde o văzuse de la fereastra camerei lui Mathieu pe Marthe apropiindu-se de uliu. Chipul ei trădase tulburare când zărise gheara lipsă a păsării, confirmând spusele soldaţilor lui Dumas. Algonde se bucurase. Acest pietroi aruncat în balta certitudinilor amândurora dovedea că nu se înşelase. Dincolo de profeţia aceea se ascundea altceva. Sau altcineva în afară de protagoniştii pe care-i ştia deja. Nu putea afla decât într-un singur fel: ducându-se la vrăjitoare. Acum Algonde era convinsă că doar ea deţinea cheia.

Anticipând vreo vorbă veninoasă de-a lui Marthe, Algonde o înghionti uşor în trecere şi, fără să se scuze, porni în goană pe scări.

***

Vrăjitoarea locuia lângă un izvor, într-o cabană din trunchiuri de copaci, în inima pădurii care acoperea coastele muntelui spre sud-vest. Se ajungea acolo pe o potecă îngustă, croită printre brazi. De cum ieşi din castel, fata o luă pe poteca aceea. După douăzeci de minute, bătea la uşa roasă de cari şi plină de noduri a colibei acoperite de muşchi, încât se pierdea în vegetaţia din jur.

Uşa se deschise.

— Te aşteptam, zise bătrâna, făcându-i loc să intre.

După câte spuneau localnicii, nimeni nu se mai bucurase până atunci de acest privilegiu. De cum intrase, un miros puternic de mirodenii îi înţepă nările. Încăperea era întunecoasă şi sumar mobilată cu o masă încărcată cu plante şi

rădăcini, fructe puse într-o cupă şi o cană de cositor alături de un vas din lut ars plin cu untură de porc. Lângă perete, un cufăr vechi ferecat cu benzi de metal lucrate minuţios ajungea până la pervazul unei ferestre cu formă neregulată, aşa cum se intersectaseră crăcile întortocheate ale buştenilor. De-a lungul celorlalţi pereţi se înşirau etajere joase, pline cu ulcele de toate mărimile. În copilărie, Algonde şi Mathieu se întrebaseră adesea cum arăta bârlogul ei. Totul, inclusiv vatra neacoperită deasupra căreia clocotea lichidul aflat într-un cazan înnegrit, da, totul semăna cu ceea ce concepuse imaginaţia lor. Totul, mai puţin patul somptuos, împodobit cu perdele din catifea de culoarea prunei şi acoperit cu o cuvertură frumoasă, brodată cu pătrate ca o tablă de şah, şi curăţenia uimitoare care domnea în colibă.

— Îţi place cum arată casa mea? râse vrăjitoarea.

Algonde se împurpură, dându-şi seama de indiscreţia ei.

— Iartă-mă.

— Fiindcă eşti curioasă? Aşa ai fost dintotdeauna. Vino-încoace şi stai jos. Aici putem vorbi fără să ne deranjeze nimeni.

Algonde se aşeză pe banca pe care vrăjitoarea o trăsese mai aproape, aruncând priviri bănuitoare spre ingredientele aflate pe masă.

— Astea sunt pentru supa mea de săptămâna asta, glumi iarăşi bătrâna, adunând plantele de pe masă în poala şorţului.

Se apropie cu pasul ei târşâit de fiertura care clocotea şi le aruncă în cazan, apoi puse capacul la loc şi luă de pe o etajeră un păhărel şi un flacon albastru, octogonal, împodobit cu o dantelărie din fir de argint. Scoase dopul flaconului şi turnă în păhărel puţin din lichidul translucid pe care-l conţinea.

— Bea-l, o să-ţi dea putere. Arăţi ca un cadavru.

Amintindu-şi vorbele lui Gersende, Algonde se supuse fără crâcnire. De cum înghiţi elixirul, se simţi înviorată.

— Ai avut dreptate în privinţa uliului. A murit.

— Ştiu. Ai luat o hotărâre înţeleaptă, Algonde.

— Tu mi-ai sugerat-o. De ce? Fiindcă l-a rănit pe Mathieu sau fiindcă l-a ucis pe tata? Era fiul tău, nu-i aşa?

Bătrâna dădu din cap.

Algonde îi scrută chipul tăbăcit. Privirea femeii, care aproape că se pierdea între pleoapele îngreunate de zbârcituri, era de un albastru curat. Plină de o blândeţe fără vârstă. Deşi se simţea în siguranţă în locul acela ciudat, Algonde nu voia să-i acorde o încredere totală. Legătura de rudenie dintre ele nu schimba cu nimic lucrurile. Ba dimpotrivă. Chiar simplul fapt că vrăjitoarea păstrase secretul acestei legături era suspect.

— Ce-mi dovedeşte că nu ai vrut doar să te răzbuni?

— Eu nu sunt duşmanca ta, ci a harpiei. Asta nu ţi-e de-ajuns ca să ai încredere în mine?

— Nu, atâta timp cât nu ştiu cine eşti, de fapt.

— Sunt singura care cunoaşte adevărul. Întregul adevăr. Dar, dacă ai nevoie de dovezi…

Îşi desfăcu braţele, cu palmele îndreptate către cer. O incantaţie şi întreaga încăpere se pierdu într-o lucire albăstruie, sub ochii plini de încântare ai lui Algonde.

***

Mathieu se antrenase cu mâna stângă, lovind momâia până când, sleit de puteri, se lăsase să cadă, gâfâind, în spatele unui balot, la adăpost. Se temuse de privirile soldaţilor, însă doar câţiva puşti se apropiaseră să-l încurajeze, până când se plictisiseră de eforturile lui disperate şi se întorseseră la jocurile lor. Îşi privi mâna dreaptă şi se strâmbă. Era umflată şi supura la locul cusăturii. Era limpede că rana se infectase din cauza sudorii. Durerea urcase până sub umăr. Încercă din nou să-şi desfacă degetele, dar nu reuşi.

„*Cu timpul, poate că…*“, încercă el să-şi dea curaj, în ciuda faptului că, în dimineaţa aceea, tatăl lui îi dezvăluise diagnosticul vrăjitoarei.

— Dar poţi rămâne la cuptor, încercase brutarul să-l consoleze.

Mathieu pricepuse ce însemna asta. Un val de furie îi urcase până-n vârful degetelor, dar de pe buze nu-i scăpase nici un cuvânt. Nu tatăl lui era de vină. Nu pe el trebuia să se răzbune pentru cele întâmplate. Mathieu se mulţumise să se ducă să ia o sabie din sala de arme, ca să se măsoare cu el însuşi.

Lăsă capul în jos şi închise ochii. Migrena era aproape la fel de intensă ca şi junghiurile din braţ. Reacţionase prosteşte.

Mila pe care o citise în ochii lui Algonde pe când îi desfăcea pansamentul îl străpunsese ca o lovitură de pumnal. Ca şi gemetele ei prefăcute la urechea lui când făcuseră dragoste. Lui Mathieu îi plăcea prea mult să-i simtă desfătarea ca să nu-şi dea seama că se prefăcea. Nimic nu va mai fi ca înainte. Chiar dacă degetele şi ochiul s-ar vindeca. Chiar dacă Philippine ar accepta ca Algonde să rămână alături de el.

— Bine faci că te ascunzi, mucosule, puţi ca un hoit, se auzi o voce din stânga lui.

Marthe.

Mathieu înălţă capul, încleştându-şi fălcile. Cu mâinile în şolduri, femeia stătea în dreptul soarelui, acoperindu-l cu umbra ei neagră.

— N-am nevoie de sfaturile tale! se răsti el.

Ea se apropie şi se lăsă pe vine, ca să fie la înălţimea lui.

— Bietul de tine. Chiar dacă atacul acesta providenţial n-ar fi avut loc, credeai cu adevărat că vei pleca de la Sassenage? Că baronul îţi va permite să rămâi în preajma curvei lui?

Băiatul tresări.

— Du-te şi revarsă-ţi veninul în altă parte, vrăjitoareo, fiindcă eu n-am de gând să-mi plec urechea la calomniile tale!

Ea începu să râdă.

— Ai dreptate. Las-o pe Algonde a ta să-şi facă jocul în continuare. Ia-o de nevastă, ca baronul să-i poată face nestingherit copii.

O nouă furie luă locul celei care mocnea deja în sufletul lui Mathieu, făcându-i tâmplele să pulseze. Migrena îi trecu brusc. Se năpusti asupra lui Marthe ca s-o facă să tacă.

Dezechilibrată de atacul neaşteptat, căzu la pământ, strivită sub greutatea lui.

— Minţi, minţi! îşi dădu el curaj, strângând-o de gât cu mâna sănătoasă.

Ochii afundaţi în orbite îl priveau cu viclenie.

— Biet nebun, şuieră ea, cu puţinul aer care-i mai ieşea din plămâni.

S-ar fi putut descotorosi de Mathieu cu o singură mişcare, dar din dorinţă de răzbunare aştepta altceva. Pasul acela care se apropia de arenă, silueta pe care o văzuse apărând din

pădure cu zâmbetul pe buze. Algonde venea să-l caute pe Mathieu. Ticăloasa asta mică va plăti pentru obrăznicia ei, pentru că îndrăznise să li se împotrivească. Tâmpită crezuse că poate scăpa de ele dacă uliul dispare. Nu! Nimic nu va zdrobi ceea ce ea şi Melusine puseseră la cale timp de sute de ani. Şi, mai cu seamă, nu prăpăditul acela.

Marthe tuşi. Neştiind că n-o putea ucide, Mathieu o strângea cu înverşunare de gât, desfigurat de ură. Răul. Răul se strecura în fiinţa lui. Când consideră că-l pervertise destul, Marthe îşi lipi nările. Cântul învăluitor ajunse la timpanele băiatului.

Descumpănit, îşi descleştă imediat mâna, îi ridică nerăbdător fustele şi, fără să ştie măcar cum sau de ce, îşi înfipse între coapsele ei bărbăţia brusc învârtoşată.

***

Aceasta fu privelişte a pe care o descoperi Algonde când pătrunse în arenă. Două trupuri stăpânite de o plăcere bestială. Când îi recunoscu, rămase încremenită. Ţipătul ei de uimire şi groază se pierdu în cel al lui Mathieu, pe care extazul îl făcea să se arcuiască spre cer, cu faţa îndreptată către ea. Algonde nu-i mai văzuse chipul acela schimonosit. Începu să tremure din tot trupul.

***

Vraja încetă odată cu vocea lui Marthe, într-un ultim spasm. Privirea lui Mathieu o întâlni pe cea a lui Algonde, aflată la câţiva paşi de el. Citi în ea o durere fără nume şi îşi dădu brusc seama ce făcuse.

— NU! urlă el, întinzând spre Algonde mâna mutilată.

Dar ea se întorsese şi o luase la fugă cât o ţineau picioarele.

Mathieu se smulse din trupul acela înşelător, neputând să priceapă ce-l împinsese s-o facă şi, în pofida rănilor, se îndepărtă în patru labe, ca un câine, pe cât de speriat, pe-atât de scârbit. Marthe se ridică în capul oaselor şi-şi trecu limba peste buzele pe care el i le muşcase. Jubila.

— Vrăjitoareo, vrăjitoareo! repetă el, ridicându-se greoi, cu palma dreaptă însângerată de atingerea pietrişului.

În minte avea un singur gând. Algonde. S-o ajungă din urmă. Să justifice acel fapt inexplicabil care-l frământa deja.

— Acum sunteţi la egalitate, tu şi curva ta, rânji Marthe. Ia întreab-o dacă se simte la fel de bine şi cu baronul...

El plecă în goană pe urmele iubitei sale.

O găsi pe Algonde la malul râului. Nu răspunsese chemărilor lui. Plângea, stând pe stânca lângă care el o ceruse de nevastă. Gata să se prăbuşească, Mathieu se sprijini o clipă cu mâna stângă de unul dintre copacii de la marginea poienii ca să-şi tragă răsuflarea. Lăsând ochii în jos, îşi zări sexul atârnând prin prohabul desfăcut. Ruşinat, voi să-l ascundă în pantaloni cu mâna dreaptă, dar nu reuşi decât să-l mânjească de sânge. Imaginea aceasta îl zgudui. Înţelese în clipa aceea că Marthe spusese adevărul. Prima dată când făcuse dragoste cu Algonde, fecioria ei ar fi trebuit să lase urme. Se crispă. Era evident, dar în ziua aceea nu se gândise la asta. Era prea fericit. Algonde îl minţise. Acum îşi putea explica de ce se prefăcuse cu o zi înainte. Din moment ce baronul o satisfăcea, ce nevoie mai avea de un schilod? Atacul uliului fusese providenţial pentru cei doi. Nu cumva baronul îl pusese la cale împreună cu şoimarul lui? Amândoi erau vinovaţi pentru ce i se întâmplase, dar, în primul rând, Algonde. Marthe avea dreptate. Nemernica avea nevoie de un soţ doar ca să-şi acopere desfrâul. De asta se apropiase de el, când înainte îl respingea mereu. Şi el, care se simţise atât de mândru! Ce bou fusese! Ar fi trebuit, dimpotrivă, să fie bănuitor. Să-şi amintească de sărutarea pe care i-o dăduse ea cândva lui Enguerrand. Sau poate că fusese mai mult de atât. Nu putea şti până unde ajunseseră. Oricum, afurisita îl jucase pe degete!

Dezamăgit, îşi încleştă fălcile. Iertarea pe care se pregătea să i-o ceară lui Algonde se ciocni de cea pe care, deodată, se simţea incapabil să i-o acorde el. Îşi încheie cu stângăcie pantalonii, apoi se apropie de ea.

— Lacrimile tale nu mă înduioşează. Tu m-ai trădat mult mai grav decât am făcut-o eu adineaori, scrâşni el cu răutate.

Algonde se întoarse spre el. Ştia că Marthe vorbise. N-avea importanţă cum ghicise ceea ce se întâmplase între ea şi baron. Era prea târziu. În ciuda tuturor lucrurilor pe care le aflase acum Algonde. Nu încercă să nege:

— M-a obligat, Mathieu.

— Şi de ce nu mi-ai spus nimic?

— Mi-a fost frică, mărturisi ea, disperată la vederea privirii de nebun a singurului ochi al lui Mathieu.

— De asta nu voiai să învăţ mânuirea armelor? Ca să nu-i pocesc mutra amantului tău?

— Ai fi fost spânzurat.

— Mare lucru, rânji el, lingându-şi sfidător mâna însângerată.

Algonde îşi reţinu un hohot de plâns. Acesta nu era Mathieu al ei, ci un străin. Îşi întoarse privirea de la el.

— Am să-l omor, Algonde. Nu contează cât timp îmi va lua, dar am să-l omor. Abia atunci te voi putea ierta, o ameninţă el.

— Eu însă nu voi putea să te iert, nu vreau să fiu soţia unui ucigaş, îndrăzni ea, ridicând capul în speranţa că-l va readuce la realitate.

El râse sceptic. Pe chipul desfigurat de uliu ca şi de ură, privirea era plină de lucirea sălbatică a disperării. Ochii lui Algonde, plini de toată iubirea pe care i-o purta, o întâlniră pentru o clipă. El clătină din cap, apoi se răsuci pe călcâie.

— Poţi să-i spui preotului să nu mai vină pentru căsătorie.

***

Mathieu nu se mai întorsese în ziua aceea la castel. Nici în cele care urmară. Totuşi, Algonde mai spera, oră de oră. În ajunul căsătoriei, se duse la abatele Vincent ca să anuleze ceremonia. Nimeni nu se miră prea tare. Tânărul fusese văzut în arenă, epuizat de eforturile sale jalnice. Se iscase zvonul că Mathieu nu putuse îndura situaţia. Alt zvon dădea de înţeles că se înecase, dar fu dezminţit de un căruţaş care se jură că-l văzuse pe drum, îndreptându-se spre Grenoble.

— Pesemne că s-a dus la naşa lui, la Fontaine. Ştii şi tu că întotdeauna se ducea la ea după ce se cearta cu tine. E mândru, Algonde, aşa a fost mereu, îi spusese brutarul, strângând-o la piept.

Algonde nu avu curajul să-i spună adevărul. De altfel, ce i-ar fi putut spune? Esenţialul nu i-l mărturisise decât mamei ei.

***

În ziua de 17 septembrie a anului de graţie 1483, după ce puţinele ei bagaje fuseseră încărcate împreună cu celelalte în şaretă, Algonde se aşeză pe bancheta de piele a litierei alături

de Philippine. Suportă fără să clipească chipul satisfăcut al lui Marthe, aşezată în faţa ei, ba chiar râse la o vorbă de duh a lui Sidonie, ca să-i facă plăcere lui Philippine, care încerca prin toate mijloacele s-o consoleze.

Destinul ei îşi urma calea. Ca şi cel al lui Mathieu. Aveau să se regăsească. Însângeraţi, înlăcrimaţi. Dar iubirea lor, mai puternică decât orice, va învinge. Era sigură de asta. De acum înainte, nimeni n-o va mai înşela. Nu. Nimeni.

Niciodată.